

CLIVE CUSSLER

ve PAUL KEMPRECOS

VILAN

ALTIN KİTAPLAR

YILAN
CLIVE CUSSLER

Teşekkür

Bizi ayaklarımızı ıslatmadan Andrea Doria'ya indiren Don Stevens'a, Collision Course ve Saved adlı kitaplarıyla o büyük deniz trajedisinin insani yanını son derece canlı bir şekilde anlatan iki iyi yazar, Alvin Moscow ve William Hoffer'ın çalışmalarına teşekkürlerimizle. Ve kayıp Maya uygarlığının harikalarını keşfetmek için Yucatan'da dolaşırken sivrisinekler ve sıtmaya cesaretle karşı koyan korkusuz kâşif John L. Stephens'a gösterdiği azim için teşekkürler.

Bir Dostu Tanıştırmak

Benden Kurt Austin, Joe Zavala ve Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'na hizmet eden arkadaşlarını tanıştırmam istendiğinde bunu büyük bir zevkle kabul ettim. Kurt ve Joe'yu yıllardır tanıyor olma ayrıcalığına sahibim. Onlarla ilk kez Al Giordino ve benden kısa bir süre sonra Amiral Sandecker'in davetiyle NUMA'ya katıldıklarında tanıştım. Aynı proje üzerinde çalışma fırsatı bulamamış olmamıza rağmen, Kürt'le Joe'nun sualtı ve üstündeki maceraları her zaman hayal gücümü coşturmuştur; keşke bu maceraları ben yaşamış olsaydım diye düşünmüşümdür.

Bir anlamda Kürt'le aramızda bazı benzerlikler var. Gerçi benden birkaç yaş daha küçük ve tiplerimiz birbirine hiç benzemez, ama Potomac Nehri'ndeki modern hale getirilmiş eski bir kayıkhanede yaşıyor ve antik düello tabancaları koleksiyonu yapıyor. Bu, havaalanı hangarındaki eski arabaları saklamak ve bakımını yapmakla kıyaslandığında akıllıca bir seçim. Kürek çekmek ve denize açılmayı da seviyor ki bunları düşünmek bile beni yoruyor.

Kurt becerikli ve zeki, ayrıca çok cesurdur. Bayrağa, annelere ve elmalı turtaya inanan iki tonluk karakter sağlamlığıyla gerçekten hoş bir adamdır. Kadınların onu, benden bile fazla çekici bulmaları beni çok üzüyor. Varabildiğim tek anlaşılmaz sonuç -bunu söylemek beni derinden yaralıyor- onun benden daha yakışıklı olduğudur.

Kurt ve Joe'nun maceralarının sonunda NUMA dosyalarından tarihsel kayıtlara geçtiğine seviniyorum. Onları okumanın eğlenceli olduğu kadar ilginç olduğunu düşüneceğinizden hiç kuşku yok. Açıkçası ben öyle düşünüyorum.

Dirk Pitt

Önsöz

25 Temmuz 1956 Nantucket Adası'nın güneyi

Soluk renkli gemi öylesine hızlı ortaya çıktı ki, dolunayın saçtığı gümüşümsü aydınlıkta bir hayalet benzeri kayıp giderken derinliklerden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Sıcak gecede doğuya doğru hızla ilerlerken geminin kemik beyazı yan taraflarındaki lomboz ışıklarından oluşan taşlar parıldıyor, keskin biçimde şekillendirilmiş pruvası sakin denizi bir hançerin siyah sateni kestiği gibi kolayca yarıyordu.

New York City'nin yedi saat, 130 mil doğusundaki İsveç-Amerikan gemisi Stockholm'ün karanlık köprüsünde ikinci Kaptan Gunnar Nillson ay ışığıyla aydınlanan okyanusu taradı. Dümen köşkünü sarmalayan geniş dikdörtgen pencereler ona panoramik bir bakış açısı veriyordu. Orada burada birkaç kabarıklık dışında yüzey sakindi. Sıcaklık yirmi derecenin üstündeydi, ki sabah Elli Beşinci Cadde rıhtımından Hudson Nehri'ne doğru açıldıklarında geminin üstüne çöken ağır nemli havaya göre, bu hoş bir değişiklikti. Kapalı havadan geriye kalanlar porselen ayın altında eski püskü yelkenlere yansıyor. Görüş mesafesi sancaktan altı mil kadardı.

Nillson gözlerini ince ve karanlık ufuk çizgisinin yıldızları örten, gökyüzü ve denizi birbirine kaynaştıran pusun ardında kaybolduğu iskele tarafına çevirdi.

Bir an için geçilmesi gereken geniş ve izi bulunmayan boşluğun düşüncesiyle sahnenin çarpıcılığı içinde kayboldu. Bu, denizciler arasında rastlanan yaygın bir düşünceydi ve topuklarındaki karıncalanma olmasaydı daha da uzun sürebilirdi. 14.600 beygirgücündeki ikiz dev motorların ürettiği güç, makine dairesinden çıkıp titreyen güverteden geçerek, hafif salınma uymak için neredeyse görünmez bir biçimde yalpalanan bedenine giriyor gibiydi.

Baştan kıça uzunluğu 525 fit, yüksekliği 69 fit olan Stockholm, transatlantik ticaretinde kullanılan en küçük gemiydi. Ama özel bir gemiydi ve ön taraftan arka tarafına dek uzanan şarap kadehi benzeri yumuşak kıvrımlarıyla bir yat kadar zarifti. Parlak yüzeyi sarı bacası dışında bembeyazdı. Nillson komuta gücünün tadını çıkarıyordu. Parmağını şaklatmasıyla nöbetteki üç tayfası emirlerini almak üzere koşardı. Geminin telgraf odasındaki çanları çalmasıyla adamları harekete

Kibrinin farkına vararak güldü. Dört saatlik nöbeti bir dizi rutin işten ibaretti. Bu işler gemiyi Nantucket'in tehlikeli sığ sularını denetim altına alan kısa, kırmızı fener gemisinin yakınındaki hayali noktaya ulaştıracak olan hayali bir çizgide tutmayı amaçlıyordu. Stockholm bu noktada 534 yolcusunu Sable Adası'nın yanından geçirip Atlantik'i aşarak İskoçya'ya ve son olarak da Kopenhag Limanı'na getirecek olan kuzeydoğu dönüşünü yapacaktı.

Nillson sadece yirmi sekiz yaşında olup Stockholm's üç aydan kısa bir süre önce katılmasına rağmen yürümeye başladığından beri gemilerdeydi. Ergenlik çağındayken Baltık Denizi'ndeki balık teknelerinde çalışmış ve daha sonra dev bir gemicilik şirketinde çırak denizci olarak hizmet etmişti. Sonra İsveç Denizcilik Koleji ve İsveç Donanmasındaki görevi geldi. Stockholm, kendine ait bir gemide kaptan olma hayalinin ilk adımındaydı.

Nillson sıradan sarışın, uzun boylu İskandinav tipi için bir istisnaydı. Viking'den çok Venedik'liye benziyordu. Annesinin İtalyan genlerinden kestane rengi saçlarını, zeytin rengi tenini, kısa kemikli vücudunu ve ateşli mizacını almıştı. Koyu renk saçlı isveçliler pek ender bulunurdu. Nillson bazen iri

kahverengi gözlerinde dolaşan Akdeniz sıcaklığının kaptanının soğukluğuyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Bunun nedeni daha çok İskandinavyalı muhafazakârlığına katı İsveçli denizcilik geleneğiydi. Yine de Nillson çalışması gerektiğinden daha fazla çalışmıştı. Kaptanına bir hata bulmak için neden vermek istemiyordu. Havanın mükemmel, denizin dümdüz ve trafiğin olmadığı bu sakin gecede bile Nillson, gemi bir fırtınanın pençelerindeymiş gibi köprünün bir kanadından diğerine gidiyordu.

Stockholm'ün köprüsü, ön tarafta altı metrelik dümen köşkü ve arkada ayrı bir harita odası olarak iki bölmeye ayrılmıştı. Kanatlara giden kapılar hafif güneybatı rüzgârına karşı açık bırakılmıştı. Köprünün her iki tarafında RCA radar takımı ve gemi telgrafi vardı. Dümen köşkünün ortasında dümenci cilalı güvertenin birkaç santim yukarsındaki ahşap platformda ayakta duruyordu. Sırtı bölme duvarına dönük, elleri dümeni sıkıca kavramış ve gözleri sol tarafındaki jiroskobun üstündeydi. Dümenin hemen önünde, merkezi camın altında seyir kutusu duruyordu. Kutudaki üç tahta bloka dümencinin zihnini sürekli başlıkta tutmak için sayılar basılmıştı.

Bloklar 090'a ayarlanmıştı.

Nillson sekiz buçuk vardiyasından birkaç dakika önce hava raporlarına bakmak için yukarı gelmişti. Nantucket fener gemisinin yakınındaki alanda sis olacağı tahmin ediliyordu. Bu şaşılacak bir şey değildi. Nantucket'in sığ ve sıcak suları tam bir sis fabrikasıydı. Nöbeti bırakan subay, ona Stockholm'ün kaptanının belirlediği rotanın tam kuzeyinde olduğunu söyledi. Ne kadar kuzeyde olduğunu tam olarak söyleyemiyordu. Telsiz pozisyonlama ışıkları bir yer tayini yapmak için çok uzaktı.

Nillson gülümsedi. Bu da şaşırtıcı bir şey değildi. Kaptan her zaman aynı rotayı seçerdi, uluslararası anlaşmaların gerektirdiği doğu hattı deniz yolunun yirmi mil kuzeyi. Rota zorunlu değildi ve kaptan daha kuzeyden giden yolu tercih ediyordu, çünkü zaman ve yakıt tasarrufu yapmasını sağlıyordu.

İskandinavyalı kaptanlar köprü nöbeti tutmaz, alışıldığı üzere gemiyi tek bir subayın emrinde bırakırlardı. Nillson hemen bir dizi işe girişti. Köprüyü hızla geçti. Sağ taraftaki radarı kontrol etti. Tam yol ileriye ayarlanmış olduklarından emin olmak için köprünün her iki kanadındaki motor telgraflarını kontrol etti. İki direk ucu seyir lambalarının yandığından emin oldu. Dümen köşküne geri döndü. Pusulaya baktı. Dümenciye harekete hazır tuttu. Biraz daha yürüdü.

Kaptan köprünün tam altındaki kamarasında akşam yemeğini yedikten sonra saat dokuz civarında geldi. Ellili yaşların sonundaydı, ama daha yaşlı görünüyordu. Fazla konuşmayı sevmeyen bir adamdı. Duruşu hâlâ dimdik, üniforması jilet gibi ütülüydü. Buz mavisini gözleri kırmızı yüzünün yıpranmış kalıntıları arasından uyanık bir şekilde parlıyordu. On dakika kadar köprünün arkasında dolanıp durdu. Okyanusu seyredip sülün yakalayan bir av köpeği gibi ılık havayı kokluyordu. Sonra dümen köşküne girip yolunda gitmeyen bir şeyler ararmış gibi seyir haritasını inceledi.

Bir dakika sonra, "Seyri seksen-yedi derece değişir."

Nillson seyir kutusundaki iri küpü 087 yazacak şekilde döndürdü. Kaptan dümencinin dümeni ayarlamasını bir süre izledikten sonra kamarasına geri döndü.

Harita odasındaki Nillson doksan derecelik hattı değiştirerek, kaptanın yeni rotasını yazdı ve parakete hesabıyla geminin pozisyonunu belirledi. Hız ve geçen zamana göre gidiş hattını uzattı ve bir X çizdi. Yeni hat kendilerini fener gemisinden yaklaşık beş mil kadar uzaklaştıracaktı. Nillson güçlü

kuzey akıntılarının gemiyi iki mil kadar iteceğini düşündü. Nillson sağ kapının yanındaki radar setine doğru gitti ve dereceyi on beş milden elli mile çevirdi, ince sarı tarama kolu Cape Cod, Nantucket adaları ve Martha's Vineyard'ı aydınlattı. Gemiler bu mesafedeyken radarın seçemeyeceği kadar küçüklerdi. Dereceyi eski ayarına getirdi ve yürüyüşüne devam etti.

Saat on civarında kaptan köprüye tekrar geldi. “Kamaramda evraklarla uğraşıyor olacağım,” dedi. “İki saat içinde rotayı kuzeye çevireceğim. Ondan önce fener gemisini görürsen beni köprüye çağır.” Göremediği bir şeyi sezmiş gibi gözlerini kısıp pencereye baktı. “Ya da sis veya kötü hava filan olursa.”

Stockholm fener gemisinin kırk mil batısında, istasyonun gönderdiği telsiz sinyallerini alacak kadar yakındı. Telsiz yön bulucusu geminin kaptanının rotasının iki mil kuzeyinde olduğunu gösteriyordu. Nillson akıntının Stockholm'ü kuzeye doğru ittiği sonucuna vardı.

Dakikalar sonra bir başka RDF kerterizi geminin rotasının üç mil kuzeyinde olduğunu gösterdi. Hâlâ telaşa kapılacak bir şey yoktu; yalnızca bu konuyu yakından takip edecekti. Nillson kaptanının yüzündeki ifadeyi, denizin etkilediği o gözlerdeki gizlenemeyen küçümsemeyi hayal etti. Beni kamaramdan bunun için mi çağırdın buraya? Nillson düşünceyle çenesini kaşdı. Belki problem yön bulucudaydı. Telsiz sinyalleri doğru bir yön için çok uzakta olabilirdi.

Nillson kaptanının iradesine bağlı bir yaratık olduğunu biliyordu. Ama sonuç olarak köprünün komutasındaki bir subaydı. Kararını verdi.

“Seksen-dokuza çevir,” dedi dümenciye.

Dümen sağa döndü, gemi hafifçe güneye dönerek gerçek rotasına yaklaştı.

Köprü tayfası her seksen dakikada yaptığı gibi görev değiştirdi. Yedek bekleyen Lars Hansen gelip dümeni aldı.

Nillson yüzünü buruşturdu, değişiklikten hiç memnun değildi. Bir başkasıyla nöbeti paylaşmak hiçbir zaman rahatlık vermiyordu ona. İsveç denizciliği ciddi bir işti. Subaylar tayfalarla yalnızca emir vermek için konuşurlardı. Şaka yapılmazdı hiç. Nillson bu kuralı bazen bozar, tayfasıyla sessizce bir espriyi ya da kötü bir gözlemini paylaşırdı, ama bunu hiçbir zaman Hansen'la yapmazdı.

Bu Hansen'ın Stockholm'deki ilk yolculuğuydu. Görevlilerden biri gelmeyince son anda onun yerini Hansen almıştı. Hansen'ın belgelerine göre, çok sayıda gemide çalışmıştı. Ama kimse onun yerini alamıyordu ki buna inanmak çok zordu, Hansen çökük avurtlu, uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. San saçları kafatasına çok yakın bir şekilde tıraş edilmişti. Aynı tanım yirmili yaşların başında olan birkaç milyon İskandinavyalıya da uyabilirdi. Beyaz bir yara izi çıkık elmacık kemiğinden ağzının sağ köşesine kadar uzanıyor, sanki dudakları korkunç bir gülümsemeye bir tarata doğru yükselmiş gibi duruyordu. Hansen daha çok yük gemilerinde çalışmıştı, bu da onun diğerlerinden farklı olmayışını açıklıyordu. Nillson bunun ortak bir davranışı uygulamanın sonucu olduğunu düşünüyordu. İçine kapanıktı, ancak kendisine bir şey söylenince konuşurdu ve o da pek fazla değildi zaten. Kimse ona yara izi hakkında bile bir şey sormamıştı.

Nillson, onun iyi bir tayfa olduğunu kabul etmeliydi. Emirleri hemen uygulamaya başlıyor ve bunu soru sormaksızın yapıyordu. Nillson bu yüzden pusulayı kontrol ederken şaşırılmıştı. Geçmiş vardiyalarında Hansen yetenekli bir dümenci olduğunu göstermişti. Bu gece sanki dikkati dağınmış gibi geminin sürüklenmesine izin vermişti. Nillson dümeni hissetmenin biraz zaman aldığını anlıyordu. Ama akıntı dışında dümen kullanma fazla talepkâr değildi. Korkunç bir rüzgâr yoktu.

Güverteye yükselen dev dalgalar yoktu. Yalnızca dümeni biraz bu yana, biraz şu yana kıracaktınız.

Nillson jirokoskopunu kontrol etti. Bu konuda bir kuşkusu yoktu. Gemi hafifçe rotadan sapmıştı. Dümencinin omzuna yakın durdu. “Hatta sabit kal, Hansen,” dedi hafif şakayla karışık. “Bu bir savaş gemisi değil, biliyorsun.”

Hansen'ın başı, kaslı boynu üstünde döndü. Pusuladan yansıyan parıltı gözlerine hayvani bir ışıltı verdi ve yarasının derinliği ortaya çıktı. Bakışından bir sıcaklık yayılıyor gibiydi. Sessiz bir saldırganlık hisseden Nillson neredeyse refleks olarak bir adım geri çekildi. Ama yine de pes etmeyerek inatçı bir şekilde seyir kutusu rakamlarını işaret etti.

Dümenci birkaç saniye boyunca ifadesiz bir yüzle ona baktı, sonra neredeyse görülmeyecek bir şekilde başını salladı.

Nillson rotanın doğruluğundan emin olduktan sonra onayladığına dair birkaç kelime mırıldanıp harita odasına kaçtı.

Hansen beni ürkütüyor, diye düşündü. Akıntının etkisini görmek için bir başka telsiz kerterizi alırken ürperdi. Bazı şeyler anlamsızdı. Güneye doğru iki derecelik düzeltmeye rağmen Stockholm rotanın üç mil kuzeyindeydi.

Dümen köşküne geri döndü ve Hansen'a bakmadan emretti. “İki derece sağa.”

Hansen dümeni doksan-bir dereceye doğru çevirdi.

Nillson seyir kutusunun rakamlarını ayarlayıp Hansen'ın gemiyi yeni rotaya getirdiğinden emin olana dek pusulanın yanında kaldı. Sonra radara doğru eğildi. Aletten yansıyan sarı ışık koyu renk tenine bir sarılık veriyordu. Tarama kolu ekranın sağına doğru, yaklaşık on iki mil ötede bir ışık noktası gösteriyordu. Nillson tek kaşını kaldırdı.

Stockholm'ün bir misafiri vardı.

Nillson'ın haberi olmaksızın Stockholm'ün teknesi ve üst yapılan görünmeyen elektronik dalgalarla yıkanıyordu. Bu dalgalar kendisine zıt yönden hızla yaklaşmakta olan bir geminin köprüsündeki döner antene iletiliyordu. Dakikalar sonra İtalyan yolcu gemisi Andrea Doria'nın geniş köprüsündeki radarı idare etmekte olan bir subay, denizci beresi ve gece mavisini üniforma giymiş olan tıknaz adama seslendi.

“Kaptan, bir gemi görüyorum, yetmiş mil, dört derece sancakta.”

Radar, Birinci Kaptan Piero Calamai'nin köprü kanadına ayak basıp denizin üstünde boğulmakta olan adamların ruhlarına benzer gri renkli dumanlar gördüğü saat üçten beri yirmi millik bir dereceye ulaşmıştı. Kaptan hemen geminin sise girecek şekilde Donatılmasını emretti. 572 kişilik tayfa hemen alarma geçti. Sis düdüğü yüz saniyelik aralarla ötüyordu. Gözetleme yeri daha iyi bir görüş açısının mümkün olduğu pruvaya taşındı. Makine dairesi acil durumda hemen harekete geçirilmek üzere beklemeye alındı. Geminin on bir su geçirmez bölmesi arasındaki kapılar kapandı.

Andrea Doria 4.000 milin son ayağındaydı. Ayrıldığı Cenova Limanı'ndan beri 1.134 yolcusu ve 401 tonluk yüküyle dokuz gündür yoldaydı. Güvertelerine inen yoğun sise rağmen neredeyse tam hız ilerliyordu. 35.000 beygircündeki ikiz türbinli dev makineleri büyük gemiyi yirmi iki deniz mili hızla itiyordu.

İtalyan Denizyolları gemileri ve yolcularıyla kumar oynamazdı. Kaptanlarına programın gerisinde

kalmaları için de para ödemedi. Zaman para demekti. Kimse bunu bütün Atlantik Okyanusu geçişlerinde gemiye komuta etmiş olan Kaptan Calamai'den daha iyi bilemezdi. Geminin iki gece önceki fırtınada kaybettiği bir saatin dışında tek bir saniye bile kaybetmeksizin New York'a varmasında kararlıydı.

Doria akşam saat on yirmide fener gemisinin yanından geçerken köprü gemiyi radarında gördü ve sis düdüğünün yalnız iniltisini duydu ama bir mil uzaklıkta görünmezdi. Fener gemisini geride bırakarak Doria'nın kaptanı New York'a doğru batı rotasını emretti.

Radarın bip sesleri batıya, doğruca Doria'ya doğru yöneliyordu. Calamai radar ekranına doğru eğildi, alnını kırıştırarak ışık noktalarının ilerleyişini seyretti.

Radar kaptana ne tür ya da ne büyüklükte bir gemiyle karşı karşıya olduklarını söylemiyordu. Onun hızlı bir okyanus gemisi olup olmadığını bilemiyordu, iki gemi birbirlerine, toplam kırk millik hızla, her üç dakikada bir, iki mil yaklaşıyorlardı.

Geminin pozisyonu şaşkıncıydı. Doğudaki gemilerin yirmi mil güney rotasını takip etmeleri gerekiyordu. Belki bir balıkçı teknesiydi.

Yol kurallarına göre, açık bir denizde doğrudan doğruya birbirlerinin üstüne doğru gelen gemilerin tıpkı zıt yönden yaklaşan iki araba gibi iskele-iskeleye, birbirlerinin solundan geçmeleri gerekiyordu. Eğer bu kurala uymak için manevra yapan gemiler Hat değiştirmede çok zorlanıyorlarsa sancak-sancağa doğru da geçebilirlerdi.

Radarın görünüşüne göre, eğer iki gemi do aynı rotayı sürdürürlerse diğer gemi Doria'nın sağından rahatça geçebilecekti. Sürücülerin yolun solunda kaldıkları İngiliz otoyolundaki arabalar gibi

Calamai tayfasına diğer gemiye dikkat etmeleri emrini verdi. Dikkatli olmanın hiçbir zaman bir zararı olmazdı.

Nillson radar setinin yanındaki Bial manevra levhasının altındaki ışığı yakıp ışık noktalarının değişen pozisyonunu kâğıda dökmeye hazırlandığı sırada iki gemi birbirinden on mil uzaklıktaydı.

'Yönümüz ne Hansen?' diye sordu.

“Doksan derece,” diye düz bir sesle cevap verdi dümenci.

Nillson çizim levhasına X'ler koyup aralarına çizgiler çaktı, ışık noktalarını tekrar kontrol etti, sonra yedekteki dümenciye iskele köprü kanadından gözetleme emri verdi. Çizim hattı diğer geminin onlara doğru paralel olarak geldiğini, hafifçe sola dönük olduğunu gösteriyordu. Kanada gidip dürbünüyle geceyi taradı. Diğer gemiden bir İz yoktu. Kanattan kanada hızla geçiyor, her geçişinde de radara bakıyordu. Yeniden yön raporu istedi.

“Hâlâ doksan derece efendim.” dedi Hansen.

Nillson jiroskopa doğru gitti. En küçük sapma bile önemli olabilirdi. Bu yüzden rotanın doğru olduğundan emin olmak istiyordu. Hansen uzanıp başının üstündeki ipi çaktı. Geminin çanları altı kez çaldı. Saat on birdi. Nillson geminin saatini duymaya bayılırdı. Gece vardiyalarında yalnızlık ve can sıkıntısı birbirine eşlik ettiğinde geminin çanları gençken denize karşı duyduğu romantik bağlılığı somutlaştırıyordu. Daha sonra bu seslerin kıyametin sesi olduğunu hatırlayacaktı.

Dikkati dağılınca yapmaya niyetlendiği işi unutup radara baktı ve çizim levhasına bir işaret daha koydu.

Saat on birdi. İki gemi arasında yedi mil kalmıştı.

Nillson iki geminin aralarında yeterince mesafe kalarak iskele-iskele şeklinde geğeceğini hesapladı. Tekrar kanada çıkıp dürbünüyle sola doğru baktı, inanılmaz. Radarın bir gemi olduğunu gösterdiği yönde yalnızca karanlık vardı. Belki ışıkları bozulmuştu. Belki de tatbikattaki bir Donanmaydı.

Sağa doğru baktı. Ay suyun üstünde parlak bir şekilde duruyordu. Tekrar sola döndü. Hâlâ bir şey yoktu. Gemi bir sis yığını içinde olabilir miydi? Pek olası değildi bu. Hiçbir gemi o kadar yoğun sisin içinde böyle hızlı ilerleyemezdi. Stockholm'un hızını azaltmayı düşündü. Hayır. Kaptan telgrafın sesini duyar ve koşarak yukarı gelirdi. O donuk herifi gemiler güvenle birbirinin yanından geçtikten sonra ağıracaktı.

Saat 11.03'te iki geminin radarı da arada dört mil olduğunu gösteriyordu.

Hâlâ bir ışık yoktu.

Nillson yeniden kaptanı çağırmayı düşündü ve yine bu fikirden vazgeçti. Uluslararası kanunun gerektirdiği gibi sesli uyarı verme emrini de vermedi. Zaman kaybıydı bu. Açık okyanustaydılar, ay vardı ve görüş mesafesi beş mildi.

Stockholm on sekiz deniz miliyle gecenin karanlığını yarmaya devam ediyordu.

Gözetleme kulesindeki adam bağırdı. "İskele tarafında ışık var!"

Sonunda.

Analizciler daha sonra radarlı iki geminin açık bir okyanusta iki mıknatıs gibi birbirlerine böylesine çekilmelerine şaşkınlıkla baş sallayacaklardı.

Nillson sol köprü kanadında durup diğer geminin ışıklarına baktı. İki beyaz nokta, biri yüksek, biri alçak, karanlıkta parlıyorlardı. Güzel. ışıkların pozisyonu gemilerin soldan geceklerini gösteriyordu. Kırmızı iskele tarafı ışığı görüş açısına girdi. Bu ışık geminin Stockholm'den uzaklaştığını gösteriyordu. Gemiler iskele-iskele şeklinde geceklerdi Radar mesafenin iki milden fazla olduğunu gösteriyordu. Saate baktı. 11.06'yı gösteriyordu.

Andrea Doria'nın kaptanının radar ekranından görebildiği kadarıyla gemiler birbirlerinin sağından güvenle geceklerdi. Gemiler birbirlerinden  mil uzaklıktayken Calamai aralarındaki boşluğu açmak için dört derece sola emri verdi. Kısa süre içinde hayalete benzer parıltı sisin içinden çıktı ve beyaz seyir ışıkları yavaş yavaş belirgin hale geldi. Kaptan Calamai geminin sancak tarafında yeşil ışığı görmeyi bekliyordu. Her an yanabilirdi.

Mesafe bir mil.

Nillson bir gözlemcinin Stockholm'un çok keskin virajlar alabildiğini söylediğini hatırlıyordu. şimdi bu evikliği kullanma zamanıydı.

"Sancak iki nokta," diye dmene emretti. Calamai gibi o da arada biraz rahatlık olsun istiyordu.

Hansen dmenle sağa doğru iki tam dönüş yaptı. Geminin pruvası yirmi derece sancak tarafına döndü.

"Geminin ortasını düzeltin ve sabit tutun."

Duvardaki telefon çaldı. Nillson cevaplamak üzere telefona gitti.

“Köprü,” dedi. Güvenli geçişten emin olarak sırtını pencerelere ve yüzünü duvara döndü.

Gözetleme kulesi arıyordu. 'Işıklar yirmi derece iskele tarafında.’’

“Teşekkür ederim,” diye cevap verip telefonu kapadı. Gidip radarı kontrol ederken Doria'nın yeni rotasından habersizdi. Şimdi ışıklı noktalar birbirine öylesine yakındı ki, aletin gösterdiği derece bir anlam ifade etmiyordu. İskele kanadına gitti. Hiç telaşa kapılmadan dürbünü gözlerine doğru kaldırdı ve ışıklara odaklandı.

Bir anda sükûneti kayboldu.

“Tanrım.” Direk başındaki ışıkları ilk kez görerek yutkundu.

Üstteki ve alttaki ışıklar yer değiştirmişti. Gemide artık kırmızı iskele tarafı ışığı yanmıyordu. Işık yeşildi. Sancak tarafındaydı. Son baktığından beri gemi soluna doğru keskin bir dönüş yapmış gibiydi.

Dev kara geminin parlak güverte ışıkları kendisini gizleyen sis yığını içinden çıkmış, sağ tarafı tamamen Stockholm'ün yoluna girmişti.

Rota değişimi için haykırdı. “Tam sancak!”

Etrafında dönerek gemi telgrafının kollarını iki eliyle kavrayıp durdurmaya çalıştı, sonra büyük bir kararlılıkla tamamen aşağıya doğru çekti. Korkunç bir çınlama havayı doldurdu.

Tam gaz geriye.

Nillson dümene geri döndü. Hansen bir putperest tapınağın dışındaki taş muhafız gibi duruyordu orada.

“Kahretsin, tam sancak, dedim!” diye bağırdı boğuk bir sesle.

Hansen dümen çevirmeye başladı. Nillson gözlerine inanamıyordu. Hansen dümeni sancak tarafına çevirmiyordu. Oysa çarpışmadan kurtulmaları için ufak da olsa bir şans verebilirdi bu onlara. Yavaşça ve bilerek sola doğru çeviriyordu.

Stockholm'ün pruvası ölümcül bir dönüşe girdi.

Nillson diğer gemiye ait olması gerektiğini bildiği bir sis düdüğünün sesini duydu.

Makine dairesine bir karmaşa hâkimdi şu anda. Tayfa çılgın gibi sancak motorunu durduracak olan dümeni çeviriyordu. Gücü ters çevirip iskele motorunu durduracak olan vanaları açmak için çabalıyorlardı. Fren yapılırken gemi sarsıldı. Çok geçti. Stockholm korunmasız gemiye doğru bir ok gibi ilerliyordu.

İskele kanadında Nillson kararlı bir şekilde geminin telgrafına asılmıştı.

Nillson gibi Kaptan Calamai de direkbaşı ışıklarının belirginleşmeye başlamasını seyretti. Işıklar kendilerinininkinin aksiydi. Kırmızı iskele ışığı siyah kadifedeki bir yakut gibi parlıyordu. Diğer geminin doğruca Doria'nın yoluna doğru keskin bir dönüş yaptığını fark etti.

Bir uyarı yoktu. Sis düdüğü ya da ıslık bile çalmamışlardı.

Bu hızla giderken durmak düşünülemezdi bile. Geminin durabilmesi için en azından birkaç mil mesafeye ihtiyacı vardı.

Calamai'nin hareket etmek için saniyeleri vardı. Gemilerin birbirini sıyracağı umuduyla sağa, doğruca tehlikeye doğru dönüş emri verebilirdi. Belki Doria'yı hızlandırmak geminin saldırısını atlatmasını sağlayabilirdi.

Calamai umutsuzca bir karar verdi.

“Tam sol,” diye kükredi.

Köprü subayı seslendi. Kaptan motorların durdurulmasını mı istiyordu? Calamai başını salladı. “Tam hız devam edin.” Yüksek hızda Doria'nın daha iyi döndüğünü biliyordu.

Dümenci iki elini de kullanarak iskele tarafına doğru çevirdi dümeni. Dördük sola dönüşü işaret etmek için iki kez çınladı. Koca gemi yarım mil boyunca ileriye doğru harekelin aksine mücadele ederek dönmeye başladı.

Doria'nın bordasını açıktaki bırakarak büyük bir riske girdiğini biliyordu. Diğer geminin hâlâ vakit varken devam edip gitmesi için dua etti. İki geminin çarpışmak üzere olduğuna inanamıyordu. Her şey bir rüya gibiydi.

Subaylarından birinin çığılığı onu kendisine getirdi. "Tam üstümüze geliyor.”

Gelmekte olan gemi Calamai'nin dehşetle seyrettiği sancak kanadına yönelikti. Keskin, yukarı kalkık pruvası doğruca üzerlerine yönelik gibiydi.

Doria'nın kaptanı sert oluşu ve kontrolünü kaybetmemesiyle ünlüydü yapacağını yapıyordu. Hayatını kurtarmak için kaçıyordu.

İsveçli geminin güçlendirilmiş pruvası Andrea Doria'nın metal derisini bir süngüyle keser gibi kolayca kesti. Durmadan önce geminin otuz metrelik genişliğinin neredeyse üçte birini deldi.

29.100 tonluk ağırlığıyla Stockholm'ün iki katından fazla olan İtalyan gemisi çarpışma noktası üzerinde dönerek gemiyi kendisiyle birlikte sürükledi. Doria ileri doğru atılırken Stockholm'ün ezilmiş pruvası kurtuldu, geminin on yolcu güvertesinden yedisini yırtıcı bir kuşun gagasının kurbanının etine gömülmesi gibi yırttı. Uzun siyah güverteyi parlak kıvılcım yağmuru altında kazıdı.

Doria'nın yan tarafında açılan takoz biçimli delik üstte on iki metre ve deniz altı seviyesinde iki metreydi.

Binlerce galonluk deniz suyu geniş yarıktan içeri hücum etti ve çarpışma sırasında açılan boş yakıt tanklarını doldurdu. Gemi jeneratör odasına dolan beş yüz tonluk deniz suyunun etkisiyle sağa doğru yattı. Yağlı bir akıntı tünellerle deliklere doldu ve makine dairesinin ızgaralarından yükselmeye başladı. Mücadele eden makine ekibi yağ kaplı güvertede kışkırtıcı düşme numaraları yapan palyaçolar gibi kayıyorlardı. Çarpışmadan sonraki dakikalar içinde Doria ciddi bir biçimde yan yattı.

Daha fazla su içeri girdi, iskele tarafındaki zarar görmemiş boş yakıt tanklarının etrafında dalgalandı ve sabun köpükleri gibi suyun yüzeyine yükseltti onları.

Çarpışmadan sonraki dakikalar içinde Doria ciddi bir biçimde yan yattı.

Nillson çarpışmayla kapıya savrulmayı bekliyordu. Sarsıntı şaşırtıcı derecede yumuşak, ama onu içinde bulunduğu felç durumundan kurtaracak kadar güçlüydü. Dümen köşkünden harita odasına daldı ve Stockholm'ün su geçirmez kapılarını kapatan alarm düğmesine hücum etti.

Kaptan kükreyerek köprüye girdi. Tanrı aşkına ne oldu?”

Nillson bir cevap vermeye çalıştı. Sözcükler boğazına dizilmişti. Olayın şoku içinde neler olduğunu anlatamıyordu. Hansen'in sancak tarafına gitme emrine aldırılmaması. Dümenin iskele tarafına kırılması. Hansen'in dümenin üstüne doğru eğilmesi, ellerinin sanki zaman içinde donmuş gibi dümen parmaklarına yapışması. Gözlerinde ne korku, ne dehşet vardı. Yalnızca buz gibi mavi bir soğukluk. Nillson başlangıçta bunun bir ışık hilesi olduğunu düşündü, jiroskop yuvasından yayılan ışık çirkin yarayı aydınlatıyordu. Bir hata yoktu. Gemiler açık felakete doğru hızla ilerlerken adam gülümsüyordu.

Hiç kuşkusu yoktu. Hansen bilerek diğer gemiye çarpmış, Stockholm'ü bir torpido gibi hedefe göndermişti. Emindi ki, ne kaptan, ne de gemideki mürettebat böyle bir şeyin olabileceğine inanmazdı.

Nillson'ın acı dolu gözleri kaptanın öfkeli yüzünden sanki cevap oradaymış gibi dümene dönmüştü. Terk edilmiş dümen, kontrolden çıkmış bir şekilde çılgınca dönüyordu.

Bütün bu karmaşa içinde Hansen ortadan kaybolmuştu.

Jake Carey uykusundan korkunç metalik gökgürültüsüyle uyandı. Uğultulu gümbürdemeyi metalin metale sürtünürken çıkardığı iniltiyle üst güvertenin patlıyormuş gibi korkunç ezilme ve kırılma sesleri takip etti. Carey'in gözleri açıldı ve korkuyla yalnızca birkaç metre ötesindeki hareket eder gibi görünen gri-beyaz duvara baktı.

Carey yalnızca birkaç dakika önce uykuya dalmıştı. Karısı Myra'ya iyi geceler öpücüğü vermiş ve birinci sınıf kamaralarındaki ikiz yatağın serin çarşafı arasında sokulmuştu. Myra gözleri uykuyla kapanana dek romanından birkaç sayfa okumuştur. Lambayı kapatmış, battaniyeyi boynuna kadar çekmiş, Tuscany üzüm bağlarının hoş anılarıyla içini çekmişti.

Daha önce o ve Jake birinci sınıf yemek odasında başarılı İtalya ziyaretlerinin şerefine şampanya içmişlerdi. Carey, Belvedere Salonu'nda bir içki içmeyi önerdiğinde Myra orkestranın Arrivederci Roma'yı bir kez daha çaldığını duyarsa spagettiye sonsuza dek tövbe edeceğini söylemişti. Saat on buçuk olmadan odalarına çekilmişlerdi.

Güvertedeki dükkânları el ele gezdikten sonra üst kata çıkan asansöre binmiş ve sancak tarafındaki geniş üst güverte kamaralarına doğru yürümüşlerdi. Bavullarını kapının önüne bırakmışlardı. Ertesi gün New York'a varacakları için kamarotlar bavulları toplayacaklardı. Dev tekne tanklarındaki yakıtlar kullanıldığı için şu anda geminin üst kısmı daha ağırdı ve bu da geminin hafifçe sallanmasına neden oluyordu. Hareket dev bir beşikte sallanmak gibiydi ve uzun süre geçmeden Myra Carey de uykuya daldı.

Şimdi kocasının yatağı şiddetle yalpalanıyordu. Adam bir mancınıkla fırlatılmış gibi havaya uçtu. Sonra derin karanlık havuzuna düştü.

Ölüm Andrea Doria'nın güvertelerinde geziniyordu.

Üst katlardaki lüks kamaralarda dolandıktan sonra su seviyesinin altındaki turist kamaralarına indi. Çarpışmanın ardından elli iki kişi ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Deliğin en büyük olduğu yerdeki birinci sınıf güvertesinde on kamara tahrip olmuştu. Delik altta çok daha küçüktü, ama suyun altındaki kamaralar daha da küçük ve kalabalıktı, bu yüzden çarpışmanın etkisi fazlasıyla yıkıcı oldu.

Yolcular kaderin kaprisine bağlı olarak yaşadılar ya da öldüler. Dişlerini fırçalamakta olan bir birinci sınıf yolcusu yatak odasına geri döndüğünde duvarın gitmiş olduğunu görmüştü, karısı da bu

arada ortadan kaybolmuştu. Lüks fuaye güvertesinde iki kişi hemen ölmüştü. En alttaki güvertede bulunan ucuz kamaralardaki yirmi altı İtalyan göçmen tam çarpışma hattındalardı ve ezilmiş çelikler arasında öldüler. Onların arasında bir kadınla dört çocuğu da vardı. Aynı zamanda mucizeler de gerçekleşmişti. Birinci sınıf kamarasından fırlayan bir kız Stockholm'ün ezilmiş pruvasında uyanmıştı. Bir başka kamarada tavan bir çiftin tepesine çökmüştü, ama koridora çıkmayı başarmışlardı.

En alt iki güvertede bulunanlar en zor mücadeleyi vermişlerdi. Duman dolu meyilli koridorlarda yağlı kaygan suyla savaşarak yollarını bulmaya çalışmışlardı. İnsanlar yavaş yavaş toplantı merkezlerine ulaşım talimatları beklemeye başladılar.

Gemiler çarpıştığında Kaptan Calamai zarar görmemiş köprünün en uçundaydı. İlk şoktan kurtulduktan sonra geminin telgraf kolunu durdurma konumuna getirdi. Gemi yoğun siste aniden durdu.

İkinci kaptan inklinometreye, yani geminin eğimini ölçen aracın yanına gitti.

“On sekiz derece,” dedi. Birkaç dakika sonra, “On dokuz derece,” diye seslendi.

Soğuk parmaklar kaptanın yüreğini sıktı. İki kompartımanını sel basmışken bile eğim on beş dereceden fazla olmamalıydı. Yirmi dereceden fazla eğim su geçirmez bölmelerin suyla kaplanmasına neden olurdu.

Mantık durumun imkânsız olduğunu söylüyordu. Tasarımcılar geminin herhangi iki grup kompartımanının su basmasıyla düz bir tekne üzerinde kalabileceğine dair garanti vermişlerdi. Her güverteden tahribat raporları, özellikle su geçirmez kapıların durumu hakkında bilgi istedi ve geminin pozisyonuyla ilgili SOS gönderilmesi emrini verdi.

Subaylar tahribat raporlarıyla birlikte köprüye koştular. Makine dairesi tayfaları sancak tarafındaki kompartımanları pompalıyorlardı, ama su onların dışarı çıkardığından daha büyük bir hızla içeri giriyordu. Kazan dairesi suyla kaplanmıştı ve su iki kompartımanı daha basmak üzereydi.

Sorun gemiyi kompartımanlara bölen enine su geçirmez bölmelerin üzerinde bir çelik kapak vazifesi görmesi gereken A güvertesindeydi. Su yolcu merdivenlerinden diğer kompartımanlara doğru akıyordu.

Subay yeni rakamı bildirdi. “Yirmi iki derece.”

Kaptan Calamai'nin eğimin düzeltilemeyecek bir noktaya geldiğini anlaması için inklinometreye bakması gerekmiyordu.

Gemi ölüyordu.

Hissettiği acı yüzünden kımıldayamaz haldeydi. Andrea Doria yalnızca herhangi bir gemi değildi. İtalyan Denizyollarının yirmi dokuz milyon dolarlık kraliçesi, yüzer en muhteşem, lüks yolcu gemisiydi. Yalnızca dört yaşındaki gemi, İtalyan deniz ticaret filusunun iş hayatına geri döndüğünü dünyaya göstermek için denizlere açılmıştı. Zarif siyah teknesi, beyaz üst yapıları ve gösterişli kırmızı, beyaz ve yeşil bacasıyla gemi mimarından çok bir heykeltıraşın işi gibi görünüyordu.

Üstelik bu onun gemisiydi. Doria'ya deneme seyirlerinde ve yüzlerce Atlantik geçişi sırasında komuta etmişti. Onun güvertelerini evinin odalarından daha iyi biliyordu. Müzedeki bir ziyaretçi gibi bir uçtan diğerine yürüyüp İtalya'nın en iyi otuz bir sanatçısının ve ressamının eserlerini solumaktan, aynaların, kristallerin, yıldızların, ender bulunan ahşapların, ince el işlerinin ve mozaiklerin

Rönesans güzelliğine hayran olmaktan hiçbir zaman bıkmazdı. Michelangelo ve diğer İtalyan ustalarının ünlenmesini sağlayan devasa duvar resimleriyle kuşatılmış birinci sınıf salonundaki Columbus'un ardından gelen Andrea Doria'nın dev bronz heykelinin karşısında dururdu. Yaşlı Cenovalı amiral Barbar korsana ait ilk işarete kılıcını çekmeye her an hazırmiş gibi duruyordu.

Bütün bunlar yitirmek üzereydi.

Yolcular kaptanın ilk sorumluluğuydu. Bir subay can kurtarma botlarının durumunu haber verdiği sırada gemiyi terk etme emri vermek üzereydi. İskele tarafındaki botlar denize açılmaz durumdaydı. Bu durumda sancak tarafında geriye sekiz bot kalıyordu. Suyun oldukça üstünde duruyorlardı. Denize indirilseler bile yolcuların ancak yarısı için yer olacaktı. Gemiyi terk etme emri verme cesaretini gösteremedi. Panik halindeki yolcular iskele tarafına hücum edecekler ve büyük bir karmaşa yaşanacaktı.

Yanlarından geçmekte olan gemilerin SOS'lerini duymaları ve kendilerini siste bulmaları için dua etti.

Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Angelo Donatelli, Doria'daki son gecelerini kutlayan New York'lulara bir tepsi dolusu martini sunmuştu az önce. Şık Belvedere Salonu'nun üç duvarını kaplayan perdeli pencerelere doğru baktığında gözüne bir hareket ilişti.

Salon tekne güvertesinin ön tarafındaydı ve burada açık bir gezinti yeri vardı. Normalde yolcular gün boyunca veya açık gecelerde geniş bir deniz manzarasına sahip olurlardı. Çoğu yolcu salonu kaplayan gri sis duvarları arasından bir şey görmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Angelo'nun başını kaldırıp siste ilerleyen büyük geminin ışıklarını görmesi yalnızca bir şans eseri idi.

“Dios mio,” diye mırıldandı.

Bu sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez dev bir fişeği andıran bir patlama duyuldu. Salon karanlığa gömüldü.

Güverte şiddetle sallandı. Angelo dengesini kaybederken, yeniden dengesini kazanmak için çabaladı. Elinde tuttuğu yuvarlak tepsiyle ünlü Yunanlı disk atıcısı heykeline benziyordu. Yakışıklı Sicilyalı masaların arasından girip çıkarken, içkileri dengeleyerek kıvraklığını zarafete çeviren doğal bir atletti.

O ayakları üstünde durmaya çabalarırken acil lambaları yandı. Masasındaki üç çift sandalyelerinden yere düşmüşlerdi. Önce kadınlara yardım etti. Kimse ciddi bir şekilde yaralanmışa benzemiyordu. Etrafına bakındı.

Hafif bir şekilde aydınlatılmış işlemeleri, yağlı boya, ahşap oymaları ve parlak sarı lambrileriyle güzel salona bir keşmekeş hâkimdi şu anda. Birkaç saniye önce çiftlerin Arrivederci Roma eşliğinde kayıp gittikleri parlak dans pistleri kıvranan bedenler yığına dönmüştü. Müzik hemen durmuş, yerini acı ve korku dolu çığlıklar almıştı. Orkestra üyeleri kendilerini müzik enstrümanlarından kurtardılar. Her yeri kırık şişelerle camlar kaplamış, hava alkol kokusuyla ağırlaşmıştı. Taze çiçeklerle dolu vazolar yerlere düşmüştü.

“Tanrı aşkına o da neydi?” diye sordu bir adam.

Angelo ne gördüğünden emin olmaksızın dilini tuttu. Tekrar pencereye baktığında yalnızca sisi

gördü.

“Belki bir buzdağına çarptık,” dedi adamın karısı tereddütlü bir şekilde.

“Buzdağı mı? Tanrı aşkına Connie, Massachusetts sahilinden söz ediyorsun. Hem de temmuz ayında.”

Kadın dudak büktü. “Eh, belki de bir mayındı.”

Adam orkestraya bakıp sıırttı. “Her ne olursa olsun, şu lanet olası şarkıyı çalmalarına bir son verdi.”

Bu espriye herkes güldü. Dansçılar üzerlerini temizliyor, müzisyenler enstrümanlarında bir tahribat olup olmadığına bakıyorlardı. Barmenler ve garsonlar ortalıkta koşturuyordu.

“Merak edilecek bir şey yok,” dedi bir başka adam. “Subaylardan birisi bana bu geminin batmayacak şekilde inşa edildiğini söylemişti.”

Karısı aynasında makyajını kontrol etmeyi bıraktı. “Titanik için de öyle demişlerdi,” dedi telaşla.

Gergin bir sessizlik oldu. Sonra korku dolu bakışmalar oldu. Sanki sessiz bir sinyal duymuş gibi üç çift telaşla en yakın çıkışa koşturmaya başladı.

Angelo içgüdüsel bir hareketle masalardaki cam kırıklarını temizledi. Sessiz bir şekilde güldü. “Çok uzun süredir garsonluk yapıyorsun,” dedi alçak sesle.

Salondaki çoğu kişi ayağa kalkmış, çıkışa doğru gidiyordu. Salon çabucak boşaldı. Angelo çıkmasaydı tek başına kalacaktı. Omuz silkti, el bezini yere fırlattı ve neler olduğunu anlamak için en yakın kapıya doğru gitti.

Karanlık dalgalar Jake Carey'i sonsuza dek aşağıya çekmeye çalışıyordu. Vücudunu dürten koyu renk akıntıya karşı koydu. Şuurunu kaybetmemek için direndi ve bir kenara tutundu. Bir inilti duydu ve bunun kendi dudaklarından geldiğini fark etti. Tekrar inledi. Bu kez bir amaca yönelik iniltisi. Güzel. Ölü adamlar inleyemezdi. Sonraki düşüncesi karısı oldu.

“Myra!” diye seslendi.

Gri karanlıkta belli belirsiz bir kıpırdanma duydu. İçini bir ümit kapladı. Karısının adını tekrar seslendi.

“Buradayım.” Myra'nın sesi uzaklardan geliyormuş gibi boğuktu.

“Tanrı'ya şükür! İyi misin?”

Bir anlık sessizlikten sonra kadın konuştu. “Evet. Ne oldu? Uyuyordum...”

“Bilmiyorum. Hareket edebilir misin?”

“Hayır.”

“Gelip sana yardım edeceğim,” dedi Carey. Sol tarafının üstünde yatıyordu, bir kolu altındaydı ve sağ tarafında bir basınç vardı. Bacakları sıkıca kenetlenmişti. İçini dondurucu bir korku kapladı. Belki beli kırılmıştı. Tekrar denedi. Ayak bileğinden baldırına yükselen keskin acı gözlerini yaşarttı, ama bu felç olmadığı anlamına geliyordu. Mücadele etmeyi bıraktı. Doğru dürüst düşünmeliydi. Carey köprüler yaparak servet kazanan bir mühendisti. Bu da mantık ve ısrarın uygulanmasıyla çözülebilecek sorunlardan farklı değildi.

Sağ dirseğiyle itince yumuşak kumaşı hissetti. Yatağın altındaydı. Biraz daha güçlü bir şekilde itti, bedenini destek almak için büktü. Yatak biraz kıpırdadı, ama yeterince değil. Tanrım, bütün tavan onun üstünde olmalıydı. Carey derin bir soluk aldı ve kaslı kolunun bütün gücünü kullanarak tekrar itti. Yatak yere düştü.

İki kolu da kurtulunca uzandı ve ayak bileğinin üstünde sert bir şey buldu. Yüzeyi parmaklarıyla inceleyerek ikiz yatağın arasında olan komodinin çekmecesini olduğunu fark etti. Yatak onu duvar ve tavan parçalarından korumuş olmalıydı. İki elini de kullanarak komodini birkaç santim kıpırdattı ve ayaklarını teker teker dışarı çıkardı. Bileklerini yavaşça ovarak kan dolaşımının yeniden düzenlenmesini sağladı. İncinmişlerdi ve acıyorlardı, ama kırık değillerdi. Yavaşça elleri ve dizlerinin üstünde doğruldu.

“Jake.” Myra'nın sesi bu kez daha zayıftı.

“Geliyorum tatlım. Dayan.”

Bir şeyler tersti. Myra'nın sesi kamaranın duvarının diğer tarafından geliyor gibiydi. Lambanın düğmesine bastı. Oda karanlıkta kalmaya devam etti. Yönünü kaybetmiş bir şekilde karışıklığın içinde emekledi. Parmaklarıyla yoklayarak kapıyı buldu. Başını eğerek sahile vuran dalgaların ve arka planda çığlık atan martıların sesine benzer sesleri dinledi. Sendeleyerek ayağa kalktı, kapının etrafındaki eşyaları temizledi ve kâbusa giden kapıyı açtı.

Koridor, acil ışıkları yüzünden amber rengine bürünmüştü ve itilen, çekişen yolcularla doluydu. Kimi giyinik, kimi paltolarının altında pijamalarıyla, kimi boş elli, kimi bavullarıyla yürüyen veya emekleyen kadınlar, erkekler ve çocuklar üst güverteye giden yolu bulmaya çalışıyorlardı. Koridor toz ve dumanla doluydu ve bir oyun evinin döşemesi gibi eğimliydi. Kamaralarına varmaya çalışan birkaç yolcu akıntıya karşı yüzmeye çalışan somon balıklarına benzer insan nehrine karşı mücadele ediyordu.

Carey az önce çıktığı kapıya baktı ve kapıların üstündeki rakamlardan kendisinininkine bitişik olan kamaradan dışarı çıktığını fark etti. Bir kamaradan diğerine fırlamış olmalıydı. O gece Myra ve kendisi o kamaranın sahipleriyle sohbet etmişlerdi. Bir aile toplantısından geri dönen yaşlı bir İtalyan asıllı Amerikalı çiftti bunlar. Her zamanki gibi erkenden odalarına çekilmemiş olmaları için dua etti.

Carey kalabalığın arasından zorla geçerek kamarasına giden kapıyı buldu. Kilitliydi. Dışarı çıktığı kamaraya geri döndü ve pisliklerin arasından geçerek duvara doğru ilerledi. Birkaç kez mobilya, tavan ve duvar parçalarını yolundan uzaklaştırmak için durakladı. Bazen bir yıkıntının üstünden emekledi, bazen altından süzüldü. İçinde acele etmesi için güçlü bir duygu hissetti. Eğimli döşeme geminin su aldığını gösteriyordu. Duvara ulaşınca karısının adını seslendi yeniden. Karısı diğer taraftan cevap verdi. Çılgınlar gibi bariyerde bir açıklık bulmaya çalıştı. Alt tarafın gevşek olduğunu fark etti ve zorlukla sığabileceği büyüklükte bir delik açana dek çekiştirmeye devam etti.

Kamara yarı karanlıktı, şekiller ve nesnelere soluk ışıkla yıkanmıştı. Ayağa kalkıp aydınlığın kaynağına baktı. Terli yüzüne tuzlu serin hava çarptı. Gözlerine inanamıyordu. Dış kamara tamamen yok olmuştu. Onun yerinde okyanustan yansıyan ay ışığını görebildiği dev bir delik vardı. Deli gibi çalıştı ve dakikalar sonra karısının tarafına ulaştı. Karısının alnındaki ve yanaklarındaki kanı pijamasının üstüyle sildi ve yumuşak bir şekilde öptü onu.

“Hareket edemiyorum,” dedi kadın neredeyse özür dilermişçesine.

Kendisini yandaki kamaraya fırlatan güç her neyse Myra'nın yatağının demir çerçevesini yerden

kaldırıp bir fare kapanındaki yay gibi duvara çarpmıştı. Myra dik pozisyona yakındı. Şans eseri yatağın ayakları sayesinde yatak yaylarının baskısından kurtulmuştu, ama çerçeve yüzünden duvara sıkışmıştı. Sirtında geminin asansörünün çelik şaftı vardı. Tek kolu sağ tarafından aşağı doğru sarkıyordu.

Carey parmaklarını çerçevenin kenarına doladı. Ellili yaşların ortasındaydı, ama hâlâ işçilik günlerindeki kadar güçlüydü. İri bedeninin gücüyle çekti. Çerçeve hafifçe oynadı, ama bırakınca tekrar yaylanarak eski yerini aldı. Çerçeveyi bir tahta yardımıyla oynatmayı denedi, ama Myra acıyla haykırınca durdu. Tiksintiyle tahta parçasını bir kenara fırlattı.

“Tatlım,” dedi sesini sakın tutmaya çalışarak. “Yardım bulmaya gideceğim. Seni bırakmak zorundayım. Yalnızca kısa bir süre için. Geri döneceğim. Söz veriyorum.”

“Jake, kendini kurtarmalısın. Gemi...”

“Benden bu kadar kolay kurtulamazsın aşkım.”

“İnat etme, Tanrı aşkına.”

Tekrar karısının yüzünü öptü. Normalde sıcak olan yüzü soğuktu. “Beklerken Tuscany'deki güneşi düşün. Kısa süre sonra döneceğim. Söz veriyorum.” Karısının elini sıktı, kapının kilidini içerden açtı ve ne yapacağına dair en ufak bir fikri olmadan koridora çıktı. Güçlü görünümlü iri kıyım bir adam Jake'e doğru geliyordu. Jake adamı omzundan yakalayıp yardım istemeye çalıştı.

“Yolumdan çekil!” Adam soğuk bir bakışla iri cüsseli olmasına rağmen Jake'i bir kenara itti.

Sonunda vazgeçmeden önce birkaç kişinin daha yardımını istedi. Burada hiç merhametli insan yoktu. Susuzluktan çıldırmış bir sığır sürüsünün suya hücum etmesini engellemeye çalışmak gibi bir şeydi bu. Hayatlarını kurtarmak için koşmaları yüzünden onları suçlayamazdı. Eğer serbest olsaydı Myra'yı üst katlara taşırdı. Diğer yolculardan bir yardım gelmeyeceğine karar verdi. Tayfalardan birini bulmalıydı. Güvertenin eğimine karşı dengesini korumaya çalışarak üst güvertelere çıkan kalabalığa katıldı.

Angelo gemiyi çabucak taramış ve gördüklerinden hoşlanmamıştı, özellikle denize gömülmeye devam eden sancak tarafından.

Beş can kurtarma botu denize açılmış ve tayfayla doldurulmuştu. Düzinelerce korkmuş garson ve mutfak çalışanları tehlikeli bir biçimde dolmuş botlara atlıyor ve beyaz gemiye doğru gidiyordu. Geminin ezilmiş pruvasına ve Doria'nın yan tarafındaki deliğe tek bir bakış Angelo'ya neler olduğunu anlatıyordu. Gemiler çarpıştığı sırada çoğu yolcunun gemideki son geceyi kutlamak için kamaralarının dışında oldukları için Tanrı'ya şükrediyordu.

İskele tarafına doğru yöneldi. Yüzeyi yağ ve yolcularla tayfaların ayaklarıyla getirdikleri sular yüzünden kayganlaşan eğimli güvertede yukarı doğru tırmanmak zordu. Tırabzanlara ve kapı kollarına tutunarak santim santim ilerledi koridorda ve sonunda gezinti güvertesine ulaştı. Çoğu yolcu içgüdüsel olarak sudan uzak olan tarafa gitmişlerdi. Orada talimatları bekliyorlardı. Acil ışıklarının altında döşemeye sabitlenmiş olan sandalyelere tutunuyor veya limana çıkma hazırlığı sırasında daha önceden oraya yerleştirilmiş olan bavulların arasında endişeyle oturuyorlardı. Tayfalar kırık bacaklar ve kollar için ellerinden geleni yapıyorlardı. Çürükler ve şişlikler beklemekteydi.

Bazı insanların üzerinde gece elbiseleri varken bazıları yatarken giydikleri kıyafetler içindelerdi. Geminin sarsıldığı zamanlar dışında genelde sakın görünüyorlardı. Sonra keder ve öfke çığlıkları

nemli havayı doldurdu. Angelo, tayfaların cankurtaran botlarını alıp yolcuları batan gemide bıraktıklarına dair haberler ortalığa yayıldığı anda tüm bu sükûnetin yerini kısa sürede histerinin alacağını biliyordu.

Gezinti güvertesi yolcuların sürgülü kapılardan geçip güvertede asılı olan cankurtaran botlarına binebilecekleri şekilde tasarlanmıştı. Geminin subayları ve tayfadan geriye kalanlar boş yere cankurtaran botlarını çözmeye çalışıyorlardı. Sandal vinçleri dik açıda çalışmak üzere yapılmamıştı ve botları serbest bırakmak imkânsızdı. Angelo'nun yüreği burkuldu. Bu yüzden yolculara gemiyi terk etme talimatı verilmemişti. Kaptan panikten korkuyordu!

Botların yarısı tayfaları taşırken ve yarısı da işe yaramazken yolcular için yeterli bot bulunmuyordu. Görünüşe göre yeterli cankurtaran yeleği bile yoktu. Gemi batarsa yolcuların kaçış şansı hiç yoktu. Bir an için sancak tarafına kayıp diğer tayfalarla birlikte botlara atlamayı düşündü. Bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı ve bir tayfadan aldığı cankurtaran yeleklerini dağıtmaya başladı. Lanet olası Sicilyalı onuru. Günün birinde kendisini öldürecekti.

“Angelo!”

Kanlı bir insan kalabalığının içinde dirseğiyle kendine yol açarken adını sesleniyordu.

“Angelo, benim, Jake Carey.”

Güzel bir karısı olan uzun boylu Amerikalı. Bayan Carey annesi olacak kadar yaşlıydı, ama mamma mia, o güzel gözleri ve bir zamanlar genç olan kıvrımlarına orta yaş kilolarının eklediği olgun dişiliği. Angelo onu görür görmez âşık olmuştu, genç bir erkeğin masum ihtirasıydı bu. Carey'ler ona cömert bahşişler veriyorlardı ve daha da önemlisi kendisine saygı gösteriyorlardı. Diğerleri, hatta İtalyanlar bile koyu renk Sicilyalı derisini küçümsüyorlardı.

Kuşkusuz Jake Carey Amerikan başarısının bir temsiliydi. Spor ceketini dolduran geniş omuzları, biçimli kır saçları, bronz teniyle eli yaşlarında olmasına rağmen hâlâ zindeydi. O akşam daha erken saatlerde gördüğü iyi giyimli yolcu gitmişti. Kendisine doğru koşan bu vahşi bakışlı adam tozla kire bulanmış yırtık pijamalar giyiyordu ve ön tarafında büyük bir kan lekesi vardı. Yanına gelip Angelo'nun kolunu yakaladı, öylesine güçlü sıktı ki Angelo'nun canı yandı.

“Tanrı'ya şükür, tanıdığım biri,” dedi yorgun bir şekilde.

Angelo bakışlarıyla kalabalığı taradı. “Sinyora Carey nerede?”

“Kamarada sıkışıp kaldı. Yardımına ihtiyacım var.” Gözleri alev alevdi.

“Geliyorum,” dedi Angelo bir an bile tereddüt etmeden.

Bir hostesin dikkatini çekip can yeleklerini ona attı, sonra en yakın merdivenlere doğru giden Carey'i takip etti. Carey başını eğip güverteye doğru hücum eden insan dalgası arasında yolunu bulmaya çalıştı. Angelo onu kaybetmemek için kirli pijamasının üstünü yakaladı. Çoğu birinci sınıf kamaralarının bulunduğu üst güverteye giden merdivenlerden aşağı hücum ettiler. Koridorda kalabalıktan ayrılmış olan birkaç kişi yürüyordu.

Angelo, Bayan Carey'i görünce şok oldu. Sanki ortaçağ işkence aletlerinden birine bağlanmıştı kadın. Gözleri kapalıydı. Bir an için kadının öldüğünü düşündü. Ama kocasının yumuşak dokunuşuyla gözkapakları titreyerek açıldı.

“Geri döneceğimi söylemişim sevgilim,” dedi Carey. “Bak, Angelo yardım etmeye geldi.”

Angelo yumuşak bir şekilde elini tuttu ve centilmen bir şekilde öptü. Kadının gülümsemesi yüreğini eritti.

İki adam yatak çerçevesini yakalayıp çekti. Avuç içlerine gömülen metal kenarlara aldırmayarak zorlanmadan çok, hayal kırıklığıyla inliyorlardı. Çerçeve daha önce olduğundan birkaç santim fazla oynadı bu kez. Bırakır bırakmaz da tekrar eski halini aldı. Her yeni çabanın ardından Bayan Carey gözlerini ve dudaklarını sıkıca kapatıyordu. Carey küfretti. Genelde ufak bir güç harcayarak istediğini elde ettiği için kazanmaya alıştı. Ama bu kez öyle olmuyordu.

“Daha fazla adama ihtiyacımız var,” dedi soluk soluğa.

Angelo utançla omuz silkti. “Tayfaların çoğu botlara bindi bile.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Carey. Angelo'yu bulmak yeterince zor olmuştu. Bir an düşünüp soruna mühendis gözüyle baktı.

“Yalnızca ikimiz yapabiliriz,” dedi sonunda. “Bir krikomuz olsaydı.”

“Ne?” Garson şaşırmişti.

“Kriko.” Carey doğru sözcüğü bulmak için çabalıyordu, sonunda vazgeçip eliyle pompalama hareketi yapmaya başladı. “Otomobillerde olan.”

Angelo'nun koyu renk gözleri kavrayışla parladı. “Ah.” dedi. “Bir lövye. Oto için.”

“Doğru,” dedi Carey artan heyecanla. “Bak, buraya koyup yatağı aralarız ve Myra'yı dışarı çekecek bir mesafe olur.”

'Si. Garaj. Hemen geleceğim.”

“Evet, doğru, garaj.” Carey karısının acı dolu yüzüne baktı. “Ama acele etmelisin.”

Carey kıymet bilen bir adamdı. Angelo kamaradan çıkar çıkmaz en yakındaki cankurtaran botuna atlayabilirdi. Carey bunun için onu suçlayamazdı. Angelo'nun dirseğini kavradı.

“Bu yaptığını ne kadar takdir ettiğimi anlatamam, Angelo. New York'a geri döndüğümüzde ödüllendireceğim seni.”

“Hey, sinyor. Bunu para için yapmıyorum.” Sırıtıp Bayan Carey'e bir öpücük gönderdi ve kamaradan çıktı, giderken de bir can yeleği kaptı.

Koridorda koştu, ön güverteye giden merdivenlerden indi ve daha ileri gidemedi. Stockholm'ün pruvası bükülmüş metal ve parçalanmış camlarla doluydu. Ana tahribat alanında uzaklaşıp kış tarafına giden merkezi koridoru takip etti, sonra A güvertesine giden merdivenleri indi. Yine pek çok sancak tarafı kamarası yok olmuştu. Bir kez daha dolambaçlı bir yol kullanarak bir sonraki güverteye geçti.

Angelo bir başka güverteye inmeden hemen önce her seferinde durup haç çıkarıyordu. Boş olduğunu bilse de bu hareket ona bir rahatlık veriyordu. Tanrı bile batmakta olan bir geminin gövdesine inerken onu takip edecek kadar deli değildi.

Nerede olduğunu anlamak için durdu. B güvertesindeydi. Garajla birçok küçük kamara burada bulunuyordu. Elli arabalık Büyük Otopark öndeki turist kamaraları arasında sandviç olmuştu. Garajın havalandırması geminin genişliği boyunca uzanıyordu. İki taraftaki kapılar arabaların doğruca rıhtıma çıkmasını sağlıyordu. Angelo daha önce bir kez inmişti aşağıya. Garaj çalışanlarından biri, bir başka

Sicilyalı dostu Chrysler'in İtalya'dan gönderdiği harika arabayı kendisine göstermek istiyordu. Aerodinamik Norseman'in tasarımı bir yıl sürmüştü ve yüz bin dolarlık makinenin elle inşası da bir on beş ay almıştı. Aracı koruyan muhafazadaki açıklıklardan soluk kesen güzel modern çizgilerini görebiliyordu. İki adam Miami sahillerinde yaşayan zengin bir adamın Paris'teki halayından sonra evine gönderdiği Rolls-Royce'la daha çok ilgilenmişti. Angelo ve arkadaşı sırayla Rolls-Royce'un şoförü ve yolcusu olmuşlardı.

Angelo garajda dokuz arabanın olduğunu söylendiğini hatırlıyordu. Belki bir tanesinde alabileceği bir kriko vardı. Ancak sancak tarafındaki tahribatın büyüklüğünü gördükten sonra bundan pek umutlu değildi. Diğer gemi garaj duvarını söküp almış olmalıydı. Soluğunu düzenlemek için karanlıkta durup gözlerine inen terleri sildi. Şimdi ne yapacaktı? Uçacak mıydı? Mamma mia. Ya ışıklar sönerse? Yolunu asla bulamazdı. Korku bacaklarındaki gücü kesiyordu, bacaklarını yeniden harekete geçirmeye çalıştı.

Dur bir dakika.

Garajı ziyaret ettiği gün arkadaşı bir araç daha göstermişti. Geminin darbe aldığı köşeden uzakta duran aşırı büyüklükte zırlı bir kamyonetti bu. Parlak siyah metal kaportasında görünür bir iz yoktu. Angelo bunu sorunca arkadaşı gözlerini yuvalarında döndürüp omuz silkmişti. Altındandır belki. Gece gündüz korunduğunu biliyordu yalnızca. Onlar konuşurken bile Angelo koyu renk üniformalı bir adamın kargo alanından ayrılana dek onları seyrettiğini görmüştü.

Ayaklarının altındaki güverte titriyordu. Gemi bir iki derece daha kaymıştı. Angelo korkunun da ötesine geçti, artık gerçek bir dehşet içindeydi.

Kalp çarpıntıları birkaç kademe artmıştı. Gemi tekrar hareketsiz hale gelince kalp atışları yeniden yavaşladı. Devrilmeye ne kadar yakın olduğunu merak etti. Taşımakta olduğu can yeleğine bakıp bir kahkaha attı. Gemi kendisi içindeyken alabora olursa can yeleği bir işe yaramazdı. Beş dakika. Bu kadar zaman veriyordu gemiye. Carey ve o bir şeyler bulurdu. Bulmak zorundalardı. Garajın girişini buldu. Derin bir soluk aldı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Yüksek tavadaki sarı acil ışıkları dışında geniş boşluk simsiyahtı. Sancak tarafına baktı ve garajın su aldığı yerdeki dalgalı yansımaları gördü. Su ayak bileklerine kadar geliyordu. İçeriye deniz suyu giriyor olmalıydı ve eğer garaj henüz dolmadıysa birkaç dakika içinde dolacaktı. Yoldaki her arabanın çarpışma sırasında ezilmiş olma olasılığı büyüktü. Fazla zamanı yoktu. Duvar dibinden uzak köşeye doğru yürümeye başladı. Gölgelelerin arasındaki kutuya benzer şekli ve camlarından yansıyan ışığı görebiliyordu. Mantiği o kadar uzağa gitmenin vakit kaybı olduğunu söylüyordu. Buradan ayrılıp üst güverteye çık. Hemen. Garaj balık tankı haline gelmeden.

Bir kelebek gibi duvara yapışmış olan Bayan Carey'in hayali geldi gözlerinin önüne. Kamyonet kadının son şansıydı, başka bir şans yoktu. Kriko içerde kilitli olmalıydı. Kendi kendisini buradan boş ellerle ayrılacağına ikna edip kamyonete doğru son bir kez özlemlerle baktı. O zaman tek başına olmadığını anladı.

Kamyonetin yanında kalem kalınlığında bir ışık vardı. Sonra bir başkası. Fenerler. Portatif lambalar yanmış ve kamyoneti aydınlatmak için yere konmuştu. Onların ışığında insanların hareket ettiğini görebiliyordu. Birkaç adam var gibiydi. Bazıları gri üniformalar, diğerleri siyah takım elbiseler giyiyorlardı. Kamyonetin yan ve arka kapısını açmışlardı. Ne yaptıklarını göremiyordu, ama çok yoğun dikkat harcadıkları kesindi. Garajın üçte ikisini geçmişti. "Baylar," diye seslenmek için

ağzını açtı. Sözcükler dudaklarında kalakaldı.

Gölgelerin içinde bir şey kıpırdıyordu. Birdenbire gri elbiseli adamlar karanlık sahnede beliren aktörler gibi ortaya çıktılar. Karanlıkta kayboldular. Tekrar ortaya çıktılar. Dört kişiydiler, hepsi makine dairesi tulumlarından giymişti ve garajın diğer tarafından geliyorlardı. Gizlilikleri ve hareketlerindeki bir kuşa yaklaşan kedinin sinsiliği Angelo'ya sessiz kalmasını söylüyordu. Muhafız döndü, yaklaşan gölgeleri dördü, uyarı olarak bağırdı ve kalçasındaki tabanca kılıfına uzandı.

Tulumlar içindeki adamlar bir asker çevikliğiyle dizleri üstüne çömelip omuzlarında taşıdıkları nesneyi kaldırdılar. Bu sakin ve bilinçli hareket Angelo'ya aletler konusunda hatalı olduğunu söylüyordu. Mafya'nın anavatanında büyüyüp makineli tüfeğin neye benzediğini ve nasıl nişan alındığını bilmiyor olamazsın.

Dört namlu aynı anda ateşe başladı. Hedefleri silahını çıkarıp nişan alan muhafızdı. Yaylım ateşi adamı deldi, tabancası uçup gitti. Bedeni yumuşak uçlu kurşunların darbesiyle bir anda kırmızı kan, et ve elbise bulutuna dönüştü. Muhafız olduğu yerde dönerek garip bir ağır çekim ölüm dansına başladı.

Diğerleri gizlenmek için kaçışmaya çalıştılar, ama onlar bir adım atmadan acımasız kurşun yağmuru hepsini yere serdi. Kimsenin hayatta kalamayacağı kesin olduktan sonra bile silahlar öne doğru ilerlemeye devam edip sırtüstü yatan bedenlere ateş etti.

Birden ortalık sessizleşti.

Havada barut ve ölüm kokusuyla ağırlaşmış mor renkli bir duman perdesi oluşmuştu.

Katiller düzenli bir şekilde bütün cesetleri çevirdiler. Angelo çıldırmak üzere olduğunu hissediyordu. Korkudan donmuş, dayandığı yerde hareketsiz kalırken şansına küfrediyordu. Bir hırsızlığın ortasına düşmüş olmalıydı! Katillerin kamyonetten para çuvallarını çıkarmalarını bekledi. Ama onlar garip bir şey yaptılar. Kanlı cesetleri yükselen sudan kaldırdılar, teker teker kamyonun arkasına taşıdılar. Sonra hepsini içeri tıkip kapıyı kapattıktan sonra kilitlediler.

Angelo ayaklarında korkuyla ilgisi olmayan bir soğukluk hissetti. Su bulunduğu yere kadar yükselmişti. Gölgelerde kalarak kamyonundan uzaklaştı. İçeri girdiği kapıdan çıkarken su dizlerine dek yükselmişti. Kısa süre içinde koltukaltlarına geldi. Çocukların güvenlik battaniyesi gibi sıkıca sarıldığı can yeleşini giydi. Sessizce yüzerek kapıdan çıktı. Suyun içinde son bir kez dönüp baktı. Katillerden biri bir an için Angelo'nun bulunduğu yere doğru odaklandı. Sonra o ve diğerleri tüfeklerini bir kenara bırakarak, suyun içinde yüzmeye başladılar. Angelo kendisini görmemiş olmaları için dua edip garajdan çıktı. Koridoru su basmıştı, ayağının altında basamakları hissedene dek yüzmeye devam etti. Ayakkabıları ve elbiseleri suyla ağırlaşmıştı. Şiddetli korkunun verdiği güçle merdivenleri hızla tırmandı, sanki Angelo'nun varlığını sezen karanlık yüzlü katiller peşindeydi.

Bir iki dakika sonra Carey'lerin kamarasına daldı. "Kriko bulamadım." diye kekeleydi. "Garaj..." Durdu.

Yatak duvardan ayrılmıştı ve Carey gemi doktoru ve bir tayfanın yardımıyla karısını çıkarıyordu. Carey garsonun geldiğini gördü.

"Angelo, senin için endişelendim."

"İyi olacak mı?" diye endişeyle sordu Angelo. Bayan Carey'in gözleri kapalıydı. Geceliği kanla ıslanmıştı.

Doktor kadının nabzına bakıyordu. “Bayılmış, ama hâlâ hayatta. İç yaralanmalar olabilir.”

Carey, Angelo'nun ıslak elbiselerini ve boş ellerini fark etti. “Bu adamlar beni buldu. Kurtarma gemilerinden birinden bir kriko geldi. Sen garajda bir şey bulamadın galiba.”

Angelo başını salladı.

'Tanrım, sen sıırıslıklam olmuşsun. Bütün bunlara katlanmak zorunda olduğun için üzgünüm.”

Angelo başını salladı. “Önemli bir şey değil.”

Doktor kadının koluna bir iğne sapladı. “Acısı için morfin,” diye açıkladı. Gözlerindeki endişeyi gizlemeye çalışıyordu. “Onu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde gemiden çıkarmalıyız.”

Bilinçsiz kadını bir battaniyeye sarıp alt kısımdaki gezinti güvertesine taşıdılar. Sis mucizevi bir şekilde yok olmuştu ve küçük bir filo geminin etrafını sarmıştı. Parlak ışıkları denizden yansıtıyordu. Sahil Güvenlik helikopterleri yusuçuk böceği gibi üzerlerinde dolaşıyordu. Cankurtaran botları kurtarma gemileriyle hasarlı gemi arasında gidip geliyordu.

En fazla cankurtarma botu trafiği Doria'yla pruvasında Ile de France yazan gemi arasındaydı. İle'in araştırma ışıkları Doria'ya yönelmişti.

Gemiyi terk etme emri hiçbir zaman gelmemişti. Yolcular iki saat bekledikten sonra kendi başlarına gemiyi terk etmeye başlamışlardı. Kadınlar, çocuklar ve yaşlılar ilk önce indirilmişti. İlerleme yavaştı, çünkü gemiden çıkabilmenin tek yolu ipler ve ağlar yardımıyla.

Bayan Carey bir sedyeye bağlandı, geminin kenarından beklemekte olan cankurtaran teknesine aktarıldı. Orada dost eller almak için kendisini bekliyordu.

Carey karısı güvende olana dek trabzanlardan eğilip seyretti, sonra Angelo'ya döndü.

“Kendini bu gemiden kurtarsan iyi olur, dostum. Batmak üzere.”

Angelo üzgün bir şekilde etrafına bakındı. “Çok yakında, Bay Canty Ama önce birkaç yolcuya yardım edeyim.” Gülümseyerek, “Adım hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz?” Angelo, Carey'lerle ilk tanıştığında adının başkalarına hizmet eden “melek” anlamına geldiğini söylemişti onlara.

“Hatırlıyorum.” Carey garsonun elini elleri arasına aldı. “Teşekkürler Yaptıklarının karşılığını asla ödeyemem sana. Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa bana gelmeni istiyorum. Anladın mı?”

Angelo başını salladı. “Grazie. Anladım. Lütfen güzel sinyora'ya hoşça kal deyin benim yerime.”

Carey başını salladı ve Trabzanları aşip ipten kayarak aşağı indi. Angelo ona el salladı. Carey'e ya da bir başkasına garajda gördüğü korkunç sahnedeki söz etmedi. Şimdi zamanı değildi. Doğru zaman asla gelmeyebilirdi. Kimse vasıfsız bir garsonun anlattığı olağanüstü hikâyeye inanmazdı. Bir Sicilyalı'nın: Ağaçta şarkı söyleyen kuş kendini pencerede bulur, dediğini hatırlıyordu.

Ölüm neredeyse üzerlerindeydi.

Şafağın pembemsi ışıklarında son kişi de kurtarıldı. Kaptan ve beklemedeki tayfa son ana dek gemide kaldı. Sonra onlar da iplerden kıyarak aşağı indiler.

Sıcak sabah güneşi bulutsuz gökyüzünde yükselirken geminin eğimi daha da keskin bir hal aldı. Saat 9:50'ye kadar sancak tarafına kırk beş derecelik bir eğimle yatmıştı. Pruvası kısmen suyun

altında kalmıştı.

Stockholm üç mil kadar uzaklaşmıştı, pruvası eğilip bükülmüş metal yığınının ibaretti. Enkaz parçaları yağlı suyu kirletiyordu. İki destroyer muhafız ve dört Sahil Güvenlik teknesi yanında duruyordu. Uçaklar ve helikopterler üzerinde uçuyordu.

Saat onda Doria'nın beklenen sonu geldi. Çarpışmadan on bir saat sonra tamamen sağ tarafına yattı. Tayfaların bütün çabalarını boşa çıkararak cankurtaran tekneleri sonunda asılı oldukları vinçlerden kurtulup kendi kendilerine yüzmeye başladılar. Teknede sıkışan hava basınç altında patlayıp lombozlardan dışarı çıkarken geminin çevresinde köpüklü gayzerler oluştu.

Gün ışığı dev dümenin ve okyanusta gururla dolaşmasını sağlayan altı metre boyundaki ikiz pervanenin ıslak kanatlarından yansiyordu. Birkaç dakika içinde su pruvayı kapladı, kış tarafı dik bir açıyla havaya kalktı. Gemi sanki dev bir deniz canavarının kollarıyla çekiliyormuşçasına suyun altına doğru kayıp gitti.

Batarken biraz daha deniz suyu tekneye doldu ve kompartımanlarla depoları doldurdu. Metalleri parçalayıp perçinleri yerinden çıkararak basınç gemi batıran denizaltıcıların içini titreten o korkunç, neredeyse insaninkine benzer inlemeyi meydana getirmişti.

Gemi neredeyse battığıyla aynı açı ve pozisyonda dibe indi. Yetmiş metre aşağıda gıcırtyla durdu, sonra sancak tarafı üstüne düz bir şekilde yerleşti. Yüzlerce açıklıktan çıkan kabarcıklar normalde koyu renk olan suyu enkazın etrafında maviye çevirmişti.

Çerçöp en az on beş dakika boyunca dev girdapta dolaştı. Su normale dönerken Sahil Güvenlik harekete geçip geminin battığı yere bir şamandıra yerleştirdi.

İki milyon dolarlık şarap, kaliteli kumaş mobilya ve zeytinyağı kargosu taşıyıcısı dünyadan ayrılmıştı.

İnanılmaz sanat eserleri de -duvar resimleri, el işleri, amiralin dev heykeli- yok olmuştu.

Ve içinde kurşunların parçaladığı cesetler ve ölmelerine neden olan bin sırrın bulunduğu siyah kurşun geçirmez kamyon da geminin derinliklerinde kilitli kalmıştı.

Uzun boylu sarışın adam 84 numaralı rıhtımda İle de France 'in borda iskelesine çıktı ve gümrük kulübesine doğru ilerledi. Siyah yün denizci şapkası takıyor, uzun bir yağmurluk giyiyordu. Güverteye çıkan yüzlerce yolcudan bir farkı yoktu.

İnsanlık görevini yerine getirmesi Fransız gemisini programının otuz altı saat gerisinde bırakmıştı. New York'a perşembe günü öğleden sonra vardığında görkemli bir törenle karşılandı. Orada yedi yüz otuz üç Doria yolcusunu indirecek kadar kaldı. Tarihi kurtarmasını yerine getirdikten sonra gemi çabucak geri döndü. Hudson Nehri'nden geçip denize açıldı. Zaman para demekti sonuçta.

“Sonraki,” dedi gümrük memuru başını masadan kaldırarak. Memur önündeki adamın çarpışmada yaralanıp yaralanmadığını merak etti, ama sonra yaranın uzun süre önce iyileşmiş olduğuna karar verdi.

“Eyalet Bakanlığı gemiden sağ kurtulanlardan pasaport istemiyor. Yalnızca şu boş kartı doldurun. Bütün gereken adınız ve Birleşik Devletler'deki adresiniz.”

“Evet, teşekkür ederim. Bunu gemide söylemişlerdi bize.” Sarışın adam gülümsedi. Ya da belki yara yüzünden öyle görünmüştü. “Korkarım pasaportum Atlantik Okyanusu'nun dibinde yatıyor.

Adının Johnson olduğunu ve Milwaukee'ye gittiğini söyledi.

Görevli eliyle işaret etti. 'Şu hattı takip edin, Bay Johnson. Kamu Sağlığı Servisi bulaşıcı hastalığınız olup olmadığını kontrol edecek. Sonraki lütfen.'

Sağlık kontrolü söz verildiği gibi kısa sürdü. Birkaç dakika sonra sarışın adam kapıdan geçti. Kazadan kurtulanlar, akrabalar ve arkadaşlardan oluşan kalabalık caddelere taşmıştı. Trafik sıkışıklığı, korna çalanlar her yerdeydi, arabalar, otobüsler, taksiler. Kaldırımında durup bir çift göz kendisinininkiyle buluşana dek kalabalığı taradı. Sonra iki çift göz ve bir tane daha. Arkadaşlarını gördüğünü başıyla işaret etti, sonra hepsi birden farklı yönlere dağıldılar.

Kalabalıktan uzaklaşıp Elli Dördüncü Cadde'ye doğru yöneldi ve bir taksi çağırdı. Geçirdiği gece yüzünden yorgundu ve dinlenmek için sabırsızlanıyordu.

İşleri tamamlanmıştı. Şimdilik.

10 Haziran 2000 Fas Sahili

Kısım 1

Nina Kirov antika merdivenlerin başında durmuş gözleriyle durgun yeşil gölün sularını tarıyor, bu terk edilmiş Fas kıyı şeridinden daha verimsiz bir sahil görmediğini düşünüyordu. Bunaltıcı, fırını andıran sıcaklıkta hiçbir şey kıpırdamıyordu. İnsan yerleşimini gösteren tek ibaret yazlık evler gibi göle bakan macun rengi, fiçiya benzer mezar laflarıydı. Nina, Noel ağacının altındaki hediyeleri gören bir çocuğun inmesiyle güldü. Bir sualtı arkeologu için bu kasvetli çevre tropikal bir cennetin beyaz kumları ve palmiye ağaçlarından daha güzeldi. Yaslı bölgenin bu korkunçluğu orayı en büyük tehlikeden koruyordu: bina kirliliği.

Nina bu geziye katılması için ikna eden Dr. Knox'a bir kez daha teşekkür etmeye söz verdi kendi kendine. İlk daveti reddetmiş, Pennsylvania Üniversitesi'nin antropoloji bölümünden arayan kişiye bunun bir vakit kaybı olacağını söylemişti. Fas sahil hattının her bir karışı o ana dek titizlikle araştırılmıştı. Birisi sualtında bir yerleşim birimi bulduysa bile su kıyısı bölgesini yeniden canlandırmayı icat eden Romalılar tarafından binlerce tonluk taşların altına gömülmüş olmalıydı. Nina onların mühendislik becerilerine ne kadar hayranlık duysa da Romalıları, tarihin büyük gelişmelerine geç katılan yok ediciler olarak yermekteydi.

Daveti kabul etmeyişinin, arkeolojiden çok ekşi üzümlerle ilgisi olduğunu biliyordu. Nina kendisini Kıbrıs sahilinde, Türklere ait sulardaki bir gemi enkazı projesindeki yığınlarca belge işinden kurtarmak istiyordu. Önceki araştırmalar enkazın antik Yunan kaynaklı olduğunu gösteriyordu, bu da eski düşmanlar arasında gerginlik yaratıyordu. Ulusal onuru tehlikede görüp, Ankara ve Atina'daki F-16'lar motorlarını ısıtmaya başladıkları sırada, Nina enkaza dalıp Suriye ticaret gemisi olarak tanımlamıştı. Bu da kargaşaya Suriyelileri davet etmiş, ama kanlı bir çarpışmayı engellemişti. Sualtı arkeolojisi danışmanlık firması Mari-Time Research'ün sahibi, başkanı ve tek çalışanı olarak bütün kâğıt işleri Nina'nın kucağına yığılmıştı.

Üniversiteye geziye katılamayacak kadar meşgul olduğunu söyledikten sonra Stanton Knox aramıştı.

“Artık iyi işitmiyor olmalıyım, Dr. Kirov,” dedi. kürsüsünün ardından yüzlerce kez duyduğu o kuru genizden gelen tonlamayla. “Birisinin Fas gezisiyle ilgilenmediğinizi söylediğini duyduğumu sandım” ama kuşkusuz bu doğru olamaz.”

Eski danışmanı ile en son konuşmasından bu yana aylar geçmişti. Gülümseyerek karmakarışık beyaz saçları, tel çerçeveli gözlüklerin ardındaki parıltıyı ve muzip dudakların üstündeki kenarları kıvrık çapkın bıyıkları hayal etti.

Nina gelmekte olduğunu bildiği kaçınılmaz büyüleyicilikteki hücumu etkisiz hale getirmeye çalıştı.

“Size saygım sonsuz Profesör Knox, ama Kuzey Afrika sahilinde Romalılar tarafından inşaat yapılmamış ya da başka birisi tarafından keşfedilmemiş bir bölge kaldığını sanmıyorum.”

“Brava! Arkeoloji 101'in ilk üç dersini hatırladığını görmek çok güzel, Dr. Kirov.”

Nina, Knox 'un profesörlük cüppesini kolayca giyebilmesine güldü. Kendisi otuz yaşlarındaydı ve başarılı bir işletmenin sahibiydi. Aynı zamanda Knox'ununki kadar iyi dereceye sahipti. Ama yine de

onun havasının yanında kendini hâlâ bir öğrenci gibi hissediyordu. “Nasıl unutulabilirim? Şüphencilik, şüphencilik ve daha fazla şüphencilik.”

“Doğru,” dedi belirgin bir neşeyle. “Kendilerine sağlam kanıttan oluşan yemeği sunmazsan seni parçalara ayıracak olan üç şüphe köpeği. Verdiğim derslerin ne sıklıkta sağır kulaklara ulaştığını görersen şaşarsın.” Tiyatral bir şekilde içini çekti ve ses tonu biraz daha iş havasına büründü. “Endişelerinizi çok iyi anlıyorum, Dr. Kirov. Normalde yerleşim bölgesi kirliliği konusunda sizin fikrinize katılırdım, ama bu yer Melkarth sütunlarının çok ötesinde. Roma etkisinden uzaktaki Atlantik sahilinde.”

İlginç. Knox. Akdeniz'in Cebelitarık'ın Tanca'yı öpmek için eğildiği batı ucu için Fenikeli adı kullanmıştı. Yunanlılar ve Romalılar oraya Herakles'in sütunları diyorlardı. Nina acı ders deneyimlerine dayanarak biliyordu ki, konu isimler olunca Knox bir beyin cerrahı kadar titizdi.

“Şey, korkunç derecede yoğunum...”

“Dr. Kirov, şunu kabul etmeliyim,” diye sözünü kesti. “Sizin yardımınıza ihtiyacım var. Hem de çok. Boğazıma kadar banyo küvetinde galoş giyecek kadar çekingen olan kara arkeologlarına batmış durumdayım. Birini gerçekten suya sokmamız gerekiyor. Küçük bir gezi, on iki kişilik ve sen tek dalgıç olacaksın.”

Knox'un becerikli uçan balıkçı unvanı haksız değildi. Fenike bağlantısını burnuna uzatmış, sempatik yardım ricasıyla kancayı takmış ve sonra da tek dalgıç olarak herhangi bir sualtı bulgusunda bütün övgüleri toplayacağını ima ederek oltayı çekmeye başlamıştı.

Nina profesörün pembe burnunun sevinçle titrediğini görür gibiydi. Masasının üstündeki dosyaları karıştırdı. “Bitirmem gereken tonlarca evrak işi var...”

Knox onu durdurdu. “Kıbrıs işinin öneminin fazlasıyla farkındayım,” dedi. “Bu arada, NATO ortakları arasında bir krize engel olduğun için tebrikler. Ben her şeyin icabına baktım. Bugünlerde arkeolojinin çok önemli bir parçası haline gelen bürokrasiyle uğraşmada deneyim kazanmak isteyen çok yetenekli iki öğretmen arkadaşım var. Bu bir ön araştırma. Yalnızca bir hafta ya da on gün kalacağız. Sonra benim efendisine itaat eden güvenilir genç arkadaşlarım bütün bunları birleştirir ve bütün T'leri silerler. Hemen karar vermek zorunda değilsin. Sana bazı malzemeler fakslayacağım. Onlara bir bakıp beni ara.”

“Ne kadar zamanınız var, Dr. Kirov?”

“Bir saat yeterli. Hoşça kal.”

Nina ahizeyi kapatıp bir kahkaha attı. Bir saat.

Hemen o anda faks makinesinden, patlayan bir volkandan fişkırان lavlar gibi kâğıt püskürmeye başladı. Knox'un fon talebiyle sunduğu proje öneriydi bu. Greko-Romen ya da muhtemelen diğer enkaz alanlarını araştırmak için para istiyordu. Standard Knox satış bölgesi, projesinin para için rekabet eden diğerlerinin arasında göze çarpmasını sağlamak üzere tasarlanmış mükemmel olgu ve olasılık karışımı.

Nina eğitilmiş gözleriyle öneriyi şöyle bir tarayıp dikkatini haritaya çevirdi. Araştırma yeri Draa Nehri ağzıyla Tanca'dan Essaouria'ya uzanan Fas sahili ovasındaki Batı Sahara arasındaydı. Tükenmez kaleminin ucunu dişlerine vururken alanın büyütülmüş bölümünü inceledi. Sahil girintisi, haritayı çizen kişi kıyı şeridini çizerken hıçkırığa tutulmuş gibi görünüyordu. Bölgenin Kanarya

Adaları'na yakınlığını fark edince, çıldırmadan önce sahaya çıkmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündü. Ahizeyi kaldırıp tuşlara bastı.

Knox telefonun çalışması bitmeden cevap verdi. “Gelecek hafta yola çıkıyoruz.”

Şimdi Nina gölü incelerken haritadaki hatlar ve eğri büğrü çizgiler kendilerini fiziksel özelliklere dönüştürmüş oluyordu. Havza kabaca daireseldi. Girişin ötesinde sular çekildiği zaman dalgalı çamur düzlüklerini ortaya çıkaran sığ bölgeler vardı. Binlerce yıl önce göl doğrudan doğruya okyanusa açılıyordu. Doğal olarak korunan suları iyi havayı ya da gün ışığını beklemek için iki taraftan birine demir atan eski denizcileri çekmiş olmalıydı. Yakında kuru nehir yatağı vardı, yerliler buraya vadi diyordu. Bir diğer iyi işaret. Yerleşim birimleri çoğunlukla nehir yakınlarında kurulurdu.

Gölden dar, kumlu bir yol kum tepelikleri arasından uzanıyor ve küçük Yunan tapınağının kalıntılarında son buluyordu. Liman Roma gemileri ve dev mendirekleri için çok küçük olmalıydı. Yunanlıların koyu geçici demirleme için kullandıklarını tahmin etti. Dik kıyı şeridi yükün iç kısımlara taşınmasını engellemiş olmalıydı. Eski haritaları kontrol etmişti ve bu bölgenin bilinen antik yerleşim birimlerinin hepsinden millerce uzaklıkta olduğunu görmüştü. Bugün bile, en yakın yerleşim bölgesi Berber askeri kampından on mil uzaklıktaydı.

Nina gözlerini güneşe karşı koruyup kıyıda ileriye demir atmış olan gemiye baktı. Geminin teknesi su seviyesinden üst yapılarına kadar turkuvaz yeşiline boyanmıştı. Gözlerini kısınca NUMA harflerini seçti. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nun kısaltılmışıydı. Birleşik Devletler hükümetinin bir kurumuna ait olan geminin Fas'taki uzak bir kıyı şeridinde ne yaptığını merak etti. Sonra büyük çantasını alıp bir düzine yıpranmış taş basamaktan aşağıya, suyun yumuşak bir şekilde yaladığı en alt basamağa indi.

Beysbol şapkasını çıkarırken gün ışığı başının arkasında örülmüş olan buğday rengi saçlarından yansıdı. Üzerine büyük gelen tişörtünü çıkardı. Altına giymiş olduğu çiçekli bikinisi neredeyse bir seksen boyunda olan uzun bacaklı güçlü bedeni ortaya çıkarmıştı.

Nina ilk adımı, altın rengi saçlarını, hafifçe yuvarlak yüzünü ve erkekleri utandıracak olan köylü gücünü büyükannesinden almıştı. Gerçek aşkı Ukrayna pamuk tarlasında Çar taraftarı bir askerde bulan güçlü bir çiftlik işçisiydi büyükannesi. Nina'nın Gürcü annesinden gri, neredeyse Asyalıya benzer gözler, çıkık elmacık kemikleri ve dudakları gelmişti. Aile Birleşik Devletler'e göç edene dek genetik yapı Kirov dişi silüetini inceltmiş, geniş bel ve kalçaları daraltmış, geniş ve sağlıklı bir göğüs meydana getirmişti.

Nina çantasından Nikon marka dijital bir kamera çıkarıp flaşını kontrol etti. Sonra oksijen tüpü, siyah-mor Henderson dalgıç elbisesi, paletler, eldivenler, başlık, ağırlık kemeri, maske ve şnorkele sıra geldi Dalgıç elbisesini giydi ve ellerinin serbest kalması için başına Niterider Cyclops lambasını taktı. Oksijen tüplerinin çabuk açılır tokalarını kilitledi ve ağırlık kemerini taktı. Son olarak yedi inçlik Divex titanyum bıçağını bacağına yerleştirdi. Çantasını bir kancaya astıktan sonra en son oyuncağının zamanını ayarladı. Derinlik göstergeli Aqualand dalgıç saatiydi bu.

Ekipmanını kontrol edecek bir dalış arkadaşı olmadığı için Nina rutin dalış öncesi incelemesini iki kez yaptı. Sonuçtan memnun kalarak merdivenlere oturup ayaklarına paletlerini geçirdi. Yakıcı Kuzey Afrika güneşi dalgıç elbisesi içinde kendisini kavurmadan önce suya daldı. Ilık su derisiyle kauçuk elbisesinin arasına süzülerek vücut ısısını arttırdı. Ana ve ekstra regülatörlerini kontrol etti, sonra merdivenlerden uzaklaşıp yüzmeye başladı.

Neredeyse hiç dalga hareketi yoktu ve çamurlu su hafif tuzluydu, ama yüzeydeki pislikle bile Nina özgürlüğünün tadını çıkarıyordu. Yumuşak palet çırpınılarıyla kayarcasına ilerliyor, ağrıyan dizleri üzerinde emekleyip ellerindeki kürek ve süpürgeleri kullanan, gözleri terle karışık tozla yanan kara arkeologlarına acıyordu. Nina keşif yapan bir uçak gibi rahat bir serinlik içinde manevra yapabiliyordu.

Alçak seviyeli ada girişi, kendisini koruma altına alan bodur çam ağaçlarıyla kaplıydı. Doğruca adaya doğru yüzüp gölü ikiye bölmeyi planlıyordu. İki yarıyı ayrı ayrı inceleyecek, başlangıç yerine kadar düz açılarda paralel seriler yapacaktı. Bu araştırma şekli açık okyanusta bir enkaz bulmada kullanılan benzer bir kalıptı. Gözleri tarayıcı sonar ya da manyatometrenin yerini alacaktı. Kesin ölçümler daha sonra gelecekti. Yalnızca suyun altında ne bulunduğunu hissetmek istiyordu.

Bulanık yüzeyin altına indikten sonra su nispeten daha berraktı ve Nina suyun altı metreden derin olmayan dibini görebiliyordu. Bu da şnorkel kullanıp hava muhafaza edebileceği anlamına geliyordu. Kesişen düz çizgiler belirginleşti ve dikkatle yerleştirilen dikdörtgen taş bloklar halini aldı. Merdivenler suyun altında eski rıhtıma kadar devam ediyordu. Bu önemli bir keşifti, çünkü gölün bir zamanlar geçici bir demirleme yeri değil gerçek bir iskele olduğunu gösteriyordu. Suyun dibini geçici denizcilerin fırlatıp attıkları pislikler yerine medeniyet katmanlarıyla kaplı gibiydi.

Kısa süre içinde daha kalın hatlar seçti ve moloz yığınları buldu Bina kalıntıları. Bingo! Depo sundurmaları, konut veya liman görevlileri için merkezler. Kesinlikle bir gecelik demirleme değildi.

Karanlık arttı ve rıhtımın sonuna geldiğini düşündü. Kare şeklindeki geniş bir açıklıktan geçti ve bunun eskilerin piscina dedikleri bir balık tankı olup olmadığını merak etti. Ama çok büyüktü. Olimpik yüzme havuzu büyüklüğündeydi.

Nina şnorkeli çıkardı, regülatör hava başlığını ağzına aldı ve doğruca aşağıya daldı. Açıklığın bir kenarı boyunca ilerledi. Bir köşeye gelince döndü ve bir başka kenarı takip etti, bütün çevreyi bitirene dek yüzmeye devam etti. Boyutları yaklaşık olarak otuz metreye, on beş metreydi.

Nina başlığındaki lambayı açıp açıklığa daldı. Çamurlu yer son derece düzdü ve rıhtım seviyesinin iki buçuk metre aşağısındaydı. Lambanın dar açılı aydınlığı kırık çanak çömlek ve çeşitli kalıntıları belirginleştirdi. Bıçağını kullanarak çamurdan çanak çömlek parçalarını yıkardı ve pozisyonlarını dikkatle belirleyerek koleksiyon çantasına yerleştirdi. Bir kanal bulup denize doğru takip etti, bir noktada kanal göle açıldı. Açıklık eski bir geminin geçebileceği kadar genişti. Rıhtımı bölen alan cothon olarak bilinen suni limanın bütün özelliklerini taşıyordu. Her biri on beş metre uzunluğundaki gemileri barındırmaya yetecek birkaç gemi kızağı ve gerçek bir piscina buldu ki bu da cothon teorisini doğruluyordu.

Rıhtımdan çıkarak temel çizgilerine devam etti. Sağ tarafındaki kara çıkıntısını referans noktası olarak kullanıyordu. Ada ve anakara arasında yüzerek yüzeyin birkaç metre altında molozla doldurulmuş paralel taş duvarlardan inşa edilmiş bir dalgakıran buldu. Eskiden anakara ve adayı birbirine bağlıyor olmalıydı.

Adaya varınca dalgıç takımını çıkardı ve diken kaplı yollardan diğer tarafa yürüdü. Ada on beş metre eninde, onun iki katı boyundaydı ve çoğunlukla düzdü. Kıyıdan gördüğü ağaçlar çenesine bile gelmiyordu.

Gölün girişinin yakınında muhtemelen bir temeli oluşturan taş yığınları ve halkalar halinde bloklar vardı. Deniz feneri veya gözlem kulesi için mükemmel bir yerdi. Keskin gözlü bir nöbetçiye gemi

trafiğine ait panoramik bir manzara sunmuş olmalıydı. Ne zaman bir yelken görünse savunmacılar anakaradan hemen çağrılabilirdi.

Nina dairenin içine girerken parçalanmış bir basamağa tırmandı ve daha önce görmüş olduğu demir atmış gemiye baktı. Amerikan hükümetini bu kurak ve yalnız sahile neyin getirdiğini merak etti tekrar. Bir iki dakika sonra dalgıç takımını topladı. Suyun içindeki serin ve ağırlıksız ortam insana ferahlık veriyordu. Balık atalarının denizden kuru toprağa çıkmakla hata ettiklerine karar verdi.

Gölün girişini yüzerek geçti. Diğer yarım ada karanın alçak kısmından başlıyor, yumrulu bir sarp kayalık şeklinde yükselirken yavaş yavaş genişliyordu. Dimdik kızılımsı kayalar bir kalenin siperleri gibi doğruca suya iniyordu. Nina duvarın temeline varana dek dalıp bir yol aradı. Bir yol bulamayarak sualtından yüksek burnun denize doğru olan ucuna kadar devam etti. Okçuların limana giren istilacıların güvertelerini tarayacak ölümcül çapraz ateş açmaları için mükemmel bir savunma pozisyonuydu.

Yatay bir levha platformun yakınındaki kayalık yüzeyden Taş Devri güneşliği gibi dışarı çıkmıştı. Bu levhanın altında bir kapı genişliğinde ve şeklinde dikdörtgen bir açıklık vardı. Nina biraz daha yaklaşp maskesinin ardındaki gözlerini kısarak tehditkâr karanlığa baktı. Başlığındaki lambayı hatırlayıp açtı. Işık seli hayaletimsi bir hareketi aydınlattı. Nina paniğe kapılarak geriledi. Sonra regülatöründen bir kahkaha kabarcığı çıktı. Tüneli evi olarak benimseyen gümüş pullu bir balık sürüsü ondan daha çok korkmuştu.

Nabızı normale dönerken Dr. Knox 'un uyarısını hatırladı: Çok az kişi tarafından okunacak olan mezar taşında son bulacak bir bilgi kısıntısı için hayatını riske atma. Zalimce bir keyifle çok ileri giden bilim adamlarının kaderlerini acımasız ayrıntılarla anlatırdı. Furbush'u yamyamlar yemişti. Rozzini sıtma yüzünden ölmüştü. O'Neil dibi olmayan bir uçuruma düşmüştü.

Nina, Knox'un isimleri uydurduğundan emindi, ama söylemek istediğini anlamıştı. Tek başınaydı ve arkasında bir dalgıç ipi yoktu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Onu korkutması gereken tehlike unsuru kendi çekiciliği içinde baştan çıkarıcıydı. Basınç göstergesini kontrol etti. Şnorkel kullanarak havayı gerektiği gibi kullanmış ve geriye hâlâ zamanı kalmıştı.

Açıklığın hemen içinde durmak ve daha fazla ileri gitmemek konusunda kendisiyle bir anlaşma yaptı. Tünel çok uzun olamazdı. Kayaları kesmek için elmas delgiler değil ilkel aletler kullanılmıştı. Girişin birkaç resmini çekip ilerledi.

İnanılmaz!

Yer neredeyse dümdüzdü, duvarlar saçaklı deniz bitkileri dışında pürüzsüzdü.

Anlaşmasını ve Knox'un bilge tavsiyesini unutarak derinlere indi. Tünel şimdiye kadar gördüğü en güzel el ürünüydü. Apollonia batık vitrindeki benzeri geçitten daha da uzundu.

Pürüzsüz yan taraflar birden sona eriyor, daralıp genişleyen kaba kenarlı mağara haline geliyor ve birkaç küçük geçit ondan ayrılıyordu. Karbonla kararmış duvarlarda duvar aplikleri asılıydı. Nina uzun süre önce ölmüş olan Bronz Çağı işçilerinin beceri ve kararlılığına hayran oldu.

Geçit bir kez daha geniş ve cilalı hale geldi. Nina uzaktaki yeşilimsi bir aydınlıktan cesaret bularak bir moloz yığınının üstüne çıktı. Yakınlıkça daha parlak hale gelen ışığa doğru yüzdü.

Bilgi peşindeki Nina öfkeli akreplerin koruduğu yarasa pisliği ve yalağına ait yığınların arasından emekleyerek geçti. Tünel ne kadar harika olsa da oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu ve geçit sona

erdiğinde rahat bir nefes aldı. Karşısına çıkan merdivenlerden yukarı doğru yürüdü, kemerli bir yoldan geçti, yıkılmış binalarla çevrili açık bir alana çıktı.

Nina, Dr. Knox 'un gölün içinde ne bulacağına dair bir fikri olabileceğini düşündü, ama büyüklüğünü bilemezdi. Hiç kimse bilemezdi, dayan kızım. Düşüncelerini bir sıraya sok. Ayrıntıları değerlendir. Bir ilim adamı gibi davranmaya başla, Huckleberry Finn gibi değil.

Suyun altında yüksekçe bir taşa oturup bulguları üzerinde düşündü Liman büyük bir olasılıkla yabancı tüccarları ve korumalı ticaret gemilerini dışarda tutan askeri, ticari bir merkezdi. Kulaklarında bir kükreme duydu. Şüpheli köpekleri sağlam bilimsel olgulardan oluşan akşam yemeğini istiyorlardı. Bulgularını kesin hale getirmeden önce limanın her metre karesi incelenmeli ve değerlendirilmeliydi.

Limanın tektonik levhaların yer değiştirmesiyle batmış olabileceğine dair bir tahminde bulundu. Belki M.Ö. 10. yüzyıldaki büyük deprem sırasında. Yer sarsıntıları burada Akdeniz'de olduğu kadar yaygın değildi, ama olabiliyordu. Kükreme. Biliyorum, biliyorum. Bütün kanıtları bulana dek sonuca varmak yok. Yüzeyle çıkan kabarcıkları seyrederken gerçeğe ulaşmanın daha çabuk bir yolu olabileceğini düşündü.

Nina'nın sıradan ve açıklanabilirin ötesine geçen bir yeteneği vardı. Bunu yalnızca çok yakın birkaç arkadaşıyla tartışmış ve daha sonra da adli bağlamda düşünerek kendini suç mahallerini bir görgü tanığı gibi okuyan FBI suç mahalli profilleriyle kıyaslamıştı. Bunun ruhsal güçle bir ilgisi yok, diye kendi kendini ikna etmişti. Yalnızca konusunu çok iyi bilmesi ve buna fotoğrafik hafıza ve canlı hayal gücünün eşlik etmesi söz konusuydu. Tıpkı yeraltında kaynak arayanların çatallı çubukla su damarını bulmaları gibi.

Bu yeteneğini Mısır'ı ilk ziyaretinde tesadüfen keşfetmişti. Ellerini büyük Kufu piramidindeki dev inşa bloklarına bastırmıştı. Doğal bir hareketti bu, inanılmaz taş yığınlarının büyüklüğünü anlamaya yönelik dokunsal bir girişimdi, ama garip ve ürkütücü bir şey olmuştu. Her bir duyusuna hayaller hücum etmişti. Piramit yalnızca yarı yüksekliğindeydi, düz bir sath halindeki tepesinde ilkel iskelelerle bloklar taşıyan, kalçalarını bacak aralarından geçen birer kumaşın örttüğü yüzlerce siyah adam vardı. Ciltlerindeki ter güneşte parlıyordu. Bağrıışmaları duyabiliyordu. Palangaların gıcırması. Kaya sanki ateş kırmızısına dönüşmüş gibi elini çekmişti.

Bir ses. "Deve gezisi ister misiniz, bayan?" diye soruyordu.

Gözlerini kırıp açtı. Piramit yine gökyüzüne doğru yükselmişti. Koyu renk adamlar gitmişti. Onların yerinde bir deve sürücüsü vardı.

Gülümsemesi bütün ağzına yayılarak eğerinden sarkmıştı. "Deve gezisi, bayan? İyi bir fiyat veririm size."

"Şükran. Teşekkür ederim. Bugün istemem." Sürücü üzüntüyle başını sallayıp uzaklaştı. Nina kendini toparlayıp otele dönmüştü. Orada taş parçası ve palanganın bir resmini çizdi. Daha sonra mühendis bir arkadaşına gösterdi. Adam resmine bakıp, "Çok ustaca." diye mırıldanmıştı. Üzerinde çalıştığı vinç projesi için bu fikri çalıp çalamayacağını sordu.

Giza'dan beri benzeri deneyimler olmuştu. İsteğe bağlı olarak başlatıp sona erdirebileceği bir şey değildi bu. Bir sanat eserine dokunduğunda geçmişten bir sinyal alırsa, kendini bir akıl hastanesindeymiş gibi hissediyordu. Demirin mıknaatına çekildiği gibi bir şeye çekiliyordu. Roma'nın dışında imparatorluğa ait bir tatil beldesinde yerleşik bulunan Coliseum'un daha küçüğü gibi bir

verde oluyordu, acı ve korku hayalleri öylesine güçlü, kanla ıslanmış kumlar, kesilmiş organlar ve ölüm çılgınlıkları öylesine canlıydı ki, midesi bulanıyordu. Bir süre için aklını kaçırdığını düşündü. Birkaç gece uyumadı. Belki bu yüzden Romalıları sevmiyordu.

Burası Roma tiyatrosu değil, diye mantık yürüttü. Kendini bunu yapmamaya ikna etmeden önce rıhtımın kenarına kadar yüzdü, ellerini döşeli taşlara koydu ve gözlerini kapadı. Şarap veya zeytinyağıyla dolu küpleri taşıyan liman işçilerini ve yelkenlerin tahta direkleri dövüşünü görebiliyordu, ama bunlar yalnızca hayal gücüydü. Rahatlayarak İçini çekti. Bilimsel süreçte kestirmeden gitmeye çalıştığı için bunu hak etmişti.

Birkaç fotoğraf çekti, ama bir gemi enkazı bulamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Biraz daha çanak çömlek topladı, yarısı kırılmış taş bir çapa buldu. Dibin kumlu olduğu yerden yükselen yuvarlağımsı çıkıntıyı gördüğünde son pozları çekiyordu.

Oraya doğru yüzüp kumu eliyle temizledi. Yumru daha büyük bir nesnenin parçasıydı. Meraklanarak dizleri üstüne çöktü ve geniş taş burnun üstündekileri biraz daha temizledi. Çenesinden kafatasına kadar iki buçuk metre boyunda olan dev oyma yüzün bir parçasıydı. Burun düz ve geniş, ağızsa dolgun dudaklı ve kocamandı.

Kafada bir takke ya da başı sıkıca saran bir miğfer vardı. Yüzdeki ifade ancak öfkeli bakışla tarif edilebilirdi. Kazmayı bırakıp elini siyah taşın üstünde gezdirdi.

Dolgun dudaklar bir şey söyleyecekmiş gibi bükülmüştü.

Dokun bana. Anlatacak çok şeyim var.

Nina geri çekilip duygusuz yüze baktı. Özellikler daha önceki gibiydi. Sesi dinledi. Dokun bana. Bayılacak gibiydi, regülatöründen çıkan metalik mırıltı içinde kaybolmuştu.

Kızım, suyun altında çok uzun süre kaldın.

Oksijen tüplerindeki vanaya bastı. Hava şişebilir yeleğine dolmuştu. Kalbi hâlâ şiddetle çarparak yavaşça kendi dünyasına doğru yükseldi.

Kısım 2

Esmer, iriyarı adam Nina'nın çadırlara yaklaştığını görüp kollarını açarak koştu. Ağır İspanyol aksanıyla. “Çantanızı taşımanıza yardım edebilir miyim, Dr. Kirov?” diye sordu Raul Gonzalez.

“Ben iyiyim...” Nina takımını taşımaya alıştı ve aslında ona sıkıca yapışmayı tercih ediyordu.

“Benim için bir sorun olmaz,” dedi cesurca yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Tartışamayacak kadar yorgun olduğu ve adamın duygularını incitmek istemediği için yükünü uzattı. Adam çantayı sanki tüyle doluymuş gibi kaldırdı.

“Verimli bir gün geçirdiniz mi?” diye sordu.

Nina gözlerindeki teri silip sıcak Gatorade şişesinden bir yudum aldı Nina dalgın bir profesör değildi. Bir boncuk ya da düğmenin büyük keşif olabileceği bir sahada arkeolog en ince ayrıntılara bakmak için eğitilirdi. Gonzalez'i çözemiyordu. Onun hakkında çok küçük şeyler keşfetmişti, özellikle Gonzalez'in kimsenin bakmadığını düşündüğü durumlarda. Kocaman gülümsemesi olmaksızın ve kalın kaşlarının altındaki gözleri birer mermer kadar sert kendisini incelerken yakalamıştı onu birkaç kez. Nina çekici bir kadındı ve sık sık erkeklerin kaçamak bakışlarına maruz kalırdı. Bu daha çok bir aslanın bir ceylanı seyretmesine benziyordu. Son olarak bir de her zaman orada olması, sizi incelemesi söz konusuydu. Yalnızca kendisini değil. Gezideki herkesi takip ediyor gibiydi.

Nina'nın keşfi yüzünden duyduğu sevinç her zamanki tedbirliliğine üstün geldi. “Evet, teşekkür ederim,” dedi. “Verimliydi. Çok verimliydi.”

“Böylesine bilgili bir bilim adamından daha azını beklemiyordum. Duymak için sabırsızlanıyorum.” Çantayı çadırına kadar taşıdı ve çadırın önüne bıraktı. Sonra sanki gündelik turlarını atan bir denetçi generalmiş gibi kamp yerini dolaşmaya başladı.

Gonzalez, Güney Kaliforniya'daki çiftliğini satarak erken emekli olduğunu ve şimdi arkeolojiye karşı hayat boyu duyduğu amatör sevgiyi tatmin ettiğini söylemişti. Kırk yaşlarının ortalarında ya da ellilerin başında görünüyordu, Nina'dan birkaç santim kısaydı. Kalın, güçlü bir demirci vücuduna sahipti. Briyantini saçları bowling topu kadar parlak ve siyahtı. Geziye para karşılığı gönüllüleri arkeolojik kazılara gönderen bir organizasyon olan Time-Quest aracılığıyla katılmıştı. Birkaç bin doları olan herkes bir çocuk küreğiyle toprak kazarak bir hafta geçirebilirdi. Üçüncü derece güneş yanığı ücretsizdi.

Nina ve Dr. Knox dahil olmak üzere gezide on kişi vardı. Tabii ki Gonzalez ve yine başka bir organizasyonla katılan Iowa'lı çift Bay ve Bayan Bonnell vardı. Nina'yı geziye çıktığına pişman eden dayanılmaz Dr. Fisel de aralarında vardı. Adam Fas Eski Eserler Bölümü'ne bağlıydı ve kralın kuzeni olduğu söyleniyordu. Fisel'in genç yardımcısı Kassim, bir aşçı ve kazıda çalışarak birden fazla görev üstlenen Berber köyünden iki şoför, grubu tamamlıyordu.

Gezi, güney sahilindeki petrol iskelesi olan Tarfaya'daki dünyanın çeşitli kısımlarından oluşuyordu. Fas hükümeti petrol şirketinden yolcuları ve ekipmanı taşımak için üç tane dokuz kişilik Renault minibüs kiralanmasını sağlamıştı. Araçlar, birkaç yüz millik sahil düzlüğünü takip ederek tozlu fakat işe yarar yollardan gelmişlerdi.

Bugün bile ülkenin büyük bir bölümü orada burada birkaç Berber yerleşim birimi dışında terk edilmişti. Mobil ve diğer şirketler kıyı ötesi petrol bölgesi aramaya başlayana dek büyük ölçüde

keşfedilmeden kılmıştı.

Kamp kum tepeciklerinin arkasındaydı ve birkaç zavallı zeytin ağacı varlıklarını sürdürebilmek için kuru toprağın nemini emmişti. Verdikleri gölge büyük ölçüde psikolojikti. Bölge toprak kazılarının haşladığı taş yığınları ve devrilmiş sütunların bulunduğu yere yakındı.

Nina düz kumluk alana bir daire şeklinde yerleştirilmiş olan renkli naylon damlardan birine girdi. Yüzündeki tuzu yıkayıp temiz bir şortla tişört giydi. Resim defteriyle çadırın dışına çıkarak katlanan sandalyeye oturdu ve öğleden sonra ışığında bulgularını çizmeye başladı. İnsanlar kazıdan gelmeye başladığı sırada birkaç sayfayı doldurmuştu.

Dr. Knox'un haki şortuyla tişörtü terle kaplanmış, toza bulanmıştı ve dizleri sert zeminde emeklemekten dolayı sıyrılmıştı. Burnu karides pembesiydi ve soyulmaya başlamıştı. Akademi salonlarından dönüşümü şaşırtıcıydı. Sınıftaki Knox, takım elbisesi içinde kusursuzdu. Ama kazı sahasında kendini kum havuzuna atan bir çocuk gibiydi. Kolonyal şapkası, bol şortu ve ince omuzlarındaki poletleriyle eski bir National Geographic dergisinden fırlamış gibi duruyordu.

“Ne gün,” diye soludu miğferini çıkararak. “Rif isyanından eskiye dayanan bir şey bulmak için altı metre daha derine inmemiz gerek! Ve eğer benimle çalışmanın zor bir iş olduğunu düşünüyorsanız kendini beğenmiş Fisel’le birkaç tura katılmanızı tavsiye ederim.” Sesindeki neşe memnuniyetsizliğini gizliyordu. “Eh, sen kesinlikle çok rahat görünüyorsun,” dedi suçlarcasına. “Nasıldı?... Boş ver, gözlerinde görebiliyorum. Bana hemen anlat Nina yoksa sana ekstra ev ödevi vereceğim”

Knox'un ilk adımı kullanışı öğrencilik günlerini hatırlatmıştı kendisine. Nina eline sınıfta katlanmak zorunda kaldığı hafif alayların intikamını alma fırsatının geçtiğini gördü. “Önce biraz temizlenmek istemez misiniz?” dedi.

“Kesinlikle hayır. Tanrı aşkına bir sadist olma genç bayan.’

“Bunu iyi bir öğretmenden öğrendim,’ dedi gülümseyerek. “Kirlenmeyin profesör. Siz sandalyenizi şuraya çekerken ben biraz buzlu çay koyup bütün hikâyeyi anlatacağım.”

Birkaç dakika sonra Knox yanına oturdu, dinlerken başı hafifçe yana doğru eğikti. Nina suya girdiği andan itibaren yaptığı keşifleri anlattı, yalnızca bulduğu heykel başını atladı. Bunu tartışmak konusunda kendini son derece rahatsız hissediyordu. Belki sonra.

Knox bütün hikâyeye boyunca sessiz kaldı, yalnız Nina nefes almak için durunca sabırsızca konuştu. “Biliyordum, biliyordum. Evet. evet, devam et.”

“Hikâyeye bu,” dedi sözlerini bitirerek.

“Aferin. Sonuç.”

“Bence bu çok eski bir iskele,” dedi.

“Elbette eski,” dedi alaycı bir kızgınlıkla. “Petrol şirketinin küçük gülünün havadan çektiği fotoğraflarını gördüğümde bunu biliyordum! Oturduğumuz yerin yüz metre çapındaki her şey eski. Ama ne kadar eski?”

“Aç şüphe köpeklerini hatırlıyor musunuz?” diye ona hatırlattı.

Knox oyundan hoşlanarak ellerini ovuşturdu. “Farz edelim ki köpeklerin sahipleri öfkeli köpekleri yakaladı ve şimdilik neşeye oyun oynuyorlar. Senin, sevgili bayan, eğitilmiş tahminin nedir?”

“Bu şekilde ifade ettiğiniz sürece benim tahminim oranın Fenikeli askeri ve ticaret merkezi olduğu şeklinde.” Resim defterini ve bulduğu çanak çömlek parçacıklarını uzattı.

Knox çömlek parçalarını inceledi, parmaklarını sevgiyle çentikli kenarlarda dolaştırdı. Sonra onları bir kenara bırakıp defteri aldı, dudaklarını öylesine büzdü ki bıyıkları bir süre dudaklarının üstünde dans etti. “Bence,” dedi belirgin ve melodramatik bir zevkle. “Hikâyenin saygıdeğer Dr. Fisel'e aktarmalıyız.”

Garniel Fisel büyük bir şemsiyenin altında oturuyordu. Yuvarlak I bedeni üzerine tünediği sandalyeyi saklıyordu. Haki rengi pantolonu, gömleği ve ona uyan teniyle büyük bir karamelli elmayı andırıyordu! Önündeki masada kazıdan çıkarılan çömlek parçaları duruyordu. Sherlock Holmes büyüteciyle bir parçaya bakıyordu. Bir yanında yardımcısı olan cana yakın genç Kassım duruyordu. Bir zamanlar esas işi Fisel'in çay servisini yapmak olan Kassım'ın üniversite öğrencisi olduğunu duymuştuk.

“Tünaydın, Bay Fisel. Dr. Kirov bugün bazı ilginç gözlemlerde bulunmuş,” dedi Knox gizleyemediği bir gururla.

Fisel sanki sinir bozucu bir sivrisinek burnunun üstüne konmuş gibi başını kaldırdı. Çalışma sahasında kadınlara alışık olmadığı söylenemezdi. Pek çok Faslı kadın, profesyonel olarak çalışıyordu. Yalnızca akademik seviyede kendisinin eşiti olan, sahip olduğu dereceler bakımından kendisinden üstün ve en azından otuz santim uzun boylu kadınlarla anlaşmada sıkıntı yaşıyordu. Dalgıç olmadığı için Fisel sualtı bölgelerde Nina'nın inisiyatifine kalmış durumdaydı ve tamamen kontrolde olmamak hoşuna gitmiyordu.

Nina hemen söze girdi. “Sanırım burada küçük, ama önemli bir rıhtım vardı ve Fenikelilere aitti.”

Fisel, “Biraz daha çay, Kassım,” dedi. Genç adam hemen kampın yemek pişirme bölgesine koştu. Fisel, Nina orada değilmiş gibi Knox'a döndü. “Yardımcının canlı bir hayal gücü var. Kuşkusuz ona ana bölgedeki kazılarımızın Yunan ve Roma eserlerini ortaya çıkardığını söylemişsindir.” Hızlı, endişeli bir konuşma tarzı vardı, sözcükleri makineli tüfekten fırlatır gibi söylüyordu.

Nina, Fisel'le uğraşmayı daha önce ertelemişti, ama kabalığına daha fazla dayanamazdı. “Birincisi ben Dr. Knox'un yardımcısı değilim,” dedi soğuk bir sesle. “Ben onun meslektaşım. Ve ikincisi de Groko-Romen etkisi konusunda bir kuşum yoksa da aktivitenin ana merkezi suyun altındaydı, karada değil. Ve o da Fenikelilere ait.”

Çizdiği resimleri masaya fırlatıp cothon çizimlerini gösterdi. “Bir tek Fenikeliler karadan bu şekilde suni limanlar oyarlardı. Bu çömlek parçalarının beni destekleyecek tarihi vereceklerine eminim.”

Bulduğu çanak çömlek parçalarını masaya dökerken diğer parçalarla karışmasına aldırmıyordu. Fisel hiç acele etmeden parçaları alıp inker teker inceledi. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı. Nemli kahverengi gözleri kalın camlı gözlükleri ardında tereddütlüydü, ama heyecanını göstermemek için çok çabalıyordu.

Boğazını temizleyerek Knox'a hitaben konuştu. “Kuşkusuz bunu Dr. Kirov'un teorisinin bir kanıtı olarak kabul etmeyeceksiniz.”

“Tabii ki hayır, Dr. Fisel. Yapacak çok iş var ve Dr. Kirov da bunu benim kadar iyi biliyor. Ama ilginç bir başlangıç olduğunu kabul etmelisiniz.”

Knox'un savunmasında bir çatlak bulunduğunu varsayarak Fisel'in asık suratı on dört karatlık bir gülümsemeyle aydınlandı. “İddia kanıtlanana dek hiçbir şeye inanmak zorunda değilim.”

Kassım bir bardak sıcak çayla geldi. Fisel başını sallayıp büyütecini aldı. Kralın kuzeniyle görüşme sona ermişti.

Nina, Knox'la birlikte Fisel'in çadırından ayrılırken öfkeden tir tir titriyordu. “Buyurgan küçük piç kurusu! Haklı olduğumu çok iyi biliyor.”

Knox bir baba gibi güldü. “Benim tahminim Fisel'in bulgularını tamamıyla kabul ettiği ve onları rapor etmekte hiç gecikmeyeceği şeklinde.”

Nina profesörün kolunu yakaladı ve tozlu yüzüne baktı. “Anlamıyorum. Bu oyun neden?”

“Ah, bu çok açık. Bulduğun Fenike rıhtımını keşfetmenin övgülerini kendi toplamak istiyor.”

“Buraya kadar!” Fisel'in çadırına doğru geri döndü. “Eğer bu işten sıyrılacağım düşünüyorsa...”

“Bekle hayatım. Bütün sualtı bulgularında övgülerin sana ait olacağını söylemişim ve bunda samimiyim. Önemli kartların bizim elimizde olduğunu hatırla. Bu gezide nasıl dalması gerektiğini bir tek sen biliyorsun.”

“Başka dalgıçlar getirebilir.”

“Evet, bunu yapabilir. Kısa boylu, şişko, kel ve uzağı göremiyor olabilir, ama Fisel'in eski eserler bölümündeki etkisi çok büyük. İhtiyacı olan her türlü kaynağı getirebilir. Bu arada senin çizimlerini bitirmeni, bulgularını sınıflandırmanı ve bilimsel metotlar kullanarak saha taramana devam etmeni istiyorum.”

Nina hâlâ ikna olmamıştı. “Ya benim dalmama engel olmaya çalışıyor. Bu toplu bir gezi. Emir vermede ona eşitim. İzin almadan bir şey yapamaz. Bu da günler sürer. Bizim bürokrasimizin zorlu olduğunu düşünüyorsan Fas'ın büyük ölçüde bürokrat sözcüğünü icat eden Fransızların etkisi altında olduğunu hatırla. Ben onun egosunu tatmin edeceğim, ama senin çok zor bir şey yapmanı istiyorum. Eğer rıhtımın gerçekten Fenikelilere ait olduğu ortaya çıkarsa bu işte Fisel'e biraz saygı göster. Sonuçta kazdığımız bu ülke ona ait. Bazı Fenikeli ataları olabilir.”

Nina sakinleşip güldü. “Haklısınız. Birden parladığım için özür dilerim Uzun bir gün oldu.”

'Özür dilemene gerek yok. O bir pislik, ama eğer bunun ortak bir bulgu olması konusunda işbirliğimizi kabul etmezse, onun üstündeki başka serserilerin şeref payesini ondan alacaklarını hatırlatacağım kendisine.”

Nina profesöre teşekkür etti, yanağından öptü ve çadırına geri döndü. Akşam yemeği zili çalana dek çizimlerine devam etti. Masada Fisel gözlerini kendisinden kaçırıyordu. Kırılmamış bir sürahiye çıkaran Iowa'lı çift odak merkezini oluşturuyordu. Nina'nın özür dileyip çadırına çekilmesi kimsenin dikkatini çekmedi.

Bulgularını dizüstü bilgisayarında rapor haline getirdikten sonra defterini açıp dijital kamerasıyla çizdiği bazı resimlerin fotoğrafını çekti, sonra resimleri kameradan bilgisayara aktardı. Fotoğraflar ve çizimler jilet keskinliğindeydi.

“Pekâlâ, Fisel, demek bunu atlamaya çalışıyorum, ha.”

Bilgisayar uydu telefonu olan bir çantaya bağlıydı. Solar güçlü alet kendisine çok pahalıya

patlamıştı, ama dünyanın neresinde olursa olsun evdeki veri tabanıyla bağlantıya girebiliyordu. Bazı sayıları tuşladı ve elektronik sözcük, fotoğraf dosyalarını ışık hızıyla Pennsylvania Üniversitesinin veri tabanına gönderdi.

Fotoğraflarının ve raporlarının güvenli bir şekilde üniversitedeki veri tabanına gittiğinden emin olarak bilgisayarını kapattı. Bilgi otoyolunda bile tehlike diye bir şey olduğunun farkında değildi.

San Antonio, Teksas

Kısım 3

San Antonio Nehri'nin huzurlu sularına bakan cam ofis kulesinin zirvesinin yakınındaki camsız oda resmi kayıtlarda bulunmuyordu. Şehir müfettişlerinin bile nerede olduğu konusunda bir fikirleri yoktu. Ses geçirmez duvarları, ayrı elektrik kablolarını ve sesle harekete geçen güvenlik kilitlerini yerleştiren taşeronlara ağızlarını sıkı tutmaları için iyi para ödenmişti. Özel banyonun duş kabine açılan gizli bir kapı inşa etmenin garip olduğunu düşündülse de bu fikirlerini kendilerine sakladılar.

Odanın dekoru klinik açıdan bir laboratuvar kadar işlevseldi. Düzgün bej rengi duvarlar. Aşırı derecede büyük IBM bilgisayar monitörleri ve hard drive sürücüsü, belge kasası ve merkezi çalışma masası, adam bilgisayarın başında oturuyordu. Sert yüzü bilgisayar monitöründen yayılan soğuk ışıkla yıkanmıştı. Yazı ve fotoğraflara ait birkaç sayfayı geçti ve hat çizimleri serisinde durdu.

Işıklı noktayı tıklayarak belirli bir çizimi büyüttü ve ekranın bir bölümüne odaklandı. Sert mavi gözler her ayrıntıyı inceliyordu. Bütün dosyayı gördüğünden emin olduktan sonra bunları bir diskete kaydedip basma komutu verdi. Yüksek hızlı yazıcı çalışırken disketi bir zarfa koyup kasaya kaldırdı. Basılı kâğıtları bir dosyaya yerleştirdi, duş kabine girdi, ofisine giden kapıdan geçti ve dahili telefonu açtı.

“Birkaç dakikaya ihtiyacım var. Hemen,” dedi.

“Şu anda zamanı var,” diye bir kadın sesi cevap verdi. “Randevuları arsında on dakika boşluk var.”

Zarfla ofisinden çıktı ve kalın halılarla döşeli koridor labirentinden geçti. Uzun boyluydu, en azından bir seksen üçü. Artık genç değildi, ama yaşını gösteren tek şey kısa kesilmiş gümüş rengi saçları ve kaslı omuzlarındaki hafif çöküklüktü. Atletik vücudu Spartalı diyeti ve egzersizleri sayesinde hâlâ esnek, taş gibi sağlamdı. Ender gülümsediği ya da kaşlarını çattığı için ağzının ve gözlerinin kenarları çizgisizdi sanki derisi kaldırılmış ve kare şeklindeki çene, çıkık elmacık kemiklerinin üstüne gerilmişti.

O katta şirketin idari büroları vardı ve yalnızca parmakizi ve ses kimlikleri olanlar girebilirdi. Çalışma alanları her yerden görülebilecek biçimde yapılmıştı ve geniş resepsiyon alanına gelene dek ortalıkta kimse yoktu.

Yüksek tavanlı oda yanmış kırmızı, kahverengi ve yeşil yeryüzü renklerinde yapılmıştı. Yerlerde ve duvarlarda değişmez ok ve kare şeklindeki kızıl derili desenleri tekrarlanmıştı. Resepsiyon görevlisinin arkasında yarı soyut bir resim vardı. Resimde kahverengi derili insanlarla dev bir kuşun tüyleri birbirine öylesine karışmıştı ki, resmin bir insan katliamını mı yoksa bir kokteyl partisini mi tasvir ettiğini söylemek zordu. Arkasındaki dramının farkında olmayan resepsiyon görevlisi yanmış turuncu renkli halı üstünde yüzüyormuş gibi görünen bir masada oturuyordu.

Adam masanın önünde durdu ve konuşmaksızın üzerinde taşralı ressamın cehennem tasviriyle işkence gören düzinelerce kıvranan şeklin oyulduğu kalın, koyu renk ahşaptan yapılmış kapıya baktı.

“Bay Halcon sizi görecektir,” dedi resepsiyon görevlisi. Nezaketi, etkinliği ve sorgusuz sadakati için

seçilen orta yaşlı bir kadındı bu.

Oyma kapı neredeyse resepsiyon alanı kadar geniş olan ve Orta Amerika temasını tekrarlayan bir köşe ofise açılıyordu. Halcon sırtını tapıya dönmüş yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önünde duruyordu.

“Efendim, eğer bir dakikanız varsa...”

Halcon yarı yarıya dönerek soluk renkli, ince yüzüne oturan kartal gagasına benzeyen burnunu gösterdi. Kendisine boğa güreşi arenasındaki takma adını kazandıran profili oluşturuyordu bu burun. “Gel Guzman,” dedi.

Guzman emredildiği gibi odayı geçip genç adamın arkasında durdu. Halcon kırk yaşlarındaydı ve Guzman'dan birkaç santim daha uzundu. Estetik ölçüde ince, neredeyse narin görünümlüydü. Halcon hakkındaki her şey gibi görünüş de aldatıcıydı. İş adamı rolüne bir ödün olarak uzun süre önce matador örgülerini kesmiş. Valentino favorilerini düzeltirmiş ve parlak boğa güreşi kıyafetini bir kenara bırakmıştı. Fakat pahalı takım elbisesinin altında hâlâ Şahin olarak bilinen matadorun acımasız bedeni duruyordu. Bu matador hızını ve gücünü düzinelerce cesur boğayı yenmek için kullanmıştı. Kendisinin kısa fakat tanınmış kariyerini takip eden taraftarların bir şikâyeti olduysa o da Şahin'in öldürüşlerinin soğuk bir şekilde ehil ve tutkudan yoksun olmasıydı. Başka bir çağda kılıcı boğaların değil, insanların çarpan kalplerini parçalayan ölümcül bir silahşor olurdu.

“Bu ofisi neden burada kurduğumu biliyor musun, Guzman?”

“Eğer bir tahminde bulunmam gerekirse Don Halcon şirketinizi pek çok holdingini görmenizi sağladığımı söyleyebilirim.”

Halcon bu cevaba güldü. “Eski korumamdan bekleyebileceğin kadar dürüstçe bir cevap, ama pek gurur okşayıcı olduğu söylenemez.”

“Özür dilerim Don Halcon, sizi gücendirmek istemedim.”

“Gücenmedim. Seninki doğal bir varsayımdı, ama hatalıydı.” Gülümsemesi kayboldu ve sözcükleri tehlikeli insanların seslerine verdikleri o derin, çeliğimsi tona büründü. “Bu ofisi bir tek neden yüzünde seçtim: Mission San Antonio de Valero manzarası yüzünden. Bana geçmiş, şu anı ve olacakları hatırlatıyor.” Renkli camlardan görünen manzarayı işaret etti. “Sık sık burada dikilir, tarihin nasıl beklenmedik bir şekilde yön değiştirdiğini, birkaç kişinin hareketiyle nasıl keskin bir şekilde farklılaştığını düşünürüm. Alamo savunucuları için bir yenilgiydi, ama Santa Anna için sonun başlangıcıydı. San Jacinto'da ele geçirildi ve tek bir hileli bağlantıyla Teksas, Meksika'dan bağımsız hale geldi. Tarihin verdiği ders çok açık, öyle değil mi?”

“Kendini feda edenlerin ölümünün güçlüyü ilk kez alaşağı edişi değil bu.”

“Kesinlikle. Son da olmayacak. Bir kez olan şey tekrar olacak. Alamo'nun, altı bin Meksika askerine karşı yüz seksen üç savunmacısı vardı. Bu da kararlı birkaç kişinin dünyayı pek çokları için değiştirebileceğini gösteriyor.” Durakladı, düşüncelere dalmış bir şekilde geniş bir alana yayılmış şehre bakıyordu. O anda rüyadan uyanan bir insan gibi Guzman'a döndü.

“Beni neden görmek istedin?”

“Önemli bir konu var, efendim. Az önce Fas'tan Pennsylvania Üniversitesi'ne giden bu bilgiyi ele geçirdim.” Dosyayı uzattı.

Halcon malzemeyi şöyle bir taradı, sonunda bir çizim üzerinde durarak mırıldandı. “Şaşırtıcı.” Başını kaldırdı. “Bir hata olamaz mı?”

“Denetleme sistemimiz tamamen güvenilir. Bildiğiniz gibi, dünyadaki bütün arkeolojik geziler Time-Quest adlı vakfımıza para ve gönüllü istemek için öneriler gönderir. Ciddi potansiyeli olanlara öncelik verilir. Bilgisayarlar sahadan merkezlere gönderilen bütün verilere otomatik olarak girer ve önceden programlanmış anahtar sözcükleri araştırır. Hatta faks, teleks ve e-posta mesajlarını inceler.” “Los Hermanos'un sahada gözlemcisi var mı?” “Evet, Gonzalez orada.” “Mükemmel,” dedi Halcon. “O ne yapması gerektiğini bilir.” Guzman başını salladı. Oradan ayrılmak üzere dönerken dudaklarında tek taraflı bir gülümseme belirdi. Ama bu yalnızca sağ yanağından ağzının köşesine kadar inen beyaz yaranın neden olduğu ışık ve gölge hilesiydi.

Kısım 4

Nina kamerayı maskesine doğru kaldırdı, vizörü ayarladı ve su geçirmez yuvadaki mercek perdesine bastırdı. Film sarma motoru hafif bir ses çıkardı. Foto-mozaiği için ihtiyaç duyduğu son sahne de tamamı.

Hızlı ve keskin bir şekilde hava çıkararak şnorkelini sudan arındırdı. Rahat kulaçlarla basamaklara doğru yüzdü. Tek elle dibin haritası çıkarmak zor ve yorucu olmuştu. Önce kendisine rehberlik etmeleri için küçük, küresel plastik şamandıraları yerleştirmişti. Sonra yüz, dur resim çek sırasını uygulamıştı. Tekrar tekrar. Zihninde rıhtımın bir planını taşıyordu. Su mucizevî bir şekilde çekilirse başını bir duvara vurmadan ya da bir piscina veya cothon'a düşmeden eski rıhtımda gözü kapalı bir şekilde yürüyebilirdi.

Düzinelerce fotoğrafı birleştirip tek bir harita oluşturmak zor olacaktı. Ayırt edici dip taşlarının eşlik ettiği şamandıraları kullanarak fotoğrafları eşlemeye çalıştı. En iyi haliyle basit bir sistemdi, ama şimdilik yeterliydi. Nina bilimsel kesinlik aramıyordu, araştırma gezisi içi gerekli parayı kontrol eden eli sıkı adamların USA Today'de ön sayfa manşetlerini, Time ve Unsolved Mysteries' de makale hayal etmeleri sağlayacak olan çarpıcı bir paket istiyordu.

Basamaklara çıkıp dalgıç giysisini çıkardı. Vücudunu kurularken göle baktı ve şamandıraları kaldırmayı sabaha bırakmaya karar verdi. Suda biraz daha zaman geçirirse kuru üzüm kadar kırıışmış olacaktı. Dakikalar sonra yürüyüşünde fark edilir bir neşeyle kamp yerine doğru gitmeye başladı. Memnun olması için iyi bir neden vardı. Kısa süre içinde inanılmaz fazla iş başarmıştı.

İnsanlar hâlâ kazıdalardı ve kamp yeri boştu. Eh, hemen hemen. Çadırlara yaklaşırken Gonzalez'in kamp yerinin kenarında duran jipteki biriyle konuştuğunu gördü. Onlara doğru yaklaşırken şoförün yüzünü görme fırsatı bulamadan jip uzaklaştı.

“Kimdi o?” diye sordu aracın arkasından kalkan toza bakarak.

Sanki biri düğmeye basmış gibi otomatik Gonzalez gülümsemesi belirdi yüzünde. “Kaybolan birisi. Ona yönü gösterdim.”

Kayıp mı? Gonzalez neden söz ediyordu? Burada otoyoldan yanlış çıkıştan sapmak gibi bir şey söz konusu değildi. Kamp yeri herhangi bir yerden millerce uzaktaydı. Birkaç deli kemik arayıcısı dışında burası kimseye çekici gelmeyecek olan yalnız bir araziydi. Ancak burada kaybolmayı istemeniz gerekiyordu. Jipteki adamı ilk gördüğünde onu Fisel'in çağırılmış olabileceğini düşünmüştü, bu yüzden açıklamayı kabul etmese de öyle olmadığına sevinmişti.

Kahvaltıda Dr. Fisel birkaç gün içinde Faslı dalgıçların geleceğini bildirdi. Nina'ya sahayı bozmamak için keşiflerini sınırlamasını hararetle “tavsiye” etti. Nina masanın üstünden eğilip çenesini adamın yüzüne yapıştırdı. Kameranın hiçbir şeyi bozmayacağını söyledi sessizce, ama bunu gözlerinde öylesine soğuk bir öfkeyle söylemişti ki Dr. Knox kahvaltıdan sonra bıyıklarında buzların oluştuğunu söyledi. Fisel bıktırıcı bir şekilde kuzeni krala karşı olan sorumluluğunu hatırlattı herkese, sonra yalnızca araştırma yerinin bütünlüğünü korumak istediğine dair ikna edici olmayan bir şekilde özür dilemeye başladı.

Nina biraz sahtekârlık yaptığını kabul etmek zorundaydı. Araştırma alanında el yapımı eserleri çıkarıyordu ki, bu büyük bir ayrıntı olmazdı ve bunu ne Knox'a, ne de Fisel'e söylüyordu. Fisel bile ilk bulgularının Pennsylvania Üniversitesi'ne gittiğinden habersizdi. Taş heykel kafasını da hâlâ bir sır olarak saklıyordu. Davranışının pek olağan olmadığını fark ediyordu. Zorlu zamanlar zorlu önlemler gerektirirdi.

Fisel'in çaycısı Kassim ona dostça el salladı. Son derece aptal olmasına rağmen onu tanımaya başladığınızda kötü bir çocuk olmadığını görüyordunuz. Sessizliğin tadını çıkararak Nina çadırına girdi, mayosunu çıkarıp kuru elbiseler giydi. Bilgisayarını açtı ve e-posta ikonnun yanıp söndüğünü gördü. Mesaj bilgisayar iletilerini gönderdiği Pennsylvania Üniversitesi üyesi Dr. Elinon Sanford'dan geliyordu.

Sandy Sanford ve Nina kendi uzmanlık alanlarına ayrılana kadar üniversitede aynı sınıfta okumuşlardı. Sandy Mezoamerikan çalışmalara girmişti. Bu tercihinin kültürden çok mutfakla ilgili olduğunu söylüyordu. Etli ve peynirli Meksika pidesi burrito'yu, kuskusa tercih ediyordu. Yemek zevki sorguya açık olabilirdi, ama derin bilgisi için aynı şey geçerli değildi. Kısa bir süre önce üniversite müzesinin müdürü olara atanmıştı. Nina mesajını okudu:

Tebrikler, Nina! Bir Fenike rıhtımını bulduğunu ispatlamak için bana Hanibal'in kafasını getirmek zorunda değilsin! Keşke gönderdiğin harika şeyle arkeolojik akademi dünyasının dar görüşlü salonlarındaki Jurassic ekibine gösterebilseydim. Yeni bir Kartaca savaşı başlatabilirdim böylece. Ama sessiz kalmama dair isteğine uyacağım. El Grando Professoro ne düşünüyor? Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Kuru kal. Sevgiler, Sandy.

Dahası vardı.

Not: Büyük taş kafayı bir daha çiz. Bir tür şaka gibi, değil mi? Anladım beni sınıyorsun yalnızca. Faksını kontrol et.

Nina faks dosyasını harekete geçirdi. Ekranda taştan bir yüz belirdi. Başlangıçta göldeki heykel sandı onu. Ama yanında kendisinin çizdiği resim duruyordu. Ekranı baktı. Heykeller birbirinin aynıydı. Bir daha aşağı indi. Diğer taş kafalar ekrana geldi. Hepsi aynı heykeltıraş tarafından yapılmış olabilirdi. Bazı ayrıntılar, özellikle başlıkları dışında hepsinde aynı düşünceli bakış, geniş burun ve sabırsız dolgun dudakları vardı. Resimlerin altında Sandy'den bir not vardı:

Tekrar merhaba. Bütün Mezoamerikan eserleri içinde en uzun süreli olanına hoş geldin. 1938'de National Geographic Society ve Smithsonian dev bazalt kafalarla ilgili raporları araştırmak için Meksika'ya bir araştırma gezisi düzenledi. Olmec kültürünün kutsal merkezi La Venta'da ve civarındaki üç alanda bunun gibi Afrika tipi on bir taş figür bulundu. Burası Meksika Körfezi'nden on sekiz mil uzaklıkta. Her birinin boyu bir metre seksen santimle iki metre yetmiş santim arasında ve ağırlıkları kırk tona kadar uzanıyor. Kazı alanının on mil uzaklıkta olduğu ve bir araç ya da hayvan yardımı olmadan taşındıkları düşünülürse hiç fena değil. Her birinde NFL'e aitlermiş gibi görünmelerine neden olan komik miğferler varmış. M.Ö. 800 ve 700 yıllarına ait figürler bunlar, senin gibi güzel bir kızın Mezo etrafında ne işi var?

Nina hızla cevap yazdı.

Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim. Çok ilginçti! Gelecek hafta eve dönüyorum. Seni bilgilendiririm. Sevgiler, Nina.

Gönder tuşuna bastı, bilgisayarını kapattı ve şaşkın bir şekilde arkasına yaslandı.

Bir Meksikalı Olmec1 kafası! Sakin ol kızım. Olgular üzerinde dur Bulduğu figürde Afrikalı özellikler vardı. Ne büyük iş. Burası Afrika'ydı zaten. Kuşkusuz bu millerce uzaklıkta bulunan Meksikalı figürlerle olan benzerliği açıklamıyordu. Birkaç olasılık benzerlikleri açıklayabilirdi. La Venta figürleri Afrika'da oyulmuş ve Meksika'ya gönderilmiş olabilirdi. Pek olası değil. Parça başı kırk ton ağırlıkla bunu yapmak çok zordu. Alternatif hikâye de daha iyi değildi. Yani, La Venta figürünün Meksika'da oyulup Afrika'ya gönderilmesi. Her iki senaryoyla da tarihler konusunda problem vardı. Kafalar Kolomb mavi okyanusa açılmadan yüzlerce yıl önce oyulmuştu.

Ahh, diye düşündü Nina, yayılımcılar gibi düşünüyorum. Sanki birisi düşüncelerine kulak misafiri oluyormuş gibi omzunun üzerinden geriye baktı. Yayılımcılar konusunda açık görüşlü olmanın ana görüşe bağlı bir arkeolog için belirsizliğe giden açık bilet olduğunu kabul ediyordu. Yayılımcı görüşe inananlar kültürlerin yalıtım için ortaya çıkmadıklarını, başka bir yerden dağıldıklarını savunuyorlar Eski ve Yeni Dünya arasındaki benzerlikler Nina'yı her zaman meraklandırmıştı. UFO ve Atlantis taraftarları, piramitlerin ve Nazca çizgilenin uzaydan gelen yabancıların veya kayıp kıtalardan gelen varlıklar işi olduğunu ileri sürerek suları bulandırmışlardı. Bu alanda bir kadın yayılımcı iki kez kaybetmiş sayılıyordu. Erkeklerin dünyasındaki kadın olarak zaten yeterince sorunu vardı.

Yayılim kuramı her zaman önemli bir engelle karşı karşıya olmuştu: Kolomb'dan önce bir yarım küreyle diğerinin arasındaki bir bağlantıyı ispatlayacak bilimsel olarak doğrulanmış kanıtların olmayışı. İnsanlar Mısır piramitleri, Kamboçya tapınakları ve Meksika tümseklerini nasıl birbirine benzediğiyle ilgili olarak istedikleri gibi konuşabilirler Ama kimse onları birbirine bağlayacak eseri bulamamıştı. Şu ana kadar. Ve bir Fenike rıhtımında. Ah, sevgili İsa.

Bu büyük bir kargaşaya neden olacaktı. Kral Tut'un mezarından bu yana en büyük keşif olabilirdi. Arkeolojik kurumlar tepe taklak olabilirdi. Göldeki şey Eski Dünya ve Yenisi arasında Kristof Kolomb İspanyolları üç gemi vermeye ikna etmeden iki bin yıl önce bir bağ olduğunu kanıtlıyordu. Yeter! Nina uçurumdan aşığı düşmeden ön zihinsel frenlerine bastı. Bunları açık bir kafayla düşünmesi gerekiyordu. Birkaç sinek öldürüp yatağına uzandı. Bütün düşüncelerini bir kenara bırakıp solukları üzerinde odaklanmaya çalıştı. Sonra hatırladı; tek şey akşam yemeği zilin sesiyle uyandığıydı.

Esneyip gözlerini ovuşturarak dışarı çıktı. Muhteşem bir mor altın rengi gün batımı gerçekleşiyordu. Yemek çadırına gittiğinde şeyler anlatmakta olan Fisel'den uzağa oturdu. Her zamanki gevezeliğini yapıyordu. Onu duymazlıktan gelip Iowa'li çiftle sohbe te girdi. Tatlıdan önce izin isteyip çadırına geri döndü ve dizüstü bilgisayarını önüne oturdu.

Gece geç saatlere kadar çalışıp fotoğraf mozaiğine uyacak özet yazdı. O işini bitirene dek kamp geceye hazırlanmaya başlamıştı. Flanel geceliğini giyerken onu yanında getirmedeki ön sezgisini tebrik etti. Gündüzler sıcak ve kuruydu, fakat geceleri okyanustan serin bir rüzgar geliyordu. Battaniyenin altına girip yemek pişirme ekibinin akşam yemeğinden kalanları toplarken yaptıktan Arapça sohbeti ve kahkahalarını dinledi. Kısa bir süre sonra sesler kesildi ve kamp uykuya daldı.

Nina dışında. Yemekten önce uyumamış olmayı dileyerek yataklıda yatıyordu. Sandy'nin faksı da canlandırmıştı kendisini. Bir süre dönüp durduktan sonra hafif bir uykuya daldı, ama ateşin keskin çatallıyla uyandı. Gözleri açıldı, boşluğa baktı. Anlaşılan bu gece ona uyku yoktu.

İyice ayılarak battaniyeyi omuzlarına sardı, Teva sandaletlerini giydi ve dışarıya süzüldü. Yanmakta olan zeytin ağacı dalı kırmızı kıvılcımlar saçarak patladı. Diğer aydınlık kaynağı birisi gece doğanın çağırısını hisseder diye çadırların dışında asılı duran propan lambalardan geliyordu.

Nina koyu renk gökyüzüne baktı. Kristal berraklığındaki hava öylesine açıktı ki, çıplak gözle uzaktaki nebulayı görebiliyordu sanki. Nina içgüdüsel olarak sırt çantasındaki feneri alıp göle doğru yürümeye başladı. Mezar taşları yarım ayın ışığında parlıyordu. Basamaklara gelince en üst basamağa oturup ayın göldeki yansımasını seyre daldı.

Okyanusta sarı ışıklar oynaşyordu. Turkuvaz renkli NUMA gemisi hala sahilden açıklarda olmalıydı. Derin bir soluk aldı. Gece durgun su, çürümüş bitki ve bataklık kokuyordu. Gözlerini kapatıp dinledi. Hayal gücünde sazların sesi yelkenlerin direğe çarparken çıkardığı patırtıya, kurbağaların vıraklaması ise beyaz elbiseli denizcilerin şarap ve zeytinyağıyla dolu küpleri taşıırken çıkardıkları homurtu haline dönüşlü Aradan uzun süre geçmeden önce soğuk hava battaniyeden içeriye nüfuz etmeye başladı. Ne kadar zaman geçtiğinin bilincinde olmadığını fark ederek ürperdi. Göle bir kez daha bakarak geri döndü.

Kum tepelerinin zirvesine tırmanırken kamptan garip bir ses geldi. Bir avcının saldırısına uğramış bir kuş ya da bir hayvan sesine benziyordu Sesi tekrar duydu. Bu kuş ya da hayvan değildi. Bir insandı. Korkunç bir acı ya da korku içinde olan biri. Hızını arttırdı, kampı görebileceği bir yere geldi.

Dante'den fırlamış, yüzü olmayan şeytanların, yeni gelenleri korkunç bir cezaya sürükledikleri bir sahne gibiydi gördüğü. Gezi üyeleri gecelikleri içinde siyahlar giymiş elbiseli bir grup adam tarafından itilip kakılıyordu, Iowa'lı çift görüntüye geldi. Kadın sendeleyip düştü. Adamlardan biri onun uzun, beyaz saçlarını yakaladı, kadın korku içinde çığlık atarken yerlerde sürüklendi. Kocası müdahale etmeye çalıştı ama kafasına yediği darbeye kanlar içinde ve hareketsiz bir biçimde yere serildi.

Hâlâ flanel pijamaları içinde olan Profesör Knox çadırından fırlayıp etrafına bakındı. Nina yüzündeki ifadeyi görecek kadar yakındı. Korkmuştan çok şaşkın gibi görünüyordu. Dr. Fisel'in tostoparlak vücudu göründü ve birisi onu Knox'a doğru itti. Fisel korkusuzca bağırdı, ama Nina arkalarındaki haykırıışlar yüzünden ne dediğini anlayamadı. Geziye katılanların çoğu dışarda dehşete kapılmış bir grubu oluşturuyorlardı şu anda. Nina'nın gözüne şoför ve ahçı ilişti. Gonzalez diğerler le birlikte olmalıydı, ama onu göremedi.

Saldırganlar şiddeti bırakıp gruptan geriye çekildiler. Knox gurunu tekrar kazanmıştı ve başı dimdik ayakta duruyordu. Donmuş heykel gibiydi; yüzü sanki bin yaşındaydı. Fisel neyin yaklaşmakta olduğunu anladı. Arapça haykırdı, ama sözcükleri çirkin tüfek sesli arasında kayboldu.

Kurşun yağmuru Fisel'i ve diğerlerini çimen biçen bir tırpan gibi yere indirdi. Ateşin yoğunluğuna rağmen yerde yığılı vücutlardan inanılmaz bir şekilde inlemeler yükseliyordu. Nina'nın bazılarının hayatta kalmış olabileceğine dair inancı, iki adam katliamın ortasına adım atınca yok oldu. Birkaç saniye arayla yedi atış daha duyuldu. İnleme kesildi. Duyulan tek ses ateşin belli belirsiz çatırtısıydı.

Nina zorlukla nefes alabiliyordu. Ağzı kumla doluymuş gibi hiss diyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Akşam yemeği boğazına kadar yükseldi ve kusma isteğiyle mücadele etti. Koşmak istiyordu. Katillerin, açıklığın kenarında durduğunu görmeleri an meselesiydi. Ama oraya kök salmış gibiydi, hayatını kurtarma çabası gösteremeyecek kadar korkmuştu.

Çadırların arkasındaki gölgelerden biri fırladı ve onun yönüne doğru koşmaya başladı. Kassim! Katiller saldırdığında dışarda olmalıydı Katiller onun kaçmaya çalıştığını görüp tüfeklerini doğrulttular. Katillerden biri çaycı çocuğun peşine düşünce ateş etmediler.

Kassim korkudan deliye dönmüş bir şekilde onu görmeksizin Nina ya doğru koşuyordu. Bir dal parçasına basıp düşmeseydi ona çarpabilirdi. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama peşindeki bir tavşana saldıran şahinden daha hızlıydı. Kassim'in çenesini yakaladı ve çocuğun başını geriye doğru çevirdi.

Işık soluk çelikte parladı. Ananas kesermiş gibi hızlı bir hareketle çocuğun boğazını bir baştan diğerine kesti. Ciğerleri kendi kanıyla dolup boğulurken Kassim'in çılgılığı öğürtüye dönüştü.

İşini tamamlayan katil doğrulurken Nina'yı gördü. Tamamen siyahlar giymişti. Başına bir türban sarılmıştı ve yalnızca nefretle dolu olan gözleri açıktaydı. Nina'yı görünce gözleri büyüdü, sonra bıçağı başının üstüne kaldırarak ileri doğru atılırken tekrar kısıldı.

Nina ağır battaniyeyi omuzlarından çekip iki eline sararak yünden bir sopaymış gibi saldırganının yüzüne doğru savurdu. Çaresiz kurbanından direnç beklemeyen adam bir an tereddüt ederek sol elini darbeyi durdurmak için kaldırdı. Nina battaniyeyi bir pelerin şapkası gibi katilin başına geçirerek onu bir an için kör etti, dizini adamın kasıklarına indirdi.

“Aaaaiiee.”

Çılgılık Nina'nın hedefe tam isabet ettiğini gösteriyordu. Aynı şekilde bu kez çenesine indirmek üzere kaldırdı dizini. Başarılı olmalıydı, çünkü adam yere düşmüş acı içinde kıvranıyordu.

Diğer katiller arkadaşlarının düştüğünü görüp Nina'ya doğru harekete geçtiler, ama gecikme Nina'ya avantaj sağladı. Ürkmüş bir geyik gibi fırladı ve uzun bacaklarıyla peşindekilerle arasını açtı.

Arkasından çılgınlıkları duyuyordu. “La mujer! La mujer!”

Bir sandaleti uçtu, diğerini de fırlattı. Çıplak ayakla kalarak suya doğru alçalan kum tepesinden geçti. Yükselti onu bir an için saklayabilirdi. Göle doğru hızla koşarken ayağına bir tahta parçası ya da keskin bir taş takıldı. Acı bir hançer gibi yumuşak tenine saplandı. Bir için dizinin üstüne çöktü, haykırma isteğini bastırmak için alt dudağı; kanayana kadar ısırıldı, sonra sendeleyerek tekrar koşmaya başladı.

Karanlık mezarların yanından geçerken bir an orada saklanırım düşündü, ama çok belirgin olduğu için bu fikirden hemen vazgeçti. Katiller onu bulursa tuzağa düşmüş olurdu. Onun yerine kıyıda kalmaya ve katillerin arkasına düşmeye karar verdi. Arkasındaki fener ışıklarını görünce bu planı da bozuldu. Katilleri onun hareketini tahmin etmişlerdi. Beklemiş, yanlardan saldırmak ve onu klasik kısaç hareketiyle yakalamak için kum tepesi etrafında yayılmışlardı.

Doğruca göle koştu. Saniyeler sonra basamakların tepesindeydi. Katiller her yönden yaklaşıyordu. Ona yetişmeleri an meselesiydi.

Nina'nın beyni çılgın gibi çalışıyordu. Suya dalabilir ve sualtında bir süre gidebilirdi. Ama bu yalnızca kaçınılmazı geciktirirdi. Hava almak için yüzeye çıktığında katiller onu bulana kadar kurşun yağmuruna tutarlardı gölü. Menzilden çıkana dek sualtında kalması gerekiyordu. Olanaksızdı bu. Bir yolu yoktu.

Aptal. Tabii ki bir yol vardı. Gözleri ay ışığında suyu taradı. Yer belirleyici soluk gri şamandırayı gördü.

Işıklar her yönden geliyor gibiydi. Kısa süre içinde ağa yakalanacaktı.

Bu balık değil, diye yemin etti kendi kendine. Güçlü bacakla birbirine bitiştirerek kayalardan

sıçradı, kolları ileri doğru uzandı. Hızlı kulaçlarla şamandıraya doğru yüzdü. Sahilden gelen ışık yansıtıcı yüzeyini bulunca şamandıranın turuncu renkli yüzeyi parladı. Etrafında titrek kabarcıklarla doluydu.

Birkaç kulaç sonra şamandırada olacaktı.

Yaylım ateşi başlayınca gölün sağ tarafındaki yüzeyinde minyatür gayzerler oluştu.

Yeterince hava alacak zamanı yoktu.

Ciğerlerini çılgınca bir nefesle doldurup dalışa geçti. Yukardaki ılıklarla hafifçe aydınlanan şamandıranın hemen altında taş kemer vardı. Kemerin altından kıvrılarak ilerledi, sert dikey kenarı bulana kadar araştırdı ve kendini tünelin ışıksız iç kısmına çekti.

Yüzerken parmakları pürüzsüz duvarı dokunsal bir sonar gibi tarıyordu.

Hava ve yüzgeçleri olmadan tünelin sonuna kadar varmak çok zordu, ama bu lanet olası delik mezarı olacaksa bile en azından takipçilerine kaderinin ne olduğunu bilme tatmini vermeyecekti. Biraz yavaşladı, sabit bir hızda kalmaya çalıştı. Panik, oksijen ve enerjiyi çalardı

Daha derine yüzdü. Duvar pürüzlü hale gelmişti. Mağaradaydı artık Gidiş burada biraz daha zorlu olacaktı. Dönüşleri başarabilmek için biraz daha yavaşladı. Çıkmaz bir yola girip geri dönmek zorunda kaldı. Nefes almasından bu yana sanki saatler geçmişti. Ciğerleri göğsünü patlatacakmış gibi baskı yapıyordu kaburgalarına. Nefesini daha ne kadar tutabilirdi? Bir dakika mı? İki mi? Belki, derin soluk alma fırsatı olsaydı. Tanrım, daha ne kadar vardı?

Başı sert bir yüzeye çarptı. Kafatasındaki plakaların yer değiştirdiğinden emindi. İçgüdüsel olarak bağırmaya çalıştı ve biraz daha hava kaybetti.

Kahretsin. Moloz yığını unutmıştı. Molozların üst kısmını yokladı ve açıklıktan geçti. Yarı yol işaretini geçmişti!

Duvar tekrar pürüzsüz hale geldi. Güzel. İnsan yapımı tüneldeydi yine. Yalnızca birkaç düzine metre kalmıştı. Ciğerleri alev alev yanıyordu. Basıncı rahatlatmış gibi biraz hava bıraktı ağzından ve güvercin gibi sesler çıkarmaya başladı. Tanrım, boğulmak istemiyordu. Burada olmaz. Enerji saklamak için bir çaba göstermeksizin çaresizce suyu tekmeledi.

Oksijen yokluğu başını döndürüyordu. Bilincini kaybedip su yutmaya başladı. Acı veren, kötü bir ölüm. Nina inatla o ölümcül ilk nefesi almaya karşı direndi. Eliyle duvarı aradı. Bir şey yoktu orada. Sonra tavanı bulmaya çalıştı. Yine bir şey yoktu. Dur bir dakika! Tünelden çıkmıştı! Vücudunu yukarı doğru kıvırdı, deli gibi suyu tekmeledi yüzeye çıktı. Çılgın gibi soluk alıyordu.

Kısa süre içinde solukları neredeyse normale döndü. Işıkların ateş böcekleri gibi oynadığı kıyıya doğru baktı. Suya doğru uzanan burnun ucundan dolaşıp sahile paralel yüzmeye başladı. Artık daha fazla yüzemez hale gelince karaya doğru yöneldi. Yosunlar ayaklarına sürünüyordu ve ayak parmakları soğuk, çamurlu dibe dokunuyor Kumda emekledi, ama ancak birkaç dakika dinlenip ayağa kalkarak sahil boyunca yürümeye başladı. Eski nehir yatağına geldi, iç kısma uzanan vadiyi birkaç yüz metre takip etti, sonra eğimden yukarı doğru tırmandı ve kum tepesi boyunca yürüdü, ta ki daha fazla ileri gidemeyene kadar. Yüksek otların arasına girip uzandı.

Katliam zihninde tekrar oynamaya başladı. Dr. Knox. Fisel. Kassim. Hepsi ölmüştü. Neden? O adamlar kimdi? Neden kendisinin peşindelerdi? Gezi sırasında bir hazine bulunduğunu sanan

haydutlar mı? Hayır, saldırının yoğun şiddeti haydutlara göre fazla organizeydi. Bir katliam olması gerekiyordu.

Soğuktan ürpererek flanel geceliğini çıkardı, suyunu sıkıp ıslak atleti ve külotunun üstüne geçirdi. Islak kumaşta yumurta büyüklüğün de kabarcıklar oluştu. Çimenleri yolarak geceliğinin altına tikiştirdi, korkuluğa benziyordu şimdi. İlkel yalıtım kaşıntı veriyordu, ama soğuk havanın dışarda kalmasına yardımcı olmuştu. Titremesi biraz azaldı kısa süre sonra uykuya daldı.

Şafağa doğru nehir yatağı tarafından gelen mırıltılarla uyandı ki yardım gelmişti ve onu arıyorlardı. Soluğunu tutup bekledi.

İspanyolca.

Bir saniye bile yitirmeden uzun sahil otlarının arasında korkmuş bir kertenkele gibi ilerlemeye başladı.

Kısım 5

Keskin, sert çimen kökleri bir Hint fakirinin yatağındaki çiviler gibiydi. Nina'nın geceliğini delip geçmiş, kolları ve bacaklarındaki deriyi yırtmışlardı. Acıya aldırmayarak dizlerini ve dirseklerini kuma gömüp hareket etmeye devam etti. Başka seçeneği yoktu. Eğer koşmak için ayağa kalkarsa ölürdü.

Katiller onu çok çabuk bulmuşlardı, sanki saklanma yerine giden bir harita kullanmışlardı. Annesinin ana dilinde küfretti. Gerçekten bir haritaları vardı. Titiz bir şekilde çizdiği liman diyagramı çalışma masasının üstünde duruyordu. Tünel iki kalın çizgiyle belirtilmiş ve açıkça etiketlenmişti. Katiller onun sualtı kaçış rotasını bir kez keşfettikten sonra yalnızca sahildeki ayak izlerini aramış ve vadiye kadar takip etmişlerdi.

Nehir yatağından tırmandığı yere gelen sesler yükselmeye başlamış daha heyecanlı bir tona bürünmüştü. Çimenlerin arasından bir göz attı. Vadide kimse yoktu. Eğimli kenardan aşağı kayıp başını eğerek sahile doğru koştu. Nehir yatağı çok sayıda kişinin kendisini takip ettiğini gösteren ayak izleriyle doluydu. Kısa süre içinde mavi-yeşil denizi gördü. Turkuvaz renkli gemi hâlâ kıyıdan uzakta demirlemiş durumdaydı. Su yolunun okyanusa nereden boşaldığını düşündü. Boş sahil her iki yönde de bir otoyol gibi çağırıyordu kendisini.

Konuşmalar ve ayak sesleri arkasından geliyordu. Katiller bıldırcın peşindeki avcılar gibi yayılmışlardı yine. Sağ ya da sola gitse mutlaka görülecekti. Bir gece önce olduğu gibi su rotası tek seçeneğiydi.

Yırtılmış ve kumla kaplanmış geceliğini çıkarıp bir kenara attı. Üzerinde kalan atlet ve külotla yüzyıllardır nehir akıntısıyla yıkanmış olan çakıl kaplı sert deltada son hızla koşmaya başladı. Suyun kenarına varana dek kum tepeciğinin kendisini gizlemesini umuyordu, suya daldığında bile bir çığlık duymadı. Kendisini saklayacak bir tünel ya da karanlık olmaksızın ortalıkta ne kadar çaresiz olduğunu farkındaydı. Katiller her an kum tepeciğinden ineceklerdi ve o da kurşunlar için kolay bir hedef olacaktı.

Diz derinliğindeki su sonsuza dek sürüyor gibiydi. Hızını yavaşlatıyor, ama bir koruma sağlamıyordu. Biraz daha kendini zorlayarak uzun kulaçlar attı ve su nihayet bel seviyesine ulaştı. Öfkeli kurşun havada uçuşmaya başladığı sırada dibe daldı. Arkasındaki sular çıldırmış köpükler halinde yükseliyordu. Nina suyun dibinde olabildiğince uzun bir süre yüzdü, hava almak için yüzeye çıktı, sonra tekrar daldı. Kahverengimsi suyu geçip mavi okyanusun derin sularına vardıktan sonra arkasına baktı ve sahilde bir düzine insan gördü. Bazıları sığ suya girmişti. Ateş durmuş gibiydi.

Nina kendi ekseni etrafında dönerek gözlerini gemiye sabitledi. Geminin demir alıp kendisini şeytanla derin mavi deniz arasında bırakmasından endişeleniyordu. Kanarya Adaları'na yüzmek planları arasında yoktu. Sırtüstü dönerek kabarık bulutlara baktı ve soluklarını düzenli hale getirmeye çalıştı. En azından yüzmek için güzel bir gün Yalnızca bir dakika dinlendi. Vücudundaki kanın tekrar dolaşmaya başlaması gerekiyordu.

Hızını ayarla, gerektiğinde dinlen ve şansına şükret. Sakin deniz ne rüzgâr, ne de akıntı. Triatlon yüzmekten farklı değildi, bir şey dışında: bu yarışı kaybederse ölürdü. Geminin ana direğine gözünü dikerek birbiri ardına kulaç atmaya devam etti.

Bileğindeki saati olmaksızın ne kadar yüzdüğünü söylemek olanaksızdı. Su derinleştikçe soğuyordu

ve enerji tüketen soğuktan dikkatini dağıtmak için kulaçlarını sayıyordu. Gemiye el sallamak zaman kaybı olacaktı. Kolu bir deniz kuşunun boynu gibi görünecekti.

Bir denizci şarkısı söylemeye çalıştı. Eski gemici şarkısı kulaçlarının ritim tutmasına yardımcı oluyordu.

Repertuarı pek geniş değildi ve Blow the Man Down'ı ellinci kere söyledikten sonra yalnızca yüzmeye devam etti. Gemiye yaklaşmıştı ama kulaçları zayıflamıştı ve dinlenmek için daha sık durur olmuştu. Bir ara dönüp arkasına baktığında sığ kahverengi suları oldukça geride bıraktığını görüp memnun oldu. Kendine biraz cesaret vermek için gemiye tırmandığını ve sıcak bir fincan kahveyle ağzındaki tuzlu kuruluştan kurtulduğunu hayal etti.

Derin homurtu öylesine belirsizdi ki, başlangıçta fark etmedi. Dinlemek için durduğunda beyinde su basıncı olabileceğini düşündü ya da geminin jeneratörünün sesiydi. Bir kulağını suya sokup dinledi.

Ses daha yüksekti şimdi.

Nina yavaşça döndü. Sahilden gelen koyu renk bir nesne hızla kendisine doğru yaklaşıyordu. Önce bir bot olduğunu sandı, ama hızın büyüyünce hovercraftın çirkin kara gövdesini hemen tanıdı. Karada suda gidebilen amfibik araçtı bu.

Bir dizi keskin açılı dönüşle ileri geri hareket etti, ama Nina bunun bir kurtarma botu olmadığını hissetti. Çok fazla kararlı ve saldırgandı. Hemen zigzag yapmayı kesip bir kurşun gibi üstüne gelmeye başladı, kendisini görmüş olmalıydılar. Aradaki mesafeyi hızla kapattı ve Nina olabildiğince derine indiği sırada tam tepesindeydi.

Hovercraft otuz santimlik yastığıyla üzerinde duruyor, suyu delice köpürtüyordu. Nina daha fazla su altında kalamayınca yüzeye çıkıp hava aldı, ama mor renkli egzoz dumanı ciğerlerini doldurunca öksürmeye başladı. Hovercraft etrafında dönüp bir tur daha attı.

Nina yeniden daldı. Ama az sonra yine yüzeye çıkmak zorunda kaldı.

Hovercraft durdu, motor sesi hafiflerken suda alçaldı. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu Nina'yla. Yorgun ve ağırlaşmış bir fare.

Sonra motorları yeniden çalışmaya başladı, görünmez ayakları üstü de tekrar yükseldi ve yeniden harekete geçti.

Nina suya daldı ve cila makinesindeki bir taş parçası gibi altüst oldu. Beyni hissizleşmişti; kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu. Sırf içgüdüyle hareket ediyordu. Oyun kısa süre sonra sona erecekti. Lanet olası şey bir madeni paranın üstünde bile dönebilirdi. Her yüzeye çıkışında hava almak için daha az zamanı oluyordu ve araç bir öncekinden daha yakın oluyordu.

Hovercraft yine üstüne doğru geliyordu, ama gözleri tuzlu sudan ve egzoz dumanından yandığı için zorlukla görebiliyordu. Dalamayacak kadar yorgundu ve sudan tekrar çıkmak için çabalayacak gücü yoktu. Yoldan kaçmak için zayıf bir girişimde bulundu, ama birkaç kulaçtan sonra saldırganı karşısında buldu.

Hovercraft neredeyse üstündeydi, rahatsızlık veren homurtusu kulaklarını dolduruyordu. Çenelerini birbirine kenetleyip bekledi.

Geçmiş birkaç saatin korkusu bundan sonra yaşayacaklarıyla karşılaştırılınca bir hiçti. Ayak

bileklerine bir Şey yapıŐıp denizin sıĝ sularına doĝru kendisini ektiĝi sırada hovercraft yalnızca birkaç saniye uzaklıktaydı.

Kısım 6

Nina kollarını bir yeldeğirmenin kolları gibi savurarak kurtulmaya çalıştı, ama üstlerindeki hovercraft suyu çılınca döverken bile bileklerindeki demirden pençelerden kurtulamıyordu. Son bir dirençle, sessiz bir kabarcık patlaması olarak dışarı çıkan öfkeli, düş kırıklığı içindeki çığlığıyla ciğerlerini boşalttı.

Bacaklarını sıkkan el gevşedi ve hovercraftın çıkardığı kabarcık bulutu arasında belli belirsiz bir insan şekli ortaya çıkmaya başladı. UFO'dan çıkan bir tepegöz yabancıya benzer şekilsiz yaratık yaklaştı ve dalgıç maskesiyle Nina'nın yüzü arasında birkaç santim kaldı. Lenslerin ardından kötülükten çok, güç ve güveni yansıtan açık mavi gözler bakıyordu.

Eldivenli bir el havaya kalktı ve regülatörü Nina'nın burnunun önünde ileri geri salladı. Nina'nın dikkatini çekmek için tasfiye düğmesine bastı. Nina regülatörü kapıp aç bir şekilde ağzına aldı. Çiçek kokulu bir yaz havası bile ciğerlerine dolan canlılık kaynağı basınçlı havadan daha tatlı değildi. Adamın eli aşağı yukarı hareket ediyordu.

Rahatla. Yavaş yavaş.

Nina dalgıcın sinyalini anladığını göstermek için başını salladı ve omzunun yumuşak bir şekilde sıkıldığını hissetti. Paniği geçip solukları daha ritmik bir hal alana dek destek acil hortumundan soluk almaya devam etti.

Bir başka el işareti. İşaret parmağı ve başparmak bir O işareti yapıyordu.

İyi misin?

Nina hareketi tekrarladı.

İyiyim.

Adam göz kırptı. Bu dalgıcın kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordu, ama en azından dostça davranıyordu. Dalgıcın başın iyice saran miğfer-maske karışımı bir başlık vardı. Yalnızca iri omuzları olan uzun boylu bir adam olduğunu görebiliyordu.

Nina başını kaldırdı. Hovercraftın şiddetli geçişi sırasında ışık kırılıyordu. Motorlarının homurtusu suda duyuluyordu. Hâlâ onu arıyorlardı.

Omzunda yine bir baskı hissetti. Dalgıç yüzeyi işaret edip elini yumruk yaptı.

Tehlike.

Nina hararetle başını salladı. Başparmak aşağıyı işaret etti. Nina derinliklere doğru sallanan bacaklarının aşağısına baktı. Bilinmeyen bile yukardaki gerçek tehlikeden daha iyiydi. Tekrar başını sallayıp tamam işareti verdi. Bir elini diğeriyle sıkıca kavradı.

El ele tutuşalım.

Nina adamın uzattığı eldivenli eli tuttu ve yavaşça alçalmaya başladılar.

Suyun rengi kobalttan çivit mavisine dönüşüyordu. O kadar karanlıktı ki. Nina dipteki çamuru görmeden önce hissetti.

Dalgıç kemerinden küçük fakat güçlü ışık saçan lambayı çıkarıp başının üstüne tuttu. Nina tanıdığı

yoğun gümüşümsü beyaz ışıkla kör olmamak için gözlerini kapattı. Tekrar baktığında uzaklara doğru bir sualtı ateşböceği göz kırpyordu.

Dalgıç işaret parmaklarını yan yana koydu.

Şu yöne doğru birlikte yüzelim.

Tekrar el ele tutuşarak yanıp sönen ışığa doğru yaklaştıklarında ikinci bir dalgıçla karşılaştılar. Onun tarafına geldiklerini görünce yanıp sonen ışığı kapattı. Eli Aquacom kulaklığındaki mikrofonun düğmesine gitti.

“Seni hiçbir yere götüremeyecek miyim ben?” dedi. “Bir an için gözümün önünden ayırıyorum ve gerçek canlı bir denizkızıyla geri geliyorsun.”

Birinci dalgıç gözlerini Nina'nın vücudunda dolaştırdı ve bu tarifin gerçekten pek de yanlış olmadığına karar verdi. Altın sarısı saçları, uzun bacakları ve üstünü örten çok az şeyle Nina kolaylıkla efsanevi deniz perisi olarak kabul edilebilirdi, bir şey dışında.

“Deniz kızları yarı balıktır,” dedi.

“Ben iyileştirilmiş yeni modeli daha çok sevdim. Adı ne?”

“Güzel soru. Henüz resmen tanıştırmadık. Gemiye kontrol etmek için yukarı çıktığımda ona rastladım. Başını biraz dertteydi, bu yüzden ona yardım ettim.”

Nina sualtı iletişim araçlarını hiç kullanmamıştı, ama aracı hemen tanıdı ve kendisinden söz ettiklerini anladı. Ne kadar müteşekkir olsa da sohbeti kısa kesmelerini diliyordu. Şu anda donuyordu! Eğer kısa surede hareket etmezse bayılacaktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Üşüyorum.”

İlk dalgıç başını salladı. Üzerindeki koruyucu elbiseyle ne kadar soğuk olduğunu unutmuş olmalıydı.

“Donmuş balığa dönmeden önce denizkızımızı yukarı çıkarsak iyi olacak.”

Diğer dalgıç pusulasını kontrol edip yolu gösterdi. Nina'nın yeni arkadaşı bir kez daha yan yana yüzmeleri için işaret etti ve yumuşak bir şekilde elini tuttu. Nina gemiye doğru gittiklerini düşündü, ama soluktan donmuş ve yorgunluktan bitap düşmüşken bunu başarıp başaramayacağını bilmiyordu. Dalgıç ayağında paletleri yokken kendisini takip etmede yaşadığı zorluğu sezmiş gibiydi ve birkaç kez cesaret vermek ister gibi elini sıktı.

Tekrar aşağı süzülmeden önce birkaç dakika yüzdüler. Dipte bir çift sarı nesne duruyordu. Plastikten yapılmışlardı ve kulakları olan minyatür torpidolar gibi duruyorlardı. Nina onların DPV, dalgıç itici birimleri ya da daha yaygın adlarıyla deniz bisikletleri olduğunu anladı.

Dalgıçlar birer DPV'ye binip çalıştırdılar. Stingray'lerdeki aküyle çalışan ikiz motorlar pervaneleri harekete geçirirken alçak sesli bir vızıltı duyuldu. İlk dalgıç sırtını işaret etti. Nina adamın omuzlarına sarıldı ve suyun daha sıcak olan orta kısmına yükseldiler.

Suyun içinde süzülürlerken dalgıç gemiyi aradı ve civarda hovercraftı görüp görmediklerini sordu. Riske giren biri değildi.

“Daha önce bir hovercraft vardı,” diye mesaj geldi. “Ama daha sonra karaya yöneldi ve şimdi ortalıkta görünmüyor.”

“Bir bayan ziyaretçi için hazır ol.”

Hafif bir duraklama oldu. “Bir daha tekrarlar mısınız?”

“Boş ver. Yalnızca hipotermiyi tedavi etmeye hazırlan.”

Geminin yanında yüzeye çıktılar ve kıçın etrafından dolaştılar. Nina'yı gemiye almak, havlu ve battaniyelere sarmak için bir hoş geldin grubu bekliyordu. Nina'nın yüzü alacalı bulacalıydı ve dudakları morarmıştı. Sedyeyi reddetti, ama titreyen bacaklarla revire doğru yürürken kendisine yardım eden ele müteşekkirdi. Saldırganlardan kaçarken yaraladığı ayağı üzerinde sekerek yürüyordu.

İki dalgıç, takımlarını üzerlerinden çıkarıp revire koşmada hiç gecikmediler. Kapalı kapıların dışında bebekleri olacak babalar gibi sabırsızlıkla beklediler. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra gemi doktoru olarak görev yapan çekici ve zarif genç bir doktor dışarı çıktı.

“İyi mi?” diye sordu iriyarı olanı.

Kadın gülümsedi. “Sıkı bir bayanmış,” dedi hayranlıkla. “Kesikle” ne ve yaralarına antiseptik sürdüm. Neredeyse hipotermik, bu yüzden şimdilik sıcak tutulmasını istiyorum. Kısa süre sonra bir fincan et suyu içebilir.”

“Onu görebilir miyiz?”

“Tabii. Ben giyecek bir şeyler bulup kamaramda sakinlikle uyuması için bir yatak ayarlarken siz onu eğlendirebilirsiniz.”

“Adı ne?”

Doktor kaşlarını kaldırdı. “Bilmiyor musunuz? Siz beyler sualtında çok fazla vakit geçiriyor olmalısınız, özellikle sen Zavala. “Şu ana kadar telefon numarasını, ne tür çiçekleri sevdiğini ve hangi restoranlardan hoşlandığını öğrenmiş olduğumu sanırdım.”

Jose “Joe” Zavala'nın şöhreti Washington'dan buraya kadar takip etmişti kendisini, ki bu hiç şaşırtıcı değildi, çünkü bir zamanlar doktorla da çıkmıştı. Kadınlara karşı her zaman büyüleyici olan Zavala, genç Ricardo Montalban görünümü yüzünden pek çok bekâr kadın tarafından beğeniliyordu. Dudaklarında belli belirsiz, neredeyse utangaç bir gülümseme belirdi. “Çaptan düşüyor olmalıyım.”

“İşte o gün ilginç bir gün olacak.” Doktor gülerek hızla uzaklaştı.

İki adam odaya girdiğinde Nina muayene masasında yatıyordu. Bol bir denizci mavisini eşofman giymişti ve kalın yünlü bir battaniye omuzlarına sarılmıştı. Tuzlu su yüzünden gözlerinin etrafı kızarmış, saçları birbirine dolaşmış olsa da yüzüne renk gelmişti ve dudaklarındaki morluk kaybolmuştu. Elleri seramik bir kahve fincanını sarmış, sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Başını kaldırdı ve uzun boylu adamın kapıda olduğunu gördü. Güçlü kuvvetli fiziği, ceviz rengi teniyle beyaza yakın açık renk saçları arasındaki zıtlıkla bir Wagner operasındaki İskandinav kahramana benziyordu. Ama konuştuğunda sesi oldukça yumuşaktı.

“Umarım rahatsız etmiyoruz,” dedi tereddütle.

Nina dalgalı bir saç tutamını yüzünden uzaklaştırdı. “Kesinlikle hayır. İçeri girin.”

O içeri girince ardından koyu renk tenli ve hoş bir gülümsemesi olan bir adam daha geldi. “Adım Kurt Austin ve bu da Joe Zavala.”

“Ben de Nina Kirov.” Maskenin ardından gördüğü gözleri tanıdı. Durgun suyun altındaki mercan kayalıkları hatırlatıyordu bu renk. “Sanırım daha önce tanışmıştık.”

Austin sırıttı. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Fena değil, teşekkürler. Sıcak bir duştan sonra daha iyi olacağım.” Etrafına bakındı. “Hangi gemi bu?”

“NUMA araştırma gemisi Nereus.”

“Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kuruluşu'yla birlikte misiniz?”

“Evet. Ben NUMA Özel Görevler Ekibi'nin başyım. Joe ekibin deniz mühendisi.”

“Ben kendimi ekibin itici gücü olarak görmeyi tercih ederim,” dedi Zavala.

“Joe alçakgönüllü davranıyor. Denizin altında ve üstünde hareketimizi sağlayan odur.”

Zavala gerçekte her türlü itme konusunda bir profesyoneldi. İster buharlı, ister dizel veya elektrikli olsun, ister bir otomobilin, ister bir geminin ya da uçağın olsun her türlü motoru tamir edebilir, değiştirir bilir veya yenileyebilirdi. Mekanik bir problemle karşılaştığında Zavala ellerine yağ bulaştırmaktan hiç çekinmezdi. Çok sayıda sualtı aracı tasarlamış ve yapımını yönetmişti. Yetenekleri gökyüzüne de uzanıyordu. Helikopter, küçük jet ve turbo uçaklarda iki bin saatlik pilotluğu vardı.

“Özel görev ekibinden olduğunuzu söylediniz.”

“Doğru. Dördümüz ekibin çekirdeğini oluşturuyoruz. Bir tane derin okyanus jeologumuz ve bir tane de deniz biyologumuz var, ama onlar diğer görevlerde. Temel olarak biz NUMA'nın sıradan görevlerinin dışında kalan işleri hallediyoruz.” Hükümet denetiminin dışında görevleri, diye ekleyebilirdi.

“Geminizin burada ne işi var?”

“Deneme gezisi için Akdeniz'den geliyorduk,” dedi Austin. “Fas hükümeti kıyı ötesi petrol aramalarının sardunya balıkçılığını etkilemesinden endişeleniyordu. Nereus bölgede olacaktı, bu yüzden hızlı bir dip taraması yapabileceğimizi söyledik.”

“Nereus, Yaşlı Deniz Kurdu” diye mırıldandı Nina başını düşüncel bir şekilde yana doğru eğerek. “Yunan şairi Hesiod'dan bir alıntı vardı: 'Adil, sevecen şeyler düşünen ve hiç yalan söylemeyen güvenilir, nazik tanrı.’”

Austin, Zavala'ya baktı. Belki de Nina gerçekten bir denizkızıydı. Yeterince sevimliydi. “Geminin Yaşlı Deniz Kurdu olma niteliğini taşıyıp taşımadığını bilmiyorum. Nereus yalnızca birkaç ay önce denize açıldı, ama Hesiod yalan söylememe konusunda haklıydı. Gemi baştan-kıça san model tarama araç gereciyle dolu.”

“Geminin tasarımcısı biz bilimsel tiplerin gemide yalnızca safra olarak bulunduğumuzu söylüyor,” dedi Zavala.

Nina, geniş omuzlu Austin ve yumuşak bir tonla konuşan arkadaşıyla alışık olduğu akademik bilim adamlarını birbirine bağdaştırmada zorluk çekiyordu. İki adamı analitik gözlerle ölçüp biçti. Bir seksen beş boy ve yüz kiloluk ağırlıkla ikisi de şişman değildi. Geniş omuzlu Austin profesyonel bir futbol oyuncusuna benziyordu. Zamanının çoğunu açık alanda geçirenlerin bronzlaşmış yüzüne sahipti. Sürekli denize maruz kalmanın getirdiği metalik parlak bir görünüme sahipti. Ağzının ve gözlerinin

kenarındaki gülme çizgileri dışında cildi kırışıklıydı. Yalnızca kırk yaşında olmasına rağmen Austin'in saçları çelik grisi, neredeyse platin beyazıydı.

Bir yetmiş sekiz boyundaki esmer yakışıklı Zavala'nın yapısı Austin'in ki kadar güçlü değildi. Fakat seksen beş kiloluk gövdesi son derece kaslıydı, özellikle kollar ve boyun çevresinde. Kaşlarının etrafında yara izleri vardı. Üniversite sırasında orta siklette profesyonel boks yaparak harcamalarını karşıladığı dönemin mirasıydı bunlar. On ikisi nakavtla olmak üzere yirmi iki dövüşü kazanmış, altısını kaybetmişti. Düz siyah saçları geriye doğru taranmıştı. Muayene odasına ilk girdiğinde Nina'nın gördüğü gülümseme dudaklarını hâlâ terk etmemişti. Doktorun yorumunu hatırlayarak bir kadının bu duygusal kahverengi gözlere doğru nasıl çekilebileceğini çok iyi anlıyordu.

Centilmen tavırları sert yapılarını gizleyemiyordu. Daha kaslı olan Austin şu anda daha neşeliydi, ama kendisini hovercraftın yolundan çekerkenki kararlılığını çok iyi hatırlıyordu. Zavala'nın arkadaş canlılığının ardında zalim bir sertliğin bulunduğu şüpheleniyordu. İki adamın kendisini güvenli bir şekilde gemiye ulaştırmalarında birbirlerine uyumu bir ekip olarak çalışmaya alışık olduklarını gösteriyordu.

“Bu kadar kaba olduğum için özür dilerim,” dedi kurtarılışını hatırlayarak. “İkinize de teşekkür etmedim henüz.”

“Jaws gibi üstüne geldiğim için ben özür dilerim.” dedi Austin. “Korkmuş olmalısın.”

“O çirkin bot, kellemlerle oyun oynarken korktuğum kadar değil. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Lütfen ne zaman istersen yanıma sokul ve beni tehlikelerden kurtar.” Durakladı. “Ama aptalca bir sorum var. Normalde Atlantik'te dolaşıp başı dertte kızları mı beklersiniz?”

“Sadece bir şans,” dedi omuz silkererek. “Joe ve ben aşağıda oyalanıyorduk. Geminin yerini görmek için yüzeye çıktım ve senin hovercraftla yakalamaca oynadığını gördüm. Soru sorma sırası bende. Neydi o öyle?”

Nina'nın gülümsemesi kayboldu. “Çok basit. Beni öldürmeye çalışıyorlardı.”

“Sanırım bu oldukça açıktı, ama neden?”

“Bilmiyorum,” dedi monoton bir sesle. Gözlerindeki bakış donuklaşmıştı.

Austin onun bir şeyler hakkında konuşmaktan kaçındığını sezdi. “Bize nereden geldiğini söylemedin,” dedi yumuşak bir sesle.

Bu bir tapanın çekilmesi gibiydi. “Sevgili Tanrım,” diye fısıldadı Nina. “Gezi. Dr. Knox.”

“Ne gezisi?” diye sordu Austin.

Bir rüyayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi boşluğa baktı.

“Ben sualtı arkeologuyum. Buradan pek uzak olmayan kazıda çalışan Pennsylvania Üniversitesi grubundanım.”

Katliam ve kaçışına dair hikâyeyi anlattı. Hikâyeye öylesine olağandıydı ki Austin hovercraft saldırısını ya da Nina'nın yüzündeki korkuyu görmeseydi inanmayabilirdi. Nina'nın anlattıkları sona erince Austin, Zavala'ya döndü.

“Ne düşünüyorsun?”

“Sanırım önce gidip kendimiz görsek iyi olur.”

“Bence de. Önce Faslı yetkilileri arayalım. Bayan Kirov kampınızın yerini bize söyleyebilir misiniz?”

Nina ölümden kurtulan tek kişi olarak geriye kalan suçluluğunu yaşıyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Masadan inip titreyen bacakları üstünde durdu.

“Daha iyisi,” dedi sesinde çelik gibi bir ifadeyle. “Size göstereceğim.”

Kısım 7

Fas Kraliyet Jandarması'ndan Yüzbaşı Muhammed Mustafa jipinin güneşten ısınmış lastiğine dayanmış, uzun boylu Amerikalı kadının yere bakarak bir ileri bir geri yürümesini seyrediyordu.

Ülkenin taşra polislerinin çoğu gibi yüzbaşı da günlerini köyün okul kaçaklarını kovalamakla, trafik kazalarını rapor etmekle veya acınacak derece az sayıda olan yabancıların belgelerini kontrol etmekle geçiriyordu. Geçen yıl soruşturduğu deve kaybolması heyecan veren bir hırsızlık olayı gibi görünse de kısa bir süre sonra devenin kendi başına kaçtığı ortaya çıkmıştı. Ama ortadan kaybolan arkeolojik gezinti grubunun takibine en fazla yaklaşan olay buydu.

Mustafa eski mezarlar yüzünden Berberlerin Ölü Yeri adını verdikleri alanı biliyordu ve çevresindeki kalıntıların farkındaydı. Yüzlerce mili kaplayan devriye bölgesinin çok dışındaydı. Terk edilmiş bölgeyi bir kere ziyaret etmiş ve zorunlu olmazsa gelmemeye karar verecek kadar kalmıştı orada.

Kadın yürümeyi kesip bir an için olduğu yerde kaldı, sanki kaybolmuş gibi elleri kalçasındaydı. Sonra jipe doğru yürümeye başladı. Anlamıyorum,” dedi, şaşkın bir ifadeyle. “Tam burada kamp kurmuşluk. Çadırlar, minibüsler. Her şey ortadan kaybolmuş.”

Yüzbaşı saçları Atlas dağlarındaki karlar kadar beyaz olan adama döndü. “Belki matmazel yer konusunda bir hata yapıyordur.”

Nina öfkeyle polis memuruna baktı. “Matmazel hata yapmıyor.”

Adam içini çekti. “Size saldıran bu insanlar. Haydutlar mıydı?”

Nina bunu biraz düşündü. “Hayır, haydut olduklarını sanmıyorum.”

Mustafa omuz silkip siperliğini siyah saçlarının üstüne kaldırdı. Kolları ve bacakları örtülü olmayan bir kadının yanında rahatsızlık duyuyordu, ama o duyarsız bir adam değildi. Kadının derisinde iz bırakan yırtıkları ve çılgıncasına endişeli olduğunu görmemesi için kör olması gerekiyordu. Ama orada ne bir çadır, ne ceset yığını, ne de bir araç olmadığını da kendi gözleriyle görüyordu. Aslında, hikâyenin doğruluğunu gösterecek hiçbir şey yoktu.

Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı burnundan çıkardı. “Bana Ölü Yeri'nin yakınında bir araştırma gezisi olduğu bildirilmişti. Belki size haber vermeden gittiler.”

“Harika,” dedi Nina. “Fas'taki bütün polisler içinde bana Berber Müfettiş Clousseau düşüyor.”

Nina'nın yıpranmış sinirleri huzursuz olmasına neden oluyordu. Austin yaşadığı bunca şeyden sonra polisin ahmaklığı karşısında bu kadar öfkeleniği için onu suçlayamıyordu, ama müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi. “Nina büyük bir kamp ateşi olduğunu söylemiştin. Nerede olduğunu gösterebilir misin bana?”

Polis memuru peşlerinde olduğu halde Nina açıklığın ortasına gidip toprağın üstüne ayakkabısıyla bir X işareti çizdi.

“Burada diyebilirim.”

“Küreğiniz var mı?” diye polise sordu Austin.

“Evet, tabii. Çölde araba kullanırken gerekli bir alet o.”

Mustafa jipe kadar gitti ve alet kutusundan katlanır, kısa saplı ordu yapımı bir kürek çıkardı. Austin küreği alıp Nina'nın ayaklarının dibine diz çöktü. Yirmi santim derinliğinde bir dizi paralel hendekler kazdı. İlk ikisinde ilginç bir şey çıkmadı, ama üçüncüsü çok faydalı oldu.

Austin bir avuç dolusu kararmış toprak alıp kokladı. "Ateşin külleri " Avucunu toprağa dayadı. "Hâlâ sıcak."

Nina onu tam olarak dinlemiyordu. Austin'in arkasında oynuyormuş gibi görünen toprak parçasına bakıyordu.

"İşte," diye fısıldadı.

Koyu renk nokta binlerce minik kıpır kıpır yaratıktan oluşuyordu. Austin küreğin sapıyla parlak karınca yığını arasında bir boşluk açıp kazmaya başladı. On beş santim kadar derinden bir kürek dolusu koyu renk kırmızı lekeli toprak yığını çıkardı. Deliği genişletti. Biraz daha kızılımsı leke çıktı. Toprak kanla ıslanmış haldeydi. Nina yanına diz çöktü. Kurumuş kan kokusu burun deliklerine doldu.

"Vuruldukları yer burası," derken sesi bastırılmış heyecanı yüzünden kısıktı.

Yüzbaşı Mustafa hülyalı bir şekilde boşluğa bakıyor, evine, karısına, çocuklarına ve iyi bir yemeğe ne zaman kavuşacağını merak ediyordu. Atmosferdeki değişimi sezerek sigarasını attı, gelip Nina'nın yanında diz çöktü. Rengi değişmiş toprağın anlamını kavrayınca koyu renk yüz rengi bir ton açıldı.

"Allah'a şükür," diye mırıldandı. Saniyeler sonra jipinde telsiziyle Arapça konuşuyordu.

Nina hâlâ dizlerinin üstündeydi. Bedeni kaskatı kesilmiş bir şekilde gecenin korkunç olayları sığ hendekten fırlayacakmış gibi toprağa bakıyordu. Austin onu oradan uzaklaştırmazsa kendini kaybedeceğini fark etti. Kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım etti. "Eğer senin için bir sakıncası yoksa gölün etrafına bakmak istiyorum."

Birden uykudan uyanmış gibi gözlerini kırıştırdı Nina. "Bu iyi bir fikir. Belki orada bir şey vardır..." Kum tepelerine giden yolu gösterdi. Onları NUMA' dan getiren Zodiac marka şişme bot taş basamakların üstüne çekilmişti.

Nina şu anda çok sakin olan göle baktı. "İşaret şamandıralarımı bile aldıklarına inanamıyorum," dedi acı bir sesle. Austin bir adım arkasında yürürken taş kıyı şeridinden yürüyüp görünmeyen tünel ve cothon'u tarif etti. Austin'e aksi takdirde hareketsiz olacak olan yüzey gezen bir düzine kadar ölü balığı gösterdi.

"Büyük bir olasılıkla oksijen yetmezliği," dedi Nina. "Göl yaşayan varlıklar için sağlıklı bir yer değil." Bilinçsizce ortaya koyduğu ironi güldü. "Sana daha önce sözünü etmediğim bir şey var." Kısaca bulduğu taş heykel kafasını tarif etti. Austin kulaklarına inanamıyordu.

"Olmec mi? Burada mı?" Alt dudağını ısırıp şüphesini ortaya koymanın daha kibar bir yolunu düşündü, ama başarılı olamadı. "Bu imkân yok."

"Gözlerimle görmeseydim ben de inanmazdım. Kısa bir yüzmeden sonra eminim sen de fikrini değiştireceksin. Sana göstereyim. Ödünç aldığı spor ayakkabıları çıkardı. Austin için biraz serinlemenin bir sakıncası yoktu ve yüzme Nina'nın zihnini açıklıkta buldukları şeyden uzaklaştıracaktı. Şortları ve tişörtleri güneşte çabucak kururdu.

Nina suya girdi, Austin onu takip etti. Kısa bir süre yüzdüler. Nina birkaç belirli noktayı bulmak

için ara sıra durdu. Başını suyun altında yüzüyordu. Bir iki dakika sonra derine daldı. Dibe yaklaşınca bir halka çizip doğruca yüzeye çıktı. Austin tam arkasındaydı.

“Gitmiş,” dedi soluk soluğa. “Heykel gitmiş!”

“Buranın doğru yer olduğundan emin misin?”

“Yanılmıyorum. Şamandıraları yerleştirdiğimde aşağıya da iki tane işaret koymuştum. Lanet olası şey kaybolmuş. Hadi gel, sana göstereyim.” Başka bir söz etmeden dibe daldı.

Austin ona yetiştiğinde dibe yakın bir yerde bir ileri bir geri yüzüyor, ay kraterine benzer noktayı işaret ediyordu. Çamurdan bir şey aldı ve birlikte tekrar suyun yüzüne çıktılar.

“Onu patlatmışlar,” dedi siyahlaşmış taş parçasını havada sallayarak. “Heykel kafasını havaya uçurmuşlar.” Karaya doğru yüzmeye başladı.

Zavala basamaklarda onları bekliyordu. Kampın çevresini kontrol etmişti.

“Yüzbaşı tugay karargâhını aradığını söylememi istedi size,” de “Rabat'taki Surete Nationale'la bağlantı kuracaklarmış. Surete büyük suç soruşturmalarını idare ediyor.”

Nina bulduğu şeyi Austin'e uzattı. “Bazalt volkanik. Heykelin bir parçası olduğuna eminim.”

Austin taşı inceledi. “Kenarları çentikli ve kararmış. Bu parça kısa süre önce bir patlamaya maruz kalmış.” Gözlerini kısarak göle baktı. Bu ölü balıkları açıklıyor.”

“-Anlamıyorum,” dedi Nina başını sallayarak. “Herkesi öldürdüler, beni öldürmeye çalıştılar. Sonra kaçmak yerine bir eseri parçalama zahmetine girdiler. Neden?”

Kimsenin cevap veremediği bir sessizlik izledi bu soruyu. Austin yüzbaşıyla konuşup gemiye geri dönmeyi önerdi. Nina'nın önderliğinin kamp yerine geri döndüler. Zavala bilerek geride kalmış Austin'in yanında yürüyordu. Nina'nın duyamayacağı kadar alçak sesle konuluyordu. “Yüzbaşıya belki kazı bölgesinin çevresini kazdırmak isteyebileceğini söyledim.”

Austin tek kaşını kaldırdı.

“Nina gezinin birkaç gündür devam ettiğini söyledi,” diye ekledi Zavala. “Ama açık bir kazı yok görünürde. Her hendek doldurulmuş. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?”

“Korkarım ediyor. Bilmeden kendi mezarlarını kazan kurbanları akla getiriyor.”

Zavala, Austin'e tel çerçeveli bir gözlük uzattı. Yuvarlak camlar parçalanmıştı. “Bunu kazı yerinin yakınında buldum.”

Austin gözlüklere baktı, tek kelime bile etmeden alıp cebine koydu.

Zodiac araştırma gemisine yaklaşırken Nina mavi-yeşil tekneye takdir eden gözlerle baktı.

“Nereus'u dün kıyıda gördüğüm zaman muhteşem bir gemi olduğunu düşünmüştüm. Yakından daha da güzel.”

“Güzelden de öte,” dedi Austin, Nina'nın güverteye çıkmasına yardım ederken. “Dünyanın en ileri araştırma gemisidir, baştan kıça yetmişbeş metre ve arada millerce uzunlukta fiber optik kabloyla yüksek hıza sahip veri iletişimi söz konusu. Nereus'un pruva roketleri var, böylece çok keskin dönüşler yapabiliyor ve zorlu denizlerde sabit kalabiliyor, ayrıca denizaltı ekipmanları en ileri teknoloji ürünüdür. Ayak parmaklarımızı bile ıslatmak zorunda kalmadan dibi tarayabilen tekneye

monte edilmiş sonar sistemimiz bile var.”

Austin köprünün arkasındaki uzun küp şeklindeki yapıyı işaret ediyordu. “Bu yüksek kule bilimsel depo alanı. İçinde deniz suyuyla çalışan laboratuvarlar var. Sualtı araçlarını, kamera kızığını ve dalgı takımlarını orada saklıyoruz. Gemi az sayıda, yaklaşık yirmi kişilik tayfaıyla yüzecek şekilde inşa edilmiş. Otuzdan fazla bilim adamını ağırlayabiliriz.”

Nina bir gece önceki yaralanmadan dolayı hâlâ sekerek yürürken üç güverte yukarı çıkıp bir kamaranın önüne geldiler “Önümüzdeki birkaç gün boyunca burada kalacaksın.”

“Kimseyi dışarda bırakmak istemem.”

“Bırakmıyorsun. Gemideki kadın yalnızca doktor ve kamarasında boş bir yatak var. Kamaran geminin en önemli bölümünün yakınına yerleştirilmiş. Hadi gel, sana göstereyim.”

Geçitten geçerek mutfığa giden yolu gösterdi. Zavala mutfakta masada oturmuş espresso içerken The New York Times'ın faks kopyasını okuyordu. Gemideki mükemmel havalandırma Ölü Yeri'ndeki kedere karşı güçlü bir panzehirdi. Mutfak standart gemi dekoruna sahipti. Formika, alüminyum masalar ve sandalyeler güverteye vidalanmış Ama mutfaktan gelen koku çoğu geminin mutfığına sinmiş olan beykın ve hamburger kokusu değildi.

Nina acıyan ayağını ağırlıktan kurtarmaktan mutluluk duyarak oturdu. “Açlıktan ölüyor olmalıyım,” dedi çenesini kaldırıp havayı içine çekerken. “Dört yıldızlı restoran gibi kokuyor burası.”

Zavala gazeteyi bıraktı.”Beş yıldızlı. Yeterince ücret alamayan biz NUMA çalışanları pek çok zorluğa katlanmak zorundayız. Şarap listesi mükemmeldir, ama kilerimizde yalnızca Kaliforniya şarabı bulabilirsin.

“Burası Amerikan gemisi,” dedi Austin abartılı bir öbürle. “Gemide Bordeaux ya da Burgundy şarabı bulunmasına katlanamam, ama şefimiz Cordon Bleu'dan mezun oldu, eğer bu seni rahatlatırsa.”

“Bu geceki yemek seçenekleri au poivre usulü et ve au beurre blanc, usulü kalkan,” diye ekledi Zavala. “Şef adına özür dilemeliyim. Fransa'nın Provence kentinden geliyor ve fesleğenle zeytinyağı konusunda biraz abartılı davranma eğiliminde.”

Nina çevresine bakındı ve şaşkınlıkla başını salladı. “Sanırım hayatta kalırım.”

Nina'nın rahatladığını gören Austin nahoş konunun açılması için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Önce ona büyük bir bardakla buzlu çay getirdi. “Dün geceyi tekrar konuşmanın senin için bir sakıncası yoksa, bir şey atlamamak için üzerinden bir kez daha geçmek istiyorum,” dedi.

Sanki kendisine güç verecekmiş gibi çayından bir yudum aldı Nina “İyiyim,” dedi ve bir gece önce olanları tekrar anlattı.

Austin uyuyan aslan taklidiyle gözünü yarı kapatarak dinliyor, her sözcüğü ve ifadeyi emiyor, olayları zihninde evirip çeviriyor, ilk hikâyeyle tutarsızlıklar arıyordu.

Nina sözlerini bitirince, “Yüzbaşı Mustafa'nın haydut teorisine katılmadığın için haklısın bence. Haydutlar soymak istedikleri insanların bazılarını öldürebilirlerdi, ama anlattıklarına bakılırsa bu bilinçli bir katliam.”

“Ya radikal İslamcı teröristler?” dedi Zavala. “Cezayir'de binlerce insanı öldürdüler.”

“Olabilir, ama teröristler genelde yaptıklarını reklam etmeyi severler. Bunlarsa kanıtları saklama yoluna gittiler. Radikal İslamcılar neden taş heykeli havaya uçursunlar ki? Bu arada, beni rahatsız eden bir diğer şey de bu. Bu işi yapmak için özel patlatıcılara ihtiyaçları var.”

“Bu da heykeli daha önceden bildiklerini gösteriyor.” dedi Zavala.

“Doğru. Sualtı tahribatına hazırlıklı olarak geldiler.”

“Olanaksız,” diye cevap verdi Nina. Sonra daha az emin bir sesle ekledi. “Bunu nasıl bilebilirler, anlayamıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Zavala. “İspanyolca konuştuklarından eminsin, değil mi?”

Nina başını salladı.

Tanca'dan Cebelitarık Boğazı yoluyla İspanya'ya yürüyebilirsin ve orası buradan çok uzak değil.”

Zavala başını salladı. “Bu bir anlam ifade etmiyor. Ben İspanyol konuşuyorum, ama Meksika kökenli Amerikalıyım ve İspanya'ya hiç gitmedim.”

Nina bir şey hatırladı. “Durun. Aklıma bir şey geldi. Gonzalez’i unuttum.”

“Gonzalez kim?” diye sordu Austin.

“Geziye katılan bir gönüllü. Aslında, Time-Quest adında kâr ama gütmeyen bir kuruluşa bu geziye katılmak için para ödedi. Dün öğleden sonra onun bir jipteki yabancıyla konuştuğunu gördüm. Gonzalez adamın kaybolduğunu söyledi. O sırada bunun garip olduğunu düşünmüştüm.”

“Doğru düşünmüşsün,” dedi Austin. “Önemli bir şey olmayabil ama Time-Quest’i bir araştıracağız ve Gonzalez’le ilgilerinin olup olmadığına bakacağız. Herhalde o da diğerleriyle birlikte öldürüldü.”

“Onu görmedim, ama nasıl kaçabilirdi bilmiyorum.”

“Ya Nina’yı kovalayan hovercraft?” diye sordu Zavala. “Belki oradan bir ipucu çıkarabiliriz.”

“Su seviyesinde görebildiğim kadarıyla gümrük tipine benziyordu İngiltere’de yapılan Griffon olabilir. NUMA’yı arayıp bütün Griffon hovercraftlarının sahiplerini kontrol etmelerini istedim. Dünyadaki sayıları çok fazla olamaz. Bana kalırsa paravan bir şirket yoluyla aldılar.”

“Bu da takip edilmelerini zorlaştıracak.”

“Hatta olanaksız kılacak, ama denemeye değer.” Gözleri boşluğa dalarken düşünüyordu. “Hâlâ ana soruyla karşı karşıyayız: neden birisi zararsız bir arkeolojik geziyi yok etmeye kalksın?”

Nina elini çenesine dayamış oturuyordu. “Belki o kadar zararsız değildi,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Dönüp dolaşıp Olmec heykeline geliyorum. Her şeyin ortasında o var.”

“Benim Olmec bölümüyle ilgili hâlâ sorunlarım var. Özellikle de bir taş yığınına dönüştüğü için.”

“Bu yalnızca benim değerlendirmem değildi. Kimliğini tespit edenin Sandy olduğunu hatırlıyor olmalısın. Ülkenin en iyi Mezoamerikan uzmanlarından biridir o. Sanford, Tikal gibi büyük alanlar ve daha az bilinen ama önemli bulgular getiren pek çok alanda saha çalışması yaptı, yazılar hazırladı.”

“Tamam, diyelim ki sen ve Sandy haklısınız. Neden bu heykel öylesine önemli?”

“Arkeolojik ve tarihsel topluluğu derinden sarsabilirdi. İnsanlar yıllardır Kolomb'dan önce Yeni Dünya ve Eski Dünya arasında bir bağ olup olmadığını merak ediyorlar.”

“Leif Erikson ve Vikingler gibi mi? Bu konuda oldukça kesin kanıtlar olduğunu sanıyordum,” dedi Zavala.

“Var, ama istemeyerek kabul edildi. Vikinglerden yüzlerce yıl önceki Atlantik Okyanusu bağlantısından söz ediyorum. Sorun herhangi bir bilimsel sanat eserinin olmayıştı. Olmec o sanat eseri olabilirdi.”

Austin tek kaşını kaldırdı. “O zaman ne olacaktı?”

“Pardon?” dedi Nina neredeyse hakarete uğradığını hissederek.

“Diyelim ki bu heykel Kolomb öncesi bir bağlantıyı kesin olarak kanıtıyor. Büyüleyici ve kesinlikle tartışmalı. Ama arkeologlar, tarihçiler ve Kolomb'un Şövalyeleri dışındakiler için nasıl önemli olabilir ki? Başka bir deyişle onu uğruna cinayet işlenecek bir şey kılan ne?”

“Ah, ne demek istediğini anladım,” dedi Nina biraz yumuşayarak. “buna cevap veremem, yalnızca keşfimin saldırıyı bir şekilde başlattığını düşündüğümü söyleyebilirim.”

“Kamptaki hiç kimse ne bulduğunu bilmiyordu.”

“Hayır. Zaman içinde bileceklerdi. Etik olarak bulduğum an Dr. Knox ve Fisel'e söylemeliydim. Meksikalı Olmec olduğundan şüphelenmişim, ama o kadar mantıksızdı ki önce garantiye almak istiyordum. Bu yüzden Sandy'yle bağlantı kurdum.”

“Senin dışında yalnızca üniversitedeki arkadaşın bulduğun şeyi gördü?”

“Evet, ama Sandy asla kimseye söylemezdi. Tanrı'ya şükür ilk veriler onun ellerinde güvende.” Durakladı. “Olabilmiş hızlı bir şekil eve dönmeliyim.”

“Dinozorları ortadan kaldırmış olması mümkün asteroitin çarptığı yeri incelemek üzere Yucatan Yarım Adası'na doğru gidiyoruz. Ayrılmadan önce burada bir günlük daha araştırmamız kaldı,” dedi Austin “Bu süre zarfında konuğumuz olmanı isteriz, sonra seni Marekeş'e bırakırız. Oradan New York'a giden bir uçağa binersin. Böylece dinlenecek ve düşüncelerini toparlayacak zamanın olur.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nina. “Hâlâ biraz tedirginim, ama burada kendimi güvende hissediyorum.”

“Burada güvenli olmaktan da ötesin, karnın iyi doyurulacak.”

“Bir şey var. Üniversiteye Dr. Knox ve gezinin akıbeti hakkında bilgi vermeliyim. Antropoloji bölümü yıkılacak. Dr. Knox oranın temel direği, herkes onu çok severdi.”

“Sorun değil,” dedi Zavala. “Seni telsiz odasına götüreyim.”

Austin bir fincan buzlu kahve alıp masaya getirdi. İki fincana yarı yarıya boşaltıp sanki Nina'nın bilmesinin cevabı dönen halkalar gizliymiş gibi bir süre koyu renk sıvıyı inceledi. Hikâyenin hiçbir anlamı yoktu. Zavala ve Nina birkaç dakika sonra döndüğünde sonuca yaklaşmamıştı.

“Çok hızlıydı,” dedi Austin. “Üniversiteye ulaşamadın mı?”

Zavala garip bir şekilde sıkıntılıydı. “Hemen ulaştık, Kurt.”

Austin, Nina'nın gözlerinin nemli olduğunu gördü.

“İdareyle konuştum,” dedi kül rengi bir yüzle. “Önce söylemek istemediler bana, ama bir şey sakladıklarımı biliyordum.” Durakladı “Sevgili Tanrım! Neler oluyor?”

“Anlamıyorum,” dedi Austin ne duyacağını bilse de. Nina söylediğinde çok şaşırmamıştı.

“Sandy. Ölmüş.”

Kısım 8

Austin yatağında uzanmış tavana bakıyor, kıskançlıkla Zavala'nın kamaranın karşı tarafından gelen yumuşak horultularını dinliyordu. Tahmin edildiği gibi ahçı baharat ve zeytinyağı konusunda aşırı cömert davranmıştı, ama Austin'in midesi iyiydi. Kendisini uyanık tutan beyniydi. Meşgul bir dosya kâatibi gibi günün olaylarını gözden getiriyordu ve kendisine rahat verecek gibi değildi.

Nereus'un deneme gezisi çok rahat geçecekti. NUMA ekibinin dünya okyanuslarının üstünde ve altındaki yabancı ve kötü esrarlar üzerinde yaptıkları çetin araştırmalardan biraz uzaklaşmasını sağlayacaktı. Nina cehennem köpekleriyle çıkagelmiş ve nerdeyse kollarına düşmüştü. Belki aslında yandaki kamarada yatan güzel kadının düşüncesiyle uyanık kalıyordu.

Chronosport saatinin karanlıkta parlayan kadranına baktı. Saat üçtü. Austin doktorun kendisine sabaha karşı saat üçün ölümcül hastaların ruhlarını teslim ettikleri an olduğunu söylediğini hatırladı. Kendisini yataktan çıkararak şey bu oldu. Kalın bir eşofman altı ve naylon rüzgârlık giyip ayaklarına bir eldiven gibi uyan eskimiş botlarını geçirdi. Zavala'yı sessizce uykusuyla baş başa bırakarak geçide, oradan da dört güverte yukardaki köprüye çıktı.

Dümen köşkünün kapısı açıktı. Austin başını içeri uzattı. Genç tayfa Mike Curtis erken sabah nöbetindeydi. Sandalyeye oturup bir kitaba gömülmüştü. ,1

“Merhaba Mike,” dedi Austin. “Uyuyamadım. Bir arkadaş ister misin?”

Tayfa sırtarak kitabı bir yana bıraktı. “Bence hiç sakıncası yok. İşler çok sıkıcı burada. Kahve ister misin?”

“Teşekkürler. Sütsüz olsun.”

Mike dumanı tüten kahveleri doldururken Austin eline jeoloji kitabını aldı. “Gece nöbeti için oldukça ağır bir kitap.”

“Yalnızca Yucatan araştırması için çalışıyordum. Gerçekten dinazorları bir meteorun ya da kuyruklu yıldızın yok ettiğine inanıyor musun?”

“Manhattan büyüklüğünde bir nesnenin dünyaya çarpması bir sarsıntıya yol açar. Kertenkelelerin zaten yok olmakta olup olmadığı başka bir soru. Bu plankton araştırması pek çok tartışmayı yatıştırılmalı. Tek hücreli bu hayvanların daha büyük canlılara ne olduğunu bize söylemesi bir bakıma biraz ironik.”

Mike rutin işlerini yapmak üzere kalkana kadar sohbet ettiler. Austin fincanındaki bitirip telsiz bölümünden köprünün arka tarafındaki harita odasına geçti.

Seyir masasına Fas sahiline ait haritayı serdi ve geminin mevcut pozisyonuna X işareti koydu. Dudaklarını düşünceli bir şekilde birbirine kenetleyip haritayı inceledi ve kafatası şeklindeki Afrika kıtasındaki çıkıntıyı Cebelitarık'tan Sahra'ya kadar izledi. Birkaç dakika sonra başını salladı. Harita kendisine bir şey söylemiyordu. Hovercraft karadan ya da denizden gelmiş olabilirdi.

Bir sandalye çekip oturdu, ayaklarını masaya dayayarak gezinin başından beri gemi kütüğüne giren kayıtları okumaya başladı. Şu an kadar mükemmel bir gezi olmuştu. Atlantik'teki hızlı ve olaysız yolculuk, bazı bilim adamlarını almak üzere Londra'ya uğrayış, Akdeniz'de denizaltıları denerken geçirilen birkaç hoş hafta ve sonra iki gün ön Fas'da duruş.

Nina'nın hikâyesi her yönden çok garipti. Hovercraft saldırısı ve kamp yerindeki kanlı kanıtlar hikâyenin doğru olduğuna ikna etmişti kendisini. Meslektaşının ölümüyle ilgili korkunç haber en ufak şüphe kırıntılarını da ortadan kaldırmıştı. Bir araba kazası. Son derece uygun. Bu saldırganların kolları çok uzundu. Nina'nın Pennsylvania Üniversitesi'ne gönderdiği verileri silmişlerdi. Artık Nina esrarengiz Olmec sanat eseri konusunu ilk elden bilen tek kişiydi. Oda arkadaşının verdiği sakinleştirici sayesinde güvenli bir şekilde uyuduğu için çok memnundu.

Austin dışarı çıkıp harita odasının arkasındaki küçük platformun trabzanlarına dayandı. Gemi beyaz üst yapıları aydınlatan birkaç lamba ve güverte boyunca uzanan alçak seviyeli lambalar dışında karanlıktı. Işıkların uzanabildiği yerin ötesinde geniş bir kadife karanlık vardı. Burnunu dolduran çürümüş bitki kokusu birkaç mil ötede uzanan geniş kara parçasının tek kanıtıydı. Nina'nınki gibi kaç gezinin karanlığa gömüldüğünü merak etti. Bu gerçek hiçbir zaman bilinmeyecekti.

Bu kadar felsefe yeterdi. Austin esneyerek kamarasına gerimi dönsün yoksa orada kalıp gün doğuşunu mu izlesin karar veremiyordu. Gecenin tadını çıkararak biraz daha oyalandı. Nereus dinlenmekte olan bir canavar gibiydi. Gemideki uyuyor hissi, elektrik sistemlerin vızıltısı ve geminin demir gövdesinin çatırtısı ve homurtusu çok hoşuna giderdi.

Tunk.

Austin öne doğru eğilip kulaklarını dikti. Şıngırtıyı andıran ses aşağıdan gelmişti. Metalin metale çarparken çıkardığı sestti.

Tunk. İşte yine o ses.

Fazla yüksek değil, ama geminin her zamanki sesleriyle uyumsuzdu. Austin meraklanarak sessizce birinci seviyeye indi ve elini nemli tırabzanlara sürterek boş güvertede yürüdü. Durakladı. Parmakları sert bir yumruya çarpmıştı. Yakından bakınca sesi bastırmak için Kumaşla kaplanmış olan kancalı demiri gördü. Parmaklarıyla biraz daha yakından inceleyince kancanın çıplak metalini hissetti. Geminin yan tarafına çarptığında şıngırtı sesini bu nesne çıkarmış olmalıydı.

Işıktan uzaklaşıp korkuluklardan aşağı baktı. Suyun üzerinde belli belirsiz bir hışırtı geliyordu. Tekneye çarpan dalgaların sesi olabilirdi. Bir elini kulağına koydu.

Fısıltılar deniz sesinden ayrılıyordu. Hareket eden gölgeler gördü.

Austin gemiye çıkanların dost mu düşman mı olduklarını sormak için beklemedi. Yanıt çok açıktı. En yakın merdivenlere koşup kamara seviyesine tırmandı. Dakikalar sonra sarsarak Zavala'yı uyandırdı. Oda arkadaşı uyuşturucu almış gibi uyurdu, ama sanki içinde bir elektrik düğmesi varmış gibi kendini hemen ayıltmayı bilirdi. Zavala önemli olmasaydı Austin'in kendisini uyandırmayacağını bilirdi. Homurtuyla Austin'e harekete hazır olduğunu bildirerek yataktan fırlayıp üstüne şort ve tişört geçirdi.

Austin ayakkabı dolabının kapağını açmış eşyalarını karıştırıyordu. Deri tabanca kılıfını çıkardı ve bir saniye sonra Ruger Redhawk'ını buldu. Bowen tarafından özel olarak yapılmış olan kalın, dört inçlik namlusuyla .375'lik Magnum küçük fakat çok etkiliydi.

Zavala Bowen'a “Kurt'un Topu” diyordu ve cephanesi olarak demir yolu çivileri kullanmasını öneriyordu. Aslında silah .50 kalibrelik özel kurşunlar atıyordu.

“Konuklarımız var,” dedi Austin beş atışlık silindiri kontrol ederken “Sancak tarafında, kancalarla yukarı çıkıyorlar. Bunlar benim bildiklerim. Başkaları da olabilir. Silaha ihtiyacımız olacak.”

Zavala kamaraya bakınıp homurdandı. “Benim şansım. Birisi bunun Aşk Gemisi gezintisi gibi olacağını söylediğini hatırlıyorum, tabanca bile getirmedim. Barbar korsanlarla savaşağımızı bilmiyordum.”

Austin kılıfı omzuna geçirdi. “Ben de öyle. Bu yüzden yedek kurşun getirmedim. Beş kurşunum var, hepsi bu.”

Zavala birden neşelendi. “Ya Londra'dan aldığın?”

Austin yeniden dolabına daldı ve parlak ahşap bir çanta çıkar “Joe Manton spesiyallerim mi? Neden olmasın?”

Zavala çekmecesinden dalgıç bıçağını çıkardı. “Bu kürdan da benim cephanem,” dedi.

“Karşı konulmaz bir ateş gücü olduğunu söyleyemem. Yolda bir şeyler bulmalıyız.”

“Bu ilk olmayacak,” dedi Zavala başını sallayarak.

Austin kapıya doğru gitti. “Benim tahminimce Nina'nın peşindeler. Onu ve bu kattaki herkesi uyandıracam. Sen aşağıya inip tayfayı ve bilim adamlarını uyarabilirsin. Tayfa odalarının önündeki pruva roketlerine sıkıştıracağız onları.”

“Zor sığacaklar.”

“Biliyorum, ama su geçirmez kapıları kapatıp bize biraz zaman kazandırabilirler. Bir sürü silahsız bilim adamını ve kamarotu öldürülebilecekleri ya da rehin alınabilecekleri şekilde ortalıkta bırakamayız. Ne yazık ki Nereus bir araştırma gemisi, savaş gemisi değil.”

“Savaş gemisi olmasını dilemeye başladım,” dedi Zavala. Hızla aşağı inen merdivenlerde ortadan kayboldu.

Austin'in kapı çalışına doktor uykulu gözlerle karşılık verdi. Austin fazla ayrıntıya girmeden ona giyinmesini söyleyip Nina'nın yanına gitti. Nina ilahtan dolayı hâlâ sersem gibiydi, ama Austin'in yüzündeki ifadeyi görünce gözkapakları birden açıldı.

“Geri geldiler, öyle değil mi?” dedi uykudan dolayı sertleşmiş sesiyle.

Austin başını salladı. Birkaç dakika sonra Austin ve iki kadın koridorda ilerliyor, her kamaraya uğruyorlardı. Kısa süre içinde bir düzine somurtkan insan dar koridorda toplandı. Üzerlerinde her türden pijama ya da birbirine uymayan aceleyle giyilmiş kıyafetler vardı.

Austin ciddi olduğunu gösterir bir ses tonuyla, “Şu anda soru sormak yok,” dedi.

Uykulu yüzlerden oluşan grubu en alt düzeydeki güverteye indirdi Zavala diğerleriyle birlikte bekliyordu. Bir sığır sürüsünün çobanları gibi isteksiz kalabalığı pruva bölümüne doğru yürüttüler. Orada bilim adamları ve tayfa, ağır hava şartlarında gemiyi sabit tutmak için kullanılan pruva roketleri arasında yer bulmak için itişip kakıştılar.

Austin durumu özetlerken fazla zaman harcamadı. “Bu işi kısa ve tatlı tutacağım. Gemiye silahlı saldırganlar bindi. Joe ya da ben olduğumu anlamadan bu kapıyı açmayın.”

Araştırmacılar yüksek sesle konuşmaya başladılar. “Siz ne yapacaksınız?”

Lanet olası bilimsel kafalar, diye düşündü Austin, durmadan soru sorarlardı. Bu onun her zamanki dürüstlüğü için uygun bir zaman değildi.

“Merak etmeyin. Joe ve benim bir planım var,” dedi kendin emin bir şekilde. “Geri döneceğiz.” Çabucak geri çekilip kapıyı korkmuş yüzlerin üstüne kapattı.

“İçerde Terminator gibi konuştun,” dedi Zavala. “Bir planımız olduğunu duymak güzeldi. Umarım bana söylemenin bir sakıncası yoktur:

Austin, Zavala'nın omzunu sıktı. “Çok basit Joe. Sen ve ben pislikleri gemimizden atacağız.”

“Bu plan mı oluyor?”

“Belki sen kibarca gitmelerini söylemek istersin.”

“Neden kolay yolu seçelim ki? Pekâlâ, nereden başlıyoruz?”

“Hızla köprüye çıkıyoruz. Davetsiz konuklarımız ilk oraya gidecektir. Şimdiden orada olmadıklarını umuyorum.”

“Köprüye gideceklerini nereden biliyorsun?”

“Ben olsam öyle yapardım. Tek bir hamleyle iletişimi kesip geminin kontrolünü ele alabilirler.” En yakındaki merdivenlere atıldı. “Görüş açısından uzak durmaya çalış. Eğer bunlar gezi grubunu yok eden adamlarsa benim mantar tabancamın otomatik silahlar karşısında şansı olmayacaktır.”

Dahili merdivenleri kullanarak köprüye kadar altı güverte çıktı Bir sonraki kata çıkmadan önce her katta durdular, ama saldırganlardan bir iz yoktu. Zavala nöbetçiyi uyarmaya gitti. Austin dümen köşkünün altındaki kamarasında uyuyan kaptanı uyandırdı, durumu kısaca anlattı ve saklanmasını önerdi.

Kaptan Joe Phelan elli yaşlarında, oldukça sert yüz hatlarına hip ve midye kadar dayanıklı bir NUMA emektarıydı.

“Nereus'un gövdesini yerleştirdiklerinde oradaydım,” diye parladı öfke ele gözlerinde dans ederken. “Böyle bir geminin dümenine geçmek için otuz yıl bekledim. Bu adamlar gemimi ele geçirirken dolapta saklanırsam kahrolayım.”

Phelan, Nereus'u bir balerinin kıvraklığıyla hareket ettirebilirdi, ama Austin yakın dövüşte nasıl olduğunu bilmiyordu. Sonuçta iş o noktaya varabilirdi. Diğer taraftan kaptanın böyle kritik bir anda pruva bölümüne inmesi riskli olabilirdi. Gemiye binen adamlar geminin her yerine dağılmış olabiliyorlardı.

Phelan mavi eşofmanının fermuarını çekti ve duvardaki pompalı tüfeğini aldı.

“Yalnızca bir .410,” diye özür diledi. “Ne zaman bir ayaklanma bastırmak zorunda kalacağını asla bilemezsin.” Austin'in düşünceli bir şekilde kaş çatıldığını görünce güldü. “Bazen güvertede deneme atışları yaparım.”

“Bu kez karşılık veren olacak,” dedi Austin acı bir sesle.

Phelan iki kutu tüfek fişeği çıkarıp Austin'in taşıdığı ahşap çantayla birlikte bir kanvas torbanın içine attı. Sonra aceleyle köprüye çıktılar

Dümen köşküne girmeden önce Austin alçak sesle, “Joe, biziz,” diye seslendi.

Uyarı çok akıllıcaydı, çünkü kapıdan girdiklerinde kendilerini işaret fişeği tüfeğinin namlusuna bakarken buldular.

Zavala tüfeği indirdi. “Mike SOS gönderiyor.”

Austin'in daha önce birlikte kahve içtiği genç tayfa Mike telsiz odasından çıktı. “Sinyal otomatikte ve birisi kapatana kadar pozisyonumuzu yayınlayacak.”

Austin kurtarmaya koşacak süvari birliği konusunda pek umutlu değildi. Gemi uygarlıktan millerce uzaktaydı. Yapmaları gerekeni dışarıdan yardım almadan yapmaları gerekiyordu.

Austin gözleri büyümüş tayfaya, “Sanırım bir süre için canın sıkılmayacak,” dedi.

“Sanırım öyle. Ne yapmam gerekiyor.”

“Diğerleriyle birlikte aşağı inmen için çok geç, bu yüzden seni işe koşacağım. Gemiyi iyi bir biçimde görebileceğin şekilde köprünün üstüne tırman. Kaptan, size işaret verdiğimde Nereus'u Brodway ve Kırk İkinci Cadde gibi aydınlatmanızı istiyorum, ama köprü karanlıkta kalsın.”

Phelan hemen başını sallayıp hiç soru sormadan konsola gitti ve elini düğmelerin üstüne koydu. Austin ve Mike sancak kanadına gittiler ve Zavala iskele kanadında pozisyon aldı.

Mike köprünün üstüne giden merdivenleri tırmanırken Austin “Işıklar yandığında gördüğün bütün yabancıları saymanı ve nerede gördüğünü hatırlamanı istiyorum,” dedi. “Aynısını biz de burada yapacağız. Başınızı eğmeyi unutmayın.”

Herkes yerini alır almaz Austin kaptana seslendi.

“Şov zamanı kaptan.”

Geminin her yerinde projektörler vardı, böylece tayfa ve bilim adamları gece de gündüz olduğu gibi çalışabiliyorlardı. Phelan'ın parmakları konsolun üstünde dans ediyordu. Bir anda Nereus bir Karayip gezinti gemisi gibi aydınlandı; her güverte bir uçtan diğer uca ışıl ışıldı.

İki kat aşağıda Austin üç kişinin donup kaldığını, sonra kilerdeki korkmuş karafatmalar gibi saklanacak bir yer aradıklarını gördü.

“Söndür!” diye seslendi.

Işıklar söndü.

Mike seslendi. “Denizaltı garajının üstünde üç adam gördüm. Bize doğru geliyorlar. Başka görmedim.”

“Yere yapış ve öyle kal.” Austin dümen köşküne girerken Zavala diğer kısımdan geliyordu.

“Benim tarafımda üç tane, üç kat aşağıda. Ninjalar gibi giyinmişler.”

“Benim tarafta da öyle. Mike kış tarafından gelen üç kişi gördüm. Yani toplam dokuz kişiler. Tabii bu bizim bildiğimiz kadarı. Kaptan Joe tüfeğini ödünç alabilir mi? Nişan alma konusunda sizden biraz daha deneyimli.”

Yüzbaşı çamurdan hedeflere ateş etmekle öldürmek için nişan almak arasında büyük fark olduğunu biliyordu. Tüfeği Zavala'ya uzattı. “Emniyet kapalı,” dedi sakın bir sesle. Austin'in önerisiyle ortalıktan kaybolmak için telsiz odasına girdi.

Austin ve Zavala karanlık dümen köşkünün ortasında sırt sırta duruyorlardı. Silahları her iki yandaki açık kapılara doğrultulmuştu. Davetsiz misafirlerin gelmesi için yalnızca birkaç dakika beklemeleri gerekti.

Kısım 9

Bir çift siluet sancak tarafı kapısında belirdi. Mavi karanlığa karşı dikilirken gizlenmek için bir çaba harcamıyorlardı. Bu ölümcül bir hataydı. Bu fırsatı değerlendiren Austin nişan alıp tetiğe bastı. Bowen'in gökgürültüsünü andıran sesi dümen köşkünün camlarını şangırdattırken .50 kalibrelik kurşunu birinci saldırganın göğsüne gönderdi. Kurşun adamın göğsündeki kemikleri küçük parçacıklara ayırdıktan son sırtından çıkıp ikinci saldırganın kalbini deldi. Darbenin şiddeti saldırganları sırtüstü fırlatarak korkuluklardan aşağı attı.

Bu kez tüfek sesi duyuldu. Austin kulakları çınlayarak döndü duman bulutu arasında bir başka saldırganın cesur bir biçimde iskele kapısından geçtiğini gördü. Zavala'nın atışı bir tarafa gitmişti ve saçmalar kapının çerçevesinden büyük bir parçayı koparmıştı. Zavala yeni bir fişek yerleştirdi ve ikinci atışı gerçekleştirdi. Bu kez kurşun hedefini buldu. Saldırgan inleyip geri çekildi, ama ondan önce makineli tüfeğinin tetiğine nişan bile almadan basmayı ihmal etmedi. Bir tanesi hariç kurşunlar boşa gitti.

Kurşun Austin'in kaburgalarını sıyırdı, sol koltukaltından geçip gitti. Alev kırmızısı dikenli bir telle dağlandığını hissetti Austin.

Zavala tiksintiyle başını sallıyordu ve Austin'in dizüstü çöktüğünü görmemişti. “Tam ona nişan almıştım,” dedi inanamayarak. “Bu kadar yakın mesafeden kaçırmış olamam.”

Kaptan telsiz odasından çıkıp yumruğunu avucuna indirdi.

“Kahretsin! Bu eski tüfeğin sağa çektiğini söylemeyi unuttum. İki santim kadar sola nişan almalısın.”

Zavala dönünce Austin'in yerde olduğunu gördü. “Kurt,” dedi endişeyle. “İyi misin?”

“Daha iyi olmuştum,” dedi Austin dişlerini sıkarak.

Denizde geçirdiği yıllar Kaptan Phelan'da acil durumlarda hızlı hareket etme refleksi geliştirmişti. İkyardım çantasını getirdi ve Zavala gözcülük ederken kanamayı durdurmak için kompres yaptı.

“Şanslı günündesin,” dedi kolunu askıya geçirirken. “Kemiğine gelmemiş.”

“Lotari oynayacak zamanım olmaması çok kötü.” Kaptanın yardımıyla tekrar ayağa kalktı. “Bir atışla ikisini vurdum. Ne yazık ki düşerken silahlarını da götürdüler.”

“Yine bana gösteriş yapıyorsun,” dedi Zavala ters bir şekilde. “Galiba ben adamımı yalnızca yaraladım.”

“Benim tahminimce bizi uyurken ve silahsız olarak yakalayacaklarını düşündüler, bu yüzden kendilerinden çok emin davrandılar. Bu tekrar olmayacak. Bir dahaki sefere bizi test edecekler, elimizde ne olduğunu görmek için ateş etmemizi sağlayacaklar. Geminin büyük oranda boş olduğunu hızla anlayacak ve köprüye yoğunlaşacaklar. O zamana kadar buradan gitsek iyi olur.”

“Geminin kanallarından gidebiliriz,” diye öneride bulundu kaptan. “Onları kendi oturma odamdan daha iyi tanıyorum.”

“İyi fikir. Bizi hiç beklemedikleri bir yerde ortaya çıkarsak gerilla harekâtımız çok daha etkili olur. Dikkatli olun, bu adamlar tehlikeli, ama yenilmez değil. Nina'nın iki kez kaçmasına izin verdiklerinde

bir karmaşa yaşadılar ve az önce aşırı heyecanlı davrandılar ve bu onlara pahalıya mal oldu. Yani hata yapıyorlar.”

“Biz de öyle,” dedi Zavala.

“Arada bir fark var. Bizim hata yapma şansımız yok.”

Dümen köşkünün kapılarını kapattılar ve telsiz odasına girdiler. SOS hâlâ yayınlanıyordu. Austin kimin duyacağını ve mesajdan ne anlam çıkaracağını merak etti. Durup Bowen'i sağlam koluyla kaldırdı. Ağırlık tek eli için çok fazlaydı, bu yüzden silah bir o yana bir bu yana kayıyordu.

“Kolum titriyor. Sen kullanmak zorundasın.”

Tüfeği Zavala'ya verdi. Zavala işaret fişeği tabancasını beline soktu. Tüfeği kaptana uzatıp kapıyı gözetlemesini söyledi. “Sağa çektiğini unutma.” Tabancayı kaldırdı. “Bir taşla iki kuş. İyi atış. Dört atışla sekiz adamı halledebiliriz.”

“Eğer sıraya dizilirlerse tek bir atışla bile yapabiliriz, ama buna pek güvenme,” dedi Austin. Bavulundan çıkardığı ince ahşap çantayı aldı. “Her şey kaybedilmedi. Mantonlarımız var.”

Zavala dudak büktü. “Zavallıların senin tek atışlık düello tabancalarına karşı hiç şansları yok,” dedi soğuk bir espri yaparak.

“Normalde haklı olduğumu söyleyebilirim, ama bunlar yalnızca sıradan bir düello tabancası değiller.”

Bir çift çakmaklı düello tabancası yeşil çuhanın içinde yatıyordu. Parlak kahverengimsi namlular sekizgendi ve cilalı kabzalar bir külah başı gibi yuvarlaktı.

Gemi Londra'da durduğu sırada Austin, Brompton Caddesi'ndeki bir antikacıya gitmişti. Daha önce oradan iyi bir alışveriş yapmıştı. Tabancaların bir iflas sonucu geldiğini söylemişti dükkânın sahibi Bay Slocum. Yüksek düzeydeki işçiliği ve süslemelerinin olmayışı yüzünden Austin kılıfın içindeki Joseph Manton markasını görmese bile onları kimin yaptığını bilirdi. Manton ve kardeşi John, en iyi düello tabancalarının yapıldığı İngiltere'nin en çok tanınan tabanca yapımcılarıydı. Manton tabancaları süsleme bakımından zayıf, ama şerefi kurtarma konusunda gerçekten güvenilirlerdi: mekanik kesinlikleri tamdı. Austin astronomik fiyatları duyunca duraksadı.

“Koleksiyonumda Manton var,” dedi.

Slocum vazgeçmiyordu. “Bunların Bay Manton tarafından ısmarlama olarak yapıldığını söylemeliyim.” derken saygı ifadesini tabanca yapımcısı hâlâ hayattaymış gibi kullanmıştı. “Bunlar yalnızca bir hergele için yapıldı.” Austin bu ifadeden alınmadı. Slocum'un tam olarak ne demek istediğini, tabancaların sigortalı olduğunu anlamıştı. Austin seyahat çeki ve Amerikan Express kartını birlikte kullanarak dükkândan tabancalarla çıktı.

Austin aldıklarını ilk gösterdiğinde Zavala tabancayı doğrultmuş. “Namlusu ağır gibi duruyor.” dedi.

“Öyle,” diye açıkladı Austin. “Manton gibi silah yapımcıları .59 kalibrelik bir namluya bakmanın insanı gerginleştirdiğini biliyordu. Düelloocular tabancalarını yüksek tutarlardı. Namlu kollarını aşağıda tutmak için yapılmıştı. Kabzadaki tırtıklı kısım ve orta parmak için konan destek sabit tutmanı sağlayacaktır.”

“Bu şey ne kadar hassas.”

“Düelloların şansa göre sonlanması gerekiyordu. Bilinçli nişan alma ve yivli namlular sportmenliğe yakışmazdı. Cinayet nedeni bile olsa.” Diğer tabancayı çantadan çıkardı. “Bunda 'kör yivler' var. Manton olukların birkaç santim kısa kalması için öyle yapmış. Namluya bakarak bunu göremezsin, ama sana yeterince mesafe verir. Üç dört yüz metreden tam hedefe isabet ettirebilirsin.”

Telsiz odasının tam ortasında dikilen Austin tabancayı doğrultup kolunun bir uzantısıymış gibi namluya baktı. “Tam kısa kollu bir adama göre.”

Austin, Zavala'ya daha önce doldurma konusunda hızlı bir ders vermişti, bu yüzden eylemde eksiklikleri olsa da olayı kavramıştı. Zavala ağır kurşunu yerleştirmede zorluk çekmedi, ama barut haznesine çok fazla barut koydu. İkinci tabanca daha az zaman aldı ve doldurma işlemi çok daha temiz bir şekilde sona erdi. Austin, Zavala'ya onur konusunda mükemmel bir yardımcı olduğunu söyledi. Bir tabancayı kolundaki askıya sıkıştırdı, ikinciye ise sağ eline aldı.

Dümen köşkünden geçmenin çok tehlikeli olduğuna karar vererek harita odasına girdiler. Kaptan dışarıya açılan arka kapıyı yavaşça açtı. Bowen'i hazır tutan Zavala dikkatle aralıktan dışarı baktı. Kimseler yoktu. Güverteye çıktılar.

Austin alçak sesle Mike'a seslenip eğilmesini söyledi, sonra dış merdivenlerden aşağı inip kıç tarafına doğru gitmelerini ve saldırganları diğerlerinin saklandığı yerden uzaklaştırmayı önerdi. Kaptanla birlikte dikkatli bir şekilde sancak tarafından aşağı indiler, Zavala ise iskele tarafından indi. Bilimsel depo bölümünün düz çatısı halinde uzanan güvertede buluştular. Köprü üst yapısının uzantısı üç seviye yüksekliğindeydi ve neredeyse geminin on beş metrelik genişliğine eşitti. Çatı şişme çalışma botları için depo yeri olarak da kullanılıyordu.

Üç saldırgan daha önce çatıda görülmüşlerdi. Austin güvertenin pusu kurmak için harika bir yer olduğunu düşünerek gölgeleri taradı. Saldırganların gece gözlüğü takıyor olmalarından endişe ediyordu. Ateş güçleri yeterli olsa bile çatı tehlikeli bir yerdi.

Zavala'ya fısıldadı, “İspanyolca küfür etmeyi biliyor musun?”

“Şaka mı yapıyorsun? Benim babam Morales'de doğmuştu.”

“Ziyaretçilerimizi saklandıkları yerden çıkaracak bir şeye ihtiyacımız var.”

Zavala bir an düşündü, ellerini ağızına siper yaparak İspanyolca küfür yağmuruna başladı. Austin'in tanıdığı tek sözcük birkaç kez tekrarlanan madre'ydi. Hiçbir şey olmadı.

“Anlamıyorum,” dedi Zavala. “Hispanikler annelerine küfredilince deliye dönerler. Belki kız kardeşleri üzerinde çalışmaya başlasam iyi olur.”

Birkaç küfür daha savurdu. Hem de bu kez daha yüksek sesle ve sesinde alaycılıkla. Son sözleri sarf eder etmez iki kişi çalışma botlarının arkasından çıkıp güvertayı kurşun yağmuruna tuttular. Austin, Zavala'yla birlikte çömelmişti ve kaptan geniş bir güverte vincinin arkasındaydı. Saldırganlar fişek haznelerindeki kurşunu bitirince ateş birden kesildi.

“Sanırım yanlış anladılar,” dedi Austin.

“Meksika aksanım yüzünden olmalı. Ne diyorsun? AK-74'mü? AK-74'ler teröristlerin en sevdiği ateşli silahların yeni modelidir.”

“Benim tahminim de bu yönde. Sesi konusunda yanılmak olanaksız.”

Austin'in sesi çirkin ateş sesleri arasında boğuldu. Dakikada dört yüz kurşun atan makineli silahların sesi doldurmuştu havayı. Ateş yine birdenbire kesildi.

Austin ve Zavala bu duraksamadan faydalanıp iyi nişan alabilecekleri bir duruma geçtiler. O sırada kaptanın çığılığı duyuldu.

“Arkamızda!”

İki adam tam üstlerindeki güverteden bir gölgenin sessizliği içinde aşağı indiler. Onları önce Austin gördü. Sağlam kolu hızlı bir hareketle havaya kalktı, tetiği çekti. Çakmak barut haznesini ateşlerken bir saniyelik bir gecikme oldu. Saatler gibi gelen bir süreden sonra tabanca bir ejderhanın ağzı gibi ateş kismaya başladı. Adam bir adım geri atıp sırtüstü düştü. Taşdığı tüfek tangırdarak güverteye düştü.

Zavala tüfeği almak için harekete geçti. Namludan çıkan ateş yerlerini belirttiği için orası çok riskliydi artık. Zavala arkalarını korurken Austin ve kaptan en yakın merdivene gidip bir alt güverteye indiler.

Her taraftan ateş ediliyordu şimdi. Saklanacak bir yer aradılar. Çok geçti. Kaptan bir çığılık attı, başını tuttu ve güverteye yığıldı. Zavala kaptanın kolunu yakalayıp yoldan çekti. Tekrar ateş açıldı. Sol kalçasından giren kurşunla Zavala devrildi.

Sırtları bilim bölümüne dönüktü. Austin su geçirmez kapıyı açıp içersinin güvenli olup olmadığına bile bakmadan kaptanı yakasından tuttuğu gibi içeri çekti. Zavala bir bacağını arkasında sürükleyerek emekliyordu, ama biraz yardımla o da kapıdan geçmeyi başardı.

Austin çelik kapıyı kapatıp kilitledikten sonra etrafına bakındı. “Islak” laboratuvarlardan birindelerdi. Geniş lavabolar ve akan deniz suyu yüzünden buraya ıslak laboratuvar deniyordu. Odayı çok iyi biliyordu. Dolaptan hemen bir fener ve ilkyardım çantası buldu.

Zavala'nın yarasını inceledikten sonra kurşunun ete girip çıktığını görerek rahatladı. Austin tek koluyla yarayı sarmaya çalışırken Zavala, Bowen'i içeri girdikleri kapıya doğru tutuyordu.

“Ne kadar kötü?” diye sordu sonunda.

“Bir süre oturmaktan hiç hoşlanmayacaksın. Onun dışında iyi olacaksın. Nerede olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum. Yalnızca bilinçsizce ateş ediyorlardı.”

Zavala, Austin'in kol askısına ve yüzükoyun uzanmış olan kaptana baktı. “Gerçekten nişan aldıkları zaman orada olmak istemezdim.”

Austin kaptanın başını muayene etti. Kısa kesilmiş kırçıl saçları kanla kaplıydı, ama yara yalnızca bir sıyrığa benziyordu. Austin kanlı kafatasına antiseptik uygularken kaptan inledi.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Austin.

“Korkunç başım ağrıyor ve görmede zorluk çekiyorum.”

“Ağzında içki tadı olmadan akşamdan kalmışsın gibi düşün,” önerisinde bulundu Austin.

İş bittikten sonra Austin yaralı arkadaşlarına baktı ve başını salladı. “Ne gerilla savaşı ama.”

“Tüfeği kaybettiğim için üzgünüm,” dedi kaptan.

Zavala, “Olmalısın,” dedi. “Koltuk değneği olarak kullanırdım.” Etrafına bakındı. “Burada atom bombası yapabileceğimiz bir Şey görü yor musunuz?”

Austin gözlerini kısarak kimyasal maddelerin dizili olduğu rafla baktı ve sonunda boş bir Şişe aldı. “Belki bunu molotof kokteyli olarak kullanabiliriz.” İçeri girdikleri kapıya baktı. “Burada kalamayız. Kan izlerini görünce bize ne olduğunu anlayacaklar.”

Austin diğer bölüme geçerken arkadaşlarına yardım etti. Derinire dalmadığında denizaltının evi olan yüksek tavanlı garajdı burası.

“Molotof kokteylleri ne oldu?” diye sordu Zavala.

Austin'in dudakları gerildi. Pek hoş bir gülümseme değildi bu. Gözlerinde ise mercan mavisinden buzulumsu renge dönüşen bir öfke parlıyordu. İkisi de biliyorlardı ki başarısız olurlarsa Nina ve diğerlerinin öleceği kesindi. Pruvada toplanan insanlar bulunacak ve bu siyah giyimli katiller arkeolojik geziyi ortadan kaldırdıkları gibi onları da aynı soğukkanlılıkla yok edeceklerdi. Austin nefes alabildiği süre bunun olmasına izin vermeyeceğine yemin etti.

“Kokteylleri unut,” dedi sessiz bir vahŐetle. “Daha iyi bir fikrim var.”

Kısım 10

'Austin denizaltının metal yüzeyine yaslandı ve aracın lomboz gözlerinin kırılmayan bakışları altında planını açıkladı. Yaralı kalçasını biraz rahatlatmak için deniz kızağının kenarına oturmuş onaylarcasına başını sallıyordu.

“Klasik Kurt Austin stratejisi, saniyelik bir zamanlamaya, desteksiz varsayımlara ve şansa dayanıyor. Sırtımız denize dönük olduğu sürece deneyelim derim.”

Kaptan, Zavala'nın sırtışıyla aynı anda başını sallıyordu. Adam bir dokunuşla yere düşebilirdi, ama sanki arkasında Beşinci Süvari Birliği varmış gibi davranıyordu. Kanlı kol askısından sarkan düello tabancasıyla gümüş saçlı Austin, Errol Flynn filmindeki bir Hollywood korsanını andırıyordu. Phelan eğer böyle olumsuz şartlar altında gemisini savunmak zorunda kalacaksa bu iki delinin kendi tarafında olduğuna memnundu.

Strateji seansları bitmişti. Denizaltı garajından kış tarafındaki güverteye açılan kapıdan dışarı süzüldüler. Yüksek bilimsel depo üst yapısının arkasındaki iki portatif konteyner minibüs ekstra laboratuvar alanı olarak kullanılmaya üzere güverteye bağlanmıştı. Üç adam minibüslerin etrafında yollarını bulup güvertede ilerlediler ve geminin en uçtaki kış bölümüne, denizaltıyı okyanusa indirip okyanustan çıkarmak için kullanılan kış tarafındaki A-çerçevesinin dev direklerinin altına geldiler.

Güverte boş gibiydi, ama Austin uzun süre yalnız kalmayacaklarını biliyordu ve aslında konukları olmasını istiyordu.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye Austin'e sordu kaptan.

Austin yaşlı deniz kurdundan bir an için bile şüphe duyduğu içi pişman olmuştu.

“Şu anda sağlam iki kolu ve bacağı olan bir tek sen varsın. Beyin gücü operasyonun bu bölümünde işe yaramadığı için sıkıcı işleri sen yapacaksın.”

Austin'in tek kollu talimatları altında kaptan çalışma botları tarafından kullanılan dört benzin tankını depo alanından çıkardı ve A çerçevesiyle minibüs laboratuvarlar arasında bir sıra halinde dizdi bunları Kırmızı polietilen tankın her biri dokuz galonluktu.

Bu işten sonra kaptan başının döndüğünü hissetti ve biraz dinlenmesi gerekti. Kaybettiği kan yüzünden başı dönen Austin onu suçlayamıyordu. Zavala baston olarak kullanabileceği kısa tahta bir kürek buldu. Güvertede Long John Silver gibi takırtı çıkararak yürüyordu artık. İyi olduğunu söylüyordu, ama güverte vincinin kablo davlumbazının üstüne otururken dişlerini sıkıyordu.

“Sanırım bir süre için kan bankasına bağıшта bulunamayacağız,” dedi Austin. “Her birimiz bir yana devrilmeden önce şovu başlatsak iyi olacak. Bize gelmelerini sağlamak çok önemli.”

“Yine İspanyolcayla harekete geçirebilirim onları. Son seferinde işe yaramıştı bu.”

Zavala'nın alaycılığının üst güvertede neden olduğu şiddetli reaksiyonu hatırlayan Austin, “Hadi başla bakalım,” dedi.

Zavala derin bir soluk alıp çıkarabildiği en yüksek sesle dinleyenlerin ailelerine akla gelebilecek her türlü biçimde hakaret etmeye başladı. Babalar, anneler, kız kardeşler, her biri bir dizi sapıklığa maruz kaldı. Austin'in söylenenler konusunda hiçbir fikri yoktu, ama alaycı ve iğneli ton sözlerin anlamı konusunda bir kuşku götürmüyordu.

Zavala yemi atarken Austin güverte hortumlarından birini sıkıca tutuyordu. Kaptana suyu açmasını işaret etti. Hortum canlıymış gibi hareket etti. Austin güvertede dolaşp her yeri ıslattı.

Su Zavala'nın küfürleri altında boğulup giden bir tıs sesiyle vuruyordu güverteye. Ay ışığında güçlkle görünen beyaz köpüklü dalgacıklar ilerlemeye başladı. Austin minyatür dalganın benzin tanklarına ulaşana dek hareket etmesini sağladı.

Zavala'nın küfürleri bu kez gerekli sihri gerçekleştirmedi. Son olaydan sonra düşman daha dikkatli davranıyordu. Austin sabırsızlanıyordu. Düello tabancasını askıdan çıkardı, havaya nişan alarak ateş etti. Eğer planı başarısız olursa tek bir kurşunun bir yararı olmayacaktı zaten. Hile işe yaramıştı. Aradan uzun süre geçmeden ayın soluk ışığı altında hayalete benzer şekiller kargo konteynerleri arasındaki gölgelerinden çıkıp yavaşça onlara doğru ilerlemeye başladı.

Austin yine gece gözlükleri olabileceğini düşündü, ama bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Saldırganlar daha önce yaptıklarından daha dikkatli bir şekilde ilerliyorlardı, fakat görevlerinden vazgeçme gibi bir niyetleri yoktu. Austin güçlü fener ışıklarının ve ölümcül ateş seslerinin güverteye saçılmasına saniyeler kaldığını tahmin etti.

Dalga neredeyse konteynerlere ulaşmıştı.

Karanlıkta kırmızı ışıklar parladı. Silahlı adamlara şaşmaz hedef gösteren lazer ışıklarıydı bunlar.

Austin, Zavala'ya işaret etti.

-Şimdi.”

Zavala güvertenin ortasında oturuyordu. Gözleri ilerleyen suyun kenarını belirleyen zorlukla görülebilir köpük şeridine dikmişti gözlerini. Bowen'i iki eliyle kaldırdı, sağ tarafına en uzakta olan tanka nişan aldı ve tetiği çekti.

Tabanca minyatür top gibi ses çıkardı. Tank güverteye püsküren bir fıskiye gibi parçalara ayrıldı. Zavala tabancayı hemen sola çevirdi. Üç kez daha ateş etti. Üç tank daha havaya uçtu. Otuz altı galonluk benzin genişleyen bir göl halinde yayılıyordu.

Austin kaptana basıncı arttırmasını söyledi. Hareket eden suyu yüzeyindeki benzin ileri doğru aktı ve Austin'in tabancasından çıkan ilk kurşunla kendilerini yere atan saldırganların etrafında dönmeye başladı. Hemen ayağa kalktılar. Benzinle ıslanmış elbiseler giymenin tehlikeleri konusunda düşündülse bile bir şey yapmak için çok geçti. Bütün güverteyi cehenneme çevirmek için gerekli olan tek şey bir kıvılcımdı ve Zavala memnuniyetle sağlayabilirdi bunu.

Zavala boş Bowen'i bir kenara koyup işaret fişeği tabancasını aldı. Austin adamların ayağa kalkmasını seyretti.

“Şimdi!” diye haykırdı tekrar.

Zavala tetiği çekti. Parlayan mermi ileri atılıp güverteye çarparak fosforlu ışık sütunları oluşturdu. Güverte alevler içinde kaldı ve Zavala kendini sıcak patlamadan korumak için kolunu yüzüne doğru kaldırdı.

Sarı alev duvarı siyah elbiseli adamlara doğru ilerledi. Yangın sanki onların benzinle ıslanmış elbiseleriyle besleniyormuş gibi adamları hızla içine alıp yanan meşalelere çevirdi. Yoğun ısı ciğerlerindeki havayı emdi. Bir adım bile atamadan güverteye çöktüler. Artık kullanılamayacak olan tüfeklerden çıkan kurşunlar siyah duman bulutu içinde her yöne doğru savruluyordu.

Austin planının bu tehlikeli sonucunu düşünememişti. Saklanacak bir yer bulması için kaptana bağırdı, sonra Zavala'ya yardım etti. Kurşunlar bitene kadar vincin arkasına toplandılar.

Alevler bütün yakıtı sarıp neredeyse başladığı kadar hızlı bir şekilde sona erdi. Austin, Zavala ve kaptana oldukları yerde kalmalarını söyleyip yürümeye başladı. Dumanı tüten dört ceset yatıyordu güvertede.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi Zavala.

“Barbekümüze son gelişleri oluyor.”

Zavala haykırdı. “Dikkat et Kurt, bir tane daha var.”

Austin otomatik olarak askısına uzandı, ama kurşunu biten tabancayı geride bıraktığını hatırladı. Gölge saklandığı yerden ortaya çıkarken donup kaldı. Ortalıktaydı. Bowen boştu. Ölü sayılırdı artık. Sıcak kurşunların kendisini yere devirmesini bekledi. Suyun yüzeyinde parıldayan alevlere karşı mükemmel bir hedef oluşturuyordu. Zavala ve kaptan da onun ardından gelecekti.

Ama hiçbir şey olmadı. Adam Austin'in kancayı ilk keşfettiği sancak tarafına doğru koşuyordu.

Austin onu takip etmek için bir adım attı, sonra durdu. Silahsız, yaralı ve yorgundu. Bir motor sesi duyulurken orada çaresizce dikildi yalnızca. Motor sesi uzaklaşıp yok olana kadar bekledi, sonra Zavala ve kaptanın yanına gitti.

“Sanırım kelle sayımız yanlış,” dedi Zavala.

“Sanırım öyleydi.” Austin tuttuğu soluğunu bıraktı. Uzanıp bir şekerleme yapmak istiyordu, ama yapması gereken bir şey daha vardı. Mike hâlâ köprüünün çatısındaydı ve tayfa ve bilim adamları pruva bölümündelerdi.

“Burada bekleyin. Diğerlerine hava almak için buraya gelebileceklerini söyleyeceğim.”

Yanmış cesetlerin arasından geçti ve tayfalarla bilim adamlarının saklandığı pruva bölümüne doğru yürüdü. Austin soğukkanlı bir adam değildi, ama şefkatini hak edenler için saklardı. Dakikalar önce bu kömüre dönmüş cesetlerin içindeki etten ve kandan varlıklar kendisini, arkadaşlarını ve meslektaşlarını öldürme niyetindelerdi. Hiçbir durumda olmasına izin verebileceği bir şey değildi bu. Özellikle artan bir biçimde bağlanmaya başladığı Nina'ya. Bu kadar basitti.

Bunlar araştırma gezisini yok edenle aynı ekipti. İşi bitirmeye gelmişlerdi. Austin ve diğerleri yollarına çıkmışlardı yalnızca. Saldırganlar durdurulmuştu, ama Austin, Nina hayatta olduğu sürece bunun son olmadığına emindi.

Hindistan

Kısım 11

Arabistan Denizi'nden Hindistan'a uzanan muson yağmurları Western Ghats olarak bilinen dağlara çok fazla yağış bırakıyordu. En nemli hava akımları Hindistan'ın güneydoğusundaki Deccan'ya ulaşana kadar sağanak giderek azalıyordu. Profesör Arthur Irwin mağaranın ağzında durmuş kayağantaşı rengindeki gökyüzünden aşağı süzülen suya bakıyordu. Bunun Londra'dakiyle aynı miktarda yağmur olduğuna inanmak çok zor geliyordu ona. Henüz sona ermekte olan öğleden sonra sağanağının kendisi bile House of Parliaments basmaya yeterdi.

Mağaranın ağzı yoğun yeşilliğin boğduğu dar vadiye bakan eğimli tepenin yamacındaydı. Ganj Nehri'nin güneyindeki yoğun orman Hindistan'ın en eski bölümüydü ve bir zamanlar şeytanların bırakmadığı uzak ve tehlikeli bir yer olarak biliniyordu.

Irwin şeytanlardan daha çok grubunun sağlığı ve nerede olduğu konusunda endişeleniyordu. Profesör Mehta suskun rehberiyle birlikte köye doğru yola çıkmalı altı saat olmuştu. Çamurlu bir yol boyunca yürüyüş ve bir dereyi geçişten oluşan köy yolu bir saatlik mesafedeydi. Köprü'nün ani bir selle yıkılmamış olduğunu umuyordu. İçini çekti. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu; yalnızca beklemek zorundaydı. Bol bol yiyeceği ve kendini meşgul edeceği pek çok şey vardı. Mağaraya geri döndü. Atnalı şeklindeki kemerli yapının altındaki bir çift sütunun arasından geçip serin merkezi salona ya da kiliseye çıktı.

Zavallı Mehta. Sonuçta bu onun gezisiydi. Arayıp, “Küçük bir gezi için orta yaşlı Cambridges bir etnologa ihtiyacım var. Hindistan'a gelebilir misin? Masraflar benden,” dediğinde oldukça heyecanlıydı.

“Hindistan Müzesi birdenbire daha az cimri mi oldu?”

“Hayır, ama söz konusu olan müze değil. Daha sonra açıklarım.”

Mağarayı yalnızca sivri sopalar ve baltalarla oyan Budist keşişler efendilerinin sözlerini dinliyordu. Kendisi takipçilerine meditasyon için “yağmur molası” vermelerini ve muson sezonlarında çalışmalarını tavsiye etmişti.

Kilisenin iki yanındaki kapılar sade keşiş hücrelerine açılıyordu. Irwin ve diğerlerinin uyku tulumlarını serdikleri taş kanepeler rahat uyuma yerleri değildi, ama en azından kuruydu.

Ana hol Hıristiyan bazilika tarzı inşa edilmişti. Kapıdan giren ışıklar kilisenin uzak ucuna. Kurban taşının bulunduğu yere uzanıyordu. Irwin ahşap tavanı destekleyen becerikli bir şekilde oyulmuş sütunlara hayranlıkla bakıyordu. Duvarlar boyunca Buda'nın hayatından figürler yer alıyordu. Irwin'e göre en ilginç de insanların gündelik hayatlarını tasvir eden saray ve evle ilgili resimlerdi. Bunlar mağaranın M.Ö. 500 yılına uzandığını gösteriyordu.

Deccan mağara manastırlarıyla ünlüydü ve bilindiği kadarıyla hepsi keşfedilmişti. Sonra girişi bitkilerin arasında gizlenmiş olan bu mağara bulunmuştu. İlk ziyaretlerinde Mehta ve Irwin resimleri incelerken rehber içerden seslenmişti.

“Çabuk gelin! Bir adam!”

Birbirlerine bakarak rehberin bir iskelet bulduğunu düşünmüşlerdi. Serinkanlı bir şekilde boşluğa girip fenerlerini bir köşeye tutunca yaklaşık bir elli boyunda taş bir heykelle karşılaşmışlardı. Adam arkasına yaslanmış, başını bir yana çevirmişti. Belinde tabak şeklinde bir kap vardı.

Irwin bir an gözlerine inanmamış, sonra kiliseye gidip oturmuştu. Mehta peşinden gelmişti. “Ne oldu Arthur?”

“O heykel. Daha önce öyle bir şey gördün mü hiç?”

“Hayır, ama sen görmüşsün herhalde.”

Irwin sinirli bir şekilde keçi sakalına dokundu. “Yıllar önce Meksika'da yolculuk yapıyordum. Chichen Itza'daki Maya kalıntılarına uğradık. Orada bu heykelin daha büyüğü vardı. Chacmool deniyordu. Elinde tuttuğu o tabağa benzer şey kurban verme sırasında kanı toplamak için kullanılıyormuş.”

“Meksika,” dedi Mehta ikna olmamışçasına.

Irwin başını salladı. “Onu burada görmek o kadar zamansız ve yersiz ki...”

“Kuşkusuz anlıyorum. Ama belki bir hata yapıyorsunuzdur. Kültürlerde pek çok benzerlik vardır.”

“Olabilir. Doğruluğunu kanıtlamak için geri almamız lazım.”

Mehta'nın gözleri daha da üzgün bir hal aldı. “Çalışmamıza başlamadık bile.”

“Bunu yapmamamız için bir neden yok. ama bu çok önemli.”

“Elbette Arthur,” dedi kabul edercesine. Cambridge'de öğrenciyken bile Mehta'nın nasıl düşünmeden hareket ettiğini hatırlıyordu.

Köye geri döndüler, kamyonlarını aldılar. Telefonu olan en yakındaki köye gittiler. Mehta orijinal gezilere para sağlayan kâr amacı gütmeyen vakfi aramalarını önerdi ve sanat eserini kaldırmak için ödemek üzere daha fazla para istemeyi teklif etti. Time-Quest'in tek isteğinin önemli bulgulardan haberdar edilmek olduğunu açıkladı.

Uzun bir konuşmadan sonra Mehta telefonu kapatıp gülümsedi. “Bazı köylüleri işe alabileceğimizi, ama parayla birini bize gönderene kadar beklememizi söylediler. Muson sezonunun neredeyse başladığını söyledim. Kırk sekiz saat içinde dediler.”

Mağaraya geri döndüler ve saha fotoğrafları çekip katalog hazırlamaya başladılar. İki gün sonra Mehta ve rehber Time-Quest temsilcisiyle buluşmak üzere köye doğru yola çıktılar. Sonra yağmurlar başladı.

Irwin notları üzerinde çalıştı bir süre. Diğerleri alacakaranlık çökene kadar gelmeyince körümlü pilav ve fasulye pişirdi. Hava kararmıştı. Geceyi tek başına geçireceğe benziyordu. Bu yüzden sarnıçtan akan suyla bulaşıkları yıkamayı bitirirken duyduğu ayak sesleri üzerine mutlu oldu.

“En sonunda dostlarım,” dedi omzu üzerinden. “Korkarım yemeği kaçırdınız, ama belki biraz daha pilav pişirmeye ikna edilebilirim.”

Cevap yoktu. Arkasını dönünce birinin lambanın yaydığı ışığın aydınlatma alanı dışında dikildiğini gördü. Mehta'nın gönderdiği bir köylü olabileceğini düşünerek, “Beni korkuttunuz,” dedi. “Mehta sizi bir mesajla mı gönderdi?”

Figür sessiz bir cevapla bir adım öne çıktı. Yabancıнын elinde bir metal parlıyordu. Hayatının dehşet veren son anında Irwin nedenini bilmese bile Mehta ve rehberinin başına neler geldiğini anladı.

Kısım 12

”Bölgeden ne kadar uzaklıktayız, Chiang?”

Nehir teknesinin uzun dümeninde dikilmekte olan zayıf adam iki parmağını kaldırdı.

“İki mil mi, iki saat mi?” diye sordu Jack Quinn.

Dümencinin buruşuk yüzünde eksik dişlerini gösteren bir gülümseme belirdi. Omuz silkip kulağını işaret etti. Ya soru zayıf İngilizcesini aşıyordu ya da antika Evinrude dış motorun gürültüsü yüzünden duyamıyordu.

Eskimiş valfler, yetersiz susturucu ve gevşek bağlantıların çıkardığı ve nehirden yankılanan sesler herhangi bir sözel iletişim çabasını bastırıyordu.

Quinn parmaklarını seyrelmekte olan siyah saçlarının arasından geçirdi ve tıknaz bedenini daha rahat bir pozisyon bulmak için boş yere ayarlamaya çalıştı. Kaybedilmiş bir davaydı bu. Araç bir sörf tahtası gibi yapılmıştı ve güneşin ısıttığı yüzeyinin oturmayı zorlaştırdığı güvertesi tarafından kısmen kaplanmıştı.

Quinn sonunda vazgeçti. Omuzlarını kaldırıp boş gözlerle geçen manzaraya baktı. Pirinç tarlalarını ve çay ekim alanlarını geride bıraktılar. Zaman zaman bir balıkçı köyünü ve otlayan su bufalosunu geçtiler, ama kısa süre sonra yalnızca uzaklardaki sisle kaplı dağların kenarında uzanan altın rengi tarlalar görünmeye başladı. Çin'in güzelliği Quinn'in üzerinde etkisizdi. O yalnızca proje müdürü Ferguson'u düşünebiliyordu.

Ferguson'dan gelen ilk mesaj heyecan vericiydi.

“Pek çok kilden asker buldum. Bunlar Xi'an'dakilerden daha büyük olabilir.”

Quinn, Ferguson'un Çin şehri Xi'an'in yakınındaki askeri mozolede keşfedilen yedi bin kişilik kiremit rengi güçlü asker ordusundan söz ettiğini hemen anlamıştı. Quinn'in idari müdür olarak hizmet ettiği Doğu Asya Vakfı'nın idari kurulunda anlatmaktan hoşlanacağı türde bir haberdi bu.

Bu vakıf bir grup zengin müşteri tarafından doğu-batı anlayışını geliştirmek ve afyon ticaretini telafi etmek amacıyla kurulmuştu. Aynı zamanda vergiden de muaftı, böylece ataları yüz binlerce Çinliyi uyuşturucuya alıştıran kazandığı senetle rahatça yaşayanlar bu servetin tadını sonuna kadar çıkarabiliyorlardı.

Programının bir parçası olarak vakıf Çin'deki arkeolojik kazıları destekliyordu. Bu kazılar kurul için oldukça değerliydi, çünkü vakıf için bir şeye malolmüyordu. Masraflar büyük ölçüde katılmak için para ödeyen hevesli amatörler tarafından karşılanıyordu ve bazen New York Times'\n birinci sayfasına çıkıyorlardı.

Quinn olumlu kamuoyundan emin olduğu zaman kazı alanını ziyaret ederdi, fakat onu New York ofisinin maun ve deri rahatlığından çıkarmak çok zor oluyordu.

Sahadan gelen ikinci mesaj birinciden de iyiydi.

“Heyecan verici bir sanat eseri buldum. Ayrıntılar daha sonra gelecek.”

Üçüncü mesaj geldiğinde Quinn gazetesini ve TV bağlantılarını hazırlamıştı bile.

“Sanat eseri Mayalara ait!”

Vakıf işini kabul etmeden önce Quinn üniversite müzesini işletiyordu ve antik kültür konusunda yüzeysel bir bilgisi vardı. Ferguson'a cevap verdi. “Mayalar Çinli değildir. Bu olanaksız.”

Birkaç gün sonra Ferguson'dan tekrar haber aldı. “Olanaksız ama doğru. Şaka yapmıyorum.”

O gece Quinn bir çanta hazırlayıp bir sonraki uçakla Hong Kong'a, oradan da trenle iç kesimlere gitti. Birkaç saatlik otobüs yolculuğundan sonra Chiang'la yolculuk etmek için tam vaktinde nehre vardı. Gezi malzemelerini tedarik etmenin yanı sıra Chiang postacı olarak görev yapıyor, haberleri telgraf ofisine götürüyordu ki. bu mesajların neden acı verecek derecede yavaş ulaştığını açıklıyordu.

Quinn, Chiang'ın bölgeyi birkaç gün önce ziyaret ettiğini öğrendi. Bu Ferguson'un son mektubunu aldığı zaman olmalıydı. Uzun. yorucu yolculuk yüzünden Quinn'in öfkesi artıyordu. Önemli olan soru Ferguson'u nehre atmadan önce mi sonra mı işten kovacağıydı. Bölgeye yaklaşırlarken Quinn, Ferguson'un aklını kaçıırıp kaçırmadığını merak ediyordu.

Quinn kıyıya çarpıp durduğu sırada hâlâ nasıl bir hareket tarzı izleyeceğine karar vermiş değildi. Chiang tekneyi bağladı, sonra o ve Quinn içinde malzemelerin bulunduğu kutuları alarak kıyıda içeriye doğru yürümeye başladılar.

Uzun sarı otların oluşturduğu patikayı takip ederlerken Quinn sordu. “Ne kadar uzakta?”

Bir parmak havaya kalktı. Quinn bunun bir mil ya da bir saat olduğunu düşündü. İki şekilde de hatalıydı. Bir dakika sonra çimenlerin dairesel şekilde ezildiği alana geldiler.

Chiang elindekileri yere bıraktı ve Quinn'e de aynı şeyi yapmasını işaret etti.

“Kamp nerede?” diye sordu Quinn insanları ve çadırları arayarak.

Chiang'ın yüzü şaşkınlıkla kırıışmıştı. Karışık sakalını sıvazlayarak yeri gösterdi.

Mükemmel bir günün sonu, diye düşündü Quinn öfkeyle. Yorgundu, kirliydi ve midesi kaynar bir tencere gibiydi ve rehberi ona kaybolduklarını söylüyordu. Chiang Çince bir şey söyledi ve Quinn'in kendisini takip etmesini işaret etti. Birkaç dakikalık yürüyüşten sonra durup yeri işaret etti. Birkaç metrekairelik alandaki toprak tersyüz edilmişti.

Quinn bozulmuş toprağın etrafında dolaştı. Sonra bir kısmı topraktan çıkan yuvarlak bir nesneye takıldı gözleri. Elleriyle kazmaya başladı. Birkaç dakika sonra bir askerın omzunu ve başını çıkardı. Biraz daha kazınca diğer askerleri de buldu.

Burası kamp alanı olmalıydı, ama burada bir düzine insan bulunmalıydı. Ne cehennemdeydi herkes? Chiang korkuyla etrafına bakındı. “Şeytanlar,” dedi ve başka tek kelime bile etmeden nehre doğru koşmaya başladı.

Hava, bulutlar güneşi kapatmış gibi soğudu birden. Quinn tamamen yalnız olduğunu fark etti. Duyduğu tek ses rüzgârın çimenlerin arasından geçerken çıkardığı yılan benzer hışırtıydı. Bir kez daha etrafına bakındı ve kaçan adamın arkasından koştu. Sessiz askerleri toprağa gömülü bir şekilde ardında bıraktı.

Fairfax Eyaleti, Virginia

Kısım 13

Virginia sabahının boğucu hareketsizliğinde Austin tek ne rampasından açılarak kalın parmaklarını karbon fiber kürek saplarına doladı. Uzun, yumuşak çekişlerle dar yarış kayığını Potomac Nehri'nin parıltılı sularında hızla ileri doğru sürdü.

Potomac Nehri'nde kayığa binmek Austin'in görevleri arasında sadakatle sürdürdüğü günlük bir eylemdi. Doktorun emrettiği gibi sol kolunu dinlendirmişti. Dikişler iyileştikten sonra egzersiz odasında ağırlık ve aletlerle çalışarak ayrıca havuzunda her gün yüzerek kendi tedavi rejimine başlamıştı. Yeni iyileşmiş kasları yırtmadan kürek çeki bileceğine karar verdiği zaman vücudu üzerindeki talepleri yavaş yavaş arttırdı.

Rejimin sonucunu test etme zamanı gerçekten güzel bir gün” denk gelmişti, özellikle de deniz perisinin çağrılarına daha fazla direnemediğinde. Altı metre boyundaki Maas Aero yarış kayığını Fairfax Eyaleti'ndeki kayalıkların hemen aşağı kısmında evi haline getirdiği kayıkhanenin alt katından çıkardı. Hafif kayığı rampadan indirip suya sokmak zor olmamıştı. Gerçek macera devrilmeden önce kayığa binmekti.

İlk kürek çekme girişimi tam bir felaketle sonuçlanmıştı. Concept II bileşimindeki kürekler tüy gibi hafifti, ama iki buçuk metrelik uzunlukları, suya karşı ağırlıkları ve basıncıyla karşılaşınca Austin soğuk soğuk terlemeye başlamadan önce ancak birkaç kez kürek çekebilmişti, bu da çok acı vermişti. Yan tarafı korkunç şekilde ağrıyordu. Kayığı bilinçli olarak kıyıya yakın bir yerde devirdi, sendeleyerek eve girdi ve ecza dolabının karşısında dikildi. Acısını yalnızca hafifleten hapları yutarken aynadaki kül rengi yansımasına bakıyordu. Birkaç gün bekledikten sonra tekrar denedi. Sağ koluna dikkat ediyordu. Düzensiz olarak çektiği kürekler kayığı bir dizi hoş olmayan kavislere soktu, ama en azından hareket ediyordu. Birkaç gün içinde kayığı dişlerini gıcırdatmadan sürmeyi başardı.

Sonunda vücudundaki gerginlik azaldı. Bugün saldırganların vuruşunun tek hatırlatıcısı ısınma hareketleri sırasında hissettiği keskin sancıydı. Açık kokpite girdiği andan itibaren kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Ayaklarına ayak koyma yerine sabitlenmiş tahta ayakkabıları geçirdikten sonra karın kaslarını ısıtmak için koltuğunu ileri geri hareket ettirdi. Her kürek çekişiyle maksimum gücü verecek pozisyonda olduklarından emin olmak için iskarmoz halkalarını ayarladı.

Austin öne doğru eğilerek kürekleri suya daldırdı ve gayretle çekmeye başladı. Kayık suyun yüzeyinde bir su böceği gibi ilerliyordu. Bu uzun süredir yaşadığı en iyi gündü. Duyduğu herhangi bir acı normal bir ritimle kürek çekebilmesinin verdiği keyifle bastırılıyordu. Biraz daha dik oturdu, daha kolay çekmek için ellerini birbiri üstüne koydu. Başlangıçta yavaş kürek çekerek hafifçe öne doğru eğiliyor ve uzun bir çekişle geri geliyordu. Her çekişten sonra kürek palasını suyun yüzeyinde tutuyor, rüzgâr direncini azaltmak için neredeyse yatay tutuyordu. Kendinden hoşnut bir şekilde mırıldandı; iyi kürek çekiyordu.

Kayık bir fısıltı gibi sessiz bir şekilde sahilde sıralanan eski malikânelerin önünden geçiyordu. Ciğerlerini dolduran çiçek kokulu nehir havası eski bir aşkın parfümü gibiydi. Bu bir bakıma doğrudu. Austin için kürek çekmek fiziksel egzersiz olmaktan da öteydi. Güçten çok teknik üzerindeki vurgusuyla zihnin ve bedeninin bu şekilde birbirine karışması Zen meditasyonu gibiydi.

Artık tamamen odaklanmış bir şekilde geniş omuzlarındaki gücü yavaş yavaş ortaya çıkararak kürek çekme hızını arttırdı, ta ki ayak parmaklarının hemen üstündeki Strokecoach kadranı dakikada yirmi sekiz vuruşluk normal kürek çekme hızına ulaştığını gösterene dek.

Turkuvaz rengi NUMA beysbol şapkasının altından terler süzülüyordu, rugby tişörtünün sırlı terle kaplıydı ve bisiklet şortunun yastıklarına rağmen kalçası hissizdi. Ama duyuları kendisine hayatta olduğunu söylüyordu. İnce kayık kürekleri kanatlarıymış gibi uçuyordu nehirde. İlk ayağı kırk beş dakikada almayı planlıyordu, sonra geri dönecek ve tembel akıntının kendisini kolayca geri götürmesine izin verecekti. Şansını zorlamanın bir mantığı yoktu.

Nehir kenarından kör edici parlaklıkta bir ışık gözlerini aldı. Güneş monte edilmiş üç ayaklı teleskopun camından yansiyordu. Bir adar sahilde katlanan bir sandalyeye oturmuş teleskopun merceğine bakıyordu. Alnına kadar inen beyaz bir şapka takmıştı ve yüzünün geri kalanı teleskopun ardında gizlenmişti. Austin aynı adamı birkaç gün önce ilk kez görmüştü ve kuş gözlemcisi olduğunu düşünmüştü. Bir tel şey hariç: teleskop neredeyse Austin'in üzerine doğru çevrilmişti.

Dakikalar sonra Austin planladığı dönüşü yaptı ve nehir aşağı ir meye başladı. Kuş gözlemcisiyle tekrar karşılaştığında kürekleri bırakıp akıntının kendisini götürmesine izin verdi. Adamın başını kaldıracığını umarak el salladı. Adamın gözü teleskopa yapışık hâlâ. Austin sessizce ilerlerken kuş gözlemcisini inceledi. Sonra sırtarak başını salladı, kürekleri tekrar eline alıp evine doğru yola çıktı.

Viktorya tarzı kayıkhaneye nehir kenarındaki arazinin bir parçasıydı. Soluk mavi ahşap kaplamaları ve üzerinde bulunan küçük kule esas evin bir minyatürüydü. Austin kayığı sahile doğru çevirdi. Rampaya tırmanıp küreği yukarı çekti ve kayıkhaneye soktu. Rafa, bir başka oyuncağının yanına yerleştirdi. Dıştan motorlu küçük bir tekneydi bu. Austin'in iki tane teknesi daha vardı. Chesapeake Körfezi marinasında demirlenmiş olan yedi metrelik tek direkli küçük bir yelkenliyle tam ölçülere sahip yarış teknesi.

Küçük yelkenlinin klasik çizgilerini ve tarihi görüntüsünü seviyordu. Dubaya benzer teknesine ve tek yelkenine rağmen hızlıydı. Özellikle kendisinin yaptığı değişikliklerden sonra daha güçlü ve hızlı araçları bile geçebilirdi. Austin kürek çekmenin zihinsel zorluklarının tadını çıkarır ve neredeyse yürümeye başladığından beri tekne kullanabildiğinden hızın tadını hayatının erken dönemlerinde almıştı ve on yaşından beri tekne yarıştırdı. Boş zamanlarında yapmayı en çok sevdiği şey tekne yarıştırmaktı hâlâ.

Kayığı yerine kaldırdıktan sonra iç merdivenlerden yukarı çıkarak ana kata geldi, sonra biraz daha yukarı çıkarak küçük kuledeki yatak odasına vardı. Kürek giysilerini çıkarıp çamaşır sepetine attıktan sonra sabahın yorgunluğunu sıcak bir duş alarak yok etti. Aynanın önünde kurulanırken kurşun yarasını inceledi. Canlı kırmızı rengini kaybedip pembemsi bir renk almıştı yara. Kısa süre sonra ceviz rengi tenindeki diğer soluk renkli yaralara katılacaktı. Hepsi şiddetli karşılaşmalardan kalan hatıralardı. Bazen vücudunun kurşun ve kesici maddeleri bir miknatısın metalleri çektiği gibi çekip çekmediğini merak ediyordu.

Temiz bir şort ve tişört giyip mutfağa gitti. Yarım sürahi koyu Kenya kahvesi hazırlayıp bir tavada beykın ve yumurta pişirdi. Tabağı Potomac'a bakan balkona çıkarıp kahvaltısını yaparken nehrin akışını seyretti. Kolesterol yüklenmesinden hoşlanmaya devam ederek kahvesini tazeledi, sonra çalışma odasına girdi. Müzik setine Coltrane'in CD'sini koyup deri koltuğuna yerleşti ve Anton Sax'ın, enstrümanının yaratıcısının asla hayal bile edemeyeceği seslerde çalmasını dinledi. Austin'in modern cazdan hoşlanması şaşırtıcı değildi. Geniş müzik kütüphanesindeki Coltrane, Oscar Peterson,

Keith Jarrett, Bill Evans ve diğer sanatçıların sesleri bir anlamda Austin'in kendi kişiliğini yansıtıyordu: yoğun enerji ve dürtüyü maskeleyen çelik gibi soğukkanlılık, insanüstü bir çaba gerektiğinde ruhunun derinliklerine inebilme yeteneği ve doğaçlama yapabilme yeteneği.

Geniş oda, eski ve yeninin derlemesinden oluşuyordu. Otantik koyu renk ahşaptan yapılmış sömürge döneminden kalma mobilyalar ve çağdaş orijinallerin asılı olduğu beyaz duvarlar. Denizde büyüyen hayatının çoğunu suların üstünde ve içinde geçiren bir adamın bu kadar az denizle ilgili eşyası olması çok ilginçti. Hong Konglu Picasso tarafından Çinli Ticaret gemisi kaptanı için yapılan ilkel bir tekne yağlı boyası, Pasifik'in on dokuzuncu yüzyıl haritası, birkaç gemi inşa aleti, tek yelkenli teknesinin bir fotoğrafı ve yarış teknesinin cam muhafaza içindeki modeli.

Kitaplıkları Joseph Conrad ve Herman Melville'in deri kaplı deniz maceralarını ve düzinelerce okyanus bilimi kitabını içeriyordu. Ama en çok yıpranmış bölümler Plato, Kant ve incelemekten hoşlandığı diğer büyük filozoflar gibi yazarlara aitti. Austin buradaki ikililiğin farkındaydı, ama bunda bir gariplik görmüyordu. Birden fazla deniz kaptanı açık denizlerde kariyer yaptıktan sonra ülkenin iç kısımlarına yerleşmişti. Austin henüz Kansas'a taşınmaya hazır değildi, ama deniz vahşi ve talepkâr bir mestrestti ve ezici sarılışından kaçmak için bu sessiz sığınağa ihtiyacı vardı.

Kahvesini yudumlarırken gözleri şöminenin üzerindeki duvarda asılı duran Manton'lara ilişti. Austin'in koleksiyonunda neredeyse iki yüz takımlık düello tabancası vardı. Çiftlerin çoğu yangına karşı dayanıklı bir kasada saklanıyordu. Yakın dönemde elde ettiklerini kayıkhanede saklıyordu. Yalnızca ustalık ve tabancaların ölümcül güzelliğiyle büyülenmekle kalmıyor, sessiz bir sabahta ateşlenen topla başlatılmış tarihsel gelişimler de onu çok etkiliyordu. Eğer Aaron Burr, Alexander Hamilton'ı öldürmeseydi cumhuriyetin nasıl sonuçlanacağını düşündü. Mantonlar Nereus'daki olayı hatırlattı kendisine. Ne garip bir geceydi! Evde iyileşirken olayı zihninde bir video gibi ileri alıp görüntüleri dondurarak ve geri sararak tekrar tekrar canlandırmıştı.

Silahlı çatışmadan sonra yorgunluk ve kan kaybı Austin'i iyice etkisi altına almıştı. Birkaç adım atmıştı ki daha fazla gidemeyip ağır çekimle yere çökmüş ve oturma pozisyonuna geçmek zorunda kalmıştı. Kaptan Phelan bütün ekibe güvende olduklarını haber veren kişi olmuştu. Saklandıkları yerden çıkıp Austin ve Zavala'yı yerden kaldırmış, sedyeleri revire taşımışlardı. Yolda Austin'in tek kurşunla vurduğu saldırganın yanından geçtiler. Austin'in talimatıyla durdular ve sağlam bir mideye sahip olan bir tayfa adamın maskesini çıkardı. Bu yüz, otuz yaşlarında, koyu tenli, kalın bıyıklı, alındaki delik olmasa dikkat çekici olmayan hatlara sahip bir adama aitti.

Zavala sedyesinde doğrulup alçak sesle ıslık çaldı. "O kara binada lazer görüşü olduğunu söyle bana. Karanlıkta hareket halindeki bir hedef! Eğer gözlerimle görmeseydim böyle bir vuruşun olanaksız olduğunu söylerdim."

"Olanaksızdı," dedi Austin kurnazca bir gülümsemeye. "Vücuduna nişan alarak tedbirli davranmıştım."

Yaraları sarılırken Zavala'ya esrarengiz isabetinin nişan alışıyla ya da tabancanın kötü şöhretli namlu yivleriyle bir ilgisi olmadığını açıkladı. Austin telaşla tetiğin yanındaki basınç ayarlamaya vidasını yanlış yöne çevirmiş ve pistolü hassas tetiğe ayarlamıştı. Manton'un ağır namlusunun verdiği güvenlik için Tanrı'ya şükürler olsun.

Acil telsiz çağrısıyla gelen petrol şirketine ait bir helikopter yaralıları ve Nina Kirov'u Nereus'dan alıp Tarfaya'da bırakmıştı. Kaptan Phelan gemisini terk etmeyi reddetmişti. Doktor birkaç gün içinde

sınırlı ölçüde olmak kaydıyla çalışabileceğine dair güvence verdikten sonra Nereus'u Yucatan'a götürmek üzere gemide kalmıştı. Birkaç saat içinde Austin ve Zavala, Roma'dan Birleşik Devletler'e giderken yoldan çevrilerek Fas'a doğru NUMA jetine bindiler. Nina'ya kendisini Dulles Havaalanı'na götürecek uçak ayarlanmıştı. Austin'e verilen ağıri kesiciler onu hemen kendinden geçirmiş ve neredeyse bütün uçuş boyunca uyumuştı. Hatırladığı şeyler belli belirsizdi, ama sarışın bir meleğin yanağından hafifçe öptüğünü anımsıyordu. Uyandığında Washington'daydı. Nina, Boston'a giden uçağı binerek gitmişti. Onu bir daha görüp görmeyeceğini merak ediyordu. Hastanede birkaç gün geçirdikten sonra o ve Zavala eve gönderilmiş, kendilerine ilaçlarını gerekliliğı gibi almaları ve vücutlarına iyileşme fırsatı vermeleri söylenmişti.

Telefonun sesi Austin'i hayallerinden sıyırdı. Ahizeyi açınca neşeli bir ses duydu. “Günaydın Kurt, nasılsın?”

“Oldukça iyiyim Amiral Sandecker. Sorduğunuz için teşekkürler. Ama biraz sıkıldığımı itiraf etmeliyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Can sıkıntın aniden sona erecek gibi. Bu Fas işinin sonunu getirip getiremeyeceğimizi görmek için yarın sabah dokuzda toplanıyoruz. Zavala'yı da getiriyorum. Arlington civarında üstü açılan arabasıyla görülmüş, sanırım o da hareketsizlikti sıkılmış durumda.”

Zavala zamanının çoğunu evinin bodrumunda geçiriyordu. Orada mekanik buluşlar yapmak ve yeni teknik sualtı araçları geliştirmek çok hoşuna gidiyordu. Düşmeden yürümeye başlar başlamaz boks salonun da çalışmaya başlamıştı. Etrafında kadınlar olduğu sürece Zavala'nın canı hiç sıkılmazdı ve yarasının kendisine sağladığı sempatik gücün tadını çıkarıyordu.

Austin, Zavala'yla telefonda birkaç kez konuşmuştu. Joe ne kadar eğleniyor da olsa hareket istiyordu. “Onun da işe geri dönmek için sabırsızlandığına eminim.” derken Austin doğruyu söylüyordu.

“Harika. Bu arada anladığıma göre Olimpiyat ekibinde bir yer alabilecek kadar iyymişsin.”

“Kürekçi olarak, belki. Bir önerim var efendim. Bir dahaki sefer kuş gözlemcisi gibi davranacak birini tuttuğunuzda takım elbise ayakkabıları ve diz boyu çorap giymediğinden emin olun.”

Sandecker durakladı. “NUMA'nın sizin Langley komşularınızın emrindeki kadar gizli çalışanı olmadığını sana hatırlatmama gere yok. NUMA'nın muhasebecilerinden Joe Sweeney'den sessizce nasıl olduğuna bakmasını istedim. İşe gitmek için senin evinin önünden geçiyor. Galiba James Bond mikrobu kapmış ve işi benim düşündüğünden daha fazla ciddiye almış. Umarım senin için bir sakıncası yoktur.”

“Sorun değil, efendim. İlginize teşekkür ederim. Merkezden gür lük telefonlar almaktan daha iyi.”

“Ben de öyle düşüneceğini düşünmüştüm. Bu arada Mac kuşları gerçekten tanıyor.”

“Eminim öyledir,” dedi Austin. “Yarın görüşürüz amiral.”

Austin telefonu kaparken Sandecker'in babacanlığına ve merkezleri kayıkhaneye bir mil kadar uzaklıkta olan CIA'ye karşı gösterdi alaycılığına güldü. Amiralin kurumu öncelikle bilimseldi, fakat NASA'nın sualtı eşiti olarak operasyonları “Şirket”in bulduklarıyla rekabet eden hatta onları aşan bilgileri toplamak için yapılıyordu.

Sandecker. CIA'in dipsiz bütçesini ve sınırlı sorumluluğunu kıskanıyordu, oysa kendisi de

Meclis'ten para koparma konusunda hiç de kötü değildi. En iyi yirmi üniversiteyle denizcilik okullarının ve büyük şirketlerin desteğini alabilirdi. Beş bin bilim adamı, mühendis ve diğer (.alışanları; derin okyanus jeoloji ve madenciliğiyle ilgili sürmekte olan çalışmaları, deniz hayatıyla ilgili biyolojik çalışmalar, sualtı arkeolojisi ve klimatoloji; araştırma gemisi ve uçak filosuyla NUMA'nın araştırmaları dünyanın her bölümüne uzanıyordu.

Austin'i CIA'in elinden almak Sandecker'in en büyük işi olmuştu. Austin NUMA'ya dolambaçlı bir yoldan gelmişti. Master derecesini Washington Üniversitesi'nde sistem yönetimi konusunda almış ve Seattle'daki birinci sınıf dalgıç okuluna gitmişti. On parmağında on marilot sualtı adamı olarak eğitim görmüştü, yani kaynak yapma, patlayıcıların uygulanması ve bataklık dalgıçlığı gibi temel konularda yeterli hale gelmişti. Yüzdürme, ağır nesnelere sudan çıkarma, hava ve sualtı odacıkları kullanarak çeşitli çevrelerde derin deniz dalgıçlığı konusunda uzmanlaşmıştı. Kuzey Denizi'nde birkaç yıl boyunca petrol kuyularında çalıştıktan sonra babasının deniz kurtarma şirketine geri dönmüş, altı yıl burada çalışıp CIA'in sualtı istihbarat toplamada uzmanlaşmış olan ve çok az bilinen bir alanı çekilmişti. Rus denizaltısının gizlice kaldırılması ve İsrail denizaltısı tarafından gizlice batırılan nükleer silah taşıyan bir İran gemisinin kurtarılması konusunda müdür yardımcılığı yapmıştı. Deniz üstünde esrarengiz bir şekilde düşürülen ticari uçakların yerinin bulunması, kurtarılması ve araştırılması da onun alanına giriyordu.

Soğuk Savaş sonunda CIA denizaltı soruşturma şubelerini kapattı. Austin eğer genellikle hükümetin gözetimi dışında gerçekleştirilen özel denizaltı görevleri için Amiral Sandecker tarafından işe alınmalıydı büyük bir olasılıkla CIA'in başka bir alanına kayardı. Sandecker istediği kadar Langley'e söylenebilirdi, ama esrarlı operasyonları kendisi de çok yakından tanıyordu.

Austin saatine baktı. Seattle'de yedi olmalıydı. Ahizeyi kaldırıp numaraları tuşladı. Gıcırıtılı bir ses cevap verdi.

“Günaydın,” dedi Austin. “Ben bir numaralı oğlun.”

“Arama zamanın gelmişti.”

“Daha dün konuştuk baba.”

“Yirmi dört saat içinde çok şey olabilir,” dedi Austin'in babası.

“Ah? Ne gibi?”

“Çinlilerle mülti milyon dolarlık bir kontrat yapmak gibi. Yaşlı bir bunak için hiç fena değil.”]

Austin güçlü fiziğini ve inatçılığını babasından almıştı. Şimdi yetmişli yaşların ortasında olan babasının omuzları hafifçe çökmüştü ama genç bir adamı bile öldürecek şekilde çalışırdı her gün. Seattle'da bulunan gemi kurtarma şirketi kendisini zengin etmişti. Ama hâlâ arabasını kendisi kullanırdı, özellikle de Austin'in annesinin birkaç yıl önceki ölümünden beri. Kendi kendine yükselmiş çoğu insan için olduğu gibi Austin'in babası için de gerçekten önemli olan şey para değil oyunun kendisi haline gelmişti.

“Tebrikler baba. Şaşırdığımı söyleyemem. Ama sen yaşlı bir bunak sayılmazsın, bunu biliyorsun.”

“Bana yağ çekmekle vakit kaybetme. Çok ucuzladı bu numaralar Ne zaman geliyorsun, böylece bir şişe Jack Daniels'le kutlayabiliriz.”

Bütün ihtiyacım olan şey bu, diye düşündü Austin. Sıkı içen babasıyla geçireceği bir gece

kendisini yeniden hastaneye düşürürdü. “Bir süre gelemem. İşe geri dönüyorum.”

“Zamanı gelmişti. Yeterince oyalandın.” Sesinde bir hayal kırıklığı vardı.

“Amiralle konuşmuş olmalısın. O da hemen hemen aynı şeyi söyledi.”

“Hayır, yapacak daha iyi şeylerim var.” Austin'in babası yalnız şaka yapıyordu. Sandecker'e karşı büyük saygı duyuyordu. Aynı zamanda oğlu konusunda bir rakip olarak görüyordu onu. Kurt'un bir gün aklını başına toplayıp aile işinin başına geçeceğine dair umudun hiç yitirmemişti. Austin bazen babasını ayakta tutan şeyin bu umut olduğunu düşünüyordu.

“Ne istiyormuş bir bakacağım. Seni tekrar ararım.”

Derin bir şekilde içini çekti babası. 'Tamam, yapman gereken şeyi yap. Gitmem gerekiyor. Diğer telefon çalıyor.’”

Austin ahizeye bakakaldı. Başını salladı. En gerçekdışı hayallerinde iriyarı babasıyla ufak tefek Sandecker kafa kafaya çarpışsa ne olacağını merak ederdi. Sonuç konusunda bahse giremezdi, ama bir şeyi çok iyi biliyordu. Böyle bir şey olursa orada olmak istemezdi.

Coltrane grubunun CD'si bitiyordu. Austin onun yerine Gerry Mulligan'ın diskini koyup arkasına yaslandı. Belki de haftalarca bulamayacağı bu boş zamanın tadını çıkarmaya hazırlanırken yüzünde bir gülümseme vardı. Sandecker aradığı ve tatili sona ermek üzere olduğu için memnundu. Can sıkıntısının da ötesine geçmişti artık. “Fas işi” dediği şeyin sonunu görmek için sabırsızlanan tek kişi amiral değildi.

Kısım 14

Hiram Yaeger ellerini ensesinde kenetleyerek koltuğunda arkasına yaslandı. Tel çerçeveli büyükanne gözlüklerinin ardından Sumatralı balıketli kadının üç boyutlu siyah beyaz fotoğrafına bakıyordu. Atnalı biçimindeki masasının ötesindeki dev ekrana yansıyan holografik görüntüyle kadın daha da canlı hale gelmişti. Kaç milyon genç erkeğin kadın anatomisiyle ilgili ilk derslerini National Geographic dergisinin sayfalarındaki koyu renk derili kadınlardan aldığını merak etti.

Eski günlerin anlarıyla içini çeken Yaeger, “İkramın için teşekkürler, Max,” dedi.

“Bir şey değil,” diye cevap verdi bilgisayarın bedensiz kadın sesi. “Çalışmalarına biraz ara vermeyi isteyebileceğini düşündüm.” Çekici kadın ekrandan uzaklaşıp Geographic muhabiri tarafından zaman içinde dondurulduğu 1937 yılına geri gönderildi.

“Aklıma hoş hatıraları getirdi,” dedi Yaeger kahvesinden bir yudum alırken.

Küçük bir odadaki özel terminalinden kurumun iletişim ağı şefi göz açıp kapayana kadar NUMA merkez binasının onuncu katının tamamını kaplayan bilgisayar verilerine ait geniş dosyalara girebilirdi. Dünya manşetlerini oluşturan şeyler genellikle NUMA'nın bilgisayarının belleğindeydi. Yüksek teknolojili araştırma gemilerinin maceraları, derine dalan denizaltılar ve çeşitli sualtı robotları halkın hayal gücünü etkileyen şeylerdi. Ama Sandecker'in en büyük katkılarından biri NUMA'nın görünmeyen tacındaki bir mücevher, yani Yaeger'in amiral sayesinde sınırsız fon ve tam yetkiyle tasarladığı yüksek hızlı geniş bilgisayar ağıydı.

Sandecker, Silicon Vadisi bilgisayar şirketine yaptığı bir baskınla Yaeger'i NUMA'ya çekti ve ona dünyanın inkâr edilemez şekilde en iyi ve en büyük okyanus bilimleri arşivini hazırlama görevini verdi. Geniş veri kütüphanesi Yaeger'in eğlencesi ve tutkusuydu. Kitaplardan, makalelerden, bilimsel ve tarihi tezlerden azar azar toplanan insanoğlu hakkındaki bilgilerin bir araya getirilmesi yıllar almıştı. Deniz hakkında yazıldığı bilinen her şey yalnızca NUMA'ya değil, okyanus bilimi öğrencilerine, profesyonel oşinograflara, deniz mühendislerine ve dünya çapındaki sualtı arkeologlarına açıktı.

Yaeger, Sandecker'in kıyafet kurallarına uymayan tek kişiydi ve bundan cezasız kurtuluyordu ki bu da yeteneklerini en iyi anlatan şeydi. Kot ceketi ve blucini, atkuyruğu haline getirdiği uzun sarı saçları ve yüzünün çocuksu coşkusu saklayan düzensiz bıyıklarıyla Yaeger altmışlı yılların hippilerine benziyordu. Aslında Yaeger bir çadırdan yaşamıyor, tam teçhizatlı BMW'siyle Maryland banliyösünden gidip geliyordu işe. Çekici karısı bir sanatçıydı, iki kızı özel okulda öğrenciydi ve en büyük şikâyetleri Yaeger'in elektronik ailesiyle birlikte etten kemikten olan ailesinden daha fazla zaman geçirdiğiydi.

Yaeger hâlâ emrindeki inanılmaz gücün hayranlığı içindeydi. Sözel komutlar ve holografik görüntü sayesinde klavye ve ekrandan vazgeçmişti. Geographic makalelerinin daha ifşa edici olan yönlerine dalışının nedeni, Sandecker'in isteği üzerine çalıştığı daha talepkâr konulardan biraz uzaklaşmaktı. Sandecker'in talimatı görünüşte hiç karmaşık değildi. Arkeolojik gezilere Fas'ta olanlara benzer şekilde bir saldırı olup olmadığını öğrenecekti. Ama muazzam bir işe dönüşmüştü bu. Bulmacayı çözme hırsıyla anlayışlı karısını ve kızlarını her zamankinden daha fazla ihmal eder olmuştu.

NUMA sistemi okyanus donanımlı olsa da Max yetkisi olmaksızın rutin bir şekilde diğer sistemlere de bağlanarak bilgi topluyor, dünyanın her yerindeki kütüphaneler, gazete arşivleri, üniversiteler ve

tarih arşivler arasında veri aktarımı yapıyordu. Yaeger öncelikle elli yıl geri ye giderek her on sene için ayrı ayrı gezi listeleri çıkardı. Listede yüzlerce isim ve tarih vardı. Sonra Fas olayı hakkında bilinen gerçeklere dayanan bir bilgisayar modeli oluşturdu. Max'den basılmış akademik yazılar, bilimsel dergiler ve haber raporları gibi çeşitli kaynaklardan yararlanarak modeli her geziyle karşılaştırmasını, bu gezilerden herhangi birinin planlanmamış bir şekilde bitip bitmediğini belirlemesin istedi.

Kaynaklar genellikle parça parçaydı ve bazen de kuşkuluydu. Bir heykeltıraşın bir parça mermerden şekil çıkarması gibi ana listeyi küçültmeye başladı. Hâlâ en deneyimli araştırmacıları bile yıldırarak kadar uzun ve karmaşıktı, ama bu zorluk yalnızca iştahını kabartmaya yarlıyordu. Birkaç gün sonra olağanüstü miktarda bilgiyi bir araya getirdi. Artık bilgisayara veriler arasında bir eleme yapması ve sonuçla daha kabul edilebilir bir şekilde arıtması talimatını verebilirdi.

“Max, lütfen tüm şebekeni taramayı bitirdikten sonra bulgularını kâğıda dök,” talimatını verdi.

“Az sonra sana döneceğim. Gecikme için özür dilerim,” diye cevap verdi yumuşak monoton ses. “Neden beklerken biraz daha kahve almıyorsun kendine?”

Yaeger, Max'in önerisini dinlerken zamanın bir bilgisayar için ne kadar önemsiz olduğunu düşündü. Yaptığı işi inanılmaz bir hızla yapıyordu, ama Max ne kadar hızlı ve akıllı olursa olsun Sandecker'in soluğunu devrelerinde hissetmenin ne demek olduğunu bilemezdi. Yaeger Sandecker'e sonuçların ertesi sabah elinde olacağı sözünü vermişti. Max çalışırken Yaeger mola verebilir, NUMA kafeteryasına gidebilir ya da yalnızca kısa bir yürüyüş için kutsal mabedinden çıkabilirdi. Elektronik bebeklerinden ayrılmak hiç hoşuna gitmiyordu, bu yüzde bu zamanı diğer seçenekleri keşfetmek için kullandı.

Tavana bakarak Nina Kirov'un katillerin gece geldiklerini, grubu katlettiklerini, sonra cesetlerden kurtulduklarını söylediğini hatırladı.

“Max, 'kiralık katiller'e bir bakalım.”

Max gerçekte bir insan beyni gibi çok sayıda bilgisayardan oluşuyordu ve aynı anda birkaç karmaşık iş üzerinde çalışabiliyordu.

“Sorun değil.” Bir saniye sonra bilgisayar sesinden yanıt geldi: “Kiralık katil. Arapça hashshashin sözcüğünün eş anlamlısı, anlamı afyona bağımlı olan kişi. On birinci yüzyılda mutlak bir hükümdar ve yardımcılarının yönettiği gizli politik-dini İslamik düzen. 'Sadıklar' olarak bilinen mezhep üyelerinin sorgusuz itaati isteniyordu. Bunlar politik liderleri öldüren ve becerilerini kiralayan gerçek kiralık katillerdi. Katillere haşhaş ve yüksek dozda fiziksel zevkler veriliyor ve eğer işlerini yaparlarsa kendilerini bekleyen cennetin tadının böyle olduğu söyleniyordu. Tarikat iki yüz yıldan uzun bir süre boyunca terörü yaydı.”

İlginç. Ama ne kadar ilişkili? Max, Hindistan'daki haydutlar ve Japonya'daki ninjalar gibi diğer grupları tarif ederken Yaeger düzensiz sakalını sıvazladı. Gruplar Faslı katillerin profiline uymuyordu, ama daha önemlisi yüzyıllardır işbaşında değillerdi. Yine de onları hemen gözden çıkarmadı. Eğer bir kiralık katil ekibi oluşturacak olsa diğerlerinin nasıl çalıştığını görmek için geçmişe bakardı.

Dr. Kirov Eski ve Yeni Dünya arasında Kolomb öncesinde bir bağlantı olduğunu kanıtlayacak bir taş heykelin tahrip edildiğini söylemişti. Eğer Kolomb öncesine ait her şeyi istese bunları ayıklamak Max'in hızıyla bile on yıl alırdı. Yaeger bunun yerine “paralel paradigma” dediği şeyi uyguladı.

Temel olarak yaptığı şey, Kolomb'un Yeni Dünya'ya ayak basan ilk Eski Dünya temsilcisi olmadığını açıklanmasıyla kimin rahatsız olacağını farklı şekillerde bir dizi soruyla bilgisayara sormaktı. Ya da tersini.

Birkaç gün önce bilgisayarı bu konuda çalışmaya başlatmıştı, ama şu ana kadar bulguları alamayacak denli meşguldü. Makineler Sandecker'in sorduğu asıl soruyla uğraşırken onun bazı sonuçları gözden geçirecek zamanı vardı.

“Parpar'ı ara.” dedi. Paralel Paradigma için kullandığı kod addı bu.

“Parpar hazır Hiram.”

“Teşekkürler Max. Kolomb'un Amerika'yı keşfetmemiş olmasından kim rahatsızlık duyar?”

“Bazı araştırmacılar, tarihçiler ve yazarlar. Belirli etnik gruplar. Belirli isimler ister misin?”

“Şimdi değil. Bu inanç tehlikeli olabilir mi?”

“Hayır. Geçmişe giden bir bağı takip etmemi ister misin?”

Yaeger bilgisayarlarını kısa yanıtlar vermek üzere programlamıştı, böylece kesin talimat olmadan konudan sapmış olmayacaklardı.

“Devam et,” dedi Yaeger.

“İspanyol engizisyonu Kolomb öncesi bağlantının yakılarak cezalandırılması gereken bir sapkınlık olduğuna inanıyordu. Engizisyon üyeleri Kolomb'un İspanyol medeniyetini Yeni Dünya'ya taşımak için ilahi bir güçten ilham aldığını söylüyorlardı. Vespucci bağlantısını ister misin?”

“Devam et.”

“Amerigo Vespucci, Kolomb'un Hindistan'a varmadığını, yeni bir kıtayı keşfettiğini bilimsel olarak kanıtladığında o da bu sapkınlığa inanmakla suçlandı.”

“Bu neden bu kadar önemliydi?”

“Yeni Dünya'yı bir başkasının keşfettiğine inanmak zenginlerin haklarını geçersiz kılacak ve İspanyol eyaletinin gücünü zayıflatacaktı.”

Yaeger bu cevabı düşündü. İspanya artık bir dünya gücü değildi ve Amerika'daki eski toprakların hepsi bağımsız ülkelerdi. Burada göremediği bir şey vardı. Dolabında dolaşan bir canavar olduğunu bilen, derin soluklarını duyan ve yeşil gözlerini görebilen, ancak ışıklar yandığında onu ortadan yok eden bir çocuk gibi hissediyordu kendini.

Bilgisayar yavaşça Big Ben çanlarını çaldı ve holografik karikatür gülümseyerek ortaya çıktı.

“İşlem ve yazım tamamlandı,” dedi hareket halindeki figür. “Uff! Ben bira içmeye gidiyorum.”

Yaeger bilgisayarıyla o kadar çok zaman geçiriyordu ki ona birkaç kişisel özelliğini yüklememesi kaçınılmazdı.

“Teşekkürler Max, ben ısmarlıyorum.”

Max teklifini bir gün kabul ederse ne yapacağını merak ederek bitişikteki odaya geçti ve istediği uzun dökümü aldı. Arkeolojik geziler konusundaki Parpar raporunu incelerken gözleri büyüdü ve içinden “inanılmaz” sözcüğünü tekrarlamaya başladı. Telefonu açıp numaraları tuşlamaya başladığı

sırada raporun daha yarısındaydı. Sert bir ses cevap verdi.

“Eğer bir dakikanız varsa amiral,” dedi Yaeger. “Görmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir şey var elimde.”

Kısım 15

Austin sabah saat sekiz kırk beşte standart olarak dağıtılan turkuvaz rengi Cherokee jipiyle NUMA merkezinin yeraltındaki garajında kendine ayrılan yere park etti. NUMA merkezi Arlington, Virginia'da iki bin bilim adamı ve mühendisi barındırıp dünya çevresinde yayılmış olan üç bin tanesini de koordine eden heybetli binaydı. Austin fiskiyelerin, akvaryumların ve deniz yeşili mermer döşemenin tam ortasında duran dünyanın bulunduğu lobiden geçerken Joe Zavala kendisine seslendi. Austin, Zavala'nın yalnızca çok hafif bir şekilde sektiğini görünce memnun oldu.

Asansör Amiral Sandecker'in ofisinin bulunduğu en üst kata çıktı hızla. Onlar asansörden çıkarken iki adam girmek için bekliyordu. Bir tanesi uzun boylu, kaslı vücutlu, bronz tenliydi ve kemikli bir yüzü vardı. Opal rengi yeşil gözlere sahipti ve kıvrıkcık abanoz rengi saçları şakaklarında hafifçe kırılmıştı. Austin kadar geniş omuzlu değildi, ama vücudu ince ve güçlüydü.

Diğer adam birinciyle tezat oluşturuyordu. Yalnızca bir altmış boyundaydı, fakat bir buldoğun geniş göğsüne sahipti; kolları ve kasları son derece gelişmişti. Saçları siyah ve kıvrıkcıktı. Esmer yüzü ve ceviz rengi gözleri İtalyan atalarını inkâr ediyordu.

Uzun boylu adam elini uzattı. 'Kurt, birbirimizi görmeyeli üç ay geçmiş olmalı.'

NUMA'nın özel projeler müdürü Dirk Pitt ve yetenekli yardımcısı Al Giordino kurum içinde efsaneydiler. NUMA. Amiral Sandecker tarafından kurulduğundan bu yana geçen yıllar içinde yaşadıkları maceralar hakkında kitaplar yazılmıştı. Pitt ve Austin'in yolları nadiren karşılaşırsa da iyi arkadaş olmuşlardı ve sık sık birlikte dalmaya giderlerdi.

Austin, Pitt'in elini sıktı. "Siz ikiniz öğle yemeği için ne zaman boş olacaksınız, böylece en son maceralarınızı duyabiliriz?"

"Korkarım birkaç hafta için bu mümkün değil. Bir saat içinde Andrews Hava Üssü'nden yola çıkıyoruz."

"Yolculuk nereye?" diye sordu Zavala.

"Amiralin bize yüklediği bir proje için Antarktika'ya gidiyoruz," diye cevap verdi Giordino.

"Testis çoraplarınızı aldınız mı?" diye sordu Zavala gözlerinde bir parıltıyla.

Giordino sırıttı. "Onsuz evden çıkmam zaten."

"Ya sen ve Joe?" diye sordu Pitt.

"Bizim için aklında ne olduğunu görmek üzere amiralle buluşacağız."

"Umarım tropik sulara gidersiniz."

Austin güldü. "Ben de öyle."

"Geri döndüğünde beni ara," dedi Pitt. "Benim evimde hep birlikte akşam yemeği yeriz."

"Arayacağım," dedi Austin. "Araba koleksiyonunu görmek her zaman bir zevk olmuştur benim için."

Bir sonraki asansör geldi ve kapıları açıldı. Pitt ve Giordino içeri girip onlara döndüler. "Hoşça kalın çocuklar," dedi Giordino. "Nereye gidiyorsanız şans sizinle olsun." Sonra kapılar kapandı ve

gittiler.

“Dirk ve Al’ı ilk kez topallamadan yürürken, kansız ve bandajsız görüyorum,” dedi Austin.

Zavala gözlerini yuvalarında döndürdü. “Bana NUMA için çalışmanın tehlikeli olabildiğini hatırlattığın için teşekkür ederim.”

“Neden NUMA'nın bu kadar cömert sağlık yardımı var sanıyorsun?” Austin bunları geniş bekleme odasına girerlerken söylüyordu. Odanın duvarları amiralin başkanlar ve dünya çapında tanınmış politika, sanat ve bilim adamlarıyla arkadaşlık ederken çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Resepsiyon görevlisi doğruca içeri girmelerini söyledi.

Sandecker batık bir konfederasyon gemisinden çıkarılan ambar kapısından yapılmış olan geniş bir masanın arkasında rahatça oturuyordu. Jilet gibi ütülü kömür grisi pantolonu ve göğüs cebinde altın rengi bir çapanın işlenmiş olduğu denizci mavisini pahalı kazağıyla Sandecker'in sporcu imajını tamamlamak için yalnızca bir kaskete ihtiyacı vardı. Ama Sandecker yat kulübü idarecisi değildi. Donanmada geçirdiği madalyalarla dolu otuz yılın getirdiği doğal otoriteyi yansıtıyordu ve sıfırdan başlayarak kurduğu denizcilik imparatorluğunun başı olarak bazen çok yıpratıcı olabilen işiyle tavlaniyordu. Washington'ın eski kurtları Sandecker'in hükmeden varlığının bir odaya girip hiçbir şey söylemeden işbaşında olduğunun bilinmesini sağlayan general ve bakan George C. Marshall'a benzediğini söylüyorlardı. İriyarı generalle kıyaslandığında Sandecker kısa boylu ve günlük beş millik koşusu ve katı egzersiz rejimi sayesinde zayıftı.

Sanki bacaklarının yerinde çelik yaylar varmış gibi ayağa fırlayıp iki adamı karşılamak üzere masanın etrafından dolaştı.

'Kurt! Joe! Sizi görmek ne kadar güzel,” dedi coşkulu bir şekilde. Ellerini kemiklerini kıracağı gibi sıktı. “İyi görünüyorsunuz. İkinizin de toplantıya gelebilmesine sevindim.”

Sandecker her zamanki gibi zinde ve altmış beş yaşından çok daha genç görünüyordu. Ateşli kızıl rengi saçıyla uyum sağladığı Van Dyke sakalının keskin kenarları lazerle düzeltilmiş gibiydi.

Austin tek kaşını kaldırdı. O ve Joe'nun geleceğinden hiç kuşku yoktu. NUMA'nın iddialı kurucusu ve idarecisi hayır cevap olarak kabul etmezdi.

Austin keyifsiz bir şekilde güldü. “Teşekkürler, amiral. Joe ve ben hızlı iyileşenlerdeniz.”

“Elbette öylesiniz.” diye cevap verdi Sandecker. “Hızlı iyileşme NUMA'da çalışabilmek için gerekli ön şarttır. Bana inanmazsanız Pitt ve Giordino'ya sorun.”

Austin ürkütücü olan şeyin Sandecker'in yarı ciddi olması olduğunu biliyordu. Daha da korkutucu olanı Austin ve Zavala'nın yeni bir görev almaya çok hevesli olmalarıydı.

“Bir dahaki sefere onu gördüğümde tekila içerken yaralarımızı karşılaştıracağım efendim.”

Zavala biraz eğlenme fırsatını kaçıramazdı. İfadesiz bir yüzle, “Bizim gibi iki yatalağın NUMA'ya pek fazla yararı olamaz,” dedi.

Sandecker gülerek Zavala'nın sırtına bir şaplak indirdi. “Senin espri yeteneğine her zaman hayran olmuşumdur. Anladığım kadarıyla genç kadınların eşliğinde gecelerini geçirdiğin gece klüplerinde komedyen olabilirsin. Galiba iyileşmene yardımcı oluyorlar?”

“Özel görev hemşireleri mi?” diye sordu Zavala yüzünde melek gibi bir ifadeyle.

“Dediğim gibi Joe, işini biliyorsun. Şaka bir yana, şeyin nasıl, ee, arka tarafın?”

“Maraton koşmaya pek hazır değilim, ama bastonumu birkaç gün önce attım efendim.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Diğerlerine katılmadan önce Nereus olayı için ikinizi de kutlarım. Raporları okudum. İş iyi yapılmış.”

”Teşekkürler,” dedi Austin. “Övgünün çoğunu Kaptan Phelan hak ediyor. Çok geç doğmuş. Elinde palayla, Barbar korsanları kovalamak ona çok yakışırdı. Korkarım gemisini berbat ettik.”

Sandecker soğuk mavi gözlerini Austin'e dikti. “Bazı şeyler yapılmalı Austin. Dün kaptanla konuştum. Gemi Yucatan'da işlerini bitiriyor. Kendini iyi hissediyor ve Nereus'un gemi şeklini ve yine Bristol tarzını aldığını söylüyor.” Sandecker sağlam bir gemiyi tarif etmek için eski bir terimi kullanıyordu. “Gemisini kurtardığınız için size bir kez daha teşekkür etmemi istedi. Peki, ikiniz de işe dönmeye hazır mısınız?”

Zavala elini selam verircesine başına götürdü. “Gemi şeklinde ve Bristol tarzındayız,” dedi sırıtarak.

Kapı hafifçe çalındı ve koyu renk lambripli duvardaki yan kapı açıldı. Dev bir adam başını kapının pervazına vurmamak için eğilerek içeri girdi. İki metrelik boyuyla Paul Trout NUMA Özel Görevler Ekibi'nde derin okyanus jeologu yerine NBA basketbol takımında basketbolcu olsa daha rahat edecekmış gibi görünüyordu. Aslında parlak zekâsından çok boyuyla ilgilenen pek çok üniversite ona burs teklif etmişti.

Trout, New England atalarına yakışır şekilde çok az konuşurdu, ama Yankee suskunluğu sesindeki mutluluğu gizleyemiyordu. “Merhaba çocuklar. Geri döndüğünüzü görmek çok güzel. Sizi buralarda görmeyi özledik.” Sandecker'a dönerek, “Biz hazırız, amiralim,” dedi.

“Harika. Şu anda açıklamalarla zaman kaybetmeyeceğim baylar. Bu toplantının amacı kısa süre içinde son derece açık hale gelecek.” Sandecker odasına bağlı olan geniş ve rahat konferans salonuna giden yolda önderlik etti.

Austin büyük bir şeylerin olacağını hemen anlamıştı. Uzun maun masanın bir başında oturan zayıf, dar omuzlu adam Komutan Rudi Gunn'dı. Gunn, NUMA'nın müdür yardımcısı ve lojistik ustasıydı. Onun yanında 1960'lardan kalma görünüşlü ve bilgisayar dahisi Hiram Yaeger oturuyordu. NUMA ekibinin karşısında seçkin görünümlü yaşlıca bir adam vardı. Kemikli profili ve dikenimsi beyaz bıyıkları çoğunlukla yüksekte atan İngiliz subaylarını canlandıran film aktörü C. Aubrey Smith'i hatırlatıyordu. Onun yanında oturan genç adam kel olma yolundaydı ve tıknazdı, alt çenesi kavga etmeye hazır gibi ileri çıkıktı.

Austin, Gunn ve Yaeger'i başıyla selamladı. Bakışları suyun üstünde seken bir taş gibi diğer adamları atladıktan sonra masanın uzak köşesinde oturan kadının üzerine odaklandı. Sarı saçları sıkıca örülmüştü, ki bu da dumanlı gri gözlerini ve çıkık elmacık kemiklerini vurguluyordu. Austin yanına gidip elini uzattı.

“Dr. Kirov, bu ne sürpriz,” dedi içtenlikle. “Sizi görmek çok güzel.”

Nina yumuşak bal rengi tenini göze çarpar hale getiren menekşe tonlarında bir döpiyes takım giymişti. Austin zihninin gerilerinde erkeklerin ne kadar aptal olduklarını düşünüyordu. Nina'yı ilk gördüğünde çok az giyinik bir denizkızı olarak çok güzeldi. Şimdiyse tamamen giyinikken, gizli hatları ve çizgileri vücuduna sıkıca uyan ipek elbiseyle belirginleşirken tam anlamıyla baş

döndürücüydü.

Ağzı büyüleyici bir gülümsemeyle genişledi. “Sizi görmek de çok güzel Bay Austin. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Şu anda harika,” diye cevap verdi. Nazik sohbetin resmiyeti sessiz gücünü maskeliyemiyordu. Birbirlerinin ellerini gerekenden birkaç saniye fazla tuttular, ta ki Sandecker abartılı bir şekilde boğazını temizleyerek büyüü bozana dek. Austin döndüğünde NUMA meslektaşlarının yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü ve yüzü kızardı. Kızlardan nefret eden arkadaşları tarafından yakalanan nemli gözlü bir okul çocuğu gibi davrandığını fark etti.

Sandecker tanıştırma faslına geçti. Yaşlı adam Dünya Arkeolojik Konseyi adındaki organizasyonun üst düzey yöneticisi olan J. Prescott Danvers'di. Diğer yabancı Doğu Asya Vakfından Jack Quinn'di. Sandecker saatine baktı. “Formaliteleri bitirdiğimize göre artık işimize bakabilir miyiz? Hiram?”

Yaeger'in parmakları Macintosh Powerbook'unun klavyesinde dolaşırken Austin, Trout'un yanına oturdu. Trout'un görünüşü her zamanki gibi kusursuzdu. Açık kahverengi saçları Jazz Çağı sırasında moda olduğu gibi ortadan ikiye ayrılmış ve şakaklardan geriye doğru taranmıştı. Oxford mavisi poplin takım giyiyordu ve geniş, renkli desenli bir papyon ona eşlik ediyordu. Erkek giyimindeki doğru seçimin aksine Trout iş çizmelerinden çok hoşlanıyordu. Bazıları balıkçı babasına saygısını gösterme yolu olduğunu düşünüyordu. Aslında pek çok bilim adamının bu çizmeleri giydiği Woods Hole Oşinografi Enstitüsü'nde kazandığı bir alışkanlıktı bu.

Cape Cod balıkçısının oğlu olan Trout çocukluk döneminin büyük bir bölümünü dünyaca ünlü kurumlarda oyalanarak geçirmiş ve okyanusun böylesine büyülediği bir gençle arkadaşlık eden bilim adamları ona hafta sonu ve yaz ayları için iş teklif etmişlerdi. Denize karşı olan sevgisi kendisini derin okyanus jeolojisi alanında uzmanlaşmış olan ve aynı derecede ünlü olan Scripps Oşinografi Enstitüsü'ne götürmüştü.

“Gamay'la birlikte Yucatan'da olduğunu sanıyordum,” dedi Austin. Trout'u yanında karısı olmadan görmek olağandışı bir şeydi. Scripps'de deniz biyolojisi alanında doktora yaparken tanışmışlar ve mezuniyetten sonra evlenmişlerdi. Lise günlerinden kalma eski arkadaşı Rudi Gunn, Amiral Sandecker tarafından oluşturulan özel ekibin bir üyesi olması için Paul'u ikna etmişti. Paul bu teklifi kabul etmişti, ama bir şartla, karısı da kendisiyle birlikte gelecekti. İki tane kaliteli insanı kazandığını gören Sandecker memnuniyetle kabul etmişti.

Trout'un çenesi sürekli olarak derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Âdeti olduğu üzere başı önünde konuşuyordu ve kontak lens takmasına rağmen sanki gözlük takıyormuş gibi yukarı doğru bakıyordu.

Genizden ve Cape Cod yerlilerine has yayvan A'larla konuşan Trout, “Haftalardır Mexico City'deki ulusal antropoloji müzesindeki bir üst düzey yetkiliyle randevu ayarlamaya çalışıyordu. Adam tarihi değiştiremedi, bu yüzden ben ikimiz için buradayım,” dedi.

Sandecker, Yaeger'in bilgisayarına bağlı geniş bir projeksiyon ekranının önünde yer almıştı. Yaeger'a işaret etti ve bir saniye sonra kuzeybatı Afrika haritası ekranda belirdi. Sandecker, Fas'ı gösterip yanmamış Managua purosuyla yanıp sönen kırmızı oku işaret ederek. “Bu odadaki herkes Dr. Kirov'a yapılan saldırının ve gezi ekibinin ortadan kayboluşundan haberdar,” dedi. Austin ve Zavala'ya döndü. “Kurt, sen ve Zavala iyileşirken iki gezi ekibinin daha kaybolduğu rapor edildi.”

İpucunu alan Yaeger dünya haritasını ekrana getirdi. Yanıp sönen üç kırmızı oku gösterdi. “Bay

Quinn'in organizasyonu burada Çin'de bir grup kaybetti. İki bilim adamı ve yardımcılarını Hindistan'dan kaybıldı. Bu da Fas.”

Teşekkürler Hiram,” dedi Sandecker. “Dr. Danvers, bize organizasyonunuzdan biraz söz edebilir misiniz?”

“Memnuniyetle,” dedi Danvers ayağa kalkarak. Kibar konuşmasında hâlâ, okuduğu İngiliz ilkokulundan kalma izler seziliyordu. “Washington'daki Dünya Arkeoloji Konseyi, dünya arkeoloji topluluğuyla ilgili bilgilere ait takas dairesidir. Dünya çapında her an düzinelere proje uygulamaya konmakta,” dedi haritayı işaret ederek. “Bunlar vakıflar, üniversiteler, hükümet kuruluşları ya da bu üçünün kombinasyonu tarafından destekleniyor. Bizim işimiz bütün bu bilgileri alıp ihtiyaç duyulduğunda kontrollü miktarlarda onlara geri göndermektir.”

“Belki bize spesifik bir örnek verebilirsiniz,” dedi Sandecker.

Danvers bir an düşündü. “Üyelerimizden biri, bu örnekte üniversite oluyor, kısa bir süre önce Özbekistan'da bir çalışma yapmak istedi. Bilgisayar bankamıza yapılan tek bir müracaatla bu ülkede geçmişte yapılan, halihazırda yapılmakta olan ve gelecekte yapılacak olan çalışmaları söyleyebilir, yakın dönemlerde basılmış bütün makaleleri, referans kitaplarının kaynakçalarını ve sahadaki uzmanların isimlerini sağlayabiliriz. Haritalarımız ve çizimlerimiz, yerel politikacılar, işçi kaynakları, ulaşım, yol şartları, hava, vs. gibi pratik konularda bilgi edinebiliriz.”

Sandecker söze karıştı. “Ortadan kaybolan gezi ekiplerinin kaydı da bulunur mu sizde?”

“Şey...” Danvers kalın kaşlarını çatı. “Tam anlamıyla değil. Malzemeyi sağlamak çeşitli üyelerimize bağlı. Dediğim gibi, biz toplayıp dağıtıyoruz. Malzemelerimiz çoğunlukla akademiktir. Özbekistan örneğinde, üniversite bize bildirmezse ortadan kaybolmayla ilgili bir bilgi olmaz. Belki belirli bir bölgenin tehlikeli olabileceğine dair uyarı yapılabilir. Diğer taraftan, bilgi var olabilir, veribankasına yayılmış olarak bulunabilir, ama hepsini bir araya getirmek söz konusu olacaktır ki bu muazzam bir iş demektir.”

“Anlıyorum,” dedi Sandecker. “Hiram, bize bu konuda yardımcı olabilir misin?”

Yaeger bilgisayarına dokundu. Birbiri ardına, yanıp sönen kırmızı oklar çeşitli kıtalarda belirmeye başladı. Üç haritaya bir düzine kadar yeni alan eklemişti.

“Bunlar son on yılda ortadan kaybolan geziler.” dedi.

Danvers'in burun delikleri kötü bir koku alıyormuş gibi kabardı.

“Olanaksız.” dedi. “Böyle saçma bir varsayımda bulunmak için bilgiyi nereden aldınız?”

Yaeger kayıtsızca omuz silkti. “Sizin organizasyonunuza ait dosyalardan.”

“Bu olamaz.” dedi Danvers. “Veri tabanımıza girmek için WAC üyesi olmanız gerekli. Ve bilgilerin çoğu ayrıcalıklıdır. Üyeler bile bir dosyadan diğerine geçemezler. Kendilerine kod adı verildikten sonra silinmeleri gerekir.”

Yaeger onun elektronik bebekleri gerçekte koşabilirken birilerinin onların zorlukla yürüyebildiğini iddia edişini ilk kez duyuyor değildi. Uzun süre önce tartışmamayı öğrenmişti. Yalnızca gülümsedi.

Haritada keyifle yanıp sönen oklara bakan Sandecker, “Sanırım bunun bir tesadüfün ötesine geçtiğini hepimiz kabul ediyoruz,” dedi.

Danvers veri tabanının Hair müzikalinde oynuyormuş gibi duran birisi tarafından ihlal edildiğine hâlâ inanamıyordu. “Eh, gerçeğin de ötesinde,” dedi vakarını korumak için elinden geleni yaparak.

“İçten özürlerimi kabul edin Bay Danvers,” dedi Sandecker. “Fas olayını ilk duyduğumda Hiram'dan benzeri olayları basın raporlarında taramasını ve mevcut olan diğer bilgilerle karşılaştırmasını ben istemiştim. Sanal ortamda hırsızlık yapmak için sizin organizasyonunuzu seçmesi WAC'in önemini gösteriyor. Bununla birlikte, korkarım ki haberler daha da kötü.”

Yaeger ipucunu alarak. “Kayda değer yayınlardaki arkeolojik hikâyeleri tarayıp sizin dosyalarınızla karşılaştırdım, sonra sapı samandan ayırarak araştırmayı damıttım. Son beş yıl kolaydı. İnsanların bilgisayar kullanmaya başlamadığı dönemlere gittikçe iş zorlaşıyordu. Bu araştırma henüz tamamlanmadı, ama elimdekiler belgelenmiş durumda. Ölülerin bulunmadığı veya doğal felaketlerle ortadan kalkan gezileri sildim.”

Fareyi tıklattı. Danvers yutkundu. Harita Times Square neon ışıkları gibi aydınlanmıştı. Düzinelerce küçük kırmızı ok her kıtada yanıyordu.

Quinn'in tepkisi öfke doluydu. “Bu delilik,” dedi. “Uğraştığımız şey Indiana Jones'u ilgilendiren bir şey değil Tanrı aşkına! Arkeolojik kazılar kimsenin haberi olmadan yeryüzünden kaybolmaz.”

Sandecker sakin bir şekilde konuştu. “Bu iyi bir nokta Bay Quinn. Biz de ortadan kaybolan gezi sayısıyla şaşkına döndük. Halk bu olaylara karşı kayıtsız değil, ama olaylar onlarca yıla yayılmış durumda ve bir zamanlar araştırmacıların halkın gözünden yıllarca, hatta bazen sonsuza dek, kaybolmasına oldukça sık rastlanıyordu. Korkusuz Stanley peşinden gitmeseydi Dr. Livingstone'a ne olduğunu öğrenebilir miydik?”

“Ama ya haberler?” dedi Quinn.

Sandecker, “Hiram'ın bana yaptığı açıklamalardan çıkardığım kadarıyla, ara sıra New York Times gibi kaynağı olan birisi arşivine dalıyor ve benzeri bir olay buluyor, daha yakında olan olayla bunu karşılaştırıyor. Halkın ilgisini çektiğinde tıpkı 1936'da National Geographie gezisinin Sardunya'da kaybolduğu zamanki gibi, olay basit bir şekilde haydutlara ya da talihsizliğe atfediliyor. Bunların yüzdesini de görmezden gelemeyiz. Örneğin, seller ve volkanlar.” Durakladı. “Beni rahatsız eden şey şu ki eğilim artış gösteriyor.”

Hâlâ ikna olmamış durumdaki Austin dirsekleri üzerinde öne doğru eğilmiş dikkatle haritaya bakıyordu. “Günümüzde iletişim Stanley'in zamanında olduğundan çok daha ileri,” dedi. “Bunun bu ortadan kayboluşlarla bir ilgisi olabilir mi?”

“Denkleme bu faktörü de koydum Kurt,” dedi Yaeger. “Eğri hâlâ yukarıyı gösteriyor.”

Rudi Gunn kemik çerçeveli gözlüklerini çıkarıp düşünceli bir şekilde kulağa takılan kısmını kurcaladı. “Bana gördüğüm bir filmi hatırlatıyor bunlar,” dedi. “Birisi Avrupa'nın Büyük Şeflerini Öldürüyor.”

“Yalnızca bu olayda öldürülenler şef değil ve olaylar tek bir kıtayla sınırlı değil,” dedi Sandecker. “Eğer Dr. Kirov'un deneyimi bir göstergeyse birisi dünyanın büyük arkeologlarını öldürüyor.”

Danvers koltuğuna sırtını yasladı. Pembe yüzü artık bir hamur kadar beyazdı. “Sevgili Tanrım,” dedi boğuk bir fısıltıyla. “Neler oluyor?”

“Gerçekten ne oluyor?” dedi Sandecker herkesin yüzüne tek tek bakarak. “Hiram'dan bu

olaylardaki benzer noktaları belirlemesini istedim. Görünürde bir şey yoktu. Geziler birbirinden son derece farklıydı.

Büyüklikleri üç kişiden yirmi kişiye kadar değişiyordu ve dünyanın her yerinde olabiliyordu. Geniş bir alana yayılan gruplar ya da bireyler tarafından destekleniyordu. Ama bazı ortak noktalar da vardı. Polisin çalışma tarzı dediği şey Fas'tan önceki bütün olaylarda aynıydı. Gezi grupları birden ortadan kayboluyordu. Dr. Kirov'un deneyimi travmatikti, ama eğer benzeri olayları önleyebilirse uzun vadede beklenmedik bir şans olabilir. Artık biliyoruz ki bu gezi grupları birdenbire havaya uçmadı. Eğitimli katillerin oluşturduğu ekipler tarafından ortadan kaldırıldılar.”

“Thugee,” dedi Gunn sessizce.

“Bu ne demek?” diye sordu Quinn.

“Bizdeki haydut sözcüğünün geldiği yer. Hint dilinde 'hırsız' anlamına geliyor, Hindistan Kali kültürünün takipçilerine verdikleri ad bu. Bir kervana giriyorlar, insanları gece boğuyorlar, cesetlerini saklıyorlar ve eşyalarını çalıyorlar. İngilizler bu kültü 1800'lerde dağıttılar ve büyük ölçüde ortadan kalktılar. En son ortadan kaybolmalardan biri Hindistan'da gerçekleşmişti.”

Gunn'ı tanıyan hiç kimse esrarlı bilgiler vermesine şaşırmasdı. Kısa boylu, zayıf Gunn tam bir dahiydi. Denizcilik Akademisi'nden birincilikle mezun olan eski deniz kuvvetleri yarbayı Donanma Bölümü'ndeki üst düzey işin tadını çıkarabiliyordu. Kimya, finans ve oşinografide dereceler almış, ama sualtı bilimini savaş sanatına tercih etmişti. Sandecker'in şef yardımcısı olarak denizaltılarda hizmet etmişti ve amiral NUMA'yı kurmak için donanmadan istifa ettiğinde Gunn da onu takip etmişti. Raporları ve araştırmaları derlerken etrafındaki yüzlerce kitaptaki her türlü bilgiyi özümlemişti.

“Onları kontrol ettim,” dedi Yaeger. “Ninja ve hashshashin'leri de. Haklısınız, benzerlikler var.”

Sandecker bu öneriyi hemen geri çevirmedi. “Gizli katiller topluluğu fikri kesinlikle ilginç,” dedi. “Ben diğer ortak unsuru açıklarken onu şimdilik bir kenara koyalım. Belgelenebildiği kadarıyla geçen yıllarda yok edilen bütün gezi gruplarının Kolomb öncesi sanat eserlerini mümkün olmayan yerlerde buldukları rapor ediliyor.” Etkinin çarpıcı olması için durakladı. “Ve Hiram'ın bulgularına göre hepsinin fonu bir dereceye kadar Time-Quest tarafından sağlanmış. Bu organizasyon hakkında bir şey bilen var mı?”

“Tabii,” dedi Quinn. “Bizim vakfımız onu pek çok kez kullandı. Bildiğim kadarıyla son derece saygıdeğer bir kuruluş. Bütün arkeolojik dergilerde ilanlarını görebilirsiniz. Araştırma parası konusunda son derece cömert oldukları biliniyor. Eğer isterlerse gezinize para sağlarlar. Daha da iyisi, gönüllüler yollarlar, kazı işinin zevki için para ödeyen gönüllüler. Bazı çevreyle ilgili ve emekliler kuruluşlarıyla bağlantıları var. Söylediğim gibi dürüst bir kuruluş.”

Danvers derin bir uykudan uyanmış gibiydi. “Evet, katılıyorum. Müşterilerimizin birçoğu Time-Quest'i kullandı. Eğer bunun bir yararı olacaksa onlarla ilgili bir dosyamız var.”

“Onları zaten kontrol ettim,” dedi Yaeger. “Başka kaynaklardan da bilgi aldım. Kâr amaçlı olmayan kuruluş rehberleri, bunları düzenleyen devlet ve federal kurumlar. Banka beyanları. İnternet. Etkileyici bir web siteleri var. San Antonio'da ana merkezleri var. Yönetim kurulu üyeleri ülke çapında bilinen insanlar.”

Austin kaşlarını çattı. “İyi niyetli insanlar iyi bir davaya hizmet ettiklerini düşünerek aşırı sağ ve sol gruplardan organize suçlara kadar her şeye isimlerini bilmeden ödünç verebiliyorlar.”

“Çok iyi ifade ettin Kurt,” diye ona katıldı Sandecker. “Hiram, Time-Quest'in aşırı uçlardan birinin paravanı olduğunu gösteren bir şey var mı?”

Yaeger başını salladı. “Bütün veriler Time-Quest'in temiz olduğunu söylüyor.”

“Yani sıradışı bir şey bulamadın?” diye ısrar etti Sandecker. Hiçbir şeyi kaçırmayan kulakları Yaeger'in ses tonunda bir gariplik seziyordu.

“Bunu demek istemedim amiral. Büyük organizasyonlar hakkında tonlarca bilgi vardır, ama çoğu size gerçekte bir şey söylemeyen basın bülteni şişirmeleridir. Bunun dışına çıkmak istediğimde bir şey elde edemedim.”

“Girişi mi engelliyorlar?”

“Önemli olan da bu. Pek engelliyorlar sayılmaz. Daha karmaşık. Girişi engelledikleri zaman sanki bir odaya girmek için anahtarınız yokmuş gibidir. Anahtarı buldum, odaya girdim, karanlıktı ve lambanın düğmesini yakamadım.”

“Eğer senin elektronik tazıların izi takip edemediyse gerçekten karmaşık olmalı. Ama çalışmaların bize bir şeyler anlatıyor. Gizleyecek bir şeyi olmasa organizasyon lambalarını kapatmazdı.”

Konuşmalar boyunca sessizce oturan Nina birden, “Gonzalez,” dedi.

“Pardon?” dedi Sandecker.

“Yarbay Gunn'ın thugge'ler hakkında anlattıklarını düşünüp duruyordum. Gezi grubumuzda Gonzalez adında bir adam vardı. Bay Austin ve Bay Zavala'ya ondan söz ettim. Time-Quest aracılığıyla gelmişti. O... o biraz garipti.”

“Ne bakımdan Dr. Kirov?”

“Söylemesi zor. Korkunç derecede yılışıktı. Her zaman etrafındaydı, omzumun üzerinden yaptıklarına bakıyordu. Ne zaman birisi geçmişi hakkında bir şey sorsa hep aynı hikâyeyi anlatıyordu. Hiç değişmiyordu. Ayrıntılar için bastırduğumuzda çekingen davranıyordu. Örneğin, son gün konuştuğu yabancı kim olduğunu sordum.” Durakladı, düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Sanırım bunun saldırıyla bir ilgisi vardı.”

“Olayı raporunuzda okudum,” dedi Sandecker. “Bu Gonzalez diğerleriyle birlikte öldürüldü mü?”

“Sanırım. Pek çok karışıklık vardı. O da herkesle birlikte yok oldu, bu yüzden...”

“Kazıdan çıkarılan cesetlerin kimliğini kontrol edeceğiz ye eğer orada değilse Hiram onun izini sürer.”

“Bir sorum var.” dedi Austin. “Time-Quest son yıllarda kaybolan bütün gezi gruplarıyla bağlantılı, ama gezilerinden hiçbirinin son derece güvenli bir şekilde sona erdiği olmamış mı?”

“Buna ben cevap vereyim,” dedi Sandecker. “Evet. En önemli yaralanmaların güneş çarpması olduğu pek çok gezi var. Tekrar ediyorum, ortadan kaybolanlar sıradışı bulgusu olanlar ya da daha spesifik örneklerden söz edersek Kolomb öncesi bağlantıya dair kanıt bulanlardı. Bundan ne çıkarıyorsunuz Dr. Danvers?”

“Arkeolojik topluluk böylesi bir iddiayı büyük bir şüphecilikle irdeleyecektir.” diye cevap verdi Danvers. “Ama cinayetlere nasıl neden olduklarını söylemeye gelince, eh, bu konuda ne diyeceğimi bilmiyorum. Kesinlikle bir dizi rastlantı olamaz.”

Nina başını salladı. “Tıpkı benim bulduğum Kolomb öncesi sanat eserinin tahrip edilmesinin bir tesadüf olamayacağı gibi. Ve onun varlığına dair kanıtın üniversitenin veri tabanından bilinmesi gibi.” Yaeger'a döndü. “Bu nasıl olabilir?”

Yaeger omuz silkti. “Nasıl yapacağını biliyorsan hiç zor değil.”

Sandecker tekrar saatine baktı. “Şimdilik burada yapabileceklerimiz bu kadar. Geldiğiniz için teşekkürler beyler ve Dr. Kirov. Sonraki adımımız hakkında konuşacağız ve sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz.”

Toplantı dağılırken Kurt, Nina'nın yanına gitti.

“Washington civarında mı kalıyorsun?”

“Korkarım hayır,” dedi. “Yeni bir projeye başlamak için hemen ayrılıyorum.”

“Eh..”

“Hiç bilemezsin, bir gün birlikte çalışabiliriz.”

Austin, Nina'nın saçlarından gelen hafif lavanta kokusunu içine çekti ve birlikte ne kadar iş tamamlayabileceklerini merak etti. “Belki.”

Zavala yanlarına geldi. “Konuşmanızı kestiğim için özür dilerim. Sandecker bizi ofisinde istiyor.”

Austin, Nina'ya isteksizce hoşça kal dedi. Amiralın yuvasına doğru diğerlerini takip ederek en rahat koltuklardan birine yerleşti. Sandecker masasının arkasındaydı. Döner koltuğunda öne doğru eğildi ve sonunda yakabildiği dev purosundan derin bir nefes çekti. Tartışmayı başlatmak üzereyken gözleri aynı türde puro içen Zavala'ya takıldı. Bilinen dünyada Sandecker'in farkında olmadığı çok az şey vardı, ama hayatındaki en uzun süreli ve en rahatsız edici esrarlardan biri masasındaki puro kutusuyla ilgiliydi. Yıllardır Giordino'nun görünmeden kutusundan nasıl puro aldığını anlamaya çalışmıştı.

Sandecker çelik gibi gözlerini Zavala'ya dikti. “Giordino'yla konuştun mu yakınlarda?” dedi soğuk bir sesle.

“Asansörde. O ve Pitt, Antarktika projesi için yola çıkıyorlardı,” dedi şirin bir masumiyetle. “NUMA'yla ilgili işler hakkında kısaca konuştuk.”

Sandecker sessizce boğazını temizledi. Giordino'ya asla teslim olmamıştı ve Zavala'ya da sinirlendiğini ya da şaşırıldığını fark etme tatminini vermeyecekti.

“Bazılarımız alanı okyanus ve altında yatanlar olan bir kurumun neden bir grup çöl hayduduyla uğraştığını merak ediyor olabilir,” dedi. “Birinci neden NUMA'nın dünyanın en iyi istihbarat kapasitesine sahip olmasıdır. Bu kazı alanlarının birçoğuna okyanus ya da denize açılan nehir yoluyla ulaşıyor, bu yüzden teknik olarak öncelik hakkımız var. Evet, beyler, herhangi bir fikri olan var mı?”

Puro savaşını ilgiyle izleyen Austin aklını Sandecker'in sorusuna çevirdi. “Bildiklerimizin üstünden bir geçelim.” Konuları parmaklarıyla bir bir sayıyordu. “Ortadan kaybolmalarda bir benzerlik var. İnsanlar birdenbire ortadan kaybolmuyor, iyi organize olan ve donanımlı katiller tarafından öldürülüyor. Geziler saklayacak bir şeyi var gibi görünen Time-Quest adlı kuruluşla bağlantılı.”

Yaeger araya girdi. “Yalnızca IRS'ten bir şeyler saklıyor olup cinayetlerle bir bağlantısı olmayabilir mi?”

“Bunu öğrenebiliriz,” dedi Sandecker. “Bu yüzden senin araştırmaya devam etmeni istiyorum. Mümkün olan her ihtimali incele.”

“Dr. Kirov'a saldıran hovercraft hakkında bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu Zavala.

“Bu konuda nispeten daha şanslıyız,” dedi Yaeger. “Tarifinize dayanarak üreticiyi İngiliz Griffon Hovercraft Limited olarak sınırladım. Ama sizin tarif ettiğiniz modele uyan pek çok araç yapılmış. Bu tip özellikle ilgi çekici. HYKA tipi adı veriliyor.”

“Hatırladığım kadarıyla hava yastıklı kara aracı için donanmanın kullandığı bir terimdi bu,” dedi Gunn.

“Doğru. Ticari modelin gücü arttırılmış yüksek hızlı sahil modeli. Yirmi beş metre uzunluğunda. İki pervane ve dört benzin türbünü, yüklerle birlikte kırk deniz mili hız yapmasına imkân sağlıyor. Araca .50 kalibrelik makineli tüfek, el bombası fırlatıcısı ve M-60 tipi makineli tüfek monte edilmiş durumda. Amerika Birleşik Devletleri Donanması'nda bunun gibi birkaç tane var.”

“Neden Dr. Kirov'u durdurmak için silahlarını kullanmadılar?” diye sordu Zavala.

“Benim tahminimce cesedinin bulunmasından korktular. O zaman bazı sorular olabilirdi. Özel gruplardan herhangi bir sipariş gelmiş mi?” diye Yaeger'a sordu Austin.

“Yalnızca bir tane. San Antonio'daki bir ekipten.”

Austin öne doğru eğildi. “Time-Quest'in merkezinin bulunduğu yer burası.”

“Doğru,” diye cevap verdi Yaeger. “Bir rastlantı olabilir. Hovercraftın sahibi bir petrol keşif şirketi, fakat şirket paravan olabilir. Bağlantılarının olup olmadığının anlaşılması zaman alacak. Bir bağ kurma şansını vermeleri büyük dikkatsizlik.”

“Pek sayılmaz,” dedi Austin. “Herhangi bir tanık beklemiyorlardı. Dr. Kirov'a yaptıkları saldırıda başarılı olsalardı kimse katiller hakkında bir şey bilemezdi. Nereus'takiler hovercraftı fark etti, ama bir saldırı amacıyla kullanıldığı anlaşılacak kadar uzaktaydı.”

Sandecker, “Kurt haklı Hiram. San Antonio bağlantısını araştırmaya devam etmeni istiyorum. Daha direkt eylem konusunda herhangi bir önerisi olan?”

“Evet, düşünüyordum da,” dedi Austin. “Belki bize gelmelerini sağlayabiliriz. Bu olaylarda tetiği çeken şey Kolomb öncesi. Bir arkeolojik gezi ayarlasak ve Time-Quest'in Kolomb öncesine dair bir şey bulduğumuzu öğrenmesini sağlasak?”

“Sonra kurşun geçirmez yeleklerimizi giyer ve neler olacağına bakarız,” dedi Zavala. Diamond Jim Brandy gibi purosundan bir nefes çekti. “Bir sızı. Harika.”

Sandecker kaşlarını kaldırdı. “Zavala'nın esprisi bir yana, bunu nasıl yapabiliriz? Böyle bir organizasyon haftalar, belki de aylar alır, öyle değil mi Rudi?”

“Korkarım öyle efendim. Bir araya getirilmesi gereken pek çok şey var.”

Austin, Gunn'un bu teklifle neden bu kadar eğlendiğini anlamıyordu. “Eğer gerçekten denersek işlemi hızlandırabiliriz,” derken sesinden rahatsızlığı anlaşılıyordu.

“Sakin ol dostum.” Sandecker tanıdık gülümsemesiyle dişlerini gösteriyordu. “Sen ve Joe iyileşirken Rudi, Hiram ve ben aynı plan üzerinde karar verdik ve işleri harekete geçirdik. Her şey yerli yerinde. Hız ve lojistik rahatlığı yüzünden Güneybatı Amerika'yı seçtik. Yem Amerikan topraklarında bulunan Eski Dünya 'sanat eseri' olacak. Bu bazılarının dikkatini çekecektir. Bu işi NUMA Özel Görevler Ekibi'nin bir görevi olarak düşünün.”

“Görev kabul edilmiştir,” dedi Austin. “Peki ya Gamay?”

“Çölde bir deniz biyologunu açıklamak zor olabilir,” dedi amiral. “Onu Yucatan'daki çalışmasından alıkoymanın bir anlamı yok. Ne yapmakta olduğumuzu ona bildireceğiz. Eğer ona ihtiyacımız olursa birkaç saat içinde yardıma gelebilir. Son zamanlarda çok sıkı çalışıyor. Şu anda Cozumel veya Cancun sahillerinde tropik güneşin tadını çıkarıyor olabilir.”

Zavala purosundan derin bir nefes çekip durmadan bir halka yaptı. “Bazı insanlar çok şanslı,” dedi.

Yucatan, Meksika

Kısım 16

NUMA Özel Görevler Ekibi'nin dördüncü daimi üyesi kendisini şanslı olarak değerlendirebilecek son kişiydi. Meslektaşları havalandırılmalı rahatlığın tadını çıkarırken Gamay Morgan-Trout terden sıırılsıklam olmuştu ve her zamanki yumuşak huyluluğu hava sıcaklığındaki artışla orantılı olarak azalıyordu. Gökyüzünde tek bir bulut olmaksızın nemin yüzde yüz olduğuna inanamıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve uzun boylu, narin bedenini alçak yağmur ormanının arasından geçen asfalt şeridin çimenlik banketine park etmiş olan jipine yasladı. Alacalı gri asfaltta titrek parıltılı su birikintileri dans eder gibiydi. Issız alan Cary Grant'in tarımsal ilaçlama uçağı tarafından kovalandığı Kuzey Kuzeybatı filmindeki تنها otoyolu getirmişti aklına.

Gamay soluk renkli gökyüzüne baktı. İlaçlama uçağı yoktu. Yalnızca birkaç akbaba tembel bir şekilde uçuyordu. Aç akbabalar için kötü bir yerdi. Yolda ölenlerin leşleriyle beslenme şansı son derece az olmalıydı. Son bir saat içinde bir tek araç geçmişti. Eski kamyonun gelişini kilometrelerce öncesinden duymuştu. Yarı ölü tavuklardan oluşan yükü geride beyaz tüyler bırakıyordu. Şoför yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için durmamıştı bile.

Güneşte dikilmenin aptallık olduğunu düşünerek jipin açılabilir tavanının gölgesine girip termostaki soğuk sudan bir yudum aldı. En azından üçüncü kez Profesör Chi'nin, Mexico City'den faksladığı haritayı açtı. Kâğıt nemli elleri yüzünden ıslanmış ve gevşemişti. O sabah erken saatlerde Nereus'un demirlendiği Ciudad del Carmen'den iç kısımlara arabayla gelmişti. Monoton Yucatan kırsal kesimi boyunca haritayı harfi harfine takip etmiş, özenle yazılmış mesafe ölçümlerine titizlikle dikkat etmiş, okların gösterdiği yerden dönmüştü. Dikkatle çizilmiş hatları inceledi. Hata yoktu. X noktayı gösteriyordu. Tam olarak bulunması gereken yerdeydi. Yani olmayan yerin tam ortasında.

O ve kocası NUMA Özel Görevler Ekibi toplantısı için Washingtona çağrıldıklarında mazeret gösterdiği için pişmanlık duymaya başlamıştı. Profesör Chi'yle bu randevuyu ayarlamak için günlerdir uğraşıyordu ve başka bir fırsatı olup olmayacağını bilmiyordu. Böyle aniden geri çağrılmalarını gerektiren şeyin ne olduğunu merak etti. Nereus meteor projesinde görev almak için Yucatan'a yanaştıktan çok kısa bir süre sonra ona katılmışlardı. Paul uzmanlık alanı olan denizaltı bilgisayar grafikleri hazırlayacaktı. Gamay deniz biyologu olarak uzmanlığını katacaktı. Gerçekten çok hoş bir görev gibi görünüyordu. Ağır iş yoktu. Derken merkezden telefon gelmişti.

Kendi kendine gülümsedi. Kurt Austin tekrar sahnede olmalıydı. Austin ortalıktayken bazı şeylerin olması doğaldı. Nereus'ta olduğunu duyduğu çarpışma gibi. Gemiye geri döndüğünde uçağa atlayıp eve dönmesinin gerekip gerekmediğini soracaktı.

Sevgili Tanrım, diye düşündü çevresine bakarak, profesör neden benimle böyle kasvetli bir yerde buluşmayı istedi? Geçmişte ya da şu anda insanların yaşadığını gösteren tek belirti ormanda kaybolan ve üzerlerinde ot bitmiş tekerlek izleriydi. Burnunun ucuna konmaya çalışan bir sineği kovdu. Cutter'in sinek kovucu losyonu azalıyordu. Sabrı da öyle. Belki de şu anda oradan ayrılmalıydı. Hayır, on beş dakika daha bekleyecekti. Eğer Profesör Chi görünmezse jipe atlayıp NUMA gemisine geri dönecekti. Kiralık bir jipte iki saat boyunca boş yere yolculuk yaptığını kabul etmek zorunda kalacaktı.

Kahretsin. Böyle bir fırsatı bir daha ele geçiremezdi. Chi'yle buluşmayı gerçekten istiyordu. Telefonda Amerikan aksanı ve İspanyol nezaketiyle sesi çok hoş gelmişti. Sıcaktan kuruyan bir tutam uzun koyu renk saç burnunun üstüne düştü. Alt dudağını öne çıkarıp saçı üfleyerek uzaklaştırmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca eliyle uzaklaştırıp alışkanlığı olduğu üzere dikiz aynasından kontrol etti. Yolda bir leke gördü. Sıcak dalgalarda titreşen leke gitgide büyüyordu. Daha iyi görebilmek için kapıdan eğilip baktı. Nesne mavi beyaz renkli bir otobüse dönüştü. Kaybolduğu açık, diye düşündü. Başını tekrar içeri soktu. Sudan bir yudum daha alırken otobüsün fren sesini duydu.

Otobüs jipin arkasında durmuştu. Kapısı açıldı ve mezar sessizliği yüksek sesli Meksika müziğiyle dağıldı. Yerel otobüs sistemlerinin hepsi Woodstock'dan kalma hoparlörler kullanıyor olmalıydılar. Otobüsten tek başına bir yolcu indi. Geleneksel Hindistan kıyafeti giyiyordu, pamuklu bir gömlek, beyaz bol pantolon ve sandaletler. Başında kenarları hafifçe kıvrılmış hasır şapka vardı. Çoğu Maya erkeği gibi o da kısa boyluydu. Bir ellinin biraz üzerinde değildi boyu. Yolcu ve otobüs şoförü arasında hızlı bir İspanyolca konuşma geçti, ardından el sallayarak vedalaştılar. Kapılar gürültüyle kapandı ve vitesi gıcırtyla geçtikten sonra otobüs dev bir müzik kutusu gibi yolda ilerlemeye başladı.

Ahh!

Gamay dişlerini bacağına geçiren bir böceğe bir şaplak indirmek için eğildi. Aynaya tekrar baktığında adam otobüsle birlikte yok olmuştu. Yandaki aynaya baktı. Yalnızca boş otoyol görünüyordu. Garip. Biraz bekledi. Sağ tarafında bir hareket oldu. Donup kaldı. Siyah taşlara benzer gözler jipin yolcu tarafından kendisine bakıyordu.

“Dr. Morgan-Trout sanırım.”

Adam Mexico City'den gelen telefonda duyduğu gibi yumuşak tonlamalı Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Tereddütle sordu, “Dr. Chi?”

“Emrinizdeyim.” Gamay'ın kolunda asılı duran çift namlulu tüfeğe baktığını görüp aşağı indirdi. “Özür dilerim, sizi korkutmak istemedim. Geç kaldığım için özür dilerim. Avlanıyordum ve biraz daha erken yola çıkmalıyım. Juan, yani şoförümüz, iyi kalpli, ama biraz geveze bir adamdır. Genç olan bütün kadın yolcularla sohbet eder. Umarım uzun süredir beklemiyorsunuz.”

“Hayır, önemli değil.” Fındık kahverengisi geniş yüze, çıkık elmacık kemiklerine, uzun ve hafifçe kıvrık burna sahip bu kısa boylu adam tam olarak beklediği gibi değildi. Önyargılı düşündüğü için kendi kendine kızdı.

Dr. Chi beyazlar dünyasında, onların utangaçlık tepkilerini anlayacak kadar uzun süre yaşamıştı. Donuk ifade değişmedi, ama koyu renk gözler keyifli ruh halini gösterircesine parladı. “Sizi şaşırtmış olmalıyım, haydut gibi tüfekle çıkagelen bir yabancı. Görünüşüm için özür dilerim. Evde olduğum zaman yerliler gibi oluyorum.”

“Kabalgım için özür dilerim, sizi güneşte dışarda bekletiyorum.” Yanındaki koltuğu işaret etti. “Lütfen gölgeye girin.”

“Ben gölgemi yanımda taşıyorum, ama nazik davetinizi kabul edeceğim.” Şapkasını çıkardı, kanvas çantasını omzundan indirdi ve yolcu tarafına bindi. Tüfeğini namlusu arkaya bakacak şekilde dikkatle iki koltuğun arasına yerleştirdi. Çantasını kucağına koydu.

“Çantanızın görünüşüne bakılırsa avınız başarılı geçmiş,” dedi Gamay.

Adam abartılı bir şekilde içini çekerek, “Dünyanın en tembel avcısı ben olmalıyım,” dedi. “Yolun

kenarında bekliyorum. Otobüs beni alıyor ve bırakıyor. Ormana yürüyorum. Bam-bom. Yola yürüyorum ve gelen otobüse biniyorum. Böylece avın münzevi zevklerini, zaferlerimi ve başarısızlıklarımı komşularıyla paylaşmanın sosyal ödülleri tadını çıkarıyorum. En zor olanı otobüsün zamanını ayarlamak. Ama evet, iyi gitti.” Çantasını havaya kaldırdı. “İki şişko keklik.”

Gamay üst dişlerindeki aktris ve model Lauren Hutton'inkine benzer hafif aralığı göstererek çarpıcı bir şekilde güldü. Çekici bir kadındı, muhteşem ya da aşırı seksi değildi, ama hayat dolu ve çoğu erkeğin çekici bulduğu erkeksi tavırlarıyla çok canlıydı.

“Güzel,” dedi. “Sizi ve kuşlarınızı bir yere götürebilir miyim?”

“Çok nazıksınız. Karşılığında ben de size ferahlatıcı bir içecek sunarım. Bu sıcakta beklemek yüzünden çok sıkılmış olmalısınız.”

“Fena değildi,” dedi Gamay saçları tamamen kontrolden çıkmış ve tişörtü koltuğa yapışmış olsa da.

Chi kibar yalanı takdir ederek başını salladı. “Geri gidip şu yolu biraz takip edebilirsiniz.”

Gamay jipi çalıştırdı, vitesi geriye taktı ve dönüş yaptı. Tekerlekler yoğun ormanın içinde kurumuş çamurdan oluşan tekerlek izlerini takip etti. Çeyrek mil kadar gittikten sonra ağaçlar seyredildi ve gün ışığının dolduğu bir açıklığa ve yerli kulübesine geldiler. Kulübenin duvarları tahta çubuklarla şekillendirilmiş ve çatısı palmiye yapraklarıyla kaplanmıştı. Jipten çıkıp içeriye girdiler. Tek mobilya metal açılır kapanır masa, kamp sandalyesi ve örgü hamaktı. Bir çift propan gaz lambası çatı kirişinde asılıydı.

Ayağıyla yerdeki tozu sildi. “Bu topraklar hep benim aileme ait olmuştur. Düzinelerce ev yüzyıllar boyunca bu noktada durdu ve tasarımı inşa edilen ilk evden bu yana değişmedi. Benim insanlarım fırtınalara ve rutubete dayanıklı bir ev yapmaktansa her seferinde yeni ev yapmanın daha kolay olduğunu öğrenmişti. Size içecek bir şey verebilir miyim?”

“Evet,” dedi Gamay etrafına bakıp bir vantilatör arayarak. “Teşekkür ederim, bu çok hoşuma gider.”

“Beni takip edin lütfen.” Kulübeden dışarı çıkıp ormana giden eski patikaya girdi. Bir dakikalık yürüyüşten sonra oluklu çatıyla kaplı cüruf bloklardan yapılmış bir binaya geldiler. Profesör kiltsiz kapıyı açtı ve içeri girdiler. Chi karanlık girintiye uzanıp etrafı araştırırken alçak sesle İspanyolca bir şeyler mırıldanıyordu. Birkaç dakika sonra bir makine çalıştı.

“Uzaktayken mazottan tasarruf etmek için jeneratörü kapatıyorum,” diye açıkladı. “Havalandırma bir iki dakika içinde devreye girer.”

Tavandaki çıplak bir ampul yandı. Küçük bir antredeydiler. Chi başka bir kapıyı açıp duvardaki düğmeye bastı. Florasan lamba yanıp iki çalışma masası olan penceresiz geniş bir odayı aydınlattı. Masaların üstünde bir dizüstü bilgisayar, tarayıcı ve lazer yazıcı, bir yığın kâğıt, mikroskop, slaytlar ve iri taş parçalarının bulunduğu çeşitli plastik torbalar duruyordu. Dikkatle etiketlenen büyük parçalar oraya buraya konmuştu. Dosyalar her yerdeydi. Kitap rafları kalın kitapların ağırlığı altında inliyor gibiydi. Duvarda Yucatan yarım adasının topoğrafik haritaları, kazı bölgesi fotoğrafları ve Maya oymalarının çizimleri vardı.

“Laboratuvarım,” dedi Chi belirgin bir gururla.

“Etkileyici.” Gamay tam teçizatlı bir arkeoloji laboratuvarını böyle ıssız bir yerde görmeyi bekleliyordu. Dr. Chi sürprizlerle doluydu.

Chi onun şaşkınlığını fark etmişti. “İnsanlar bazen yaşadığım ve çalıştığım yer arasındaki zıtlığı görünce hayretler içinde kalıyorlar. Mexico City'nin dışında yalnızca yaşamak için en gerekli şeyleri isterim. Uyuyacak ve yiyecek bir yer, sivrisinek için tülün olduğu bir hamak, yağmuru içeri sokmayacak bir çatı. Ama çalışmak zorunda olduğunuzda durum farklılaşıyor. İnsanın aletleri olmalı. Ve burada bilimsel bir araştırma yapmak için en önemli alet var.”

Eski, ama işe yarar buzdolabının yanına gitti, çantasının içindekileri rafa yerleştirip iki Seven-Up ve buz çıkardı. Bunları plastik su bardaklarının içine koydu. Kolunu şöyle bir savurarak dosyalar arasında bir yer açtı ve iki açılıp kapanır sandalye getirdi. Gamay oturdu, bir yudum alıp soğuk sıvının kavrulmuş boğazından aşağı akmasına izin verdi. İyi bir şampanyadan daha güzeldi tadı. Birkaç dakika sessizce oturup içeceklerinin tadını çıkardılar.

'Teşekkür ederim Dr. Chi,' dedi Gamay bardağı bu kez içme suyuyla doldurulurken. “Korkarım sandığımdan daha susuz kalmışım.”

“Bu ülkede vücut nemini kaybetmek hiç zor değildir. Artık enerjilerimiz yerine geldiğine ve susuzluğumuz giderildiğine göre size nasıl yardım edebilirim?”

“Telefonda söylediğim gibi ben deniz biyoloğuyum. Sahil dışında bir proje üzerinde çalışıyorum.”

“Oh, evet, NUMA'nın Chixulub meteor çarpma bölgesi yakınındaki gök cismi araştırması.”

Gamay başını bir yana eğdi. “Bunu biliyor musunuz?”

Chi ciddi bir şekilde başını salladı. “Fiskos gazetesi.” Gamay'ın şaşkın ifadesini görünce gülüp itiraf etti. “Yalan söyleyemem. NUMA merkezinden nezaketen müzeye gönderilen ve bizi araştırma hakkında bilgilendiren e-mail'i gördüm.”

Dosya dolabına uzanıp bir çekmeceyi açtı ve bir dosyayı çıkardı.

“Bir bakalım,” dedi dosyadakileri okuyarak. “Gamay Morgan-Trout. Otuz yaşında. Georgetown'da yaşıyor. Wisconsin doğumlu. Usta dalgıç. Kuzey Carolina Üniversitesi sualtı arkeolojisi mezunu. Uzmanlık alanını değiştirip Scripps Oşinografi Enstitüsü'ne kaydolmuş ve orada deniz biyologu olarak doktora derecesi almış. Yeteneklerini dünya çapında tanınan Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu için kullanıyor.”

“Her şey doğru,” dedi Gamay kavisli kaşlarını kaldırarak.

Teşekkür ederim,” dedi Chi dosyayı yerine koyarak. “Aslında sekreterimin çalışması. Siz aradıktan sonra NUMA'nın web sayfasına girmesini istedim ondan. Sürmekte olan projelerin tarifi ve katılanların kısa bir biyografisi yer alıyor orada. Adı yine listede olan okyanus coğrafyacısı Paul Trout'la bir akrabalığınız var mı?”

“Evet, Paul benim kocam. Site muhtemelen bizim Meksika'da tanıştığımızı yazmıyordur. La Paz'a saha gezisi için gitmiştik. Bunun dışında ev ödevinizi iyi yaptığınızı söyleyebilirim.”

“Korkarım benim katı akademik eğitimimden kaynaklanıyor.”

“Ben de detayları hatırlama eğilimindeyimdir. Hatırlayabilecek miyim bir bakalım.” Gamay gözlerini kapattı. “Dr. Jose Chi. Quintana Roo, Yucatan yarım adası doğumlu. Babası bir çiftçiymiş.

Çalışmalarında üstün başarı göstermiş, hükümet onu özel okullara göndermiş. Meksika Üniversitesi'nde lisans eğitimi almış. Harvard Üniversitesi'nde yüksek lisans yapmış, halen saygın Peabody Arkeoloji ve Etnoloji Müzesi'ne bağlı. Meksika Ulusal Antropoloji Müzesi'nin müdürü. Maya yazıtlarının toplanmasına katkılarından dolayı MacArthur Ödülü almış. Şu anda Maya alfabesi sözlüğü hazırlıyor.”

Gözlerini açtığında Chi'nin yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu gördü. Chi hafifçe alkışladı. “Bravo, Dr. Morgan-Trout.”

“Lütfen bana Gamay deyin.”

“Güzel ve sıradışı bir isim.”

“Babam şarap uzmanıydı. Saç rengim ona Beaujolais üzümlerini hatırlatmış.”

“İyi seçim Dr. Gamay. Ama bir şeyi düzeltmem gerekiyor. Sözlükteki çalışmalarımın gurur duyuyorum, ama Maya yazıtlarının toplanması pek çok yetenekli insanın işi. Sanatçılar, fotoğrafçılar, harita yapımcıları, katalog hazırlayıcıları, vs. Becerilerimi 'bulucu' olarak kattım.”

“Bulucu mu?”

“Size Açıklayayım. Sekiz yaşımdan beri avlanıyorum. Yucatan, Belise ve Guetemala'da dolaştım. Bu gezilerim sırasında sık sık harabelerle karşılaştım. Bazı insanlar kafamda Quija levhası taşımam gerektiğini söylüyorlar. Sanırım bu bir avcının etrafına karşı göstermesi gereken uyanıklılıkla katettiğim mesafenin bir karşılığı. Eğer bu bölgelerde uzun süre yürür ve yeterince uzağa giderseniz meşgul atalarımın bıraktığı kalıntılara ayağınız takılabilir. Şimdi söyleyin bana, bir deniz biyoloğunun karaya bağlı çalışan bir kemik arayıcısıyla ne gibi bir ilgisi olabilir?”

“Garip bir ricam olacak Dr. Chi, özgeçmişimde gördüğünüz gibi dikkatimi yaşayan şeylere çevirmeden önce sualtı kemik arayıcısıydım. İki ilgi alanım yıllar içinde birbirine karıştı. Ne zaman yeni bir bölgeye girsem deniz hayatının antik sanatsal temsilini arıyorum. En belirgin örneği midyedir. Haçlı askerleri bunu amblemleri olarak kabul ettiler. Binlerce yıl, hatta daha da öncesine dayanan Romalı ve Yunanlılara ait midye kabuğu resimlerini ve oymalarını görebilirsiniz.”

“İlginç bir hobi,” dedi Chi.

“Pek hobi sayılmaz, ama eğlenceli ve rahatlatıcı buluyorum. Geçmişe, bilimsel çizim çağından öncesine bir bakış atmamı sağlıyor. Bir resme ya da oymaya bakıyor ve türlerin yüzlerce, binlerce yıl önce nasıl göründüklerine dair bir fikir sahibi olabiliyorum. Bugün varolan yaratıkla kıyaslayarak genetik bir evrim ya da değişim olup olmadığını görebiliyorum. Koleksiyonumdan bir kitap hazırlamayı düşünüyorum. Deniz hayatı tasvirlerini barındıran arkeolojik bir alan biliyor musunuz? Balık, deniz kabuğu ve mercan arıyorum. Bir Maya zanaatkarının gözüne takılmış olabilecek herhangi bir deniz yaratığı olabilir.”

Chi dikkatle dinliyordu. “Yaptığınız şey büyüleyici. Ve çok da değerli, çünkü arkeolojinin kimsenin kullanmadığı ölü bir bilim olmadığını kanıtlıyor. Telefonda ne istediğinizi tam olarak açıklamamış olmanız çok kötü. Buraya kadar gelme zahmetinden kurtulurdunuz.”

“Sorun değildi, sizinle şahsen tanışmak istiyordum.”

“Buna sevindim, ama Maya'nın sanatsal konuları kuşlar, jaguarlar ve yılanlardır. Deniz hayatına dair temsiller o kadar stilizedir ki biyoloji kitaplarında gördüğünüz bir şey gibi tanıyamazsınız.

Papağan oymalarını bazı insanların file benzettiği gibi.”

“Bu konuyu daha da ilginç hale getiriyor. Gök cismi projesinden biraz zaman ayırabilirim. Eğer bana bazı harabeleri gösterebilerseniz müteşekkir olurum.”

Chi biraz düşündü. “Buradan iki saat kadar uzaklıkta bir alan var. Sizi oraya götürebilirim. Etrafa bakınırsınız. Belki bir şey bulursunuz.”

“Size zahmet olmayacağından emin misiniz?”

Tabii ki eminim.” Saate baktı. “Öğle yemeği saatinde orada olur, birkaç saat geçirir ve öğleden sonra buraya geri döneriz. Gün ışığı bitmeden araştırma geminize dönebilirsiniz.”

“Bu harika olur. Benim jipimle gidebiliriz.”

“Buna gerek yok,” dedi Chi. “Benim zaman makinem var.”

“Pardon?” Adamı doğru olarak duyduğundan emin değildi.

“İçerde banyo var. Ben öğle yemeğini paketlerken neden biraz serinleyip kendinize gelmiyorsunuz.”

Gamay omuz silkti. Jipten sırt çantasını aldı. Banyoya gidip yüzünü yıkadı, saçlarını taradı. Banyodan çıktığında Chi, Igloo marka soğutucusunu kapatıyordu.

“Zaman makinesine nereden biniliyor?” diye sordu havaya girerek.

“Dünya ulaşım modülünde,” dedi ciddi bir şekilde. Kapıdan çıktı. Tüfeğini yanına aldı. “Ne zaman kuşlarla karşılaşacağını hiç bilemezsin.”

Laboratuvar binasının arkasına geçerek bir başka yerli kulübesine giden patikadan yürüdüler. Bu kulübenin duvarları yoktu, çatı her köşedeki direklerle destekleniyordu. Palmiye çatısının altında mavi renkli Hum Vee marka dört tekerlekli bir arazi aracı duruyordu.

Gamay neşeyle bir çığlık attı. “Zaman makinemiz bu mu?”

“Sizi bir zamanlar antik medeniyetlerin yaşadığı alanlara götüren bir buluşa başka ne ad verebilirsiniz ki? Körfez Savaşı'nda kullanılan askeri araçların medeni modeline çok benzediğini biliyorum, ama bu merakı gidermek amacıyla yapıldı.”

Soğutucuyu arkaya koydu ve Gamay için kapıyı açtı. Gamay yolcu koltuğuna bindi, kontrol panelindeki bir uçaktakine benzer enstrümanları tanıdı. O ve Paul'un Georgetown'da bir Hummer'ları vardı. Jipin yerini almak için tasarlanmış geniş araç Washington trafiğinde ürkütücü bir güç sağlıyordu.

“Jiple geldiğimiz yol aslında arka yol,” diye açıkladı Chi. “Burada sizi ana yola götüren bir yol var.” Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Başı direksiyonun hizasını çok az geçiyordu.

Bu ilginç bir macera olacak, diye düşündü Gamay. Arkasına yaslanıp, “Altı numaralı palamara çekin Bay Sulu.”

“Altı numaralı palamar tamam,” dedi Hummer'ın vitesini takarak. Araç ileri doğru fırladı. “Ama sizin için bir sakıncası yoksa önce on ikinci yüzyıla uğrayacağız.”

Tucson, Arizona

Kısım 17

Jet, Tucson Uluslararası Havaalanı'na yaklaşırken Austin'in penceresinden Santa Catalina sıradağlarından yükselen Lemmon Dağı'nın sarp doruğu görünüyordu. İniş sorunsuzdu. Birkaç dakika sonra o ve Zavala bez çantalarını omuzlarına takıp terminalden sıcak Arizona gün ışığına çıktılar. Kendilerini alacak olan aracı görmek için etraflarına bakındılar. Gümüş rengi tozlu bir Ford kamyonet kornasını çalıp kaldırıma yanaştı. Kamyonete yakın olan Austin yolcu kapısını açtı. Ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Görmeyi beklediği son kişi direksiyondaydı. Nina Kirov.

Nina, NUMA toplantısındaki kıyafetinin yerine haki şort ve soluk mavi bir tişört giymişti. “Çocuklar sizi gideceğiniz yere bırakabilir miyim?” dedi derin güneyli aksanıyla. “O heyecanlı deniz motosikleti gezintisinin karşılığını veremedim size.”

Austin kısmen şaşkınlığını gizlemek için bir kahkaha attı. “Böyle buluşmayı bırakmamız gerektiğini söyleyebilirim, ama içten olmaz.”

Austin'in kiminle konuştuğunu görünce Zavala'nın ağzı bir karış açıldı.

“Merhaba Joe,” dedi Nina. “Eğer sen ve Kurt çantalarınızı arkaya atarsanız yola çıkabiliriz.”

İki adam çantalarını kamyonetin arkasına atarken Zavala gizleyemediği bir hayranlıkla fısıldadı. “Bunu nasıl ayarladın?”

Austin yorumsuz bir şekilde homurdanıp Zavala'ya göz kırptı. Kamyonete atlayıp havaalanından ayrılan trafiğe karıştılar. Tucson Bulvarı'na dönüp kuzeye yönelirlerken Nina, “Bu durumu size açıklamalıyım,” dedi. “Gerçekten yeni bir görevim var. Bu projede sizinle ve ekibinizle çalışıyorum.”

“Hoş bir sürpriz. Neden bu sabah Washington'da görüştüğümüzde planlarından söz etmediğini merak ediyorum yalnızca.”

“Amiral Sandecker bir şey söylemememi istedi.”

Zavala güldü. “Garip ve kaçık NUMA dünyasına hoş geldin.”

Nina devam etti. “Bir süredir olayların dışında olduğunuzu ve olanları size sırasıyla anlatmak istediğini söyledi. Ayrıca toplantıya odaklanmanızı istiyordu ve eğer ...şey, benim de sizinle çalışacağımı bilerseniz biraz dikkatinizin dağılabileceğini düşünüyordu.”

Austin başını salladı. Sandecker'in beklenmeyi yapması beklenebilirdi her zaman. “Haklı, dikkatim tamamen dağılırdı.”

Nina gülümsedi. “Projeye gerçek görünümü vermek için bir arkeologa gerek duyuyordu. Yardımcı olup olamayacağımı sordu. Evet dedim. En azından bunu yapabiliyordum.” Sesi sertleşmişti. “Her kimlerse bu insanları yakalamak istiyorum.”

“Duygularını anlıyorum Nina, ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Bu iş tehlikeli olabilir.”

“Bu olasılığı çok dikkatli bir şekilde düşündüm. Amiral geri çekilmem için her türlü fırsatı tanıdı

bana.”

“Lütfen yanlış anlama, amiralin senin bu projede yer almanı teknik uzmanlığın dışındaki nedenler yüzünden istiyor olabileceği hiç aklına geldi mi?”

Nina ciddi gri gözleriyle ona baktı. “Baştan beri bunu çok açık bir şekilde ortaya koydu.”

“O halde yem olarak kullanıldığını biliyorsun.”

Başını salladı. “Burada olmamın temel nedeni bu, Dr. Knox, Sandy ve diğerlerini öldüren insanları çekmek. Neye mal olursa olsun onların adalete teslim edilmelerini istiyorum. Üstelik, artık benimle ilgilendikleri bile kesin değil. Haftalardır Cambridge'deydim ve karşılaştığım en tehlikeli şey Harvard Meydanı'ndaki trafikti. Dolabımdan siyah elbiseli adamlar fırlamadı. Kendimi korumak için kimseyi tutmadım ve hâlâ hayattayım.’

Austin kendi tuttuğu korumaların onun etrafında olduklarını Nina'ya söylememeye karar verdi; yalnızca onları görmemişti. Nina'nın inatçı çenesi bu işin sonunu getirmeye kararlı olduğunu gösteriyordu.

“Sert babacan ses tonum aksini söylüyor olabilir, ama seni gördüğüme gerçekten çok sevindim.”

Nina'nın hafif kaş çatışı Austin'in sözleri karşısında gülümsemeye dönüşmüştü.

Kısa bir süre sonra Oracle Kavşağı'na giden Pioneer Parkway'e çıktılar. Geniş arazilerdeki evlerin yerini çöl ve kaktüsler almaya başlamıştı. Sabırla dinleyen Zavala, Austin'in zihninin birkaç seviyede çalıştığını biliyordu, profesyonel kaygı ve şahsi kaygıları vardı. Aldığı Latin mirasla Joe bir romantikti, ama Sandecker'in olası dikkat dağınıkları konusunda haklı olduğunu görebiliyordu. Duraklamadan yararlanarak tartışmayı daha pratik bir yöne çevirdi.

“Bu konuyu hallettiğimize göre artık asıl meseleyi konuşabiliriz.”

“Hatırlattığın için teşekkürler,’ diye katıldı Austin. “Rudi bizi bilgilendirdi, ama bir şey atlamış olabileceğini düşünerek ayrıntıların üzerinden geçmeliyiz.”

“Ben bildiklerimi anlatayım,” dedi Nina. “İlk konuşmaya başladığımızda kısa bir sürede titizlikle hazırlanmış bir plan ortaya koymanın en önemli konu olduğu ortaya çıktı.”

“Neden bilmiyorum,’ dedi Austin. “Bütün ihtiyacımız olan şey umut vaat eden bir arkeolojik alan, inanılır görünen sahte bir gezi, kazı yapacağına inandığımız insanlar, keşfedilecek şaşırtıcı bir sanat eseri ve bulduğumuz şeyi dosta düşmana yaymak.”

“Bu durumu özetliyor. Broadway oyunu sahneye koymak gibi bir şey,” dedi Nina. “Yalnızca sahne, aktörler ve metin olmadan bunu yapmamız bekleniyor. Amiral, Yarbay Gunn'a yan gösterileri organize etme görevini vermişti. Halihazırda sürmekte olan bir geziye katılmamızı önerdi. Ama bunun da kendi zorlukları olacaktı.”

Austin başını salladı. “Meşru bir geziye katılarak 'Kontrolü biz devralıyoruz ve bu arada sahte bir sanat eseri gömmek istiyoruz, çünkü bir grup silahlı kiralık katili kendimize çekmek istiyoruz,’ dememiz gerekir. Evet bu biraz sorun olabilirdi.”

“Büyük bir sorun. Bu yüzden yarbay gerçekten bir dâhinin özelliklerini taşıyan bir plan yaptı.”

“Rudi hep böyledir,” dedi Austin.

“Onun fikri bir efsane üstüne inşa etmektir. Arizonalı Romalıları.”

Zavala güldü. “Bir futbol takımının adı gibi.”

“Olabilirdi, ama değil. 1924'te Nine Mile Hole posta arabası durağındaki eski kerpiç fırının yakınlarında bazı insanlar kurşundan yapılmış ve otuz kilo ağırlığında dini haça benzer bir şey çıkarmışlar topraktan. Cizvit misyonerler veya İspanyol fatihler tarafından bırakıldığını düşündüler. Haç caliche'yle, yani sert kalsiyum karbonat kabuğuyla kaplanmıştı. Katı parçaları temizledikten sonra kurşun perçinlerle birbirine bağlanan iki haç buldular. Ve metalin üzerinde bir yazı vardı.”

“Kilroy buradaydı,” dedi Zavala.

“Kilroy Latince yazıyordu. Arizona Üniversitesi yazıyı tercüme ettiler. İnanılmaz bir hikâyeyi anlatıyordu yazı. M.S. 775'te ünlü Theodorus'un idaresindeki yedi yüz erkek ve kadının Roma'dan yelken açıp okyanusta fırtına yüzünden nasıl battığını anlatıyordu. Karaya çıkmayı başardılar, gemilerini terk ettiler ve sıcak çöle varana dek yürümeye devam ettiler. Terra Calalus adında bir şehir kurup gelişmeye başladılar, ta ki köle yapılan kızıl derililer isyan edip Theodorus'u öldürene kadar. Şehir yeniden inşa edildi, ama kızıl derililer tekrar ayaklandılar. Jacobus adındaki yaşlı Romalı hikâyenin haçın üzerine yazılmasını istedi.”

“Romalıların bu geziyi tamamlamaya yetecek kadar büyük ve açık denize dayanıklı gemileri vardı,” dedi Austin. “Ama eski ucuz dergilerden çıkmış bir şeye benziyor. Barbar Conan.”

“Ya da Thoorana'nın İnsan Tanrısı Amalric,” diye ekledi Zavala.

“Yeter çocuklar,” dedi Nina sahte bir kızgınlıkla. “Bu ciddi bir konu. Sizin tepkinizin de açıkça gösterdiği gibi hikâye şüpheci için eleştirilmesi kolay bir hedef, ki o zamanlar olan şey de buymuş. Ama metal üzerine işlenen Romalı kafası haçın bulunduğu yerin yakınında, yine caliche'yle kaplı olarak bulununca fikirlerini değiştirmişler. Üniversiteden bir arkeolog kazı düzenlemiş. Daha fazla haç, dokuz antika kılıç ve bir labarum, yani Roma imparatorluğuna ait bir sancak bulmuşlar. Bazı insanlar inanmaya başlamış. Diğerleri bunların Mormonlar tarafından konduğunu söylemiş.”

“Bunları gömmek için ta Utah'dan mı gelmişler?” dedi Austin.

Nina omuz silkti. “Dünya çapında bir ihtilaf vardı. Bazı uzmanlar nesnelere derinliğinin ve caliche kabuğun Kolomb'dan önce yapılmadıkları takdirde sahte olamayacaklarını kanıtladığını söylüyordu. Şüpheci Latin gramer kitaplarındakilere benzer yazılı ifadeleri buldular. Bazıları bu eski eserlerin Maximilian zamanındaki Napoleon'un Meksika tahtına çıkardığı politik sürgünler tarafından bırakıldığını söylediler.”

“Bulunan eserlere ne olmuş?”

“Üniversite projenin fazla ticari hale geldiğine karar vermiş. O zamandan beri bir bankada saklanıyorlarmış. Kazılara devam etmek için para ayrılmamış.”

“Buradan nereye gittiğimizi görüyorum sanırım,” dedi Austin. “Bunca zaman sonra kazı için para bulundu. Ve benim tahminimce NUMA'nın bütçesinden geliyor.”

“Hıh-hıh. Gezinin isminin açıklanmasını istemeyen varlıklı bir destekçi tarafından sağlandığını söyleyeceğiz. Bu kişi çocukluğundan beri bu hikâyeden etkileniyormuş ve esrarın çözülmesini istiyormuş. Manyotometre sonuçları orijinal kazı alanının yakınındaki terk edilmiş bir çiftlikte ilginç olasılıklar söz konusu olduğunu gösterdi. Orayı kazdık ve Roma hatırasını bulduk.”

“İlginç bir hikâye,” dedi Zavala. “Kimsenin yutacağını düşünüyor musun?”

“Yutacaklarını biliyoruz. Gazeteler ve televizyon istasyonları inanırlılığımızı arttıracak bazı haberler yaptılar zaten. Time-Quest’le bağlantıya girdiğimizde projeden haberdar oldular ve bize yardım etmek istediler.”

“Sana para mı verdiler?” diye sordu Austin.

“Para istemedik. Gönüllü istedik. İki tane gönderdiler. Karşılığında âdetleri olduğu üzere sıradışı herhangi bir şey bulunduğunda basından önce haberdar edilmek istediler. Bunu da zaten yaptık.”

Austin ileriye dönük düşünüyordu. “Halkın dikkati bu kadar çekilmişken gezi grubunun ortadan kaybolmasını sağlamak oldukça zor olacak.”

“Amiral bundan söz etti. Kazının kamusal yönünün suikast girişimlerini zorlaştıracaklarını düşünüyor. Eseri çalmayı ya da tahrip etmeyi deneyeceklerdir.”

“Belki ellerinde silahlarla gelmeyeceklerdir, ama durum bu olursa yollarına çıkmayı tavsiye etmem,” dedi Zavala.

“Time-Quest’e eski eserden ne zaman söz ettiniz?” diye sordu Austin.

“Üç gün önce. Yetmiş iki saat boyunca başka kimseye söylemememizi istediler.”

“Demek oluyor ki bu gece harekete geçecekler.”

Nina onlara kazı hakkında bilgi verdi. Kendisi proje arkeologuydu. NUMA ekibinin denizaltı geçmişlerinin yerini karayla daha fazla bağlantılı olan belgeler almıştı. Trout kolayca bir jeolog rolüne girmiş, Austin mühendis ve Zavala da metalürjisi olarak nitelendirilmişti.

Kamyonet Tucson’un eteklerindeki yüksek çöl kırsalında tırmanmaya devam ediyordu. Anayoldan çıkıp dikenli çalılar ve kaktüslerin yanından geçen toprak yola girdiklerinde akşam olmak üzereydi. İki Winnebago RV ve birkaç diğer aracın bir kerpiç yığınının yanında toplandığı yerde durdular. Austin dışarı çıkıp bölgeyi inceledi. Eski kayalık duvarlar az çok terk edilmiş bir çiftliği hatırlatıyordu. Toplanan bulutların arasından süzülen öğleden sonra güneşi çöle bakır rengini veriyordu.

Trout’un zayıf bedeni yanlarına geldi, elini uzattı. Gap’in elbise rafından henüz gelmiş gibi duran haki kıyafetler vardı üzerinde, uçları düğmeli ince çizgili gömlek ve her zaman taktıklarından daha küçük ve daha az parlak renkli bir papyon. Arkeolojik kazının doğasına verdiği tek taviz işçi çizmeleri idi, ama onlar da az önce cilalanmış gibi duruyordu.

“Bu sabah Nina’yla birlikte Washington’dan geldim,” diye açıkladı. “Hadi gelin, size etrafi göstereyim.” Onları eski çiftliğin kalıntılarının arkasındaki yoldan geçirip alçak bir tepeye getirdi. Burada bir bölüm toprağa kazıklar çakılmıştı. Yaşlı bir çift ahşap ve telden yapılmış ağ çerçevesi üzerinde çalışıyordu. Bir adam toprağı kazıp eleğe atıyordu ve bir kadın ağa yakalanan nesnelere ayırıp plastik torbalara koyuyordu. Trout gerekli tanıştırmaları yaptı. George ve Harriet Wintage altmışlı yaşların sonunda ya da yetmiş yaşlarında olan, ama gençlerin zindeliğini ve enerjisini taşıyan hoş bir çiftti. Washington’dan geldiklerini söylediler.

“Eyalet olan Washington’dan,” diye düzeltti Bayan Wintage gurur dolu bir gülümsemeyle.

“Spokane,” diye açıkladı uzun boylu gümüş rengi saçlı ve sakallı kocası.

“Hoş bir kasabadır,” dedi Austin.

“Teşekkürler,” dedi adam. “Yardıma geldiğiniz için de teşekkürler. Bu arkeoloji işi on sekiz delikli golften daha zor. Bu işi yapmak için gerçekten para ödediğimize inanmıyorum.”

“Oh, şunu bir dinleyin hele. Böyle bir fırsatı hiçbir şeye değişmezdi. George, neden satın almak istediğin Indiana Jones şapkasını anlatmıyorsun?”

Kocası güneşi işaret etti. “Burası Indiana Jones tatlım. Eyaletteki gibi. Yalnızca güneş çarpmasından korunmaya çalışıyordum,” dedi kalın bıyıkları arasında kaybolan gülümsemesiyle.

Bu şakalaşmalardan sonra yeni gelenler kazı bölgesine götürüldü. Yakındaki dikdörtgen şeklindeki sığ çukurlarda dizleri üstüne çökmüş iki adam bahçe kürekleriyle toprağı kazıyorlardı. Austin önceki görevlerden NUMA ekibine bağlı olduklarını bildiği eski donanma SEAL'lerini tanıdı. Sandecker riske girmiyordu. Bunlar NUMA'nın güvenlik bölümünden en üst düzeydeki iki adamdı. Austin'in yalnızca Ned adıyla tanıdığı daha uzun boylu olanı bir vücut geliştiricinin klasik geniş omuzlarına ve ince beline sahipti. Kürek elinde kürdan gibi kalıyordu. Kısa boylu arkadaşı Cari ise daha zayıftı, ama Austin geçmiş deneyimlerinden onun daha öldürücü olduğunu biliyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Nina.

Ned güldü. “İyi, ama kimse bize gerçekten bir şey bulursak ne yapacağımızı söylemedi.”

“Yeniden gömmesini söyledim,” dedi Cari kısaca.

“Bu fena fikir değil,” dedi Austin. “NUMA dalgıçlarının Arizona çölünün ortasında ne yaptığını açıklamak gerekmez o zaman.” Nina'nın Fas olayı hakkında söyledikleri geçiyordu aklından. “Bugün bir yabancı geldi mi buralara?”

Trout ve diğer iki adam birbirlerine bakıp birer kahkaha patlattılar.

“Eğer garip insanlar demek istiyorsan istemediğin kadar çok geldi. Bu tip projelerin ne denli çok kaçığı çektiğini görmek çok şaşırtıcı.”

“Adil olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Cari. “Bir adam UFO-Atlantis bağlantısına dair izlere bakmamı önerdi. Onunla konuşmam sona erene kadar bütün bunlar bana çok mantıklı geldi.”

“Bütün bu operasyon kadar mantıklı,” dedi Austin acı bir şekilde gülümseyerek. “Başka gelen oldu mu?”

“Kameraları ve not defterleriyle birkaç kişi geldi,” dedi Trout. “Televizyon muhabirleri ya da gazeteci olduklarını söylediler.”

“Kimlik kartları var mıydı?”

“Sormadık. Zaman kaybı gibi göründü. Eğer bu adamlar bizim düşündüğümüz kadar organizeyse sahte belgeleri de vardır. Pek çok seyircimiz ve gönüllümüz de vardı. Onlara şimdilik ön hazırlıkları yaptığımızı ve isimlerini alıp onlarla bağlantı kuracağımızı söyledik. Herkes şu kaktüsün üstündeki kameraya çekildi.”

Austin iyi silahlanmış adamlara karşı kendilerini savunmak zorunda kaldıkları Azereızs'taki çarpışmayı düşünüyordu. Savunmacılar olarak şaşırtma ve şans unsuruna sahiplerdi. Ama kendisi ve Zavala'nın taşıdığı yaralar olayların kolayca başka yöne gidebileceğini gösteriyordu. Bu sahte çukur kazıcıları bile bir saldırıyla kolayca yenilgiye uğratılabilirlerdi.

“Nasıl bir desteğe sahibiz?” diye sordu.

“Dönüşten hemen önceki eski benzin istasyonunda altı adamımız var,” dedi Ned. “İşareti aldıktan sonra beş dakika içinde burada olabilirler. Bunu denedik.” Kemerindeki çağrı cihazına dokundu. “Bir düğmeye basıyorum ve yola çıkıyorlar.”

Austin'in gözleri etrafında gezindi, sonra uzaktaki dağları taradı. Gariptir ki bir deniz adamı olarak çöldeyken kendini daha güvende hissediyordu. İki çevre arasında benzerlikler vardı, sonsuz manzara, potansiyel şiddetli hava değişimleri ve insan hayatına karşı acımasız düşmanlık.

“Ne düşünüyorsun Joe? Eğer saldıran taraf olsaydın hangi yönden gelirdin?”

Bu konuyu bir süredir düşünmekte olan Zavala tereddüt etmeden cevap verdi. “Geldiğimiz yol en kolay girişi sağlıyor, bu yüzden en belirgin saldırı hattı çölden gelecektir. Öte yandan, çölü düşünmemizi isteyebilirler, bu yüzden yoldan gelebilirler. Ulaşım araçlarına bağlı. Fas'ta hovercraft kullandıklarını unutmadım.”

“Ben de öyle. Hovercraftın açık çölde gizlenmesi güç olabilir.”

“Görünüş aldatıcı olabilir,” dedi Cari. “Çiftlik etrafındaki bölgeyi kolaçan ettim. Oradaki arazide Sun City'dekinden daha fazla çatlak var. Kuru vadi, doğal oyuklar. Bütün bir orduyu saklayamayabilirsin, ama hayatı ilginç hale getirebilecek büyüklükte bir ölüm timini gizleyebilirsin.”

“Ve hayatı kısaltacak,” dedi Austin. “O halde çölü seçeceğiz. Benzin istasyonundaki çocukların karanlıktan sonra yolda nöbet tutmalarını sağlayın. Onları destekleyen kimse var mı?”

Ned başını salladı. “Hıh-hıh. Bir helikopter ve baştan ayağa silahlı bir düzine adam buradan üç mil ötede kamp yapıyor. Onlar için de beş dakikalık varış zamanı hesapladık.”

Beş dakika çok uzun olabilir, diye düşündü Austin, ama ayarlamalar konusunda genel olarak iyi şeyler hissediyordu. Spokane çiftinin sıkı bir şekilde çalıştığı bölgeye baktı.

“Ya Time-Quest'in gönderdiği kişiler?”

Trout güldü. “Eğer onlar kiralık katilse şimdiye dek gördüğüm en iyi kamufraj bu. Geçmişlerini inceledik, temizler.”

“Ben bunu düşünmüyordum,” dedi Austin. “Sorun başladığında onları korumak için bir planımız olmalı.”

“Sorun değil,” diye cevap verdi Trout. “Anayoldaki bir motelde kalıyorlar.”

Austin, Nina'ya döndü. “Seni de motel odasına gitmeye ikna edebilir miyim?”

“Hayır,” dedi kesin bir biçimde.

“Neden cevabın beni şaşırtmadı? Eğer kalmakta ısrar edersen Joe ve bana yakın olmanı istiyorum. Ve tam olarak sana söylediğim şeyleri yapacaksın. Şimdi, saldırıyı başlatması gereken şu eski eser nerede?”

Nina güldü. “Mahzen'e sakladık,” dedi.

Ned ve Cari işlerine geri döndüler. Nina bir RV'nin yanında kurulmuş olan metal kulübeye giden yolu gösterdi. Kilidi kemerindeki bir anahtarla açtı. Elektrik yoktu, bu yüzden gazlı kamp lambasını yaktı. Üzerinde kalın kalasların çaprazlama durduğu iki testere tezgâhı vardı içerde. Kalasların üzerinde ressamın kanvas örtüsüyle kaplı bir nesne duruyordu.

Trout, “Bir şeyin yaşına yıllar ekleme konusunda modern bilimin yapabilecekleri çok şaşırtıcı,” dedi. “NUMA laboratuvarındaki çocuklar normalde birikimi yıllar sürebilecek olan bir parça caliche'yi kolayca hazırladılar.” Çarpıcı etki yaratması için bekledi, sonra örtüyü kaldırdı. “Voila.”

Austin ve Zavala lambanın ışığında aydınlanan nesneye bir an için baktılar. Sonra daha yakından görmek için yaklaştılar. Austin uzanıp bronz yüzeye dokundu. “Bu düşündüğüm şey mi?”

Trout boğazını temizledi. “Sanırım yaratıcıların kullandığı terim sanatçı özgürlüğü. Ne düşünüyorsun?”

Austin'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Bence mükemmel,” dedi.

Yucatan, Meksika

Kısım 18

Gamay Uzay Yolu yorumuna pişman olmaya başlamıştı. HumVee iki şeritli dar yolda hızla ilerliyordu. Chi gelişmiş bir radarla seyrediyor gibiydi. Dönen direksiyonun üstünü göremeyecek kadar kısa olduğu için geniş aracı çukurların ve intihara kalkışan teşbih böceklerinin etrafından kolaylıkla geçirmesinin başka açıklaması olamazdı. İki yandaki ağaçlar yemyeşildi.

Onu yavaşlatmak için bir hile deneyen Gamay. “Dr. Chi, Maya sözlüğünüz nasıl gidiyor?” diye sordu.

Profesör ağır tekerleklerin ve aracın etrafından akan havanın gürültüsünü aşarak konuşmaya çalıştı. Gamay bir elini kulağına dayadı. Chi anladığını belirtircesine başını salladı. Ayağını gazdan çekti ve havalandırmayı açtı.

Ferahlatıcı serin hava içeri doldu. “Bunu daha önce neden yapmadığımı bilmiyorum.” dedi. “Sözlük hakkında soru sorduğunuz için teşekkür ederim. Ne yazık ki şimdilik bu proje üzerinde çalışmaya ara verdim.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Müzede meşgul olmalısınız.”

Cevabı gülen bakışlar oldu. “Müzedeki işlerimin çok çaba istediğini söyleyemem. Kadrodaki tek safkan Maya olarak ense yapabiliyorum. Sanırım sizin ülkenizde bunlara 'gösterişi olmayan' işler diyorsunuz. Meksika'da bunlar büyük saygı uyandıran köklü mevkilerdir. Aslında ofisten uzakta sahada olmak için teşvik ediliyorum.”

“Anlamıyorum. Sözlük...”

“Daha büyük ihtiyaçların yanında ikinci derecede kalıyor olmalı. Zamanımın çoğunu mirasımızı çalan yağmacılarla savaşarak geçiriyorum. Tarihi eserlerimizi ürkütücü bir hızla kaybediyoruz. Her ay binlerce eski çömlek parçası Maya bölgesinden çalınıyor.”

“Binlerce mi?” dedi Gamay duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sallayarak. “Sorunlarınız olduğunu biliyordum, ama durumun bu kadar kötü olduğunu tahmin etmemiştim.”

“Çok fazla insan bilmez. Ne yazık ki korkutucu olan çalınan eşyaların miktarı değil niteliği. Kaçak mal satıcıları basit işler için zaman kaybetmiyorlar. En iyileri alıyorlar. Geç Klasik döneme, M.S. 600-900, ait Codex tarzı seramikler en yüksek değere sahip. Güzel parçalar. Ben de onlara sahip olmayı isterdim.”

Nina dudaklarını öfkeyle sıkarak camdan dışarı baktı. “Bu bir trajedi.”

“Hırsızların çoğu chicle2 arazilerinde çalışan chiclero'lardır. Oldukça sert bir ırktır. Chicle jiklet yapımında kullanılan bitki özüdür. Geçmişte, Amerikalılar daha az çiğnerken sakız piyasası düştü ve chiclero'lar yağmacılığa başladı, kültürümüzün çoğunu kaybettik. Ama şimdi durum daha kötü.”

“Ne bakımdan Dr. Chi?”

“Artık chicle piyasası bir fark yaratmıyor, iyi bir çaydanlığı iki yüz ila beş yüz dolar arasında satabilecekken neden bir tarlada belini kirasın. Paraya alıştılar. Yağmalama organize bir şekilde

yapılıyor. Tam gün çalışan yağmacılar Guatemala. Carmelita'daki kaçak mal satıcıları tarafından işe alınıyor. Sanat eserleri oraya taşınıyor, kamyonlara yükleniyor ve sınırdan Belize'ye geçiriliyor. Sonra gemi ya da uçakla Birleşik Devletler'e ve Avrupa'ya gönderiliyor. Sanat eserleri galerilerde ve açık arttırmalarda binlerce dolar getiriyor. Müzeler ve özel koleksiyoncular daha da fazlasını veriyor. Kaynak belgesi sağlamak zor değil.”

“Yine de bu sanat eserlerinin çoğunun çalıntı olduğunu biliyor olmaları gerekiyor.”

“Elbette. Ama bundan şüphelenseler bile geçmişte koruduklarını söylüyorlar.”

“Bu bir kültürü yok etmeye yönelik inandırıcı olmayan bir bahane. Ama bu konuda ne yapabilirsiniz ki?”

“Daha önce dediğim gibi ben 'bulucuyum.' Yağmalanmadan önce alanı bulmaya çalışıyorum. Ancak hükümet sanat eserleri yeraltından çıkarılana dek bölgeyi koruma altına almayı garanti ettiğinde bulduğum yerleri açıklıyorum. Aynı zamanda Birleşik Devletler ve Avrupa'daki bağlantılarımı kullanıyorum. Zengin ülkelerin hükümetleri kaçakçıları hapse atabiliyor, mallarına el koyarak can damarından vurabiliyor.”

“Neredeyse umutsuz görünüyor.”

“Öyle,” dedi üzgün bir şekilde.”Ve tehlikeli de. Ortadaki para bu kadar yüksekken şiddet daha da olağan hale geliyor. Kısa bir süre önce bir işçi Maya eserlerini ülke dışına göndermek yerine oldukları yerde bırakılmalarını ve onları görmek için turistlerin getirilmesini söyledi. Herkes için daha fazla para getirirdi bu.”

“Fena fikir değil. Dinleyen oldu mu?”

“Oh evet.” Dudakları karanlık bir gülümsemeyle büküldü. “Birisi onu çok iyi dinledi. Öldürüldü. Eyvah!”

Frenlere asıldı. HumVee bir jet uçağı gibi hız kaybedip sağa doğru savruldu.

Chi kaldırıma çıkıp ağaçlara doğru giderken, “Özür dilerim!” diye bağırdı. “Dalmışım. Bekleyin, içeri giriyoruz!” diye bağırdı kırılan dalların ve kükreyen motorun gürültüsü arasında.

Gamay bir kaza yapacaklarından emindi, ama Chi'nin keskin gözleri kendisinin fark edemediği bir şeyi görmüştü, yoğun ormanda zorlukla görünen bir açıklık. Profesör direksiyona çılgın bir cüce gibi asılırken dalları budayan araç ormanın içinde ilerlemeye başladı.

Bir saat kadar hoplayıp zıpladılar. Chi, Gamay'ın kesinlikle göremediği bir rotayı takip ediyordu ve Chi yolun sonuna geldiklerini söyleyince çok şaşırıldı. Profesör en azından birkaç metre karelik alandaki bitkileri yerinden sökerek araca manevra yaptırdı, sonra da durdu.

“Ormanda yürüyüş zamanı.”

Chi hasır şapkasının yerine Harvard beysbol şapkasını başına geçirdi. Dallara takılmasın diye güneşliğini arkaya doğru çevirmişti. O çantaları boşaltırken Gamay şortunu bluciniyle değiştirdi, böylece bacaklarını dikenlerden ve yabancı otlardan korumuş olacaktı. Chi öğle yemeklerinin bulunduğu sırt çantasına kolunu taktı, tüfeğini omzuna astı ve bir palayı belindeki kemere soktu. Gamay kamera ve not defterlerinin bulunduğu ikinci çantayı taşıyordu. Chi buldukları yeri anlamak için güneşin konumuna bakarak ormana daldı.

Gamay uzun bacakları, dar kalçaları ve orta büyüklükteki göğüsleriyle atletik bir yapıya sahipti. Küçük bir kızken, erkek gibi kız, derlerdi ona. Hep erkek gruplarıyla birlikte koşar, ağaç evleri yapar, Racine, Wisconsin sokaklarında beysbol oynardı. Yetişkin bir kadın olarak zindelik delisi olmuş, alternatif tıbbı derinlemesine dalmış ve Virginia kırsalına yaptıkları aile ziyaretleri sırasında koşmuş, bisiklete binmiş ve yürümüştü. Bir yetmiş beş boyuyla profesörden neredeyse otuz santim uzundu. Ama ne kadar çevik ve zinde olursa olsun profesöre yetişmede zorluk çekiyordu. Kendisinin bir kenara itmek zorunda kaldığı dalların arasında akarcasına geçip gidiyordu. Chi'nin ormanın içinden sessizce geçişi kendisinin dalları ezerek geçen bir inek gibi ses çıkardığını düşünmesine neden oldu. Yalnızca Chi palasıyla yolu kapatan dalları keserken biraz nefes alma fırsatı buldu.

Küçük bir tepeyi tırmandıktan sonra yine böyle bir anda yerde katmanlar halinde duran kireçtaşı parçalarını gösterdi.

“Burası eski Maya yolunun bir parçası. Yucatan'ın her yerinde şehirler arasında böyle yükseltilmiş yollar bulunur. Romalıların inşa ettiği her şey kadar iyidir. Bundan sonra yolculuk daha kolay olmalı.”

Tahmini doğru çıkmıştı. Çimenler ve otlar hâlâ yüksek olsa da sağlam destekler yürümeyi kolaylaştırıyordu. Uzun süre durmadılar. Chi ağaçların arasından uzanan düşmüş taş kalıntılarını gösterdi. “Bunlar şehir duvarlarının kalıntıları. Neredeyse vardık sayılır.”

Birkaç dakika sonra ağaçlar seyrelti ve ağaçların arasından bir açıklığa çıktılar. Chi palasını kınına soktu.

“Shangri-la'ya hoşgeldiniz.”

Yarım metre yarıçapında bir vadinin kenarındaydılar. Vadi alçak çalılar ve orada burada kırılmış yatan ağaçlarla çevriliydi.

Gamay gölgeden aniden gün ışığına çıkmanın etkisiyle gözlerini kırıştırtıyordu. Gözlerindeki teri silerek, “Ütopya hayalim tam olarak böyle değildi.” dedi.

“Eh, mahalle son bin yıl içinde bozuldu,” diye sızlandı. “Ama sessiz olduğunu kabul etmelisiniz.”

Duydukları tek ses kendi solukları ve milyonlarca böceğin vızıltısıydı.

Gördüğünüz şey orta büyüklükteki bir yerleşim biriminin bir dönümlük ana meydanı. Binalar aralarındaki caddelerle birlikte üç mil kadar uzanır. Bu yer bir zamanlar benim gibi kısa boylu kahverengi tenli insanlarla kaynıyordu. Tören giysileri içindeki rahipler, askerler, çiftçiler ve tüccarlar. Benimkinden farklı olmayan yüzlerce kulübenin bacasından odun dumanı tüterdi. Ağlayan bebeklerin sesleri. Davul sesleri. Hepsi yok oldu. İnsanı düşündürüyor, öyle değil mi?” Chi'nin sesi sanki zihnindeki hayaller canlanmış gibi çıkıyordu. “Eh,” dedi kendini tekrar geçmişten bugüne getirerek. “Sizi bu ıssız yere neden getirdiğimi göstereyim. Tam arkamda kalın. Eski kubbe biçimli sarnıçların çökmesi yüzünden alan deliklerle dolu. Bazılarını işaretledim. Sizi dışarı çekmede zorluk çekebilirim. Eğer patikaları takip ederseniz sorun kalmaz.”

Gamay yolun iki yanındaki bel yüksekliğindeki çimenlere dikkatle bakarak profesörün peşine düştü. Kalın sarmaşıklarla kaplı bir tepeliğin dibine geldiler. Dokuz metre yüksekliğinde ve on sekiz metre genişliğindeydi.

“Burası meydanın ortası. Muhtemelen küçük bir Tanrı ya da kralın tapınağıydı. Tepesi çökmüş, bu yüzden bölge keşfedilmeden kalmış. Harabelerin hepsi ağaçlardan daha alçak. Tam üzerinde değilsen

burayı göremezsın.”

“Bu bölgede avlanmanız büyük şans,” dedi Gamay.

“Bir kekliğin peşindeyken böyle bir harabeye rastlamam çok dramatik olurdu, ama hile yaptım. NASA'da çalışan bir arkadaşım var. Yağmur ormanlarının haritasını çıkaran casus bir uydu dikdörtgen şeklinde garip bir nokta görmüş. İlginç olduğunu düşündüm ve daha yakından baktım. Bu yaklaşık iki yıl önceydi. O zamandan beri pek çok kez geldim buraya. Her ziyaretimde biraz daha fazla patikayı, anıtların ve binaların üzerindeki bitkileri temizledim. Çevredeki ormanlarda başka harabeler de var. Sanırım önemli bir bölge olacak burası. Buradan gelin.”

Bir müzede tur yürüten bir rehber gibi Gamay'ı bir patikadan geçirip silindirik bir yapıya getirdi. “Son iki ziyaretimi tamamen bu binayı temizlemeye adadım.” Kahverengimsi gri taş bloklarla çok güzel bir şekilde inşa edilmiş binanın etrafından dolaştılar.

Gamay kısmen kendi üstüne çökmüş olan yuvarlak çatıya baktı.

“Sıradışı bir mimari,” dedi. “Başka bir tapınak mı?”

Dr. Chi konuşurken bir yandan da binayı ele geçirmeye çalışan sarmaşıkları kesiyordu. “Hayır, burası aslında Mayalar'ın gökyüzü gözlem kulesi ve saatiymiş. Şu pencereler ve çıkıntılar güneşin ve yıldızların ekinoks ve gündönümlerine göre parlamaları için yapılmış. En üstte bir gözlem odası var, gökbilimciler orada yıldızların açılarını hesaplayabiliyorlardı. Ama burası. Size göstermek istediğim şey bu.”

Duvarın alçak kısmında doksan santim genişliğinde uzanan duvar süsünü örten bitkileri uzaklaştırdı, sonra bir adım geri çekilip Gamay'ın bakmasını istedi. Duvar süsü bir Mayalının bakış hizasına göre yapıldığı için Gamay'ın eğilmesi gerekmişti. Denizle ilgili bir sahneydi bu. Uzun parmaklarını tekne oymasının üstünde gezdirdi. Aracın açık bir güvertesi, yüksek kış ve pruva tarafı vardı. Baş kısmı eskiden kale kapılarını yıkmaya yarayan büyük direkler gibi uzatılmıştı. Kalın yelken direğinde kare şeklinde geniş bir bayrak sallanıyordu. Bumbası yoktu, yelkenin üst kısmını tutan yelken ipleri daimi serene bağlanmıştı. Üzerinde deniz kuşları uçuyordu ve balıklar baş kısmının yakınlarında sudan havaya sıçırıyorlardı.

Tekne o kadar çok sayıda mızrakla doluydu ki oklu kirpiye benziyordu. Bu silahlar Amerikan futbolcusu kasklarına benzer şeyler giyen adamların ellerindeydi. Diğer adamlar ellerinde geminin yan taraflarından geriye doğru itilmiş olan küreklerle sıralanmışlardı. Yirmi beş kürekçi vardı, bu da görünmeyen taraftaki adamlarla birlikte toplam elli kürekçi yapıyordu. Bir dizi kalkana benzer nesne korkuluklarda asılıydı. İnsan figürlerinden yararlanarak geminin büyüklüğünü otuz metre olarak tahmin etti.

Duvar süsü boyunca yürüyünce daha fazla savaş gemisi ve içinde birkaç askerin bulunduğu, güvertelerinde eşya sandıklarını andıran dikdörtgen şekillerle dolu olan ticaret gemisine benzer bir yelkenli gördü. Geminin tayfası olduğunu düşündüğü adamlar yelkeni rüzgâra göre ayarlamak için iplere asılmışlardı. Miğferli adamların tersine bunların başında garip, sivri uçlu bir başlık vardı. Motifler çeşitliydi, ama açıkça görüldüğü haliyle bu silahlı koruyucuların eşlik ettiği bir ticaret filosuydu.

Chi, Gamay'ın binanın etrafında dolaşmasını koyu renk gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla seyrediyordu. Gamay bir an fark etti ki, adam kendisine deniz hayatıyla ilgili oymaları göstermeye hiç niyetlenmemişti. Gemi sahnesini görmesini istemişti Gamay'ın. Bir geminin önünde durup başını

salladı. Geminin baş kısmında bir hayvan oyması vardı.

“Dr. Chi, bu sizce bir hayvana benzemiyor mu?”

“Size deniz hayatını göstermemi istediniz benden.”

“Bunun tarihini belirlediniz mi?”

Chi öne doğru gelip parmağını oyma bordür üzerinde gezdirdi.

“Bu oyma yüzler aslında rakamları gösteriyor. Bu sıfırı temsil ediyor. Burada oyulan hiyerogliflere göre bu gemiler milattan yüz elli yıl önce resmedilmiş.”

Tarih en düşük ihtimalle doğru olsa bile bu gemi nasıl olup da pruvasında bir at resmiyle çizilebilir? İspanyollar bin beş yüzlü yıllarda getirene dek at yoktu buralarda.”

“Evet, gerçekten şaşırtıcı, öyle değil mi?”

Gamay geminin üstünde, gökyüzündeki elmas şekline bakıyordu. Bu şekilde bir adam figürü sarkıyordu.

“Buda neyin nesi?” dedi.

“Emin değilim. İlk gördüğümde bir gökyüzü tanrısı olduğunu düşündüm, ama gördüğüm hiçbir Tanrı'ya benzemiyor. Burada bir kerede hazmedilemeyecek kadar çok şey var. Acıktınız mı? Geri gelip tekrar bakabiliriz bunlara.”

“Evet, tabii,” dedi Gamay sersemlik halinden çıkarmış gibi. Kendini oymalardan ayırmada zorluk çekiyordu, ama düşünceleri bir yığın arı gibi başında vızlayıp duruyordu.

Birkaç adım ötede doksan santim yüksekliğinde ve birkaç metre genişliğinde yuvarlak davul şeklinde bir taş vardı. Gamay bu anıtın arkasında blucinini çıkarıp daha rahat bir şort giyerken Chi taşın düz üst kısmında öğle yemeklerini hazırladı. Profesör sırt çantasından küçük örgü bir altlık ve peçeteler çıkarıp Mayalı bir asker' figürünün üstüne serdi.

“Umarım kan lekeli kurban taşı üstünde yemek yemeye aldırmazsınız.” dedi Chi ne düşündüğünü belli etmeyen bir yüzle.

Gamay profesörün tatsız esprilerini kavramaya başlamıştı. “Üstüne oturduğum bu ağaç kütüğü bir zamanlar güneş saatiymiş.”

“Elbette,” dedi Chi masum bir şekilde. “Aslında Kurban taşı orada, tapınağın yakınında.” Sırt çantasına elini soktu. “Konserve jambon ve tortilla.”

Güzelce sarılmış sandviçi Gamay'a uzatırken. “Söyleyin bana, Maya hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu.

Gamay cevap vermeden önce şeffaf folyoyu sıyırıp sandviçinden bir parça ısırıldı. “Aynı zamanda hem şiddet dolu hem de güzel olduklarını biliyorum.” Eliyle havada bir kavis çizdi. “İnanılmaz inşaatçılar olduklarını da biliyorum. Medeniyetlerinin çöktüğünü ve kimsenin nedenini bilmediğini biliyorum.”

“Bu bazılarının sandığı gibi bir esrar değil. Maya kültürü varolduğu yüzlerce yıl içinde pek çok değişiklik geçirdi. Savaşlar, devrimler, verimsiz hasat, hepsinin katkısı oldu. Ama İspanyol Fatihlerin istilas ve onu takip eden soykırım uygarlığın sonunu getirdi. Kolomb'u takip edenler insanlarımızı

öldürürken diğerleri kültürümüzü öldürüyordu. Diego de Landa fatihlerle birlikte gelen bir keşişti ve Yucatan piskoposu yapıldı. Bulabildiği bütün Maya kitaplarını yaktı. 'Şeytanın yalanları' diyordu onlara. Aynı felaketin Avrupa'da olduğunu ve yapabileceği tahribatı düşünebiliyor musunuz? Hitler'in askerleri bile bu kadar köklü iş yapmamıştı. Bildiğimiz kadarıyla yalnızca üç kitap tahribattan kurtuldu.”

“Ne kadar üzücü. Bir gün daha fazlası bulunsa harika olmaz mıydı?” Gamay oturduğu yüksek yerden vadiyi inceledi. “Burası nedir?”

“Başlangıçta saf bilim merkezi olduğunu düşündüm, rahiplerin kanlı törenlerinin dışında araştırmalarının sürdürüldüğü yer. Ama biraz daha fazla şey açığa çıkardıkça aslında daha büyük bir planın bir parçası olduğuna inandım. Bir mimari makinesi.”

“Anladığımı sanmıyorum.”

“Ben de anladığımdan emin değilim.” Gömleğinin cebinden bükülmüş bir sigara çıkarıp yaktı. “İnsan küçükken küçük kusurlara izin verilir.” Sigarasından bir nefes çekti. “Mikroyla başlamama izin verin. Duvar süsü ve gözlem yeri.”

“Ya makro?”

“Sözünü ettiğim inşaatlar. Diğer bölgelerde de benzeri yapıları buldum. Diğer bölgelerle birlikte oldukça karmaşık elektrik devresini hatırlatıyor bana.”

Gamay elinde olmadan gülümsedi. “Mayalar'ın başarılarına bilgisayar bilmini de katabileceğini mi söylüyorsunuz?”

“Evet, kaba şekliyle. Sonsuz gigabaytlı IBM makinesi değil sözünü ettiğim. Daha çok kodlama makinesi olabilir. Eğer nasıl kullanacağımızı bilirsek bu taşlardaki sırları çözebiliriz. Yerleşimleri bir rastlantı değil. Aslında kesinlikleri oldukça dikkate değer.”

“Şu oymalar... o kadar garip ki. At kafası. Hiyeroglifler yazıtlar hakkında bir şey söylüyor mu?”

“Çok uzun yıllar önce yüzlerce adam ve büyük servetlerle yapılan uzun bir yolculuğu anlatıyor.”

“Bu hikâyeyi Maya kültüründe başka bir yerde duydunuz mu?”

“Yalnızca başka bölgelerde.”

“Ama neden burada, sahilden bu kadar uzakta?”

“Ben de aynı şeyi merak ettim. Neden Körfez'in hemen üstündeki Tulum'da değil? Hadi gelin, bir açıklama sunabilecek bir şey göstereceğim size.”

Toplanıp ormanın devam ettiği, sonra ağaçların arasından aşağı doğru bir eğimin başladığı vadinin uzak köşesine yürüdüler. Hava birkaç derece serinledi ve ağır hareketlerle akan nehrin yanına indiklerinde çamurlu bir koku sardı ortalığı. Chi işaret ederek. “Nehir kenarının yukarıya doğru aşındığı yerleri görüyorsunuz, demek oluyor ki nehir bir zamanlar daha genişmiş.”

“Araştırma gemisinden biri Yucatan'da bir dere ya da nehrin bulunmadığını söyledi.”

“Doğru. Yucatan daha çok büyük bir kireçtaşı parçasından oluşur. Kireçtaşında delikler olduğu yerde pek çok mağara ve oyuklar vardır. Biz daha güneyde bölgenin biraz farklı olduğu Campeche'deyiz. Peten ve Guatemala'ya gittikçe, büyük Maya şehirleri gerçekte suyoluna inşa edilmiştir. Benim burada düşündüğüm şey de buydu, belki gemi yerleşim yerleri arasında işleyen bir

feribottu.”

“Haklısınız, bir nehir varmış, ama o büyüklükte bir gemi için yeterince geniş olduğunu sanmıyorum. Yüksek pruvası ve kenarlarıyla o gemi açık denizler için yapılmış. Başka bir şey vardı. Benim ilk düşündüğüm balıkların yunus balığı olduğuydu. Tuzlu su yaratıkları.” Durakladı. “O neydi?”

Güneş uzaklardaki parlak bir şeyden yansıdı. Arkasında Chi'yle birlikte akıntı yönünde yürümeye başladı. Eski bir Merkürü motorla çalışan yıpranmış bir alüminyum bir tekne kıyıya çekilmişti. “Başka bir yerden sürüklenmiş olmalı bu.”

Chi çamurdaki ayak izleriyle teknedeki daha fazla ilgileniyordu. Gözleri etrafta hızla dolaştı. “Gitmeliyiz.” dedi sessizce. Gamay'ın elini sıkıca tutarak zigzaglar çizerek tepeden yukarı doğru tırmandılar. Kafası bir radar anteni gibi ileri geri gidip geliyordu. Zirvenin yakınlarında durdu ve burun delikleri bir tazıninkiler gibi kabardı.

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi fısıltıyla. Havayı kokladı.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Gamay.

“Duman ve ter kokusu alıyorum. Chiclero. Gitmeliyiz.”

Ormanın kenarından geçtiler, kendilerini vadiden geçirecek olan patıkaya girdiler. Kare şeklinde iki höyüğün yanından geçerlerken bir adam bir tümseğin köşesinden çıkıp yollarını kapadı.

Chi'nin eli kemerine gitti, palasını kınından çekip keskin kenarlı bıçağı bir Samurai gibi başının üstüne kaldırdı. Çenesi atalarına karşı kanlı bir fetih mücadelesi yapan İspanyol fatihleri şaşkırtan bir direnci yansıtır şekilde ileri doğru çıkmıştı.

Gamay bu nazik adamın bu kadar hızlı bir şekilde bir Maya savaşçısına dönüşmesine çok şaşırılmıştı. Yabancı etkilenmemişti. Sarı dişlerindeki büyük boşlukları göstererek sırıttı. Uzun yağlı saçları ve sarı cildindeki frengi yaralarını saklayamayan sakalları vardı. Bol pantolon, pamuklu gömlek ve sandaletlerden oluşan standart Meksika campesino3 kıyafeti giymişti, ama kusursuz görünümlü Yucatan yerlisinin görünüşünün tersine leş gibi pisti. Bir mestizo'ya4 benziyordu, İspanyol ve Kızılderili karışımı gibiydi ve iki grup için de bir gurur kaynağı değildi. Silahsızdı, ama havaya kalkmış pala yüzünden endişelenmiş gibi değildi. Bir saniye sonra Gamay bu sükûnetin nedenini anladı.

“Buenos dias, señor, señora,” dedi yeni bir ses.

Tümseğin diğer tarafından iki adam daha çıktı ortaya. Daha yakın olanının fiçı gibi bir vücudu, kısa kolları ve bacakları vardı. Elvis tarzı taranan kalın saçları bir Maya yontmasından fırlamış gibi görünen bir yüzü çevreliyordu. Çekik gözleri, geniş küt bir burnu ve iki parça ciğere benzer acımasız dudakları vardı. Eski avcı tüfeğinin namlusu onlara doğru çevrilmişti.

Üçüncü yabancı Elvis'in arkasındaydı. Diğer ikisinin toplamından daha iriydi. Temizdi ve beyaz pantolonu ile gömleği yeni yıkanmış gibi duruyordu. Uzun koyu renk favorileri kalın bıyıkları gibi güzelce düzeltilmişti. Karnı yuvarlaktı, ama kalın kolları ve bacakları kaslıydı. Elinde gevşek bir şekilde tuttuğu bir M-16 vardı ve koca göbeğini destekleyen geniş kemerindeki kılıfta bir tabanca asılıydı.

Hoş bir şekilde gülümseyerek Chi'yle İspanyolca konuştu. Profesörün gözleri M-16'ya gitti, sonra

yavaşça palasını indirerek yere bıraktı. Ardından omzundaki tüfeği çıkardı. Palanın yanına koydu. Sarı Dişli hiç uyardıksızın ileri atılıp Chi'nin yüzüne vurdu.

Profesör yaklaşık elli kiloydu. Bu darbe onu neredeyse havaya fırlatıp çimenlerin üstüne yayılmasına neden oldu. Gamay gelmesini beklediği tekneyi engellemek için içgüdüsel olarak yaralı profesör ve saldırganının arasına girdi. Sarı Dişli donup kaldı, şaşkınlıkla Gamay'a baktı. Gamay geri çekilmek yerine uyarıcı bir bakışla şişledi onu, sonra profesöre yardım etmek üzere eğildi. Adamın koluna uzanırken saçları bir merdaneye yakalanmış gibi başı geriye çekildi ve bir saniye için kafa derisinin yerinden söküldüğünü sandı.

Dengesini bulmak için mücadele ederken kafası tekrar çekildi geriye. Sarı Dişli parmaklarını uzun saçlarına doladı. Gamay'ı kendine doğru çekti. O kadar yakınındaydı ki, güldüğünde nefesindeki mide bulandırıcı soğan kokusunu duyan Gamay neredeyse kusuyordu. Biraz rahatlamak ve adamın artık diremediğini düşünmesini sağlamak için sakinleşti. Başı geriye doğruyken gözünün kenarıyla adamın sandaletli ayağına baktı. Spor ayakkabılı ayağı adamın ayak parmaklarına indi ve altmış kiloluk olanca ağırlığını topuğuna verip sigara izmariti söndürüyormuş gibi topuğunun üstünde döndü.

Adam bir çığlık atıp elini gevşetti. Gamay gözünün ucuyla adamın yüzünü bulanık bir şekilde görebiliyordu. Dirseğini geriye savurup burnunu ve yanağını tatmin edici bir kıkırdak sesiyle ezdi. Adam tiz bir çığlık attı. Gamay özgürdü artık. Hızla arkasına dönünce hâlâ ayakta durduğunu görüp hayal kırıklığına uğradı. Adam burnunu tutuyordu, ama öfkesi acısını hafifletmişti. Üzerine atılıp kirli parmaklarını boğazına uzattı. Gamay onun ağırlığı ve erkeksi gücüyle baş edemeyeceğini biliyordu. Kendisini yakaladığında dizini adamın hayalarına indirdi, adamın bekleyebileceği bir sokak dövüşçüleri hareketiydi bu. Ardından parmaklarını gözlerine sokup bundan hoşlanıp hoşlanmadığına baktı. Adam üzerine gelirken gerildi.

“Basta”5

Pancho Villa'ya benzeyen iriyarı adam haykırdı. Ağzı hâlâ gülümsüyordu, ama gözleri öfke doluydu.

Sarı Dişli geriledi. Sağlıksız cildinde morarıklığın olduğu yeri tutuyordu eliyle. Gerileyip hayalarını tuttu. Mesaj açıktı.

“Sana verecek bir şeyim var,” dedi İngilizce.

Gamay hızla ona doğru bir adım atınca adam geri çekilerek arkadaşlarını güldürdü.

Pancho Villa bu zayıf kadının cesaretinden etkilenmişti. Öne çıktı. 'Kimsin sen?' dedi gözleri içine işlercesine.

“Ben Dr. Gamay Trout. Bu benim rehberim.” dedi hemen Chi'nin yerden kalkmasına yardım ederek. Chi'nin ifadesi bu adamlar gerçek kimliğini bilirlerse geleceğinin umutsuz olacağını söylüyordu ona. Boyun eğer bir tutumu benimsemişti.

İriyarı adam aşağılarcasına bir bakışla Chi'yi bir kenara bırakıp dikkatini Gamay'ın üzerinde yoğunlaştırdı. “Ne yapıyorsunuz burada?”

“Ben Amerikalı bilim adamıyım. Buradaki eski binaları gördüm ve onları görmek için buraya geldim. Beni buraya getirmesi için bu adamı tuttum.”

Adam Gamay'ı bir süre inceledi. “Ne buldunuz?”

Gamay omuz silkip etrafına bakındı. “Fazla bir şey değil. Buraya yeni geldik. Orada bazı yontmalar gördük hepsi bu. Burada görülecek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Pancho Villa bir kahkaha attı. “Nereye bakacağını bilmiyormuşsun. Sana göstereyim.”

İspanyolca bir şeyler söyledi. Sarı Dişli. Gamay'ı tüfeğiyle dürttü, ama kadın ona öfkeli bir bakış fırlatınca geriledi. Bunun yerine hoşuna gitmediğini bildiği için öfkesini Dr. Chi'ye yöneltti. Vadinin uzak köşesine doğru yürüdüler. Burada toprakta bir düzine kadar hendek vardı. Çömlekle dolu bir tanesi dışında çoğu boştu.

Pancho'nun emriyle Elvis hendekten iki çömlek çıkarıp önce birini sonra diğerini burnuna soktu.

“Aradığın şey bu mu?” dedi iriyarı adam.

Chi'nin keskin bir şekilde nefes aldığını duydu ve diğerlerinin bunu fark etmemiş olmasını diledi.

Bir çömleği eline alarak krem rengi yüzey üzerinde siyah çizgilerle çizilmiş olan şekilleri inceledi. Sahne tarihi ya da efsanevi bir olayı temsil ediyor gibiydi. Seramikler Dr. Chi'nin daha önce sözünü ettiği Codex tarzı çömlekçilik örnekleriydi. Çömleği geri verdi.

“Çok hoş.”

“Çok hoş,” diye tekrarladı Pancho Villa. “Çok hoş. Ha-ha. Çok hoş.”

Kısa ve sesli bir konferanstan sonra yağmacılar esirlerini birkaç dakika daha yürüttüler. Pancho Villa önderlik ediyordu. Elvis ve Sarı Dişli ellerinde tüfekleriyle arkalarından geliyorlardı. Yeşilliğin altındaki taşları kısmen gösteren çimen kaplı bir tümseğe doğru yürüdüler. Pancho destekli bir kemerin altından geçerek gözden kayboldu. Gamay binanın yerdeki büyük bir açıklığı örttüğünü gördü. Düzensiz, kabaca kesilmiş basamaklardan yarı karanlık ve nemli bir yeraltı odasına indiler. Tavanı oldukça yüksekti bu odanın.

İriyarı adam Chi'ye birkaç şey söyledi. Sonra ikisi yalnız kaldılar.

“İyi misiniz?” diye profesöre sordu Gamay sesi yankılanarak.

Adam yüzünün yan kısmını ovuşturdu. Sarı Dişli'nin vurduğu yer hâlâ kırmızıydı.

“Yaşayacağım, ama aynı şeyi bana vuran hayvan için söyleyemeyeceğim. Ya siz?”

Kafasının acıyan kısmını ovuşturan Gamay, “Zaten perma yaptırmam gerekiyordu,” dedi.

Uzun süredir ilk kez yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi adamın.

“Teşekkür ederim. Eğer müdahale etmeseydiniz herhalde ölmüş olurum.”

“Belki,” dedi Gamay. Profesörün Sarı Dişli'yi doğrayacağını sandığı palayı düşündü. Aşağı indikleri merdivenlere baktı. “İriyarı adam ne dedi?”

“Bizi bağlama zahmetine girmeyeceğini. Dışarı çıkmak için bir tek yol var. Girişe birini bırakacakmış ve eğer kaçmaya çalışırsak bizi öldürecekmiş.”

“Bundan daha açık anlatamazdı.”

“Benim hatam,” dedi Chi asık bir suratla. “Sizi buraya getirmemeliydim. Yağmacıların burayı bulduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Çömleklerin görünüşüne bakılırsa çok çalışmışlar.”

“Hendekteki sanat eserleri yüz binlerce, hatta belki de milyonlarca dolar değerinde. İri adam patron. Diğer ikisi yalnızca kiralık adamlar. Domuzlar.” Durakladı. “Kim olduğumu söylememen çok iyi oldu.”

“Ününün ne kadar yayıldığını bilmiyorum, ama kim olduğunu bilmeleri riskine giremezdim.” Girişten gelen ışık altında zorlukla görünen yüksek tavana baktı. “Neredeyiz?”

“Burası cenote. Burada yaşayan insanların su almak için geldikleri kuyu. İkinci ziyaretimde bulmuştum. Gelin, size göstereyim.”

Otuz metre kadar gittiler. Karanlık derinleşti, sonra geniş bir su havuzuna geldiklerinde ortalık aydınlandı. On sekiz metre olduğunu tahmin ettiği yükseklikteki tavandaki açıklıktan ışık süzülüyordu. Su havzasının uzak köşesinde tavanın hayaleti andıran parlaklığına doğru yükselen dik bir duvar vardı.

“Su saf,” dedi Dr. Chi. “Yağmur suları kireçtaşının altında toplanır ve bunun gibi deliklerden geçerek yüzeye çıkarlar.”

Gamay bir çıkıntıya oturdu. “Bu ırkı biliyorsunuz,” dedi. “Ne yapacaklarını düşünüyorsunuz?”

Dr. Chi arkadaşının sakin tavırlarına şaşırılmıştı. Şaşırmamalıyım, dedi kendi kendine. Onu savunmakta ve ona saldıran adamın üstüne gitmede hiç korku belirtisi göstermemişti.

“Biraz zamanımız var. Kendilerini kiralayan kaçakçılara Amerikalıya ne yapacaklarını danışmadan bir şey yapmayacaklardır.”

“Ya sonra?”

Ellerini iki yana açtı. “Çok az seçenekleri var. Bu bırakamayacakları kadar kârlı bir kazı.”

“Bu yüzden ortadan kalkmamız onlar için daha iyi. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor, ama onlar da bunu bilmiyorlar. İnsanlar bizi bir jaguarın yediğini düşünebilirler.”

Tek kaşını kaldırdı. “Birilerine söyleyeceğimizi düşündülse sanat eserlerini bize göstermezlerdi.”

Gamay etrafına bakındı. “Buradan çıkışı olan gizli bir geçit bilmiyorsundur değil mi?”

“Ana odadan çıkan geçitler var. Ya taban suyu düzeyinde kalıyorlar ya da su seviyesinin altına iniyorlar ve hiçbirinden geçilemez.”

Gamay ayağa kalkıp suyun kenarına gitti. “Bu su sence ne kadar derin?”

“Söylemesi zor.”

“Sualtı mağaralarından söz ettin. Bunun başka bir yerden geliyor olma şansı nedir?”

“Mümkündür. Evet. Bu alanda başka su delikleri de var.”

Gamay suyun kenarında durup suyun derinliğini kestirmeye çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye arkasından seslendi profesör.

“O serserilerin ne dediğini duydun. Benimle flört etmek istiyor.” Suya girerek birkaç kulaçta su havzasının ortasına vardı. “Ama o benim tipim değil,” derken sesi odada yankılanıyordu. Suyun altında gözden kayboldu.

Nine Mile Hole, Arizona

Kısım 19

Austin bir an için fırtınanın gecikeceğini düşündü. Karanlık bulutlar bütün öğleden sonra boyunca uğursuz katmanlar halinde birikmişti. Austin ve Nina çiftliğin etrafında dolaşırken yürüyüşe çıkmış rahat bir çift gibi görünüyordu. Austin'in görünmeyen izleyicilere vermek istediği izlenim de buydu. Palo Verde ağacının mavi yeşil dalları altında durup uçsuz bucaksız sessizliğe baktılar. Alçalmakta olan güneşin ışınları dağların pürüzlü yüzeyine parlak altın, bronz ve bakır tonlar halinde yansıyor.

Austin, Nina'yı yavaşça omuzlarından tuttu. Kendisine doğru çekerken bir dirençle karşılaşmadı. O kadar yakındı ki Nina'nın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

“Seni gitmeye ikna edemeyeceğimden emin misin?”

“Bu yalnızca zaman kaybı olurdu,” dedi. “Bu işin bittiğini görmek istiyorum.”

Dudakları neredeyse birbirine dokunuyordu ve başka bir zamanda ortamın romantizmi bir öpücükle sonuçlanırdı. Austin gri gözlerdeki batan güneşten yansıyan turuncu parıltılara baktı ve Nina'nın çok uzaklarda olduğunu hissetti. Aklı öldürülen arkadaşları ve meslektaşlarındaydı.

“Anlıyorum,” dedi.

“Teşekkür ederim, bu benim için çok önemli.” Kararan çöle baktı “Geleceklerini düşünüyor musun?”

“Hiç kuşku yok. Yeme nasıl karşı koyabilirler ki?”

“Benimle ilgilendiklerinden emin değilim.”

“Ben Roman büstten söz ediyorum. Dahinin dokunuşundan.”

“Ortak bir işti,” dedi Nina gülümseyerek. “Roma imparatoru gibi görünen bir modele ihtiyacımız vardı. Paul bilgisayar grafikleri konusunda bir harika. Bir dosya fotoğrafını aldı, sakalı yok etti, saçları seyreltti, Jül Sezar tarzında taradı ve ceketin yerine göğüs zırhını koydu.” Birden telaşa kapılarak, “Amiral Sandecker'in yüzünü model olarak kullandığımız için kızacağımı düşünmüyorsun, değil mi?” dedi.

“Benim tahminimce oldukça gurur duyardı bundan. Yalnızca bir imparator olarak anıtlştırılması yüzünden bir şeyler söyleyebilir ama... Ve ifadesi fazla iyi.” Tekrar kararan gökyüzüne baktı. “Görünüşe göre bu havayla başımız belada.”

Koyu renk bulutlar dağların zirvesinden kurtulmuş hızla onların yönüne doğru ilerliyordu. Dağlar şu anda kahverengimsi renkteydi. Belli belirsiz gümbürtüler yayılıyordu çöle. Gün ışığı solup gitmişti.

Yakına park etmiş iki RV'nin dahili ışıklarını yakmak için durduktan sonra kerpiç çiftlik evinin harabelerine doğru yollarını buldular. Trout burada adamları nöbet yerlerine yerleştiriyordu.

Kazmaktan ve elemekten yorulan Wintage'ler erkenden motellerine dönmüşlerdi. Ned, Carl ve Zavala eski ahırların ötesindeki binalarda görev almışlardı. Mevkileri ufka doğru uzanan çölü açık bir şekilde görmelerini sağlıyordu. Destek ekibi karanlık bastığında yolu güvence altına almak için

harekete geçecekti.

Bir rüzgâr dalgası kumları savurdu ve dev yağmur damlaları yere çarpmaya başladığı sırada Austin ile Nina çiftlik evinin içine daldılar. Trout mutfaktaydı. Evin hâlâ çatısı olan tek bölümü burasıydı. Yağmur deliklerden girip toprak zeminde hızla derecikler oluşturmaya başladı. Ama bunun dışında içersı nispeten kuru ve korunaklıydı. Bir zamanlar kapının olduğu yerdeki açıklık RV'lere bakıyordu. Kerpiç tuğlalar arasındaki boşluklar bir kale duvarındaki gözetleme delikleri gibi her yönü görmeyi sağlıyordu.

Rüzgâr ve yağmur yalnızca haberciydi. Bir çöl fırtınası yalnızca biniz esip birkaç gelişigüzel şimşek çakışıyla gitmezdi. Bir yer seçer ve üzerinde asılı kalır, yağmur seli bırakıp birkaç saniye aralarla yıldırımlar gönderirdi. Yeryüzünü, niyeti düşmanı yok etmek ya da iradesini kırmak olan bir topçu ateşi gibi döverdi.

Trout görsel kontroller yaparken Austin el telsiziyle nöbetçilerle bağlantı kuruyordu. Çakan şimşeklerin ve şiddetli yağmurun arasında nesini duyurabilmek için bağırması gerekiyordu.

Nöbetçilere belirli aralarla ya da sıradışı bir şey gördüklerinde hemen arama talimatı verilmişti. Sınırdaki adamlar kendilerini adlarıyla tanıtıyorlardı. Eski benzin istasyonunda görev alanlar kendilerine A takımı diyordu. Helikopter ekibi kısaca B takımı olarak biliniyordu. Görevleri dinlemek ve sessiz kalmaktı.

Austin'in telsizi durağan gibiydi ama aslında yağmurun sesiyle hışırdıyordu.

“Ned'den üsse. Bir şey yok.”

“Anlaşıldı,” diye cevap verdi Austin. “Hatta gel Cari.”

Bir saniye sonra. “Cari. Hattayım.”

Austin'in mesajları kısa tutma emrini uygulayan Joe cevap verdi, “Ben de, ben de.”

Sonra yoldan. “A Takımı. Negatif.” sesi geldi.

Fırtına bir saat boyunca sürdü ve getirdiği sürekli karanlık uzakta ara sıra çakan şimşeklerle aydınlanırken uzaklaştı. Temizlenen havaya ot kokusu yayılmıştı. Devriye raporları gelmeye devam ediyordu. Yol ekibinden bir haber gelene kadar her şey sessizdi.

“A takımından üsse. Bir araç geliyor. Pozisyon alıyoruz.”

Ekibin planı iki adamı aracı durdurmak için kullanırken, ikisinin aracı gözaltına almasını sağlamaktı. Biri örtülerin altına bakarken altıncı kişi diğerleriyle telsiz bağlantısı kuracaktı.

Austin kapıya gidip yola doğru gözlerini kıstı. Farlar uzaktaki noktacıklar gibi görünüyordu.

Bir dakika sonra. “Arabaya dur işareti verildi... duruyor. Dikkati yaklaşıyoruz.”

Austin soluğunu tuttu. Gecenin bu yarısında birinin burayı ziyarete gelmesi için bir neden yoktu. Adamların ellerinde tüfeklerle aracın iki yanından yaklaşmalarını hayal etti. Gerçek darbe başka bir yerde gelirken bunun bir saptırmaca olmamasını diledi. Hemen diğerleri kontrol etti. Çöl tarafındaki her şey sessizdi.

Yol ekibi birkaç gergin dakikadan sonra rapor verdi. “A Takımı.” Ses daha rahatlamıştı. “Üs. George Wintage adında birini tanıyor musunuz?”

“Evet,” dedi Austin. “Ne olmuş ona?”

“Arabayı o sürüyordu.”

“Yaşlı bir adam. Beyaz saç ve sakalı var.”

“Anlaşıldı. Sizin kazıda çalıştığını söyledi.”

“Bu doğru. Karısı onun yanında mı?”

“Negatif. Tek başınaydı.”

“Burada ne yapıyormuş?”

“Karısının çantasını unuttuğunu söyledi. RV'nin içinde bırakmış. Fırtına olmasaymış daha önce gelecekmış. Talimatlarınız nedir?”

Austin güldü. “Bırakın gelsin.”

“Anlaşıldı. Tamam.”

Dakikalar sonra araba yolda ilerlerken farlar karanlığı deldi. Wintage'lerin Buick'i kulübenin önünde durdu. Kapı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Wintage uzun boyuyla Winnebago'nun köşesinde gözden kayboldu. Bir dakika sonra kolunun altında bir şeyle geri döndü. Durup ilginç bir şey yaptı. Çiftlik evine dönüp el salladı. Austin bunun tesadüfi bir hareket olmadığından emindi. Sonra arabasına binip uzaklaştı. Austin oturacak bir yer bulmuş olan Nina'ya döndü. Nina adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalıydı.

“Sorun mu var?” dedi endişeyle.

“Hayır,” dedi ona güvence vermek için. “Yanlış alarmmış.”

Bir dakika sonra yol ekibi aradı. “Ziyaretçi gitti. A takımı tamam.”

“Teşekkürler. İyi iş çıkardınız. Üs tamam.”

Trout omuz silkti. “Belki bu gece doğru gece değildir.”

Austin buna ikna olmamıştı. “Belki,” dedi çenesindeki bir kas seğirirken.

On beş dakika sonra Trout'un cep telefonu çalınca kimse şaşırmadı Ara ara Gamay'la bağlantı kurmaya çalışıyor ve kendisini araması için mesaj bırakıyordu. Cebinden minyatür Motorola'yı çıkardı.

Bir dakika sonra, “Hiç haber yok mu? Ondan bir haber alır almaz Nereus'un beni aramasını söyleyebilir misiniz? Evet onunla konuşmak isterim. Merhaba Rudi.” Bir dakika kadar dinledi, sonra kaşları çatıldı, lamam. Kurt'a bilgi verip sana geri döneceğim.”

“Bu çok garip,” dedi telefonu kapattıktan sonra. “Rudi bu projeyi koordine eden sahte bir şirket kurmuştu. Sahte bir isim ve NUMA'ya ait bir telefon numarası. Kısa bir süre önce Montana polisinden bir telefon almışlar. Otoyolda dolaşan yaşlı bir çift bulmuşlar. Kaçırıldıklarına dair acayip bir hikâye anlatıyorlarmış.”

Austin olaysız geceyle son derece meşgul olduğu için onu pek iyi dinlemiyordu. “UFO kaçırması mı?”

“Buna kayıtsız kalmamalıyız bence. Birkaç gündür esir tutulduklarımızı ve Arizona'daki bir kazıya

gitmekte olduklarını söylemişler.”

Austin'in kulakları dikildi. “Poliste adları var mıymış?”

“Wintage.”

Austin'in refleksleri fırtınanın ve olaysız nöbetin verdiği can sıkıntısı karışımıyla körleşmişti. Kafasının içinde alarm çanları çalmaya başladı.

“Kahretsin!” diye parladı. “Paul, helikopteri hemen buraya getir. A Takımını alana çek.” Kapıya koştu. Çiftlik evi ve RV'nin arasındayken kulübe sarı alev topu halinde havaya uçtu. Karınüstü yere çakıldı, elleriyle başını tutup yüzünü ıslak kuma gömdü. RV'deki propan tankları yeryüzünü sallayan ikinci bir patlamayla havaya uçup geceyi gündüze çevirdi. Gökyüzünden parlak metal parçaları düşüyordu, ama fırtınadan kalan rüzgâr çoğunu uzaklara götürdü ve yalnızca birkaç sıcak kıvılcım elinin üst kısmını hafifçe yaktı.

Düşen parçaların patırtısı sonunda bitti. Başını kaldırıp bir ağız dolusu kum tükürdü. RV'ler ve kulübe yok olmuştu. Onların yerinde çatırdayan alevler vardı. Alevlerin ortasındaki toprak parlak kırmızı közlerle kaplıydı.

Patlamaların tamamen sona erdiğinden emin olduktan sonra ayağa kalkıp RV'lerden ve kulübeden geri kalan yanmakta olan yığına yaklaştı.

Trout ve Nina koşarak geldiler.

Nina telaşla, “Kurt. iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.” Austin alevlere bakıp ağızda kalan kum tanelerini temizledi. “Ama ben hava fişeklerin 4 Temmuz'da olmasını tercih ediyorum.”

Carl, Ned ve Joe saniyeler sonra geldiler. Sonra her yönden hareket eden gölgeler ortaya çıkmaya başladı. A Takımı görülmeden endişe etmeksizin koşuyordu. Şaşkın çığlıkları helikopter pervanelerinin gürültüsü arasında kayboluyordu. Helikopter pilotu pervanelerin alevleri coşturduğunu ve kıvılcımları dağıttığını görünce çiftlik evinin yanına indi.

Austin'in beynindeki devreler hızla birbirine bağlanıyordu. “Paul, Wintage'lerin kaldığı motelin numarası var mı sende?”

“Evet, cep telefonumun hafızasında.”

“Moteli ara. Hâlâ oradalar mı bakalım.”

Trout numarayı tuşlayıp Wintage'lerin odasına bağlanmak istediğini söyledi.

Austin'e döndü. “Gece müdürüyle konuştum. Bay Wintage'in ödemeyi yaptığını, ama arabasının hâlâ orada olduğunu söyledi. Gidip kapısını çalacak.”

Birkaç dakika sonra müdür telefona geldi.

“Sakin olun bayım,” dedi Trout soğukkanlı bir şekilde. “Beni dinleyin. Polisi çağırın. Odadaki hiçbir şeye dokunmayın.”

Trout telefonu kapatıp Austin'e döndü. “Müdür Wintage'lerin kapısını çalmış, ama cevap alamamış. Kapıyı açmayı denemiş, kilitli değilmiş ve içeri girmiş. Duşta bir ceset varmış. Bir kadın. Bayan Wintage.”

Austin'in çenesi kasıldı. “Bay Wintage'den bir iz var mı?”

“Hayır. Müdür otostop yaparak gitmiş olabileceğini söylüyor.”

“Bahse girerim öyle yapmıştır.”

“Neler oluyor?” diye sordu Nina.

“Şu anda açıklayamam. Hemen geleceğiz.”

Zavala'yı geride bırakarak Trout ve Austin helikoptere koştular. Hır dakika sonra helikopter havalanmıştı yine. Otoyolun üstünde uçmaya başladılar, motelin parlak neon ışıklarını görünce park yerine indiler.

Polis çoktan gelmiş odayı kontrol ediyordu. Austin kimlik kartını gösterdi, kendini federal büronun bir elemanı olarak tanıtırken FBI'dan olduğunu sanmalarını umuyordu. NUMA çalışanlarının bir cinayet mahallinde ne aradıklarını anlatmak uzun hikâye olabilirdi. Sert görünümle SWAT ekibiyle birdenbire ortaya çıkışından etkilenen polis kimliğine çok yakından bakmadı.

Bayan Wintage'in cesedi duş kabininde iki bükülmüdü. Öldürülüp tekrar duş kabinine sokulduğunda duştan henüz çıkmış gibi pembe hır bornoz giymişti. Kan olmamasına rağmen başı garip bir açıyla bükülmüştü. Austin dışarıya Trout'un NUMA merkeziyle konuştuğu yere çıktı.

“Wintage'ler orijinal başvurularıyla birlikte fotoğraflarını göndermişler,” dedi Trout.

“Motelde faks olmalı,” dedi Austin.

Ofise gittiler. Trout müdürle telefonda konuşan adam olarak tanıttı kendisini. Müdür neredeyse yepyeni bir faksları olduğunu söyledi ve Trout'a numarasını verdi. Birkaç dakika içinde fotoğraflar geldi. Fotoğraftaki yaşlı çift ölü ya da diri iki Wintage'e de benzemiyordu.

Austin ve Trout elli yaşlarındaki tombul ve kel müdürü sorguya erktiler. Hâlâ titriyordu, ama iyi bir tanıktı. Yıllardır insanlarla uğraştığı için detaylara karşı keskin bir göze sahip olmuştu.

“Wintage'lerin öğleden sonra geç saatte geldiklerini ve odalarına gittiklerini gördüm,” dedi. “Sonra fırtına başladı. Yağmur dinerken Wintage'in arabası ayrıldı. Bir süre sonra geri geldi. Wintage odasına çıktı ve kısa bir süre sonra ödeme yapmak için buraya uğradı. Fakat. Neredeyse onu tanıımıyordum,” dedi müdür.

“Neden?” diye sordu Austin.

“Sakalını kesmişti. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Yara izi görünüyordu.”

“Neden söz ettiğinizi anlamıyorum,” dedi Austin.

Müdür bir parmağıyla gözünden ağzının kenarına kadar uzanan hayali bir çizgi çizdi. “Uzun bir yara, buradan buraya kadar.”

Austin ve Trout polis onu sorgulamak üzere gelene kadar konuştular müdürle. Sonra helikoptere bindiler ve Austin'in talimatıyla pilot kazı bölgesi civarındaki yolları taradı. Düzinelerce araba farı gördüler, ama Wintage'in hangi aracın içinde olduğunu bilmek olanaksızdı. Hatta bir aracın içinde olduğundan bile emin değillerdi. Alevlerin millerce uzaklıktan görüldüğü çiftliğe geri döndüler.

Austin, Nina ve Zavala'ya moteldeki sahne. Bayan Wintage'in öldürülüşü ve kocasının ortadan kayboluşu hakkında bilgi verdi.

“Bay Wintage'in onlardan biri olduğuna inanamıyorum,” dedi Nina.

“Bu yüzden kurtuldu. Bombayı kulübeye koyması bir saniye sürdü. Her kimse soğukkanlı biriymiş. Burnumuzun dibinde yaptı bu işi.”

Nina ürperdi. “Ama o zavallı kadın kimdi peki?”

“Bir süre için bunu öğrenemeyeceğiz. Belki de hiçbir zaman.” Durakladı. “Bir süredir Wintage'i ya da adı her neyse onu düşünüyor. Bomba patlamadan hemen önce 'gelip beni alın' dercesine elini salladı. Başka bir şey daha var. Sakalını hemen kesmesi gerekmiyordu. Olduğu gibi gidip bunu daha sonra yapabilirdi. Sanki bizimle alay ediyordu. Ya da bizi küçümsediğini gösteriyordu.”

Zavala durumu olduğundan iyi göstermeye çalıştı. “En azından amiral saygın profiliyle oynadığımızı bilmeyecek.”

“Büyük bir olasılıkla zaten biliyordur Joe.”

“Ya, sanırım haklısın.” Zavala ellerini kalçalarına koyup parlak külleri inceledi. “Şimdi sırada ne var?”

“Diğerleri burayı gözaltında tutabilirler. Biz Tucson'a gidiyoruz. Sabaha Washingtona uçarız.”

“Bu çocuklar bizim düşündüğümüzden çok daha zeki ve organizeler.” dedi Zavala. “Azereus'ta yedikleri dayaktan ders almışlar.”

“Berabereyiz.” Austin'in gözleri buz gibi bakıyordu. “Maçı kim alacak göreceğiz.”

Yucatan, Meksika

Kısım 20

Gamay'ın kulaklarındaki basınç suyun dokuz metre altında olduğunu söylüyordu. Yiyecek arayan bir akvaryum balığı gibi ileri geri yüzüyor, her çapraz geçişle biraz daha yükseliyordu. Elleri görünmeyen kaygan duvarın yüzeyini inceliyordu. Kara suyun içinde görüntünün yerini dokunma almıştı.

Önceki yıl skubanın yerine değişiklik olması için serbest dalış dersleri almıştı. Skuba takımının yükü olmaksızın dalışın tadını çıkarmış ve ciğer kapasitesini iki dakikadan fazlaya çıkarmıştı.

Kireçtaşı yüzeyi çatlaklar, yarıklar ve küçük deliklerle doluydu. Hiçbir açıklık geçiş verecek kadar geniş değildi. Yüzeye çıktı, havuzun kenarına kadar yüzdü. Soluklarını düzenlemek için çıkıp oturdu.

Chi yüzündeki hayal kırıklığını görmüştü. “Bir şey bulamadın mı?”

“Mucho nada. İspanyolcamı bağışla lütfen.” Gözlerindeki suyu silip etrafına bakındı. “Bu odada bazı geçitler olduğunu söylemiştin.”

“Evet. Onları araştırdım. Hepsi çıkmaz, suyla kapanan bir tanesi dışında.”

“Su dolu tünelin nereye gittiği konusunda bir fikrin var mı?”

“Benim tahminimce o da diğerleri gibi, taban suyu düzeyine göre dolan ya da dolmayan küçük havzada son buluyor. Havuzun içinde ne arıyordun?”

Gamay saçlarını geriye çekip suyunu sıktı. “Başka bir mağaraya içildiğini ya da su seviyesinin üstüne çıkan bir açıklık bulmayı umuyordum. Hemen geleceğim.” Doğrulup mağaranın girişine giden merdivenlere gidip sessizce yukarı çıkmaya başladı ve en üst noktaya varıp gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra geri döndü. “Muhafızdan kaçmanın bir yolu yok,” dedi sesinde düş kırıklığıyla. Girişi kaya parçalarıyla kapatmışlar. Kıvıldaamayacağımız şeyler değil, ama eğer denersek bizi duyar.”

Gamay ellerini kalçasına koyup hapisanelerini bir kez daha inceledi. Sonunda gözleri havuzun üstündeki tavan deliğinden süzülen ışık sütununa takıldı.

Chi onun bakışlarını takip etti. “Eski insanlar ‘cenote’ye kovalarını sallamak için o deliği açmışlar. Bir kase çorba yapmak için merdivenlerden inip çıkmalarına gerek kalmıyormuş böylece.”

“Merkezin dışında,” dedi Gamay ve gerçekten de delik bir duvara daha yakındı.

‘Si. Yukardan kazdıklarında havuzun gerçek merkezinin neresi olduğunu bilmeleri mümkün değildi. İpi sarkıtıp kovalarını doldurdukları sürece fark etmezdi.’

Gamay suyun kenarına yürüyüp açıklığa baktı. Deliğin etrafında büyüyen bitkiler odaya doğru uzanarak ışığı azaltıyorlardı.

“Aşağı sarkan şu şey bir asma dalına benziyor.”

Chi gözlerini kısarak kubbe biçimindeki tavana baktı. “Birden fazla asma dalı olabilir. Görüş mesafem eskisi kadar iyi değil.”

Gözlerini kısma sırası Gamay'daydı. Profesör henüz beyaz bastona hazır sayılmaz, diye düşündü. Mükemmel görme yeteneğiyle o bile ikinci asma dalını göremiyordu. Bakışlarını yere indirdi. Duvarın büyük 1)ir bölümü gölgede kalıyordu. Keşfettiği sualtı duvarından farklı olması için bir neden olmadığını varsaydı.

“Zayıf ışıkta söylemesi zor, ama şu duvar Batı Virginia'da tırmandırın kayalık yüzeylerden daha kolay görünüyor. Kramponlarımızın ve kazmalarımızın olmaması çok kötü.” Güldü. “Kahretsin. İsviçre ordu bıçağına bile razıyım.”

Chi bir an için düşünceli bir şekilde boşluğa baktı.

“Belki İsviçre bıçağından daha iyi bir şeyim var.”

Gömleğinin altına uzandı, ince bir kösele şerit çıkararak Gamay'a uzattı. Soluk ışıkta şeritten sarkan süs bir avcı kuşun başına benziyordu.

Gamay nesneyi elinde salladı. Yeşil gözleri soluk mağara ışığında bile parlıyordu. “Çok güzel. Nedir bu?”

“Bir tılsım. Fırtına tanrısı Kukulcan. Aztek'lerin Quetzalcoatl'i tüylü yılanın, Mayalı eşitiydi. Başı bakırdan, gagası kuartzdan yapılmış. İyi şans getirmesi ve puroyu bırakmak için taşıyorum.”

Yuvarlak nesne avucunun içine uyuyordu. Kısa küt gagaya dokundu.

“Dr. Chi, kireçtaşı ne kadar serttir?”

“Kalsiyum karbonat ve antik deniz kabuklarından yapılmıştır. Serttir, ama tahmin edebileceğin gibi kolayca ufalanır.”

“Şu duvarda el ve ayak dayayacak yerler kazabilir miyim diye merak ediyordum. Asma dallarına yetişmemi sağlamaya yetecek kadar.” Mağaradan kaçtıktan sonra ne yapacağını bilmiyordu, ama bir şey düşünürdü.

“Bu mümkün. Kuartz elmas kadar serttir.”

“Bu durumda bu küçük kuşu ödünç almak istiyorum.”

“Keyfine bak.” dedi Chi. “Bizi bu mahzenden kurtarmak için tanrıların gücü gerekli olabilir.”

Gamay yavaşça suya girdi tekrar. Kireçtaşı duvardaki hafif çıkıntıya doğru yüzdü. Bir eliyle çıkıntıya tutunarak uzanıp parmakları için yeterli büyüklükte bir delik buldu. Tılsımı bir keser gibi kullanarak parmaklarıyla dokunabileceği büyüklükte bir boşluk açtı. Sonra kendini yukarı çekti, böylece dizi çıkıntıda dengelendi ve daha büyük bir delik açtı.

Bütün boyuyla dimdik çalışmaya başladığında iş daha da çabuklaştı. Duvarın yüzeyinde birkaç santim ilerledi. Kayaya iyice yapışarak yüzünü sert yüzeye bastırmak zorunda kalması yüzünden kireçtaşının karakterini iyice öğrenmişti. Tahmin ettiği gibi duvarda çatlaklar ve oyuklar vardı. Ya doğal oyukları kullanıyor ya da varolanları büyütüyordu. Saçları beyaz tozla kaplanmıştı. Burnunu omzuna silmek için ara sıra durması gerekiyordu. İyi bir hapsirik onu boşluğa fırlatırdı.

Örümcek adam bu işi nasıl da kolay gösteriyordu? Onun ağ atan bilek bantlarından bir ikisi için neler vermezdi. Duvarda tutunmak zaten zordu; onu en çok yoran şey ise kolu başının üstündeyken çalışmak zorunda kalmasıydı. Omzu ağrıyordu ve zaman zaman kan akışını sağlamak için kolunu aşağı sallandırması gerekiyordu. Boynundaki kasılmadan kurtulup kurtulamayacağını merak etti.

Yolun yarısına varınca aşağı baktı. Chi'nin beyaz gömleği karanlıkta zorlukla görülmüyordu. Gamay'ın ilerleyişini seyrediyordu.

“İyi misin Dr. Gamay?” diye sordu sesi yankılanarak.

Bir ağız dolusu toz tükürdü. Hiç kadınsı bir davranış değildi bu, ama kimin umurundaydı. “Çok kolay bir iş.”

Kahretsin, o sarı dişli ahmak bizi buraya tıkmadan önce saatimi almasaydı, diye düşündü. Zaman kavramını kaybetmişti. Mağaraya giren ışık işe ilk başladığı zamankine göre daha eğimli ve soluktu. Güneş batıyor olmalıydı. Tropikal gece giyotinin hızıyla iniyordu. Kısa süre içinde mağara zifiri karanlık olacaktı. Asma dallarını yakalamak aydınlıkta bile zordu. Karanlıkta imkânsız olacaktı.

Dr. Chi kuşkularını sezmiş olmalıydı. Yine cesaret veren sesi duyuldu aşağıdan. Sakin bir şekilde çok iyi gittiğini, neredeyse vardığını söylüyordu. Aniden tavanın kubbe şeklinde eğimli hale geldiği yere vardı. Başını hafifçe çevirdi ve asma dallarıyla aynı hizada olduğunu gördü. Eğer atlayışı başarısız olursa diye kendine hata payı bırakmak için biraz daha yükseldi. Şimdi eğimli duvarın hemen altındaydı. Gerilim parmaklarında kötü etki yapmıştı. Ya hızlı hareket etmeli ya da hiç etmemeliydi.

Yine hızlı bir bakış fırlattı. Dallar duvardan iki metre kadar açıktaydı.

Hareketlerini hızlı düşün. Ama çabuk ol! Belleğinde tekrarlardı bunları. Duvardan yaylandı, vücudunu havada çevirdi, dalı yakaladı ve tutundu.

Profesöre dediği gibi. Çok kolay bir işti.

Parmakları ellerinden koparılmış gibi hissediyordu. Omzunu duvardan uzaklaştırdı.

Derin bir soluk alıp sıçradı.

Vücudu bir parabol çizerken etrafında döndü, elleri açık bir şekilde dallara uzandı. Dal önce elinden kaydı, sonra yakalamayı başardı. Kuru ve sertti. Sertliğinden vücudunun ağırlığını taşımayacağını anlamıştı. Çatırt! Boştaki eliyle diğer dala uzandı. Dalın kırıldığını hissetti.

Ve düştü.

İşe yaramaz dal parçası hâlâ elindeyken suya çarptı. İyi bir dalış için ne ayaklarını, ne de başını düzeltecek zamanı vardı. İğrenç bir şlap sesiyle yan tarafı üstüne suya indi! Suya girdiği zaman sol kolu ve bacağı çarpmanın etkisiyle yanıyordu. Acısını unutup garip bir yüzme stiliyle kıyıya geldi.

Chi'nin şaşkıncu derecede güçlü olan kolu onu bileğinden tuttu ve sudan çıkmasına yardımcı oldu. Nina bir süre için bacağındaki acıyı ovarak yok etmeye çalıştı.

“İyi misin?”

“İyiyim,” dedi soluk soluğa. Düşme sırasında içindeki hava boşalmış gibiydi. “Vay canına, bütün o gösterdiğim gayretten sonra.” Tılsımı Chi'ye verdi. “Galiba tanrıların bizim için başka planları var.”

“Benim gördüklerime bakılırsa sana kanat verebilirlerdi.”

“Bir paraşüte bile razıyım.” Bir kahkaha attı. “Bu şeyler elimdeyken havada uçuşum ilginç bir görüntü olmalı.” İşe yaramaz dal parçalarını bir kenara fırlattı.

“Tarzan'ın bir rakibe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, Dr. Gamay.”

“Ben de öyle. Bana şu geçidi anlatın, içinde su olan.”

Profesör elini tuttu. “Gel,” dedi.

Oda neredeyse tamamen kararmıştı ve Chi kendisini cehenneme bile götürüyor olabilirdi. Bir ara durdu ve bir saniye sonra bütan gazlı çakmağından çıkan alevler duvarlara korkunç bir görüntü kazandırdı.

“Başına dikkat et,” diye uyardı Chi onu geçide götürerek. “Tavan alçalıyor, ama fazla uzağa gitmek zorunda değiliz.”

Birkaç dakika sonra tünel genişledi ve Gamay'ın başı için biraz daha boşluk verdi. Geçit hafifçe eğimleniyor, boş duvarda birden sona eriyordu. Duvarın aşağısında küçük bir havuz vardı.

“Tünel burada taban suyu düzeyinin altına iniyor,” diye açıkladı Chi. “Ondan sonra aşağı mı gidiyor yukarı mı bilmiyorum.”

“Ama bu tünelin yüzeye gidiyor olması olanaksız değil.”

“Si. Yucatan'ın yeri çağlar boyunca suyun hareketiyle açılan doğal tüneller ve mağaralarla delik deşik olmuş bir kireçtaşı parçasıdır.”

Gamay soğuktan değil, ama suyla dolu toprağın içine girme düşüncesiyle ürperdi. Korkularından uzaklaşmaya çalıştı, ama yine de bunu başaramadı.

“Profesör Chi, bunun çok zor bir olasılık olduğunu biliyorum. Bulanın bir yere çıkıp çıkmadığına bakacağım. Nefesimi iki dakika kadar tutabilirim, bu da uzun bir süre yüzmemi sağlayacaktır.”

“Bu çok tehlikeli.”

“Bu adamların bizi ne zaman halledeceklerini görmek için beklemekten daha tehlikeli değil. Dış sorunları olan dostum bizimle biraz eğlendikten sonra yapacaktır bu işi.”

Chi itiraz etmedi. Haklı olduğunu biliyordu.

“Eh,” dedi Gamay. “Dalış zamanı geldi.”

Havuza girdi ve ciğerlerini oksijenle doldurmak için bir dizi gürültülü soluk alma egzersizleri yaptı. Başı dönecek noktaya geldiğinde suyun altına girip tünel girişini aradı. Yüzeye çıkıp Chi'ye bulduğu şeyi anlattı. “Aşağı doğru iniyor, ama ne kadar derine gittiğini bilmiyorum.”

Adam başını salladı. “Geri dönüş için yeterince havan kalmasına dikkat et.” Chi eğilip çakmağını uzattı. “Gittiğin yerde buna ihtiyacın olabilir.”

Gamay derin soluk alma egzersizlerine başlamıştı bile. Çakmağı şortunun cebine sokup ona tamam işareti verdi ve karanlığa daldı. Yıldırımın yakınlığını kestirmeye çalışan bir çocuk gibi zihninde saniyeleri sayarak -bir şempanze, iki şempanze tavanın hemen altında yüzmeye başladı. Kendisini son sınıra kadar zorlamaya karar verdi. Neredeyse iki dakika kadar yüzerek ciğer patlatan geri dönüşten önce otuz kırk metre kadar yüzebilirdi.

Ama ciğerlerini patlatmak zorunda kalmadı. Tavan keskin bir şekilde kıvrıldığı sırada altmışıncı şempanzeyi yeni geçmişti. Uzattığı eli ve ardından başı birden suyun yüzeyine çıktı. İçini çekip dikkatle soluk aldı. Hava küflü olmalıydı, ama iyi gelmişti.

Gamay şansına inanamıyordu. Bir mola almalarının zamanı gelmişti. Tünel mutfak lavabolarının

altındaki su geçirmez borular gibi alçalıp sonra yükseliyor olmalıydı. Georgetown'daki evlerinin neredeyse sürekli yenileme çalışmaları yüzünden tesisat işlerini yakından tanıyordu. Geniş bir su borusunun içinde yüzdüğü düşüncesiyle bir kahkaha attı, ama neşesinin nedeni rahatlama olmalıydı. Sesi karanlıkta yankılanarak daha henüz bu pislikten çıkmadığını hatırlattı kendisine. Daha çok işi vardı.

Chi'nin çakmağını cebinden çıkarıp Özgürlük Heykeli tarzında havaya kaldırdı. Birkaç denemeden sonra çakmakta bir kıvılcım meydana getirdi ve bir alev oluştu. Gamay suda ilerleyerek dik kenarlı dairesel bir çukurun dibinde olduğunu gördü. Bir kuyuda boğulan kedinin neler hissediyor olabileceğini düşünerek yüzdü. Bu duvarlardan yukarı nasıl tırmanacaktı? Icarus benzeri sıçrayışını tekrarlamayı düşünmüyordu.

Su seviyesindeki çıkıntının üzerinde yüzüp çakmağı kaldırdı. Birincinin üstünde başka kısa bir yükselti daha vardı. Kalbi heyecanla çarptı. Basamaklar! Bu çukurdan bir çıkış yolu vardı demek. Hiç zaman kaybetmeyerek kendini sudan dışarı çekti ve taş silindirin içinde dönerek yukarı doğru yükselen basamakları tırmanmaya başladı.

Kısa süre sonra kuyunun kenarlarına gelmişti. Yeniden çakmağı kullanarak çevresini keşfetmeye çalıştı. Küçük bir mağaradaydı. Gözleri taş duvardaki dar bir oyuğa takıldı. Onu takip edince alçak tavanlı bir geçide geldi. Çakmağı açıklığa tuttu ve alevin titreyişini izledi. Hava geliyordu. Bayat ve sıcak. Ama yine de havaydı.

Birkaç saniye içinde kuyuya geri dönmüştü. Hızla nefes alıp verdikten sonra geldiği yoldan geri döndü. Yüze çıkarak, “Sanırım dışarı çıkan bir yol buldum,” dedi.

Karanlıkta profesörün sesi duyuldu. “Dr. Gamay, senin sonsuza dek yok olduğunu sandım. Aradan çok uzun zaman geçti.”

“Seni beklediğim için özür dilerim. Bulduğum şeyi görene kadar bekle. Yüzebilir misin?”

“Eskiden Harvard havuzunda her gün tur atardım.” Durakladı. “Nefesimi ne kadar süre tutmak zorundayım.”

“Yalnızca duvarı geçene kadar. Yapabilirsin.”

Birbirlerinin elini buldular ve Chi suya girdi. Başları birbirine çok yakındı. Gamay adama nefes alma egzersizleri yaptırdı. Chi, “Atalarımın Maya yerine İnkalı olmalarını tercih ederdim şu anda.”

“Pardon?”

“Dağ havası yüzünden akciğerleri çok fazla genişleme kapasitesine sahipti.”

“Başaracaksın. Hazır mısın?”

“Ciğerlerim çıkana kadar beklemeyi tercih ederim, ama bu olmayacağına göre, vamanos!” İşaret olarak Gamay'ın elini sıktı. Gamay yüzeyin altına daldı, çabucak tünelin devamını buldu ve profesörü tünel boyunca neredeyse sürükledi. Yolculuk ilkinin yarısı kadar sürdü, .una yüze çıktıklarında profesör soluk soluğaydı. Gamay mesafe daha uzun olmadığı için şükreliyordu.

Çakmağı yaktı. Profesörün başı bir iki metre ilerdeydi. Derin derin soluyordu. Her nasılsa başındaki beysbol şapkasını düşürmemeyi başarmıştı.

“Basamaklar şurada,” dedi Gamay onu arkasından iterek. Kuyunun üstüne kadar çıkmasına yardım

etti.

Chi etrafına bakınarak, “Benim tahminimce bu şehirde yaşayanlar İni kuyuyu yağmur mevsimi bittikten sonra acil durumlar için kullanıyorlardı.” Chi dizüstü çöküp kuyuya baktı. “Su seviyesi yüksekken kaplarını içine daldırmışlar. Seviye ulaşamayacakları bir noktaya gelince basamakları oymuşlar. O kahve reklamı gibi. Son damlaya kadar İyi.”

Chi ayağa kalkıp yerdeki izleri inceledi. “Çok sayıda ayak izi,” dedi hayranlıkla.

Gamay antik medeniyetlerle Chi kadar ilgiliydi, ama çakmağın alevi gitgide küçülüyordu. Bunu profesöre iletince Chi yerden kömür haline gelmiş birkaç parça ağaç kabuğu toplayıp yandığında dumanlı alevler yayan bir meşale olacak şekilde yerleştirdi.

“Kene otu,” diye açıkladı. Tekrar kuru topraklara çıkınca önderliğe başladı. “Pekâlâ Dorothy, sarı tuğla yolu takip edelim mi?” dedi meşaleyi havada sallayarak.

Gamay'ın arkasında olup olmadığını görmek için geriye bakarak duvardaki açıklıktan geçip bir tünele girdi. Chi kurum kaplı alçak tavanın altında rahat rahat yürürken Gamay eğilmek zorunda kalıyordu. Yalnızca birkaç dakika sonra tünel dar bir kuyunun dibinde birden son buldu. Gamay tekrar doğrulabildi.

Acemice yapılmış ip merdivenle yukarıya çıkılıyordu. Chi merdiveni kontrol etti, sarsak ama güvenli olduğunu söyledi. Kuyunun en tepesine kadar tırmanıp kenarda durdu ve Gamay'a yol göstermek için feneri aşağı doğru tuttu.

Merdiven mucizevi bir şekilde dayandı ve bir başka geçidin girişinde Gamay, Chi'ye katıldı. Burası içinde kuyu bulunan mağaranın iki katı büyüklüğünde bir mağaraydı. Ve ilk buldukları odadaki gibi tek bir çıkışı vardı. Tünel bir metre genişliğindeydi ve yüksekliği bundan biraz daha fazlaydı. Yavaş yavaş alçalan geçidin dönüşlerini elleri ve dizleri üstünde geçtiler. Kapalı alan meşalenin dumanıyla sıcaklığı olmadan bile sıcak ve boğucu olabilirdi. Gamay zaman zaman nefes almada zorluk çekiyordu. Uzunluğu ve yönü söylemek zordu, ama tünelin uzunluğunun on sekiz metre kadar olduğunu tahmin etti.

Başı önde emekliyordu ve zaman zaman Chi'ye çok yaklaşmamak için karşısına bakıyordu, ama bu pek olası değildi. Chi tünellerden bir fare hızıyla ilerliyordu. Meşalenin ışığı beklenmedik bir şekilde yok oldu ve Gamay profesörün bacağına çarptı. Durup kendilerine engel olan şeyin ne olduğuna baktı.

“Bekle,” dedi Chi ve kolunu arkaya doğru uzattı.

Donup kalmış gibiydi. Gamay meşalenin ışığında bunun nedenini anladı. Tünel büyük bir uçuruma bakan bir kayalıkta son buluyordu.

Uçurumun üstüne üç kalas uzatılmıştı. Köprüyü kuran eski mühendisler çapraz desteklerle takviye yapmışlardı ve düşünceli bir şekilde bir kenara korkuluk olarak bir direk eklemişlerdi.

“Ben önce gidiyorum,” dedi Chi. Dikkatle ağırlığını kalasa bıraktı ve kendisini taşıdığını görünce ileri doğru hareket etti. Birkaç hızlı adımdan sonra karşıdaydı.

“Tam olarak bir Golden Gate sayılmaz.” dedi özür dilercesine. “Ama iyi görünüyor.”

Görünüyor sözcüğü havada asılı kalıp diğer güven veren sözcüklerin etkisini gölgeledi. Gamay kötü bir şekilde acemice yapılmış köprüye baktı. Başka bir şansı yoktu. Kendi kendine profesörden

yalnızca on yedi kilo daha ağır olduğunu söyleyip bir ip cambazı gibi yürümeye başladı köprünün üstünde. Beklediğinden daha dengeliydi köprü ve kalaslar kımıldamıyordu. Ama Chi'nin uzanan elini tutup sağlam topraklara bastığında kendini çok iyi hissetti.

“Aferin,” dedi Chi yukarı giden bir başka kuyuda yol gösterirken. Gamay bir merdiven görmeyince neredeyse paniğe kapılıyordu, ama Chi basamakların ıslak ve kaygan kayaların üstüne oyulmuş olduğunu gösterdi. El ve ayak parmakları oyuklara zorlukla sığıyordu ve her türlü dağa tırmanma kas ve becerisini kullanması gerekiyordu. Etrafındaki altyapı kısa boylu Mayalılar için yapılmış, uzun boylu Anglolar için değil, diye homurdandı kendi kendine.

Kuyunun tepesine vardıklarında alçak bir tünel daha çıktı karşlarına. Gamay'ın boğazı sıcak bir günde Sahara çölündelermiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Tırmanma, yüzme ve emekleme hareketleri iyice etkisini göstermeye başlamıştı. Gözleri kerpiç yüzünden yanıyordu ve dizleri emeklemekten dolayı ezilmişti. Bir ara profesör ve Gamay'ın kırılmış bir kayanın kenarından geçmeleri gerekti. Profesörün sevinçli haykırışını duymasaydı daha fazla devam edemeyebilirdi.

“Dr. Gamay, dışardayız.”

Saniyeler sonra meşalenin yüksek tavanı aydınlatamayacağı kadar geniş bir odaya girdiler. Gözlerindeki kurumu sildi. Bunlar sütun muydu? Meşaleyi ödünç aldığında bunların sütun değil sarkıt olduğunu görüp hafifçe güldü. Mağara düzensiz bir daire biçimindeydi. Bir açıklık yarı halka şeklindeydi ve bir insanın iki katı yüksekliğindeydi. Az önce geldikleri açıklığa göre eşikler pürüzsüz, yerin yüzeyi beklenmedik şekilde düzdü.

“Burada bir araba bile kullanabilirsin!” dedi Gamay.

“Köyler arasında uzanan yeraltı anayollarına dair efsaneler var. Bunların yalnızca abartı olduğunu, doğal tünelleri gören bazı yerlilerin bunları suni olanlarla karıştırdıklarını düşünüyordum. Ama bu...”

Düşmüş bir çatı parçası yollarını kapatınca durdular ve ana odaya geri döndüler. Yan geçitleri incelediler. Dikdörtgen biçimindeki kiremit kaplı yerler gerçek sütunlarla çevrelenmişti, sarkıtlarla değil. Kemerli tavan düzdü ve sıva kaplıydı, kırmızı şekillerle süslenmiş duvar da öyle.

“İnanılmaz,” dedi Gamay. “Bu bir tür yeraltı tapınağı mı?”

Chi duvarlar boyunca yürüyerek daha dün boyanmış gibi taze duran şekilleri inceledi.

“Şekiller Maya, ama bir yandan da değil,” diye fısıldadı profesör.

Omuzlarında ve başlarında eşyalar taşıyan insanlara aitti resimler. Vazolar, ekmek sepetleri, altın küpleri, külçe altın olabilecek garip şekiller.

“Yine gemiler.” Gamay, Chi'nin daha önce gösterdiğine benzer ticaret ve savaş gemilerini gösterdi.

Duvarda ilerledikçe bütün hikâye gözler önüne serildi. Gelen gemiler. Yük boşaltıyorlar. Eşyalar sırayla alınıyor. Elinde bir liste tutan bir adam resmi bile vardı, büyük bir olasılıkla hikâye anlatıcısı olmalıydı bu adam. Askerler nöbet tutuyordu. Büyük bir olay ya da olaylara ait bir belgeseldi bu.

Dikkatleri odanın ortasına ve dört ağır sütunun desteklediği yuvarlak taş kaideye çevrildi. Tablanın ortasında Maya piramidlerinin zirvesindeki tapınaklardakine benzer morumsu kristal benekli bir taş kutu duruyordu.

Gamay eğildi ve kutunun kenarındaki kare şeklindeki açıklığa hakti.

“İçinde bir şey var,” dedi. Titreyen parmaklarını uzattı, nesneyi aldı ve tablanın aynalı yüzeyine koydu. Chi meşaleyi güçlendirmek için biraz daha kene otu dalı bulmuştu. Meşale şimdi her zamankinden güçlü bir şekilde yanıyordu.

Bir aygıt olduğu kuşku götürmeyen nesne ahşap bir sandığa benzeyen yuvadan ve çapraz mesnetlerle güçlendirilmiş metal bir çarktan oluşuyordu. Çarkın içinde, merkezi bir milin etrafında dönen, dişleri daha küçük birkaç dişliyle eşleştirilmiş büyük bir dişli vardı.

“Bu nedir?” diye sordu Gamay.

“Bir tür makine.”

“Şeye benziyor... hayır, olamaz.”

“Beni karanlıkta bırakma Dr. Gamay.”

“Daha önce gördüğüm bir şeye benziyor, antik bir gemiden alınan bir eski eser. Bunun görüldüğü gibi bronzdan yapılmıştı, ama korkunç şekilde aşınmıştı. Usturlap, yani güneşin ve yıldızların durumunu belirleyen bir denizcilik aygıtı olduğu düşünülüyordu. Birisi gama-radyograf yaptı. Astronomik ve takvim verileriyle ilişkili donanım oranlarını buldular. Basit bir usturlaptan çok daha karmaşıktı. Otuz donanım vardı, hepsi ağ gibi sarılmıştı. Aslında bir bilgisayardı.”

“Bir bilgisayar. Nerede gördün onu?”

Gamay durakladı. “Atina'daki Ulusal Müzede.”

Chi makineye baktı. “Olanaksız.”

“Profesör, buraya biraz daha ışık getirebilir misin, şu çiziklerin olduğu yere?”

Chi meşaleyi o kadar yakına getirdi ki alevler neredeyse Gamay'ın saçlarını tutuşturuyordu, ama Gamay buna aldırmadı bile.

“Maya yazıtları hakkında çok şey bilmiyorum, ama bu Mayalara ait değil.”

Yazıtları inceleme sırası Chi'deydi. “Olanaksız,” diye tekrarladı, una bu kez daha az ikna olmuş gibiydi.

Gamay etrafına bakındı. “Bütün bu olanlar, bu üstü kapalı bazilika, yeraltı anayolları. Hepsi olanaksız.”

“Bunu olabildiğince çabuk bir şekilde analiz ettirmeliyiz.”

“Bu konuda sana katılıyorum. Küçük bir sorun var ama.”

“Oh. evet,” dedi Chi nerede olduklarını hatırlayarak. “Ama sanırım mağaralardan çıktık sayılır.”

Gamay başını salladı. “Temiz havayı ben de alıyorum.”

Chi eseri taşımak için gömleğinin uçlarını birbirine bağladı ve ana odayı keşfetmek için geri döndü. Neredeyse dimdik olan dev bir ahşap merdiven üstlerindeki karanlığa uzanıyordu. Merdiven neredeyse bir Maya'nın bacağı kalınlığındaki kütüklerden yapılmıştı ve yaklaşık üç metre genişliğindeydi. Merdivenin merkezinde korkuluk olarak iş gören bir bölme vardı.

Merdiven etkileyici bir mühendislik harikasıydı, ama aradan geçen zaman etkisini göstermişti. Yuvarlak basamaklar kaymış ve asılı kalmıştı. Bazı yerlerde destekler kırılmış ve merdiven bel

vermişti. Ağaç Gamay'a yeterince güçlü göründü. Basamakların ve desteklerin birbirlerine asma dallarıyla bağlanmış olması rahatsız ediyordu kendisini. Yaşadığı üzücü deneyimde asma dalı kuruydu ve çatlayıp kırılmıştı. İlk basamağın üzerine ağırlığını koyduğunda kendini bırakması güvenini arttırmadı.

Chi merdivenin görünmez zirvesine doğru çevirdi başını.

“Bu işe bilimsel olarak yaklaşmalıyız,” dedi yapıyı inceleyerek. “Bu şey her an dağılabilir. Ortadaki bir destek biraz dayanırlık sağlayabilir. Tutunacak bir şey olabilir. Belki önce sen gitmelisin. Eğer seni taşırsa benim için bir sorun olmaz demektir.”

Gamay aynı fikirde olmasa da Chi'nin jestini takdirle karşıladı.

“Nezaketiniz uygun olmayabilir Dr. Chi. Zirveye çıkma şansınız benimkinden daha yüksek. Eğer ben önce gidersem ve merdiven kırılırsa buradan asla çıkamazsınız.”

“Öte yandan merdiven benim ağırlığımı da taşımayabilir ve ikimiz de şansımızı kaybedebiliriz.”

İnatçı Mayalı. “Tamam. Daha sonra rejime gireceğime söz veriyorum.”

Gamay birinci basamağı atlayarak dikkatle ikinci kütüğün üstüne çıktı. Yatay kütük dayandı. Ağırlığını dağıtmak için yukardaki kütüklere ızzanarak tırmanmaya başladı. Bilinçli olarak asma dallarına bakmamaya çalışıyordu, bakışlarının baskısıyla dağılabileceklerinden korkuyordu.

Altıncı basamakta durdu. “Merdivenden aşağı doğru hava geliyor. “Yukarıya ulaştığımızda özgürüz demektir.”

Bir basamak daha çıktı. Yan taraftaki bağlar çatırdadı ve kütük serbest kalıp bir tarafa doğru sarktı. Gamay nefes almaya bile korkarak donup kaldı. Ama başka hiçbir şey düşmedi. Bir ağaca tırmanmış gibi ağır ağır tırmanmaya devam etti. Orta noktaya gelene dek bağlar dayanmıştı. Burada merdiven bel vermiş, asmaya daha fazla baskı yüklemişti. Bir kütük daha serbest kalıp bir kenara doğru sarktı. Yatay destek olduğu yerden tamamen kurtulup yere düştü. Gamay merdivenin dağılmak üzere olduğundan emindi. Ama dağılmadı. Yalpalama sona erince tırmanmaya devam etti.

Merdivenlerin üstünde on beş dakikadır ya da on beş saattir bulunuyor olabilirdi. Bunu söylemek zordu. Ama zirveye varmaya yalnızca birkaç kütük kalana dek hatasız bir şekilde sabit bir ilerleme gösterdi, sevgili Tanrım, diye düşündü aşağıya bakarak. Merdiven neredeyse otuz metre yüksekliğinde olmalıydı. Chi'nin meşalesinden gelen ışığı uzun süre önce geride bırakmıştı. Bulunduğu yerden uzaktaki bir yıldız gibi görünüyordu meşalenin ışığı.

Gamay yukarı doğru uzandı ve eline ağaç kütüğü yerine taş gelince büyük bir rahatlık hissetti. Daha öncekinden de dikkatli bir şekilde, hiçbir kütüğü düşürmemeye özen göstererek kenara tırmandı. Sırtüstü uzanıp Mayalı merdiven yapıcılarına şükretti, sonra karnının üstüne yatıp alçak sesle Chi'ye seslendi.

Meşalenin ışığı ileri geri hareket etti ve söndü. Chi yukarı geliyordu ve iki eline de ihtiyacı vardı. Sesi duyana kadar adamın bir sorun yaşayacağını sanmıyordu.

Tangır. Sonra tangır-tangur. Zihninde kalın kütüğün serbest kalıp merdivenin boşluğuna düştüğünü hayal edebiliyordu. Bunun son olacağını düşündü, ama dahası geldi. Korkunç bir sestti, çünkü işin tek bir kütükle bitmediğini gösteriyordu. Zincirleme bir reaksiyon söz konusuydu. Eğer ağırlığıyla asma bağlarını zayıflattıysa destekleri kırmak ve kütükleri düşürmek için çok küçük bir baskı yeterli

olabilirdi. Karanlıkta bazı sesler daha duyuldu. Gürültü artıyordu. Çıkan gürültülere bakılırsa merdiven teker teker dökülüyordu.

Çakmağı yakıp kenara tuttu. Belki minik alev Chi'ye doruğa ne kadar yaklaştığını gösterebilirdi. Tabii şimdiye dek kütüklerin altına gömülmediyse.

Chi'nin sesi duyuldu. Gürültü yüzünden ne kadar uzaktan geldiğini anlayamıyordu.

“Elini uzat!”

Kenardan aşağı doğru uzandı ve cesaret vermek için seslendi.

Bir şey parmaklarına dokundu. Bu kadar yakın olduğundan habersizdi.

“Sıkı tutun!” diye bağırdı.

Parmakların ince bileğini kavrayıp kenetlendiğini hissetti, kendisi de onun bileğine aynı şeyi yaptı. Bir yana doğru eğilerek vücudunu destek olarak kullandı. Serbest kalan eliyle kenara tutunarak Chi'yi çekti. Bir şeyler ters gidiyordu.

“Bekle!”

Neyi bekleyecekti?

Chi iyi tutunamıyordu. Artık onu kaybedeceğini düşündüğü acı dolu dakikalardan sonra sonunda Chi iki eliyle kolunu yakaladı ve önce bir bacağını, sonra diğerini sert kayaların üstüne çıkardı. Mağaradan boğucu bir duman dalgası yükseldi. Birkaç dakika sonra duman temizlendi ve boşluktan aşağı baktılar. Zifiri karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu.

“Ben yarı yoldayken altımdaki merdiven çöktü,” dedi Chi. “Düşen kütüklerin yukarsında olduğum sürece sorun yoktu, ama bana yetişmeye başladılar. Aşağıya inen yürüyen bir merdivenden yukarı tırmanmak gibiydi!”

“Neden beklememi söyledin bana?”

Gömleğinin önünü işaret etti. “Düğüm gevşiyordu. Eseri kaybedeceğimden korktum.” Chi hayranlıkla aşağıya doğru baktı. “Artık eskiden olduğu gibi yapmıyorlar merdivenleri.”

Gamay güldü. “Sanırım yapmıyorlar.”

Temiz havayla serinleyerek üstlerindeki tozu silkelediler ve rüzgârın kaynağını takip ettiler. Bir tünelden geçip birkaç basamak yukarı tırmandıktan sonra dar bir açıklıktan sıcak, rutubetli geceye çıktılar.

Gamay havayı içine çekip bıraktı. İçindeki tozu ve pisliği dışarı atmak istiyordu. Ay ışığı eski şehir meydanını aydınlatıyordu. Chi'nin önderliğinde kendilerini HumVee'yi bıraktıkları yere götürecek patikayı takip etmeye başladılar. Oraya vardıklarından bu yana haftalar geçmiş gibiydi.

Çift dikkatle bir tümsekten diğerine geçiyordu. Bir ateşböceği grubu gördükleri sırada ormanın kıyısına yaklaşmışlardı. Ama bu böceklerin ışıkları yanıp sönmüyordu. Sabitlerdi ve eski şehir meydanından yayılıyorlardı. Gamay ve Chi aynı anda kaçtıklarının fark edildiğini anladılar. Kendilerini kaçıran üç kişiye diğerleri de katılmıştı. Koşmaya başladılar.

Kulakları tırmalayan bir ses İspanyolca haykırdı ve kör edici bir ışık gözlerine doğru parladı. Sonra Gamay'a eski dostu Sarı Dişli'liyle yeniden buluştuğunu söyleyen çirkin bir kahkaha duyuldu.

Kendisinden son derece hoşnut görünüyordu. Işığın Gamay'ın vücudunda dolaştırırken seçilmiş noktalarda daha uzun süre tutuyordu. Sonra beli hizasında tuttuğu profesörün tüfeğinin namlusunu aydınlattı ışığı. Arkadaşlarının dikkatini çekmek için İspanyolca bağırdı. Karşılık geldi ve ışıklar her yönde hareket etmeye başladı.

Gamay buna inanamıyordu. Yaşadıkları onca şeyden sonra birkaç saniye içinde yakalanmışlardı. O lanet olası herifin üstüne gidip tüfeği elinden almaya hazırды. Chi bu düşüncesiz isteğini sezmiş olmalıydı.

“Söylediğini yap. Merak etme.”

Chi bir kenara çekilip patika boyunca yürümeye başladı. Sarı Dişli emredercesine havladı. Profesör ona aldırmadı ve ağır ağır yürümeye devam etti. Sarı Dişli tereddüt etti. Bunun olmaması gerekiyordu. O tüfeğini salladığında insanların itaat etmesini beklerdi. Olduğu yerde kalacak kadar korkmuş olduğundan emin olmak için Gamay'a bir bakış fırlatarak Chi'nin peşinden koştu. Bu arada İspanyolca bağıırıyordu. Chi durdu, ama önce patikadan çıkıp çimenlerin içine girdi. Diz çöküp yalvarma pozisyonunu aldı, kolları havaya kalkmıştı.

Böylesi daha iyi. Zayıflık aç bir hayvan için taze kan gibiydi. Sarı Dişli kükreyerek Chi'nin kafatasını dağıtmak için tüfeğin kabzasıyla Chi'nin üstüne atıldı. Sonra gözden kayboldu. Fenerin ışığı havada bir kemer çizip çimenlerin üstüne düştü. Önce bir şaşkınlık sesi, ardından tok bir ses duyuldu, sonra sessizlik geldi.

Chi feneri alıp ışığını aşağı doğru tuttu. Gamay yaklaşırken uyardı. “Dikkat et, sağ tarafında bir delik daha var.”

Sarı Dişli halka şeklinde bir delikten aşağı düşmüştü ve beyaz sıvalı duvarları olan kubbe şeklindeki odanın dibinde yatıyordu.

“Sarnıçlar,” dedi Chi. “Burada bir içecek bulmanın ne kadar zor olduğunu görüyorsun. Şehir insanları sularını bu şeylerin içinde saklıyorlarmış. Mümkün olduğu yerlerde onları işaretlemiştim. Sanırım o bunu görmedi.” Bir çalıya bağlanmış olan turuncu renkli kurdeleyi gösteriyordu.

“Onu burada mı bırakacaksın?”

Chi ateşböceklerinin yaklaştığı yere doğru baktı.

“Başka çaremiz yok. Buna gerçekten aldırılmıyorsun, değil mi?”

Gamay cenote'den zorlu çıkışlarını düşündü.

“Saatimi geri almak isterdim. Ama dürüst olmak gerekirse umurumda bile değil. Bir sincap deliğinde tıklı kalmak ne demekmiş görsün.”

“Nehre doğru gitmek zorundayız. Tek yön orası.”

Ormana doğru koşular.

Adamlar onları gördü. Gecenin içinde tüfek sesleri duyuldu.

Daha hızlı koşmaya başladılar.

Arlington, Virjinya

Kısım 21

Jose “Joe” Zavala Washington'un hemen dışındaki Arlington'da bir zamanlar bölge kütüphanesi olarak kullanılan küçük bir binada yaşıyordu. Birinci kattaki oturma odası güneybatılara özgü doğal tarzda döşenmişti. Mobilyaların çoğunu babası yapmıştı. Dekor renkleri ve sıcaklığı için seviyordu, ama mütevazı atalarından ne kadar uzaklaştığını hatırlatıyordu kendisine.

Joe'nun, Meksika'nın Morales şehrinde doğan annesi ve babası altmışlı yılların sonlarında El Paso'nun batısı olan Rio Grande'ye geçmişlerdi. Annesi yedi aylık hamileydi ve Jose anne babasının yerleştiği ve babasının marangoz olarak mobilyalar yaptığı Santa Fe, New Meksika'da doğup büyümüştü. Denizin cazibesi kendisini çöl ve dağ evinden çağırmişti. New York Denizcilik Üniversitesi'nden mühendis olarak mezun olan Zavala dahilik sınırında mekanik bir belleğe sahipti ve üniversiteyi bitirir bitirmez Amiral Sandecker tarafından işe alınmıştı.

Austin. NUMA merkezinin ezici varlığı ve müdürünün taleplerinden kurtulmak için Zavala'nın evinde toplanmayı önermişti. Bir gece önce Sandecker'i arayıp planın başarısızlığa uğradığı raporunu vermek şeklindeki nahoş görevi tamamlamıştı. Sandecker ona iyi bir uyku çekmesini ve olabildiğince hızlı bir şekilde Washingtona dönmesini tavsiye etmişti. Austin ve diğerleri havaalanının yakınındaki bir otelde birkaç saat boyunca kafa patlatmış ve ilk uçağa binerek ertesi gün öğleden önce Washington'a varmışlardı. Hâlâ idare etmesi gereken bir danışmanlık firması olan Nina başka bir uçağa atlayıp Boston'a dönmüştü. Austin duş alıp üzerini değiştirmek için evine uğrayıp ofisiyle görüştü. Sekreteri onun için bir bilgi paketi bulunduğunu söyledi. Austin bir kuryeyle Zavala'nın evine göndermesini söyledi.

Trout toplantıya gecikmişti ve bu onun hiç yapmadığı bir şeydi. Austin, Paul'u beklerken ahşap yemek masasına oturup NUMA'dan gelen dosyayı okumaya başladı. Zavala makinelerle oynadığı bodrumdan çıkıp geldi. Austin ona dosyadan çıkardığı siyah beyaz bir fotoğrafı uzattı. “Bu FBI'dan geldi.”

“Güzel kız,” dedi Zavala. Fotoğraftaki sarışın genç kadın klasik bir güzel değildi, ama masum gözleri ve Arizona kazısında gösterdiği hoş gülümsemesiyle Ortabatı tarzında çekici bir kadındı.

“Bayan Wintage mi?” diye sordu Zavala.

Austin başını salladı. “Kırk yıl önceki haliyle Bayan Wintage.” Fotoğrafi geri aldı. “Adı Crystal Day. Yeni bir Doris Day olacağını düşünürlermiş. Elli ve altmışlı yıllarda film başarıları varmış. Bir Rock Hudson filminde kucaklaşma sahnesi çekerek en yüksek noktaya ulaşmış. Pahalı alkol, uyuşturucu alışkanlıkları ve erkeklerle ilgili kötü zevki olmasa çok başarılı olabilirmiş. Son birkaç yıldır tanınmamış televizyon şovlarında roller alıyormuş, ama onlar da çok seyrekmiş.”

“Ne trajik bir kayıp,” dedi Zavala başını sallayarak. “Nasıl olup da duşta öldürülmüş?”

“Ajansı bağımsız bir film şirketinden telefon aldığında Crystal'i düşündüğünü söyledi. Küçük bir rol için orta yaşlı bir kadın arıyorlarmış. Büyük para veriyorlarmış. Benim tahminimce Crystal'i kim tuttuysa çaresizlik içinde olduğunu ve bu role atlayacağını biliyordu. Hatta bunun umduğu şey olmadığını ve kameralar karşısında oynamayacağını öğrendiğinde bile.”

“Bizi kandırarak kadar iyiydi.” dedi Zavala.

“Ya evet. 'kocası,' Spokane'lı Bay Wintage de öyle.”

“Yok olan sakalıyla esrarengiz yaralı yüz. Onunla ilgili bir şey buldular mı?”

“Yatarken bile eldiven giymiş olmalı.” dedi Austin kaşlarını çatarak. “Laboratuvardaki çocuklar kullandığı küreğin sapını bile incelediler parmak izi için. Ama hiçbir şey bulamadılar.”

“Projeye bir köstebek yerleştirmek iyi bir hareketti,” dedi Zavala gizleyemediği bir hayranlıkla.

“Bunu bir öğrenme deneyimi olarak gör,” dedi Austin sinirli bir sesle. “Bu adamları küçümsememeyi öğrendik. Çok iyi organize olduklarını biliyoruz.” Fotoğrafa bir fiske attı. “Ve eksik kalan işlerden hoşlanmadıklarını da.”

“Time-Quest bağlantısını da doğrulamış olduk. Projeye birkaç gönüllü katıyorlar, sonra onları çıkarıp yerine kendi adamlarını koyuyorlar. Böylece Time-Quest temiz kalıyor. Çok zekice.”

“Şeytani bir zekâ. Ya Wintage'in kulübe havaya uçmadan hemen önce dostça el sallamasına ve nöbetçilerin sonradan bildirdiği yorumuna ne diyorsun?”

“‘İyi denemeydi' için mi? Bir katile göre iyi bir mizah yeteneği olduğunu kabul etmelisin.”

“Ama gördüğün gibi. gülmüyorum. Buna zorunlu olmadığı halde yüzümüze vurdu. Neden?”

“Yalnızca yüzümüze vurmak mı istedi?”

“Belki.” Austin düşünceli bir şekilde çenesini kaşdı. “Sanırım bu yalnızca ukalalığından kaynaklanıyordu. Bize kim olduğumuzu bildiğini ve bizimle dalga geçebilecek kadar büyük bir organizasyona ait olduğunu söylüyordu.”

“NUMA'dan daha büyük mü?”

“Keşke bilseydim Joe.” Austin fotoğrafı dosyaya geri koydu. “Keşke bilseydim.”

“Bundan sonra ne yapacağımıza dair bir fikrin var mı?”

“Bu plan yapıldığında iyileşmekte olduğum için şanslıyım. Hovercraft bağlantısına ve cinayete bakmaya devam edeceğiz.”

“Takip ettiğimiz pek aydınlık bir yol değil.” dedi Zavala. San Antonio'ya gidip Time-Quest'i şahsen kontrol etsem?”

“İşe yarayabilir. Time-Quest'in mali desteğini merak ediyorum.”

Kapı hafifçe çalındı. Trout pervazdan geçmek için başını eğerek içeri girdi. Yüzünde ciddi bir bakış vardı, ama bu onun her zamanki haliydi.

“Özür dilerim, geciktim çocuklar. Gamay hakkında Nereus'a konuşuyordum.”

Karısını merak ettiği açıkça belli olan Trout ülkenin üzerinde uçarken sık sık NUMA'yı arayıp Gamay'dan bir haber olup olmadığını sormuştu.

“Bir haber var mı?” diye sordu Austin. Trout koltuğa yerleşirken başını salladı. “Gemiden kıyıya çıkmak için bir araca bindiğini doğruluyorlar. Sonra bir jip kiraladığını da. Görmeyi çok istediği müze antropologu Profesör Chi'yle buluşacağını ve o akşam döneceğini söylemiş.”

“O ve Dr. Chi buluşabilmişler mi?”

Trout huzursuzca kıınıldandı. “Bilmiyorum. Oradaki çocuklar hâlâ Chi'ye ulaşmaya çalışıyorlar. Görünüşe göre zamanının çoğunu sahada geçiriyormuş, bu yüzden endişelenmememi söylediler. Ama habersiz bırakmak Gamay'ın tarzı değildir.”

“Ne yapmak istiyorsun, Paul?”

“Bana burada ihtiyacınız olduğunu biliyorum,” dedi Trout özür dilercesine. “Ama durumu kontrol etmek için birkaç günlüğüne Yucatan'a dönmek istiyorum. İkinci üçüncü elden haberlerle Gamay'ın izini sürmek kolay değil.”

Austin başını salladı. “Joe, Time-Quest'e bakmak için Teksas'a gidiyor. Ben Washington'da kalıp Arizona fiyaskosuna dair raporu yazacağım. Neden neler öğrenebileceğine bakmak için kırk sekiz saat izin almıyorsun? Eğer daha fazla zamana ihtiyacın olursa ben Sandecker'ı hallederim.”

“Teşekkürler,” dedi Trout biraz canlanarak. “Beni bu gece oraya götürecek bir uçak ayarladım. O zamana kadar ekibe ayıracak birkaç saatim var.”

“O geniş zeki alnın içinde gezinen herhangi bir fikir var mı?”

Trout kaşlarını çatı. “Kesin olarak bulduğumuz şey bütün olaylarda tetiği çeken şeyin Kolomb öncesi sanat eserinin keşfi olduğı.”

“Evet, bu doğru,” dedi Austin. “Ama nedenini bilmiyoruz.”

Zavala mırıldandı. “Bin dört yüz doksan ikide Kolomb mavi okyanusa açıldı.”

Derin düşüncelere dalmış olan Austin kafası karışmış bir ifadeyle baktı. “Ne dedin sen?”

“Lisede öğrendiğim bir şiirin ilk mısrası. Senin de aynı şiiri öğrenmen gerekmiştir herhalde.”

“Öğrendim, ama gerisini senden daha iyi hatırlıyor değilim.”

“Şiirden A almaya çalışmıyordum,” dedi Zavala. “Düşünüyordum. Belki Kolomb-öncesi anahtar değildir. Belki anahtar Kolomb'dur.”

“İyi bir noktayı işaret ettin,” dedi Trout.

“Öyle mi?” dedi Zavala. Kendisi bile emin değildi bundan.

“Paul haklı,” dedi Austin. “Kolomb olmaksızın Kolomb öncesinden söz edilemez.”

Zavala sırıttı. “Bin dört yüz doksan iki...”

“Kesinlikle. Bu aptal şiir çoğumuzun Kolomb hakkında bildiklerini özetliyor. Yola çıkış tarihini ve onun sayesinde ekim ayında birkaç gün tatil olduğı gerçeğini biliyoruz. Ama yaşlı Chris hakkında gerçekten ne biliyoruz? Özellikle bu cinayet saldırılarına uyacak.”

Trout'un analitik beyni çalıştı. “Sanırım nereye yöneldiğini biliyorum. Kolomb ve bu olaylar arasında dolaylı bir bağlantı olduğunu biliyoruz. Bundan dolayı...”

“Sonuç çıkarmaya devam et,” diye cesaret verdi Zavala.

“Bundan dolayı soru: Dolaylı bir bağlantı var mı?”

Birbirlerine baktılar. “Perlmutter,” dediler hep bir ağızdan.

Austin telefonu kapıp tuşlara bastı. Geniş Georgetown karavan evin özel hattı bir geminin çanları gibi çaldı. İriyarı bir adam ahizeyi kaldırdı. Kırmızı ve altın rengi şal desenli sabahlığının altına mor pijamalar giymişti. Bir koltuğa oturmuş odanın her santimetrekaresini dolduruyor gibi görünen binlerce kitaptan birini okuyordu.

“Ben St. Julien Perlmutter,” dedi muhteşem gri sakalının ardından. “Konunuzu kısaca belirtin.”

“Kristof Kolomb,” dedi Austin. “Yeterince kısa oldu mu?”

“Tanrım, sen misin Kurt? Barbar sahilinde korsanlarla savaştığını duydum.”

“Yalnızca işini yapan bir hükümet görevlisiyim ben. Birisinin Amerikan gemiciliği için denizleri güvenli tutması gerekiyor.”

“Yaşa ve öğren dostum. Birleşik Devletler Donanması'nın NUMA'nın lehine dağıtıldığından habersizdim.”

“Kendilerini toparlamaları için onlara bir şans daha verdik. Bildiğin gibi korsanlar NUMA'nın her zamanki işi değildir.”

“Ah, evet. Yani Okyanuslar Amirali'yle ilgileniyorsun? Biliyor musun, Kanarya Adaları'nın batısına geçmesi bir mucize.”

“Kötü denizci mi?”

“Tanrım hayır. Kötü hesaplama demek daha doğru olur. Ben tayfanın yiyeceğinden söz ediyorum. Günlük payın kuru bisküvi, tuzlanmış et, tuzlanmış balık ve zeytinyağı olduğunu biliyor muydun? Fasulye ve nohut da var tabii, tatlı olarak da kuru üzüm ve badem,” dedi sesinde bir dehşet ifadesiyle. “Tek parlak nokta taze balık bulunmasıydı.”

Austin, Perlmutter'in iyi yiyecek ve şarapla ilgili tezine doğru kaydığını hissetti. Gemiler ve gemi enkazlarına karşı duyduğu ilgiye eşdeğer yakıcı tutkusuydu bunlar. Perlmutter klasik bir obur ve ehlikeyfti. Neredeyse iki yüz kiloluk şişman figürü sık sık muhteşem yemekler yediği en şık restoranlarda tanınır ve saygı uyandırır.

“Yiyeceklerinden çıkan böcekleri de unutma,” dedi Austin, Perlmutter'i en sevdiği konudan uzaklaştırmaya çalışarak.

“Böceklerin nasıl olacağını hayal edemiyorum. Afrika'da çekirge ve tırtıl denedim. İyi protein kaynağı oldukları söylendi bana, ama tadı tavuğa benzer bir şey yemek istersem tavuk yerim. Ne bilmek istediğini tam olarak söylemelisin bana. Neden Kolomb'la ilgilendiğini sorabilir miyim?”

Perlmutter sessizce dinledi, ansiklopedik zihni her türlü detayı emdi. Austin, Fas cinayetlerini ve kendi başarısız planlarını özetledi.

“Sanırım neye ihtiyacınız olduğunu anladım. Neden Kolomb'un birisine öldürme isteği verdiğini öğrenmek istiyorsunuz. Kolomb'un ilk kez sertlik uyandırışı değil bu. İnanılmaz şekilde sağ kalmayı başarmıştı. Amerika'yı keşfi konusunda hatalıydı, ama bununla ün kazandı. Öldüğü güne kadar Çin'i keşfettiğini iddia etti. Bütün bir kıtanın var olduğunu hiçbir zaman kabul etmedi. Amerika'da köle ticaretine başladı ve İspanyol engizisyonunun korkunç şaşaasını Yeni Dünya'ya taşıdı. Altın onda saplantı halindeydi. Bakış açına bağlı olarak o ya bir azizdi ya da hergelenin biriydi.”

“Bu o zamandı. Ben şimdiden söz ediyorum. Neden birisi keşiflerinin gözden düşürülmesini

önlemek için cinayet işler? Bütün istediğim bir bağ.”

“Yolculukları tonlarca yazılı malzeme sağladı. Onun hakkında yazılanlar bir kütüphaneyi doldurabilir.”

“Bunun farkındayım, bu yüzden seni aradım. Buradaki süprüntüyü temizleyebilecek tek tanıdığım sensin.”

“İltifat etmek seni bir yere götürmez...”

“Çalışmanın karşılığını seçtiğin bir restorantta akşam yemeğiyle ödeyeceğim.”

“...Egosunun ve iştahının aynı anda baştan çıkarılmasına kim direnebilir ki? Öğle yemeğimi yer yemez araştırmaya başlayacağım.”

Kısım 22

Perlmutter, Austin'in ricasını düşünürken bir gece önceki yemekten kalan lezzetli ördek göğsünü çiğniyordu. Yemeği Marcassin Chardonnay'yle tamamlanıyordu. Austin, Perlmutter'i yiyeceklerle baştan çıkardığı güne pişman olabilirdi. Alexandria'da denemek için sabırsızlandığı bir Fransız restoranı vardı. Belki biraz pahalı olabilirdi, ama anlaşma anlaşmaydı. Mavi gözleri yuvarlak yüzünde neşeyle dans ediyordu. Austin parasının karşılığını alacaktı. Perlmutter bir sayfa bile çevirmeden, Kolomb hakkında bir okyanus dolusu yazılı şey bulunduğunu biliyordu. Birden içine dalıp yüzmeye başlanmayacak kadar derindi bu bilgiler. Bir rehber ihtiyacı vardı ve aklına gelen daha iyi kimse yoktu.

Yemekten sonra kart dosyasını tarayarak deniz aşırı bir numarayı çevirdi.

“Beunos dias,” dedi hattın ucundaki derin ses.

“Günaydın Juan.”

“Ah, Julien! Ne hoş bir sürpriz. Her şey yolunda mı?”

“Çok iyi. Ya sen eski dostum?”

İspanyol gülerek, “En son konuştuğumuzdan bu yana daha yaşlı,” dedi. “Ama daha hoş konulardan konuşalım. Umarım cordonices emhoja de parra tarifimi denediğini söylemek için arıyorsundur.”

“Asma yaprağında bıldırcın sarması nefisti. Senin önerdiğin gibi her bıldırcını kekik ve limon kabuğu yerine taze incirle doldurdum. Sonuç muhteşemdi. Barbeküde de mesquite ağacı kullandım.”

Perlmutter, Juan Ortega'yla Madrid'deki nadir kitap koleksiyoncuları toplantısında tanışmıştı. Antika kitaplara olan ilgilerinin yanı sıra bir oburun iyi bir yemeğe olan düşkünlüğünü de paylaşıyorlardı. Tad almayla ilgili özlemlerini gidermek ve yemek tarifleri değiş tokuşu yapmak için yılda en az bir kez toplanıyorlardı.

“Mesquite! Bir dâhinin dokunuşu. Daha azını beklemezdim zaten. Tarifin seni memnun ettiğine sevindim. Elinde benim denemem için bir şey olduğuna eminim.” Perlmutter, Ortega'nın dudaklarını yaladığını hissedebiliyordu.

“Evet, bir dakika sonra. Ama aramamın başka bir nedeni var. Yeteneklerinden usta bir aşçı olarak değil, Juan Ortega, Kristof Kolomb hakkında yaşayan yetkili olarak yararlanmak istiyorum.”

“Çok naziksin dostum,” dedi Ortega. “Bu konuda kitap yazmış çok sayıdaki tarihçiden biriym yalnızca.”

“Ama bana en olağandışı problemle ilgili olarak yardımcı olabilecek tek araştırmacı sensin.” Señor Kolomb'un hayaleti oldukça garip bir işin ortasında gibi görünüyor. Açıklamama izin ver.” Perlmutter, Austin'in anlattığı şekliyle durumun anahatlarını çizdi.

“Garip bir hikâye,” dedi Ortega sonunda. “Özellikle son olaylar göz önüne alındığında. Birkaç hafta önce burada Seville'de Kolomb'la ilgili bir suç işlendi. Büyük Seville katedralindeki Columbina Kütüphanesinden Kolomb'la ilgili bazı belgeler çalındı. Bu tesadüf olabilir mi?”

“Belki evet. Belki hayır. Ne çalındı?”

“Kolomb'un beşinci yolculuğuyla ilgili bir mektup. Hamileri Kral Ferdinand ve Kraliçe Isabella'ya

yazılmıştı. Kral ve kraliçe o zaman ölmüşlerdi.”

“Böyle değerli bir belgeyi kaybetmek yazık olmuş.”

“Pek sayılmaz. Kolomb'un beşinci yolculuğu olmadı.”

“Elbette, bunu hatırlamalıydım. Ama mektubun anlamı ne o zaman?”

Üç bin mil uzaktaki adamın kahkahası telefonda yayıldı. “Sahtekârlık, amigo. Dolandırıcılık. Nasıl diyorsunuz? Belgeler sahteydi.”

“Sahte olduğunu nereden biliyorsun? El yazısından mı?”

“Oh. hayır, el yazısı oldukça iyiydi. O kadar gerçeğe yakındı ki bir uzman farkı ayırt edemezdi.”

“O halde yazının sahte olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çok basit. Kolomb 20 Mayıs 1506'da öldü. Mektubun tarihi ondan sonrasına aitti.”

Perlmutter bir an için düşündü. “Ölüm tarihi hakkında bir hata olamaz mı?”

“Sürgüne gönderildiği Calle de Cristobal Colón'daki evi korundu. Ama nerede gömülü olduğu konusunda bir tartışma var. Kalıntılarının Seville veya Santo Domingo ya da Havana'da yattığı söyleniyor. Küllerinin en azından sekiz farklı cenaze vazosunda duruyor olması gerekiyor.” Ortega derin bir şekilde iç çekti. “Bu adamla uğraştığında bulanık suda yüzüyorsun demektir.”

“Kâşif mi yoksa Şeytan mı?” adlı kitabında nerede doğduğunu bile kimsenin kesin olarak bilmediğini söylediğini hatırlıyorum.”

“Evet. Bu doğru. İspanyol mu İtalyan mı olduğunu kesin olarak bilmiyoruz. Cenova'da doğduğunu söylüyordu, ama Kolomb'un pek dürüst olduğu söylenemezdi. Bazıları Yunanistan'ın Chios adasından geldiğini bile düşünüyorlardı. Resmi makamlar bir İtalyan dokumacının çırağı olduğunu söylüyor. Diğerleri bunun doğru olmadığını, onun aslında Colon adındaki bir İspanyol denizci olduğunu söylüyorlar. Portekizli bir aristokratın kızıyla evlendiğini ve kraliyet çevresine girdiğini biliyoruz, ki bu bir dokumacı çırağı için çok zor olurdu. Gerçek bir portre yok. Tam bir esrar adamı. O da bunu tercih ediyordu zaten. Kimliğini gizlemek için elinden geleni yaptı.”

“Bu beni hep şaşırtmıştır.”

“Bunlar fırtınalı zamanlardı Julien. Savaşlar. Entrika. Engizisyon. Belki kraliyet çekişmenin yanlış tarafındaydı. İspanya'yla savaşta olan bir ülkede ya da İspanya'nın ele geçirdiği bir ülkede doğmuş olabilir. Kalıtım için de bazı nedenler vardı, bir İspanyol prensin gayrimeşru oğlu olabilirdi. Bu yüzden hayatının daha sonraki döneminde Cristobol Colón adıyla tanındı.”

“Gerçekten büyüleyici Juan. Bir sonraki buluşmamızda bunu kadehte sangria içerken konuşalım. Ama ben daha çok çalınan belgelerle ilgileniyorum.”

“Las Casas adlı keşişi tanıyor musun?”

“Evet. orijinal Kolomb kayıtlarının bir kısmını o yazdı.”

“Doğru. Kolomb ilk yolculuğunun kayıtlarını destekleyicisi Kraliçe İsabella'ya sundu. Karşılığında kraliçe bu kayıtların bir kopyasını hazırlatarak Kolomb'a verdi. Amiralin ölümü üzerine o zaman adlandırıldığı şekliyle Barcelona kopyası, haritaları, kitapları ve el yazısı müsveddeleriyle birlikte miras olarak oğlu Diego'ya kaldı. Bunlar Kolomb'un metresinden olan gayrimeşru oğlu Fernando'ya

geçti. O bana seni hatırlatıyor Julien.”

“İlk kez piç denmiyor bana, son kez de olmayacak.”

“Doğuştan kazandığın hakkı lekelemek istemem dostum. Onun da bir arşiv memuru, araştırmacı ve Avrupa'daki en iyi kütüphanelerden birini kuran bir kitapsever olduğunu unutma. 1539'da öldüğünde eşyaları, kitapları ve Kolomb belgeleri Diego'nun oğlu Luis'ye kaldı. Annesi Fernando'nun eşyalarının çoğunu burada Seville'deki bir manastıra taşıdı. 1544'de ölümü bütün dünya için bir trajedi oldu.”

“Neden Juan?”

“Yirmi üç yıl boyunca koleksiyonu oğlu Luis'den uzak tutmayı başarmıştı. Luis artık her şeye sahipti. Bu bir felaketti. Zevke düşkün hayat tarzını desteklemek için satabileceği belgeleri bulmak için koleksiyonu talan etti. Barcelona kopyası ortadan kayboldu ve sonsuza dek kayboldu, muhtemelen en büyük parayı verene satıldı.”

“Herhalde şimdi ortaya çıksa çok para ederdi.”

“Gerçekten, ama biz bunu göremeyiz. Allahtan ortadan kaybolmadan önce bir aile dostu Las Casas adındaki Dominik'li keşiş tarafından görülmüş, o da kayıtların el yazısı bir özetini hazırlamıştı. Kolomb'u korumuş, ona utanç verecek her şeyi atlamıştı, ama genel olarak iyi bir özetti.”

“Bunun çalıntı belgeyle ne ilgisi olduğunu anlayamadım.”

“Sabır dostum. Güya beşinci yolculuğa ait olduğu iddia edilen bu belgenin de Las Casas tarafından yazıldığı söyleniyordu. Yine bir özetti, uzun süredir kayıp olan kayıttan yapılan alıntılar şeklindeydi.”

“Sen gördün mü?”

“Oh, evet, antika bir eşya olarak görülüyordu. Ben bile Madrid'deki Ulusal Kütüphane'deki Las Casas el yazılarıyla kıyaslayacak kadar ileri gittim. Mükemmel bir sahtecilikti. İçeriği hariç, Las Casas tarafından yazıldığından yüzde doksan dokuz emin olabilirdim.”

“Konusunu hatırlıyor musun?”

“Unutulmazdı. Bin beş yüzlü yıllarda İspanya'da son derece popüler olan uzun süredir kayıp şehirlerle ilgili inanılmaz hikâyelerden birini okumak gibiydi. Kolomb dördüncü ve son yolculuğunu 1502'de yaptı. Bunu bir dizi felaket, hayal kırıklığı ve sinir krizi takip etti. Kraliyet çevresi o zamana kadar onu bir çatlak olarak görmeye başlamıştı, ama yararlı bir şey bulabilir diye düşünüyorlardı. Hâlâ Asya'yı bulduğuna, büyük altın kaynaklarını bulacağını ve bunun zarar görmüş şöhretini tamir edeceğine inanıyordu.”

“Öyle oldu mu?”

“Tam tersi! Dördüncü yolculuğu onur kırıcı bir başarısızlıkla sonuçlandı. Dört gemisini kaybetti, sıtma ve artrit yakalandığı için Jamaika'ya çıkarılarak terk edildi. Ama çalınan hikâyeye İspanya'ya geri döndüğünü, kendi parasıyla bir gemi donattığını ve ilk yolculuğundan beri duyduğu inanılmaz altın hazinelerini son bir kez aramak için Yeni Dünya'ya döndüğünü söylüyordu.”

“Bu kayıt, ne olduğunu söylüyor mu?”

“Sahtekâr, okuyucunun tahminde bulunmasını sağlamak için çok zekice bir yazınsal ustalık kullanmış. Bir noktada hikâyeye bir tayfanın ağzından anlatılıyor. Sonra hikâyeye birden sona eriyor.

Geminin misyonunu başarıp başarmadığını hiç öğrenemiyoruz. Ya da İspanya'ya dönüp dönmediğini.”

“Kuşkusuz gemi kaybolmuş olabilir ve kayıt diğer yolcular tarafından bulunmuş olabilir.”

“Evet, sen de ne kadar güzel bir hayal gücü hikâyesi olduğunu görüyorsun, değil mi?”

“Ama ya değilse Juan?”

Yine derin bir kahkaha duyuldu. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Birçok neden yüzünden. Neden birisi bu kadar mükemmel bir sahtekârlık yapsın?”

“Bunun basit bir açıklaması var. Sizin ülkenizden bir benzetme yapacak olursak eğer birisine Brooklyn Köprüsü'nü satacak olsan elinde, üzerinde pek çok resmi mühür ve imza olan bir anlaşma olması senin lehinedir.”

“İkna edici bir argüman Juan. Ama sahip olmadığım bir şey için bana para ödeyecek kadar aptal birini bulursam anlaşmayı kendim imzalarım ve parayla çekip giderim. Resmi mühürleri taklit etmek gereksiz bir iş olurdu.”

“Bu belge senin uydurma köprü anlaşmandan çok daha ciddi bir incelemeye sunuldu.”

“Benim söylemek istediğim de tam olarak bu. Belge senin de söylediğin gibi mükemmel bir şekilde hazırlanmış. Karşılaştırma için söylüyorum, eğer köprünün Brooklyn'e ait olduğunu bilirsen hiçbir resmi belge satılık olduğuna ikna edemez seni. Benzeri şekilde tarihinin Kolomb'un ölümünden sonrasına ait olduğunu biliyorsan belgenin sahte olduğunu anlamak için uzman olmana gerek yoktur.”

“Başka bir olasılık ortaya çıkıyor.” dedi Ortega. “Las Casas'ın bu belgeyi gerçekten yazdığı, ama bunun sahtekârlık olduğunu bilerek yazdığı olasılığı.”

“Las Casas sahte olduğunu bile bile neden bu kadar yorucu ve zor bir işe girişsin? Las Casas'ın Kolomb'un saçmalıklarına karşı çok koruyucu olduğunu sen söyledin. Böylesine fikri sabit birisi Kolomb'un son sözlerini çılgın bir adamın zırvaları olarak taşıyan bir belgenin biraz daha ortalıkta dolaşmasını istemiş olabilir mi?”

“Belki Las Casas birisinin görmesini hiçbir zaman istemedi. Ama Luis hapisten kurtulmak için rüşvet olarak ya da bir kadının yatak odasına girebilmek için kayıtları sattı.”

“Belki,” diye cevap verdi Perlmutter. “Ama başka bir şey daha var. Birisi bunu çalmak için biraz sıkıntıya girmiş.”

“Dediğim gibi bir antikaydı bu.”

“Tutuklanıp hapse atılma riskine degecek bir antika mı?”

“Ne demek istediğini anlıyorum, Julien. Yapacak bir açıklama bulamıyorum. Keşke Las Casas'ın kopyaladığı orijinal kayıt elimde olsaydı. Ama nerde.”

“O halde bir diğer Kolomb esrarı?”

“Evet, burada bırakmalıyız.” Bir duraklama oldu. “Sana gönderdiğim zaman kendin değerlendirebilirsin.”

“Pardon?”

“Belgeyi. Bir konferansta sunabilme umuduyla kopyasını çıkarıp İngilizce çevirisini hazırladım.

Görürsün ya ben de garip ve acayıp olanla büyüleniyorum.”

“Belki bundan daha fazlası vardı Juan. Belki sahteliği konusunda senin de kuşkuların vardı.”

“Belki dostum. Söylediğim gibi. olağanüstü iyi bir sahtekârlık. Faks numaran bende hâlâ var. Bugün alırsın.”

“Çok teşekkür ederim. Bunun karşılığında ve muhteşem bıldırcın tarifin için karides güveci tarifini paylaşmak istiyorum seninle. New Orleans'lı bir aşçı eğer birine verecek olursam beni ikiye ayırıp içimi bir ıstakoz gibi dolduracağı uyarısıyla vermişti bu tarifi. Büyük gizlilik içinde hareket etmeliyiz; hayatım tehlikede.”

“Sen gerçek bir dostsun Julien. Tehlike yalnızca lezzetini arttıracaktır. Ama eğer zamansız bir ölümle karşılaşacak olursan bon appétit diyerek senin şerefine içeceğim.”

“Sana da bon a pétique, mi amigo.”

Kısım 23

Faks makinesi uğuldadı ve güzel bir şekilde yazılmış kâğıdın ilk sayfası geldi. Ortega söz verdiği gibi Kastilya İspanyolcasıyla yazılmış orijinal metnin kopyalarını gönderiyordu. Perlmutter kâğıtlar için masasında yer açtı. Bir fincan kapuçinoyla kendini güçlendirerek Kristof Kolomb tarafından yazıldığı kesin olmayan ve Las Casas tarafından kaleme alınan kayıtları okumaya başladı.

23 Mayıs 1506

En yüce, mükemmel ve güçlü prensimiz, İspanya'nın ve Okyanus'taki adaların kralı, hükümdarımız. Yüce Soylu Lord.

Bir kez daha Hint adalarına yelken açtım, belki bir daha hiç dönmek üzere, çünkü ben bir ölümlüyüm, yaşıyım ve hastalık yüzünden zayıflamış durumdayım. Yol zorlu ve tehlikelerle dolu. Bu yolculuğa sizin izniniz olmadan çıkıyorum, majesteleri, ama yetersiz servetimi kullanarak tek bir gemi, Nina'yı, hazırlamak üzere masrafları ben karşılıyorum. Onun bu iş için uygun olduğunu düşünüyorum, çünkü ilk yolculuğumdan beri pek çok kez bana iyi hizmet etti.

Bu yolculuğa Okyanus'un Yüce Amirali olarak değil, ilk yolculuğumda olduğu gibi yeni kararlar ve Kastilya için altın bulmak üzere İspanya'dan Hint Adaları'na doğru yola çıkan mütevazı denizci olarak çıkıyorum.

Ama benim hikâyem bundan dört yıl önce başlamalı. Hükümdarım 1502'de beni zincirlerimden kurtarıp hatalarımı affettiğinizde çıktığım son yolculuğumun sıkıntılarından haberdardır. Siz ve kraliçem şefkatiniz, teselli veren sözlerinizle bana yine büyük iyiliklerde bulundunuz, yücelttiniz, dört geminizle beni yola çıkardınız. Bu yolculukta filomuz korkunç bir fırtınadan kurtuldu. Çok hastalansam, sık sık ölümün kapısına varsam ve gemiyi güverteye yaptırdığım küçük kamaradan yönetsem de Tanrı'nın yardımıyla ve hükümdarlarımızın adına iddia ettiğim yeni toprakları bulduk.

Bu bütün yolculuklarım içinde en mutsuz ve düş kırıklığı yaratıcı olanıdır. Aradığımız batıya açılan boğazı bulamadık, yerliler bizi daha önce olduğu gibi dostça değil, oklar ve yaylarla karşıladılar. Her şey bize karşıydı, kurtlu yiyecekler, korkunç hava ve rüzgâr. En sonunda batan gemilerimiz güvenli bir limana vardı. Canlı olarak kurtulacağımızı hiç düşünmediğim bu yerde bir yıl beş gün boyunca kaldık, ta ki kurtarıldığımız o neşeli gün gelene kadar. Sonra hayatımın en kötü okyanus geçişi geldi.

Ama fırtınalar, hastalıklar veya yerlilerin verdiği zarardan çok majestelerine eskisi gibi Cennetin Kapısını, daha fazlasını kazanmak için büyük bir sevgi ve gayretle hizmet etme çabalarımın rağmen bilgi ve gücümün ötesinde olan konular yüzünden başarısız oldum. Yeni kararların haritalarını çıkarırken dört gemi kaybettim ve çok az altın ya da başka hazine buldum. Daha da kötüsü, bir ölümlü olan kraliçem, ülkesini sapkınlık ve kötülükten kurtararak Ebedi Yaraticı tarafından alındı.

Üzüntümü hafifletmenin ve Haşmetli Prensimizi memnun etmenin bir tek yolunu biliyorum ve bu daha önceki yolculuklarımda benden kaçan hedefime ulaşmaktır. O son derece mutsuzluk verici adada kaldığım zaman içinde uzun süredir aradığım şeyin elimin altında olduğunu öğrendim. Daha önce bulduğumuz ve hiç önem taşımayan hazineleri bir dilenciye verilen para gibi gösteren muhteşem altın hazinesine giden anahtar verilmişti bana.

Yolculuklarımdan elde ettiğim altınlar ve Hispanola'daki gelirden payıma düşenler geçimimi sağladı. Müteşekkir olmam gereken çok şey vardı, büyük oğlum Diego Kraliyet Koruması, genç

Fernando şövalye oldu. Ama ben yine de başarısızlığımınla çok üzülüyordum. Bunun için majestelerine verdiğim sözü ve Yüce Amiral olarak yükümlülüklerimi yerine getirmek için bir kez daha denize açılmaya karar verdim, bu belki de son kez olacaktı.

Böylece bu ay Diego'yu vârisim olarak belirterek vasiyetnamemi hazırladım ve kendi paramı kullanarak gizlice Nina adlı gemiyi hazırlattım. On beş sadık adamdan oluşan küçük bir tayfa grubu tuttum ve 1492'deki ilk ve en büyük yolculuğu gibi gece vakti Palos'tan yola çıktım ve karanlıktan sonra rotayı Kanarya Adaları'na kible kerte lodosa çevirdim.

Perlmutter kahvesinden bir yudum almak için durakladı. İlginçti. Hikâyeyi anlatan kişi Kolomb'un bütün gemileri içinde en çok Nina'yı sevdiğini biliyordu. Kolomb'un Çin'e giden yolu bulamaması yüzünden uğradığı hayal kırıklığından çok rahatsız olduğu herkes tarafından biliniyordu. Bir keresinde zincirlerle bağlanarak evine getirilmiş, Hispanola valisi olarak kötü yönetimle suçlanmıştı. Ancak kral ve özellikle destekçisi kraliçe tarafından affedilmiş, tarihi önem taşıyan, yersiz bir şekilde “Yüce Yolculuk” olarak adlandırılan dördüncü yolculuğu için hazırlık yapmıştı. Aslında kendi kibirinin sonuçlarına katlanmak zorunda kalan Kolomb'un kendisini kurtarmak için yapacağı bir şeydi bu. Ve altın bulma saplantısı kendisini harekete geçiren motor gibiydi. Ancak Don Ortega'nın ileri sürdüğü gibi tek bir sorun vardı. Kolomb mektuba öldükten üç gün sonra başlamıştı. Ah, boş ver.

Perlmutter okumaya devam etti. Belge kişisel bir mektup olarak yazılmışken denizci Kolomb rüzgâr, yön ve hava şartlarına dair gözlemlerini de katarak elinde olmadan bir yolculuk kaydına çevirmişti mektubu. Atlantik'teki yolculuk ilk yolculuğunun resimli posta kartını andıran bir tekrarıydı. Maderia yakınlarında başlayan kuzeydoğu alize rüzgârıyla hız alarak şansın da yardımıyla birbiri ardına güzel günlerle geçişi tamamladı. İlk geçişinde olduğu gibi rüzgâr nisanda Seville'de okluğu gibi çok yumuşaktı.”

İlginç bir fark. Perlmutter okuduklarından biliyordu ki Kolomb ilk yolculuğunda parakete hesabıyla seyretmişti. Başka bir deyişle pusula yönü ve hızını yakından izleyerek günlük pozisyonunu haritaya işaretlemişti. Geminin hızı “Dutchman's log” olarak bilinen kum saatiyle ölçülmüştü. Kaptan suya bir tahta parçası atmış ve geçişini hesaplamak için bir tekerlemeyi tekrarlamıştı.

İlk yolculuğunda Kolomb'un seyri tam olarak tanımlaması gerekmiyordu, çünkü esas olarak batıya doğru gitmeyle ilgileniyordu. Pusulasına ve denizlerdeki uzun deneyimine güveniyordu ve quadrant adı verilen sekstant6 benzeri alete güvenmiyordu. Bu nedenle Kolomb'un yalnızca aşılın milleri not etmekle kalmayıp sık sık göğe ait gözlemlerde bulunması Perlmutter'e çok ilginç gelmişti.

25 Mayıs 1506

Kuzey yıldızını saptadık, güneybatı yönünü takip ediyoruz..

30 Mayıs 1506

Güneybatı rotasında kaldık, quadrant tarafından hesaplandığına göre...

Sanki Kolomb tam hedefini biliyormuş gibi kesin olmak istiyordu. Dev Çin veya Hindistan karasına rastlayacağını düşündüğü ilk yolculuğunda olduğu gibi değildi; her iki yöne birkaç derecelik enlem farklılığının bir zararı olmazdı.

Kolomb'un önceden belirlenmiş bir rotayı takip ettiğine dair daha fazla kanıt geminin torleta'sından sık sık söz etmesiydi.

Dümeni az çok batı-güneybatıya çevirdim, önce bir tarafa sonra diğerine, çünkü rüzgârlar ters

yönlü, ama hâlâ altmış altı mil yapıyoruz ve eskilerin torleta'sına göre gidiyoruz.

Perlmutter belgeyi bir kenara bırakarak kendi kerteriz hesabına göre yol alarak şaşmaz bir doğrulukla kitaplarla dolu rafa giderek ortaçağ denizciliğine ait cildi çıkardı. Torleta'nın, torleta del marteloio “çan masası,” her günün pozisyonunu işaretlemek için kullanılan çizim masası anlamına geldiğini biliyordu. Çan kum saati döndüğü sırada çalışıyordu. Torleta on üçüncü yüzyıla dayanıyordu ve trigonometrik problemleri çözmeye yarayan bir bilgisayar benzeriydi. Bir tür kareler düzeni şeklinde yapılmıştı. Her günün yolculuğunun başında ve sonunda bir çizgi çizen kaptan tarafından tutuluyordu. Kaptanın gözlemlerinde rüzgâr, akıntı ve boca derecesini hesaba katıyordu, yerinde bir tahminde bulunuyordu.

Perlmutter “eskilerin torleta'sı” ifadesine şaşırılmıştı. Belki kötü bir tercüme idi ve çizim masasının eskiliğini anlatmaya çalışıyordu, ki Nina'daki orijinal masaysa bu doğrudu.

Okumaya devam etti. Kolomb, Atlantik'i sorunsuz geçmişti. Bir gün Haiti ve Dominik Cumhuriyeti'nin bir parçası haline gelecek olan Hispanola'nın güneyine 26 Hazirana kadar varmıştı. Güya Kolomb ölümünün üzerinden bir aydan fazla zaman geçtikten sonra Karayipler'de seyrediyordu. Perlmutter keyifle güldü. Tam her şey ilginç hale gelirken küçük teknik bir ayrıntının bu masaldan aldığı zevki bozmasına izin vermeyecekti.

Geminin seyrini takip etmek için Karayipler'e ait haritayı mektubun yanına koydu. Nina Hispanola ve Küba'yı geçip Kolomb'un bir önceki yolculuğunda tayfasıyla birlikte sıkışıp kaldığı Jamaika'ya doğru seyretmişti. Kayıt o mutsuz zamana geri dönüyordu.

Gemimle iyi bir kuzeydoğu rüzgârı eşliğinde Santa Domingo'yu geçerek üç gün boyunca güney ve batıya doğru gittik. Dört yıl önce buradaki adada insanlar bana kadınların inci ve mercan taktığı, evlerin değerli metallarla kaplandığı Cigure adı verilen yerden ve altın zenginliğinden söz ettiler. Yerliler o zaman bu insanların gemilerinin büyük olduğunu ve o topraklarda yaşayanların zengin elbiseler giydiklerini, iyi yaşamaya alışık olduklarını söylediler. Fasulye büyüklüğünde ve bolluğunda altın parçaları olduğunu söylediler.

Burası Tanrı'nın kendi isteğini gerçekleştirmek için en küçük yaratıkları bile kullandığının bir kanıtıydı, çünkü önceki yolculuğumda Yüce Yolculuğumun gemisi tahta kurularının tahribatı yüzünden bu garip topraklarda parçalanmıştı. Bir yıldan uzun bir süre boyunca orada kısıp kaldık. Ama bu hapisane adada kalmam sonucunda anlayışımın üzerindeki örtü kalktı ve Kastilya için yıllardır aradığım zenginliğe giden açık yolu gördüm.

Kaptanlarımdan birinin kardeşi Diego Mendez, beş yüz mil uzaktaki Hispanola'dan yardım bulmak için bir kanoyla yola çıktı. Arkadaş olduğu kızilderililerin kalpleri onun yokluğunda değişti ve kabul ettikleri gibi yiyecek değiş tokuşu yapmayı reddettiler. Bunun Tanrı'nın bir cezası, beş kişinin ölümünde oynadığım rolün karşılığı olmasından korktum.

Dizlerimin üstüne çöküp af diledim ve Kutsal Topraklara pek çok hac yolculuğu yapmaya ve bulacağım her şeyi Tanrı'nın uğrunda feda etmeye yemin ettim. Benim duamı duydu ve ay tutulması olacağını hatırlamamı sağladı. Kızilderililere ve şeflerine Tanrı'nın onlardan hoşnut olmadığını, ayı öldüreceğini söyledim. Ay gölgelerin arasında kaybolduğunda onlar bundan çok korkup ayı tekrar hayata döndürmem için alışverişe yeniden başladılar. Şef bana müteşekkir olduğunu ve bana altının yerini göstererek benim Tanrımı memnun etmek istediğini söyledi. Beni doğuya adanın ucuna götürdü. Burada Avrupa'daki herhangi bir saray kadar güzel olan tapınaktaki “konuşan taşı” gösterdi. Bu taşın

üstünde bazı şekiller kazınmıştı ve şef büyük hazineye giden yolu gösterdiğini söylüyordu.

Perlmutter, Ortega'nın kitabında ay tutulması olayını okumuştı. Kolomb'un ne kadar becerikli olduğunu gösteriyordu bu olay. Ama bu konuşan taş hikâyesi de neyin nesiydi?

Hikâyeyi anlatanın da buna benzer soruları vardı.

Haftalarca bu garip taşın anlamı üzerinde düşündüm. Keşfettiğim sahilin haritası olduğunu düşündüm, ama diğer yazılarla işaretler sırlarını açıklamıyorlardı. İspanya'ya döndükten sonra bilgili bir adama götürdüm. Adam bunun bir denizcilik aygıtı olduğunu, ama garip yazıların anlamını bilmediğini söyledi. Sonra basit bir denizci olarak fark ettim. Bu eskilerin yol bulmak için kullandıkları bir torleta'ydı. Taş çok büyük olduğu için işaretlerinden yapılma bir harita hazırladım ve garip yazılardan anlayan birini bulmaya yemin ederek yukarda söylediğim gibi beşinci yolculuğa çıktım.

Bu eskilerin torleta'sından söz edişini açıklıyordu. Görünüşe göre bir taş yazıttı bu. Ağır ve büyüktü, denizcilik için kullanıldığını gösterecek yontmalar vardı üzerinde. Kolomb taşı bir açıklama olmaksızın kullanamayacağı için geleneksel anlamıyla bir harita olamazdı. Mektup beşinci yolculuğu anlatmaya geçmişti.

10 Ağustos

Daha önce olduğu gibi iyi rüzgârların yardımıyla batıya doğru devam ettik. En sonunda hiç kimsenin gitmediği kadar uzaktaki bir karanın açıklarına demirledik. Konuştuğumuz yerli halk yakınlarda hayal bile edemeyeceğimiz kadar altın olduğunu söylediler. Sanırım Kral Solomon'un hazinelerine yakınam. İyi değilim, hastalandım. Sıcak ve hastalık yüzünden bir kez daha zayıf düştüm, ama altının yakında olduğunu hissediyorum. Altın ve değerli taş yığınlarıyla oraya döndüğümde siz majestelerinin Roma ve Kudüs'e hac ziyareti yapmama izin vermenizi istiyorum. Altını ele geçirene kadar daha fazla yazmayacağım...

Sonraki kayıt iki gün sonra tutulmuştu.

Amiral gitti! Tayfa şafakta kalktığında küçük bir teknenin kaybolduğunu ve amiralin kamarasının boş olduğunu gördük. Haritalar da gitmiş. Onu araştırması için kıyıya bir grup gönderdim, tekneyi buldular, ama kendilerini ok yağmuruna tutan yerliler tarafından gemiye geri dönmeye zorlandılar. Ne yazık ki amiralin bu acımasız vahşiler tarafından öldürüldüğünü sanıyorum. Kıyıdan uzakta güvende bekleyeceğiz, ama yaşadığına dair bir işaret görmezsek kısa süre sonra demir alıp yardım aramak için Hispanola'ya gideceğiz. Tanrı Okyanuslar Amiralini korusun. Yardımcı kaptan Alonso Mendez tarafından bugün imzalanmıştır.

Perlmutter düşünceli bir şekilde çenesini kaşdı. Kolomb'un son saatlerinde çılgın gibi olduğu açıktı. Solomon'un altınları! Nina'nın demirlendiği sahilde kaybolmuştu. Tekrar haritaya baktı. Jamaika'dan batıya doğru gidince Orta Amerika'ya geliniyordu. Eğer birkaç derecelik sapma varsa Meksika'nın Yucatan yarım adasından Belize veya Honduras'a kadar her yer olabilirdi. Daha fazla zamanı olduğunda günlük yapılan gözlemlerin üstünden geçer ve yolculuğun sonuna kadar giden kesin bir rota çizerdi.

Kolomb haritaları ve çizimleri kendisiyle birlikte götürmüştü, ama taş ne olmuştu? Perlmutter başını salladı, bu hikâyeye nasıl böyle çekildiğine hayret ediyordu. Az önce okumayı bitirdiği belge gerçekmiş gibi davranıyordu, oysa tarihsel bir anlamı olmayan zorlayıcı bir bulmacadan başka bir şey değildi. Ama ya belgeler gerçek olanlarsa?

Austin'in anlattığı modern zaman dramasıyla, siyah elbiseli adamların masum arkeologları öldürmesiyle nasıl bir ilgisi olabilirdi? “Beş kişinin ölümü” derken neden söz ediyordu? Kolomb bu olayla bağlantısı yüzünden o kadar büyük suçluluk duyuyordu ki, adada kısıllı kalmalarını ilahi bir ceza olarak görüyordu. Perlmutter atladığı bir şey olmasın diye mektubu tekrar okumaya karar verdi. Sonra kendi kütüphanesine dalacaktı.

Ama sırada yiyecek bir şeyler vardı.

Cancun, Meksika

Kısım 24

Washington'dan kalkan Cancun uçağındaki ruh hali Zavala'nın evindeki buluşma sonrasında beri keyifli bir beklentiye dönüşmüştü. Pilot piste yaklaşırken tatile gelen yolcular berrak yeşil-mavi suyun etrafında yer alan lüks tatil beldelerini görmek için camlara yöneldiler. Muhafazakâr gri takım elbisesi, parlak renkli papyonuyla ve diğer koltukların üstünde yükselen başıyla Paul Trout yüzündeki ciddi ifade olmasa bile mutlu kalabalıktan kolayca ayrılabilirdi. Burnu Yucatan yarım adasının haritasına, düşünceleri Gamay'a gömülmüştü. Ancak uçağın yere inmeye başladığını hissedince dikkatini nerede olduklarına çevirdi.

Dakikalar sonra uçak yerdeydi. Trout bekleyen otel otobüslerine doğru akın akın ilerleyen kalabalığın arasından yolunu bulup küçük bir charter havayolunun bankosuna doğru gitti. Birkaç dakika sonra ikiz motorlu Beechcraft Baron'un pilotunun yanındaki koltuğa oturmuş kemerlerini bağlıyordu. Tek yolcu oydu. Dört kişilik uçaktaki diğer boşluklar kargo alanına dönüştürülmüştü.

Beechcraft gökyüzüne doğru yükselirken Trout sessizce NUMA'daki seyahat uzmanlarına teşekkür ediyordu. Çok kısa bir süre içinde uçakta boş bir yer bulup neredeyse hemen ardından chartera binmesini sağlayarak harika bir iş çıkarmışlardı. Küçük uçak Cancun'da eşleri ve çocuklarıyla buluşan bir grup Teksas'lı petrol teknisyenini almak için Campeche'ye gidiyordu.

Yolculuğun bir saat sürmesinin beklendiğini söylemişti pilot. Otuz yaşlarında iyi İngilizce konuşan ve Cancun'da turist kadınlarla tanışılacak en iyi barları birinci elden bilen konuşkan bir Meksikalıydı. Kısa süre sonra onun sesini motorun homurtusu aldı. Trout, Gamay'la ilgili kaygıları yüzünden Tucson'da kaldıklarında gece uyuyamamıştı. Gözlerini kapadı, bir ara pilot Chichen Itza'nın üstünde olduklarını söylediğinde uyandı. Pilotun işaret ettiği yere dört yönlü piramit tapınağa ve saraya baktı.

“Ciudad del Carmen'e giden yolun yarısını geçtik,” dedi pilot. Trout başını salladı. Ufka doğru uzanan düz yeşil manzarayla büyülenmişti. Tekrar gözlerini kapadı, bir süre sonra pilot kendisini dürttü. “İşte geminiz.”

Diğer petrol tankları ve balıkçı teknelerinin arasında limanda demirlemiş olan parlak mavi gövdeli Nereus çok hoş görünüyordu. Trout gemiden ve Gamay'dan ayrılalı yalnızca birkaç gün olduğuna inanamıyordu. Onu da Washington'a gitmeye zorlamış olmayı diliyordu şu anda. Bunu asla kabul etmezdi, diye düşündü; Dr. Chi'yle buluşmayı çok istiyordu.

Trout, Washington'dan ayrılmadan önce Meksika antropoloji müzesini aramış ve Dr. Chi'nin sekreteriyle konuşmuştu. Kadın profesörün ajandasını kontrol etmiş ve Gamay'la buluşmayı planladığını doğrulamıştı. Profesör zamanının çoğunu “sahada” geçiriyordu ve telefon bulabildiğinde mesaj olup olmadığını kontrol ediyordu, ama ayarlanmış bir randevusu yoktu. Eğer bulunabileceği bir yer varsa o da laboratuvarıydı.

Pilot iniş izni için beklerken Trout telsizle bir sonraki aracı ayarlayacak olanlara geldiğini bildirmesini istedi. Havaalanında bir dakika bile kaybetmek istemiyordu. Beechcraft pistte durur durmaz Trout elinde çantasıyla fırlayıp omzunun üstünden New England-İspanyol aksanıyla “adiós” ve “gracias” diye bağırdı.

Polis üniforması ve yansımaları güneş gözlükleriyle tıknaz bir adam havaalanı lobisinde kendisini

bekliyordu.

“Dr. Trout.” dedi adam dişlerini gösterip gülümseyerek. “Adım Çavuş Morales. Meksika federal polisindenim. Federallerden. Rehberiniz olarak size katılmam istendi benden.”

Trout, Narkotik Şube Müdürlüğü'nü aramıştı. Narkotik Şube Müdürlüğü NUMA'ya geçmişteki bazı iyilikleri için borçluymuştu Trout Meksika ulusal polisiyle bir bağlantı kurulmasını istediğinde bunu memnuniyetle yaptılar.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum.” dedi Trout saatine bakarak. “Hazırsanız ben hazırım.”

“Geç oluyor,” dedi polis. “Yarın gitmeyi tercih eder misiniz diye merak ediyordum.”

Trout'un cevabı nazikti, ama ciddi kahverengi gözlerindeki kararlılık şüphe götürmezdi. “Size saygım sonsuz çavuş, ama karımı bir an önce aramaya başlamak amacıyla buraya olabildiğince çabuk gelmek için büyük zorluklara katlandım.”

“Elbette, Señor Trout,” dedi anlayışla başını sallayarak. “Sizi temin ederim bu bir mañana durumu değil. Yalnızca sağduyu. Ben de karınızı bulmayı istiyorum. Ancak kısa bir süre sonra akşam olacak.”

“Ne kadar süre aydınlık olacak?”

“Bir, belki iki saat.”

“Çok iyi, ahbab,” dedi balıkçı argosuyla. “İki saatte çok iş hallederiz.”

Morales uzun boylu Amerikalıyı durdurmanın bir yolu olmadığını görüyordu.

“Bueno, Dr. Trout. Helikopter bu tarafta.”

Bell 206 JetRanger marka helikopter ısınıyor, pervanesi yavaşça dönüyordu. Trout üç kişilik yolcu bölümüne geçerken Morales pilotun yanına oturdu. Saniyeler sonra turbo motor harekete geçti ve kızaklar asfalttan kalktı. Helikopter hava andı ve iki dakika içinde bin metrenin üstüne çıktı. Suyun üstünde savrulup iç kısımlara doğru ilerleyen tren yolunu takip ederek sahilden içeri doğru uçmaya başladılar.

Morales sık sık bir haritaya bakarak pilota yön tarif ediyordu. Demiryolundan ayrılıp, dar otoyola sabitlendiler. Helikopter iç kısımlara varana dek saatte 125 mille yüksekliğini sabit tuttu. Yoğun orman orada buradaki köyler ve az sayıdaki kasabayla seyreliyordu. Birkaç asfalt yol vardı. Ara sıra bir Maya harabesinin üstünden geçiyorlardı. Ama manzara büyük çoğunlukla Trout'un Cancun'dan gelirken fark ettiği gibi bozulmamış yeşil düzlükten oluşuyordu.

Araç biraz daha güneye döndü. Morales yetenekli ve keskin gözlü bir rehberdi, aşağıdaki işaretleri tanıyor ve bu bilgiyi pilota aktarıyordu. Trout endişeyle güneşin gökyüzünde alçalmasını izliyordu.

“Daha ne kadar var?” diye sordu gizleyemediği bir sabırsızlıkla.

Morales elini kaldırdı. Haritadaki bir noktayı işaret etti. “Aquí!”

Pilot öylesine hafif bir şekilde başını salladı ki, Trout onun Morales'i duyup duymadığından emin olamadı. Ta ki, helikopterin hızı kesilip geniş bir daire çizmeye başlayana dek.

Morales cama yaslanıp aşağıyı işaret etti. Trout gözden kaybolmadan hemen önce aşağıdaki açıklığı ve kaba yapıyı gördü. Helikopter bir kez daha dönüp havada asılı kaldı, sonra alçalmaya başladı. Hedefleri tam altlarında idi. Trout nereye olduklarını göremiyordu. Ağaç tepeleri yaklaşırken

helikopter bir saniye kadar havada asılı kaldı. Pilot birden motoru hızlandırdı ve helikopter ürkmüş bir çekirge gibi bir yana doğru uçmaya başladı.

Pilot ve Morales İspanyolca bir şeyler konuştular hızla.

“Ne oldu?” dedi Trout aşağıyı görmeye çabalarırken.

“Yeterli yer yok. Pervanelerin ağaca takılmasından korktu.”

Trout arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu, hayal kırıklığı içinde öfledi. Helikopter bir süre daha ilerledi. Az sonra düz bir yol görüldü. Alçalıp bir karartının çimenlik kenarına indi. Dönen pervaneler dururken Trout ve Morales aşağı indi. Yandaki bir patika ormanın içine doğru gidiyordu.

“Burası Profesör Chi'nin evine gidiyor. Yürümemiz gerekiyor.”

Trout vakarını kaybetmeden cesurca kendisine yetişmeye çalışan kısa boylu adamla birlikte yürümeye başladı. Sık ağaçlarla dolu ormana girince Trout derin izler olduğunu gördü. Bu izler kısa bir süre önce birbirinden oldukça uzağa yerleştirilmiş ağır tekerleklerle yapılmıştı. Morales yerel polisi aradığını ve etrafa sorular sormalarını istediğini söyledi. Birkaç yerli Chi'yi otobüste gördüğünü ve evine yakın bir yerde indiğini hatırlıyordu. Onu bekleyen bir jip olduğunu da hatırlıyorlardı. Bu uyuyor, diye düşündü Trout. Gamay sahilden içeri jiple gelmişti.

“Dr. Chi'yi tanıyor musunuz?” diye sordu Morales'e.

“Si senior. Onunla tanıştım. Bazen müze ona mesaj götürmemi ister. O bir muy paèifico. Bir centilmendir. Benim için hep tortilla pişirmek ister.”

Ağaçların gölgesi bir yeraltı tüneli gibi karanlık olmaya başlamıştı. Trout gözlerini kısarak dalların arasından güneşi görmeye çalıştı. Yollarını bulmada bir zorlukla karşılaşp karşılaşmayacaklarını merak ediyordu. Belki Morales haklıydı, sabahı beklemeleri gerekiyordu.

“Neden Profesör Chi'nin laboratuvarı burada?” diye sordu Trout. “Kasabada ya da köyde olsa daha uygun olmaz mıydı?”

“Ben de doktora aynı şeyi sordum,” dedi Morales gülümseyerek. “Burada doğduğunu söyledi. 'Köklerim burada,' dedi bana. Ne demek istediğini anlıyor musunuz?”

Trout, Chi'nin geldiği topraklara bağlılığını çok iyi anlıyordu. Kendi ailesi iki yüz yıldan uzun bir süredir Cape Cod'daydı. Birkaç nesile yayılan ailelerin hepsi ya deniz fenerini idare ederek, Hayat Kurtarma Servisleri'nde cankurtaran olarak ya da balıkçılık yaparak denize bağlı kalmıştı. Gümüş çatılı Trout çiftlik evi iki yüz yaşındaydı, ama yıllar boyunca o kadar iyi bakılmıştı ki, dün inşa edilmiş gibi görünüyordu. Atalarına gururla bağlıydı, ama kendisinin geçmişe olan bağlarının İspanyollar gelmeden önce aynı ülkede yüzyıllardır yaşayan Mayalarınkiyle kıyaslanamayacağını fark etti.

Yirmi dakika kadar yürüdükten sonra ağaçlar seyrelti ve bir açıklığa çıktılar. Kare şeklindeki beton bina ormanın içinden fırlamış gibiydi, ama bu yalnızca Trout'un her yerden bu kadar uzakta böylesine sağlam görünüşlü bir yapı beklememesinden kaynaklanmıştı.

“Profesörün laboratuvarı,” dedi Morales. Gidip kapıyı çaldı. Cevap yoktu. “Eve baktıktan sonra buraya geri geliriz,” dedi.

Sazla kaplı çatısı olan kulübe Trout'un havadan gördüğü kulübelere benziyordu. Trout daha çok

basit yapının yanındaki jiple ilgileniyordu. Aceleyle araca koşup kontrol etti. Güneşlikte Chi'nin arazisine nasıl gidileceğini gösteren bir harita ve bir şişe sinek kovucu vardı. Elini yavaşça direksiyona ve kontrol paneline sürerek Gamay'ın kullandığı vücut losyonunun belli belirsiz kokusunu içine çekti.

Evi araştırdılar ki mobilya yokluğu yüzünden bu yalnızca beş dakika sürdü. Trout toprak yerin ortasında durup etrafına bakındı. İlk bakışta kaçırdığı bir ipucunu yakalamaya çalışıyordu.

“Jipten buraya kadar geldiğini anlıyoruz.”

“Bir fikrim var,” dedi Morales. Trout laboratuvar binasını geçip başka bir basit kulübeye geldi. “Burası profesörün garajı. Bakın. Aracı gitmiş.”

“Bunlar yolda gördüğümüz izler olmalı. Ne kullanıyor?”

“Büyük bir araba,” dedi Morales. “Bir jip gibi, ama bu kadar.” Ellerini geniş bir şekilde iki yana açtı.

“Bir HumVee mi?”

“Si,” dedi parlak bir gülümsemeyle. “HumVee. Birleşik Devletler ordusunun kullandıklarından.”

Demek ki Hummer'la bir yere gitmişlerdi. Ama nereye?

“Belki laboratuvarda bir not vardır,” dedi Trout.

Kerpiç bina, havalandırması çalışmadan bile dışardan daha serindi. Kapısı kilitli değildi ve kolayca içeri girdiler. Trout yüksek teknoloji ekipmanına bakarak bir gün önce karısının yaptığı gibi hayranlıkla başını salladı. Morales saygı dolu bir dikkatle yanında duruyordu, sanki yasak bölgede dolaşırken yakalanmaktan korkuyordu. Genel karışıklık dışında hiçbir şey kurcalanmış gibi görünmüyordu.

Paul lavaboya doğru eğildi. İki bardak duruyordu.

“Bir şeyler içmişler gibi görünüyor.”

Morales çöp sepetini kontrol etti ve Seven-Up kutularını buldu. Trout ellerindekileri birleştirerek Gamay'ın bir süre otoyolda profesörü beklediğini, sonra birlikte buraya gelip meşrubat içtiklerini ve sonra ayrıldıklarını tahmin etti. Buzdolabını kontrol edip iki ölü keklği buldu. Kuşların temizlenip içlerinin boşaltılması gerekiyordu henüz. Chi her nereye gittiyse kısa süre içinde dönmeyi planlıyor olmalıydı.

“Yakında gitmiş olabilecekleri bir köy var mı?” diye sordu Trout.

“Bir kasaba var. si, ama oradaki insanlar profesörü büyük mavi arabası içinde görürlerdi. Nada.”

Trout duvardaki haritaları inceledi. Bir tanesi kayıp gibiydi. Masanın yanına gidip üzerindeki kâğıtları inceledi. Haritayı bulup deliklerini duvardakilerle eşlemesi bir dakikasını aldı. Chi, Gamay'a göstermek için aşağı indirmiş olabilirdi. Öte yandan haftalardır masanın üstünde duruyor da olabilirdi. Haritayı Morales'e gösterdi.

“Buranın nerede olduğunu biliyor musun?”

Polis memuru haritayı inceleyip, “Güneyde Campeche'de. Yüz mil kadar. Belki daha fazla.”

“Orada ne var?”

“Hiçbir şey. Orman. Biyosfer rezervlerinin dışında. Kimse gitmez oraya.”

Trout haritaya vurdu. “Birisi oraya gitmiş. Benim tahminim bu kişinin Dr. Chi olduğu yönünde. Helikopter bizi oraya bir saatte götürebilir.”

“Üzgünüm señor. Biz helikoptere yürüyene dek karanlık basacak.”

Morales haklıydı. Ormandan yollarını bulup çıktıkları için şanslıydılar. Helikoptere vardıklarında her yer zifiri karanlıktı. Trout, Gamay'ın bulunduğu yerde bir gece daha geçirmesi düşüncesinden nefret ediyordu. Helikopter yükselirken diğer olasılıklarla kendini rahatlatmaya çalıştı. Chi ve Gamay'ın başka bir yerde olduklarını düşündü. Belki sessiz bir akşam yemeği yiyorlardı. Daha az çekici senaryolar beynine üşüştü. Bir kaza. Bu anlamsızdı. Gamay kazalara eğilimli olan birisi değildi. Çok becerikliydi, hep doğru kararlar verirdi.

Trout her zaman doğru kararlar veren birinin bile hayatında bir kez olsun hata yaptığını biliyordu. Hata yapma sırasının Gamay'a gelmemiş olmasını umdu.

Kısım 25

Çavuş Morales, Trout'a havaalanına yakın küçük bir otelde bir oda buldu. Trout yatağında saatlerce uzanıp tavanı seyretti. Gamay'ın ne yaptığını düşünürken sonunda birkaç saatlik huzursuz bir uykuya daldı. Alacakaranlıkta kalkıp ferahlatıcı bir duş aldı, çünkü hiç sıcak su yoktu. Doğudaki gökyüzü pembeye dönerken pilot ve Morales geldiği sırada pistte turluyordu.

Helikopter düz bir hat halinde Chi'nin haritasını takip ederken beş yüz metrede uçuyordu. Altlarında uzanan orman yeşil bir halı gibi görünüyordu. Chi'nin haritasında görünen alana ulaştıklarında pilot aracı yavaşlattı ve neredeyse ağaç seviyesine kadar alçaldı. JetRanger'ın ordu gözlem helikopteri olarak orijinal tasarımı hayranlık uyandıracak derecede iyiydi. Önde oturan Trout yeşilliğin arasındaki yapısal değişikliği fark ederek pilota daireler çizmesini söyledi. Morales zorlukla görünen dikdörtgen düzlüğün kenarlarını seçebildi. Pilotun arazinin yapısını anlamak için yaptığı birkaç geçişten sonra JetRanger merkeze indi.

Bu Tanrı'nın belası yerden hoşlanmadığına karar vermek Paul'un otuz saniyesini aldı. Kesinlikle hoşlanmamıştı! Bu uzaklığın, garip tepeliklerin ve her yeri kaplayan ormanın görüntüsünün verdiği hissin ötesinde bir şeydi. Kötü bir şeyler kol geziyordu burada. Küçük bir çocukken Sargasso Denizi'nde rüzgârsız kaldığı için ilerleyemediklerinde, tayfasını yiyen bir denizcinin terk edilmiş evinin önünden geçerken de aynı huzursuzluğu hissedirdi.

Belki Gamay buraya hiç gelmedi, diye düşündü etrafına bakınırken. Elindeki tek şey Dr. Chi'nin haritasıydı ve burasının hedefleri olduğu varsayımıydı. Gamay başka bir yerde çaresizce yardımını beklerken o burada oyalanıyor olabilirdi. Hayır. Burası kesinlikle o yerd. Balıkçı babasının yaklaşan bir fırtınayı hissettiği gibi, o da bunu içinde hissedebiliyordu.

Polis memuru üç yöne dağılmalarını, birbirlerini olabildiğince görüş açısı içinde tutmayı, ormanın kenarına kadar yürümeyi, sonra helikoptere dönmeyi önerdi. Yarım saat sonra geri döndüler. Morales bir şey söylemek üzereyken araştırmacı polis gözleri daha önce oraya birinin geldiğini gösteren bir kanıt rastladı.

Daha iyi görmek için diz çökerek, “Otların kırıldığı yere bakın. Şurada ve şurada.” Başını yana eğdi. “İşte, ışık doğru geldiğinde iyi görünüyor, bunlar ayak izleri.”

Morales'in asla peşinde olmamasını dileyen Trout, çavuşun örneğini takip ederek polis memurunun dikkatini çeken soluk gölgeleri gördü. Çavuş pilota helikopterin yanında kalması emrini verdi ve bir itirazla karşılaşmadı. Sabah güneşi birkaç saat içinde ortalığın ne kadar sıcak olacağını habercisiydi. Morales'in önderliğinde yola çıktılar ve kısa bir süre sonra bir tümsek buldular. Tümsek temizlendiği için bir kenarındaki taş bloklar görünüyordu.

Yapının ortasında kızılımsı bir leke vardı. Daha iyi görme hevesiyle frou çavuşun geride kalması önerisine uymadı. Çavuşun yanından hızla geçerek tümseğe gitti ve Gamay'ın vişne çürüğü rengindeki yıpranmış çantasını buldu. İki yıl önce Noel'de vermişti bunu ona. Artan hır heyecanla içini araştırınca kamerasını, çizim defterini, plastik öğle yemeği torbalarını, boş soda kutularını ve bir şişe su buldu. Onun yanında bir başka kanvas çanta duruyordu. Trout iki çantayı kendisine yetişmek için hızla koşan Morales görebilsin diye başının üstüne kaldırdı.

“Bu çanta karıma ait,” dedi NUMA bilim adamı zafer kazanmış bir edayla. “Diğerinin etiketinde Dr. Chi yazılı.”

Morales profesörün çantasını inceledi. Yüzü bulutlandı. “Bu iyi değil.”

“Ne demek istiyorsun, iyi değil ne demek? Burada olduklarını söylüyor çantalar.”

“Yanlış anladınız, Señor Trout,” dedi Morales hızla etrafına bakınarak. “Çok sayıda chiclero'un olduğuna dair izlerin bulunduğu yerde bir kamp ateşi buldum.” Trout'un anlamsız ifadesini görünce açıkladı, “Satmak için antik eşyaları çalan kötü adamlardır onlar.”

“Bunun karım ve profesörle ne ilgisi var?”

“Kömürler sıcaktı. Ve nehrin kenarında pek çok adam bulunduğu dair izler var. Ayrıca bunları da buldum.” Üç boş kovanı göstermek için avucunu açtı.

Trout kovanları kokladı. Kurşunlar kısa süre önce atılmıştı.

“Onları nerede buldun?”

Trout'un bakışları Morales'in işaret eden parmağını takip etti, sonra iki noktayı birbirine bağlamak istercesine çantaları bulunduğu yere çevirdi bakışlarını. Ardından duvardaki garip yontmaları fark etti. Biraz daha yaklaşıncı çıplak taşın üstündeki gemileri ve diğer figürleri gördü. Gamay ve profesörün öğle yemeği yediklerini, sonra bu yontmaların bulunduğu yere geldiklerini tahmin ediyordu. Gamay'ın bu garip oymalarla ilgileneceği kesindi, ama sonra bir şey dikkatlerini dağıtmış olmalıydı.

Morales'e döndü. “Karımın ve profesörün bu cz7zczero'larla karşılaştığını mı düşünüyorsun?”

“Si,” dedi Morales omuz silkerek. “Bu mümkün. Başka neden çantalarını burada bıraksınlar ki?”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Çavuş, lütfen bana bu kovanları nerede bulunduğunu gösterir misin?”

“Buradan gelin,” dedi Morales başını sallayarak. “Bastığınız yere dikkat edin. Bütün alanda delikler var.”

Yavaşça düzlükte yürüdüler. Trout'un ilk tahmin ettiğinden çok daha fazla sayıda esrarengiz tümsek vardı. Eğer her birinin altında bir taş yapı varsa bu bir zamanlar oldukça büyük bir yerleşim merkezi olmalıydı.

“Burada,” dedi Morales. “Ve şurada.”

Trout otların arasında parlayan bakırları gördü ve birkaç kovan daha aldı yerden. Bunlar tabanca ve tüfekten çıkmıydı. Otlar her yerde yamyassı olmuştu. İri eli sanki ezmek istercesine bakır silindirleri sıkıyordu elinde.

“Şimdi de kamp ateşini ve nehri görebilir miyim?”

Kamp yerini incelediler ve boş tekila şişeleriyle çok sayıda sigara izmariti buldular. Trout nehrin kenarına varınca boş yere Gamay'ın spor ayakkabılarının izlerini aradı, ama çamur karmakarışıklı. Kıyıya çekilen tekne izlerini ve biraz daha kovan buldu. Burası atış poligonu gibiydi. Ama Trout umutluydu. Kovanlar tüfekleri ve tabancaları olanların birilerini nehre kadar kovaladığını gösteriyordu. Bu kötü haberdı. Tüfeklerin nehir kenarında hâlâ patlıyor olması Gamay ve profesörün belki de kaçmış olduklarını gösteriyordu.

Trout helikoptere binip ormanın içine giden nehri takip etmeyi önerdi. Morales kabul etti. Hızla nehirden uzaklaştılar. Bir inilti duydukları sırada helikoptere çok yaklaşmışlardı. Donup kalarak Liderlerine baktılar. Morales tabancasını çekti. Kulak kabarttılar, yalnızca böceklerin vızıltısı

duyuluyordu.

İnilti sağ taraftan tekrar geldi. Morales kendisini korurken Trout dikkatle kaynağa doğru ilerledi. Ses neredeyse yeraltından geliyor gibiydi. Trout aşağı baktı. Uzun çimenlerin kısmen gizlediği kara bir delik vardı burada. Kenara doğru eğildi, ama karanlıkta hiçbir şey göremedi.

Kendini biraz aptal gibi hissederek yere doğru seslendi. “Kim var orada?”

Bir inilti daha duyuldu. Sonra zayıf bir ses İspanyolca bir şeyler söyledi.

Trout'un yanına gelip çömelen Morales bir an dinledi. “Bir erkek. Delikten aşağı düştüğünü söylüyor.”

“Burada ne işi varmış?”

Morales soruyu sordu, cevabı tekrarladı. “Yürüyüşe çıktığını söylüyor.”

“Burası yürüyüş yapmak için oldukça uzak bir yer,” dedi Trout. “Hadi onu dışarı çıkaralım.”

Trout helikoptere geri dönüp acil yardım takımından naylon bir ip çıkardı. Ucunu bir ilmek yapıp delikten aşağı sarkıttı. Sonra o, Morales ve pilot ipin diğer ucuna asıldılar. Delikten zavallı görünümlü bir yaratığın önce başı, sonra omuzları ortaya çıktı. Adamın kirli sakalı ve uzun yağlı saçları gri toza bulanmıştı. Üstüne uymayan elbiselerinin beyazlığı uzak bir hatıra gibiydi. Yere oturup kollarını, bacaklarını ve başını ovuşturdu. Burnu morarmıştı.

Morales ona bir şişe su verdi. Adam suyu gürültülü bir şekilde içerken yarısını çenesinden aşağıya döktü. Suyla kendine gelen adam sarı dişlerini göstererek sırtı ve biraz daha su isteyerek mataraya dokundu.

Trout matarayı bir top gibi tekmeleyerek havaya fırlattı. İri eli uzanarak adamın kıllı bileğini yakaladı. Morales bile bu beklenmedik hareketle şok olmuştu.

“Señor Trout!”

“Bu karımın saati.” Trout elastik bantlı Swatch'i çıkardı.

“Emin misiniz?”

“Bunu ona ben verdim.” Normalde sakin olan gözleri öfkeyle parlıyordu. “Ona nereden aldığını sor.”

Morales soruyu sorup cevabı ilettili.

“Satın aldığını söylüyor.”

Trout oyun oynamaktan bıkmıştı. “Eğer konuşmasa tekrar deliğe atacağımızı söyle ona.”

Adamın sırtışı yok oldu. Tekrar deliğe atılma tehdidi bir İspanyolca fırtınasını meydana getirdi.

Morales başını sallayarak dinliyordu. “Adam çılgın gibi. Adı Ruiz. Yeryüzünün kendisini yutmasına neden olan şeytan kadın ve bir cüceden söz edip duruyor.”

“Şeytan kadın mı?”

“Si. Burnunu kırdığını söylüyor.”

“Kadına ne olmuş?”

“Bilmiyor. O delikteymiş. Pek çok kez ateş edildiğini duymuş. Arkadaşlarının kendisini terk ettiğini söylüyor. Bu amigoların chiclero' olup olmadığını sordum. Hayır, dedi.” Morales keyifsizce güldü. “İğrenç bir yalancı bu herif.”

“Eğer gerçeği söylemezse onu helikoptere bindirip aşağı atacağımızı söyle.”

Adam granit yüzlü dev gringo'nun yüzüne bakınca şaka yapmadığını anladı.

“Hayır!” dedi. “Konuşacağım. Konuşacağım.”

“İngilizce anlıyorsun.”

“Poco,” dedi adam başparmağını ve işaret parmağını birbirinden hafifçe ayrı tutarak.

Ruiz duraklamalı İngilizcesiyle, hatırlayamadığı yerde İspanyolca katarak buraya antikaları çalmaya gelen chiclero 'lardan olduğunu kabul etti. Kadını ve küçük adamı bulduklarını, çıkışı olmayan bir deliğe kapattıklarını söyledi. Ama her nasılsa yeraltından çıkmış ve onu delice atmışlardı. Diğer chiclero'lar onları aramaya gitmişlerdi. Kendisini aramaya hiç gelmemişlerdi. Kadına ve adama ne olduğunu bilmiyordu.

Trout kısaca adamın anlattıklarını düşündü.

“Peki, onu helikoptere bindir.”

Morales dokunmamaya özen göstererek adamı kelepçeledi ve Ruiz'i ayağa kalkmaya ikna etmek için ayakkabısının ucunu kullandı. Onu arka koltuğa tıktılar ve Morales yanına oturdu. Adam o kadar iğrenç kokuyordu ki, pilot sızlandı. Morales bir kahkaha atarak eğer çok kötüleşirse Ruiz'i nehre atacıklarını söyledi. Ruiz bunun komik olduğunu düşünmüyordu ve helikopter havalandığında gözleri korkuyla irileşti. Onlara hiç sıkıntı yaratmayacaktı. Bölgenin üzerinde daireler çizdiler, sonra nehrin parıltısını yakaladılar. Ağaçların arasından zorlukla görülüyordu, ama üç çift gözle rotasını takip edebiliyorlardı.

Trout, Gamay'a yeni lakabını söylemek için sabırsızlanıyordu. Şeytan kadın. Bunu duymak için canlı olmasını umdu.

Kısım 26

'Eski dış motorun gürültüsü o kadar fazlaydı ki, Gamay helikopterin sesini tam tepelerine varana dek duymadı. O zaman bile kendisini uyaran misafirlerinin olduğunu söyleyen Dr. Chi'ydi. Dümen koluna yüklenerek tekneyi kıyıya doğru çevirdi. Yukarda asılı olan dalların koruyucu gölgesi altındaki ot yatağına çarptılar. Havadan yoğun yeşilliğin içindeki tekneyi görmek olanaksızdı. Gamay biraz daha zahmete girerek tekneyi dev bir çalılığın altına soktu. Erken güneş ışığının alüminyum teknesinden yansımalarını istemiyordu.

Bir an sonra üstlerindeki hava döner pervanelerin rüzgârıyla savrulmaya başladı. Helikopter ağaçların üstünden geçerken kırmızı beyaz gövdesi yoğun ağaçların arasındaki açıklıktan içeri doğru süzüldü. Kaybolduğunu öğrendikten hemen sonra kocasının Yucatan'a dönüp bir helikopter ayarlayacağı ve birkaç metre üzerinde olacağı Gamay'ın aklına hiç gelmemişti. Buraya geldiğinden beri saçları neredeyse kökünden kopacakmış gibi çekilmiş, tecavüzle tehdit edilmiş, ölmesi için bir mağaraya tıkılmış, karanlık ve neredeyse havasız tünellerde emeklemiş, atış talimi için hedef olarak kullanılmıştı. Kendisine bu kadar kötü davranan insanların acısını arttırmak için bir helikopter getirmeyeceklerine inanması için bir neden yoktu. Helikopterin sesi uzaklaşınca derin bir soluk alarak rahatladı ve dakikalar sonra nehirde ilerlemeye başladılar yeniden.

Gamay ve Chi, Sarı Dişli'den kurtulduktan sonra kurşunlar etraflarından vızır vızır geçerken ormana dalmış ve bir tepeden aşağı kayarak nehre inmişlerdi. Sahilde yan yana duran üç alüminyum tekne görünce hepsini nehre serbest bırakmış, içlerinden birine binmiş ve dış motoru çalıştırarak güvenliğe doğru hızla yol almaya başlamışlardı.

Bütün gün boyunca olaysız bir şekilde yol alarak geceyi nehir kıyısında geçirmiş ve ertesi sabah erkenden yola çıkmışlardı. Helikopter Gamay'ın sahte bir güvenlik duygusuna kapıldıklarını düşünmesine neden olmuştu. Artık gözlerini gökyüzünden ayırmıyorlardı ve Gamay tekneyi kıyıya yakın olarak götürüyordu. Helikopterden bir iz yoktu artık, ama pervaneler yosunlara takılmıştı. Kenara çekip pervaneyi temizlemeleri gerekiyordu. Bu iş bir iki dakikalık bir gecikme demek oluyordu. Gamay motoru yeniden çalıştırmak istediğinde bunu başaramadı. Anlayamıyordu. Antika on beş beygir gücündeki Mercury, kumların zımparaladığı motor yuvasıyla pek iyi görünmüyordu. Ama kapamadan önce çok iyi çalışmıştı. Nehrin üst tarafından gelen İspanyolca sesleri duydukları sırada sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yeryüzündeki hiçbir şey laçka dış motor kadar büyük hayal kırıklığı yaratamaz, diye düşündü Gamay. özellikle de felaketle aranızdaki tek şey o itaatsiz metal yığınıysa. Gamay ayağını kirişe dayadı. Makinenin içindeki kötü ruhu kovmayı umarak hoş bir şekilde gülümsedi ve, "Lütfen." diye fısıldadı. Bütün gücüyle motorun ipini çekti.

Motordan ıslak bir pop-pop sesi. astımlı öksürüğü, nemli bir iç çekiş duyuldu, ardından gelen sessizliği Gamay'ın sırtüstü düşerek metal yüzeyde parmak kemiklerini sıyırırken attığı çığlık izledi. Gamay bir dizi küfür sıraladı. Profesör Chi ön tarafta durmuş. Gamay motora küfürler ederken teknenin akıntıya kapılıp gitmemesi için bir ağaç dalına tutunuyordu. Gamay'ın çenesinden bir ter damlası süzüldü. Öfkeyle büzülmüş ağzı, yüzünü çevreleyen yılana benzer koyu kırmızı saçlarıyla antik Yunan heykeli Medusa için poz verebilirdi. Daha da kötüsü, ne Kadar korkunç görüldüğünün farkındaydı. Kendine çeki düzen vermek işi beklemeliydi.

Takipçilerini sabote etmeye yönelik çabalarının başarısız olduğu belliydi. Tekneleri akıntıya bırakmanın yetmeyeceğini, bir teknenin nehrin dibindeki bir şeye takılacağını ve diğerinin tekrar

kıyıya doğru kayacağını bilemezlerdi. Şimdi ilk tekne köşeyi dönüyor, ikincisi saniyeler arayla peşinden geliyordu. Her teknede dört adam vardı, Pancho ve Elvis de onlara dahildi. Pancho hücumu yönetiyordu. Elinde bir tüfekte ilk teknenin baş kısmında ayakta duruyordu. Heyecanlı çığlıklarından avını gördüğü anlaşılıyordu.

Tekneler yaklaşıyordu. Bakışları tekrar motora döndü ve jiklenin inik olduğunu gördü. Plastik düğmeyi çekti ve kabloya tekrar asıldı. Motor sarsıldı, Gamay hız kolunu ayarlarken çalıştı. Tekneyi nehre sokarak daha derin olan, ama bir o kadar da çaresiz olacakları orta noktayı hedefliyorlardı. Gamay tekrar arkasına baktı. Öndeki tekne diğerinden uzaklaşıyordu. Belki onun beygir gücü daha yüksekti ya da motoru daha iyi çalışıyordu. Ağır çekimli takipte santim santim yaklaşılmaya başladı. Kısa bir süre sonra ön tarafta diz çökmüş olan tüfekli adamın kendilerini avlaması mümkün olacaktı.

Tüfeğin namlusundan duman çıkıyordu. Pancho vurmaya amaçlamaktan çok gösteri olsun diye birkaç el ateş etmişti. Ya hedefi kötüydü ya da menzil dışındalardı, çünkü kurşunlar yakınlarına gelmemiştir bile. Bir köşeyi dönünce takipçilerini gözden kaybetti Gamay. Birkaç dakika sonra ölmüş olacaktı.

Kahretsin!

Gamay beklenmedik sese doğru döndü. Chi teknenin dibinde sadık palasını bulmuştu. Başlarının üstüne doğru sarkarak bir kemer oluşturan dalları kesmede kullanıyordu onu. Bir gümüşümsü parıltı daha görüldü. Bir parça dal daha nehre düştü. Chi delirmiş gibi palasını sallıyordu. Gitgide daha fazla sayıda dal teknenin iki yanından suya düşüyordu. Birbirine takılarak yüzer bir baraj gibi birlikte akmaya haşladılar.

Dümendeki adam çok geç olana dek birbirine dolaşmış dalları görmedi. Tekne tam hızla köşeyi dönüyordu. Tekneyi kenara çevirmek istedi. Ama tekne baraja yanlamasına çarptı. Bir chiclero onları itmek için eğildi ve Newton'ın her reaksiyonun bir karşı reaksiyonu vardır, derken haklı olduğunu keşfetti. Vücudu tekne ve dallar arasında gerilmişti. Suya düştü. İkinci tekne birinciye çarparken yüksek sesli çığlıklar duyuldu. Bir tüfek ormana doğru ateş açtı. Ürken kuşlar çığlık çığlığa uçtular.

“Evet!” dedi Gamay zafer dolu bir ifadeyle. “İyi hareketti profesör.”

Normalde ifadesiz olan Mayalının yüzünde beliren gülümsemeden anlaşılıyordu ki, hem yaptığı işin sonucundan, hem de aldığı övgüden hoşnuttu. “Harvard'da aldığım eğitimin bir gün işe yarayacağını biliyordum,” dedi alçakgönüllülikle.

Gamay gülerken kıyıdaki sığ noktalardan kaçınmak için dümen kolunu kırdı, ama umutlu olmaktan çok uzaktı. Bir anlık keyif halinden sonra nereye gittikleri konusunda hiçbir fikri olmadığı geldi aklına. Bir yere gidecek kadar yakıtları olup olmadığını da bilmiyordu. Yakıt tankını kontrol etti. Yarısı doluydu. Ya da kötümser düşünecek olursa yarısı boştu. Aslında içinde buldukları güvensiz durumda bu daha uygun olurdu.

Alelacele yaptıkları bir görüşmeden sonra bir süre daha böyle gidip takipçileriyle aralarına olabildiğince mesafe koymaya karar verdiler. Sonra nehrin akıntısına güveneceklerdi.

“Bu nehrin nereye gittiği konusunda bir fikriniz var mı profesör?”

Profesör başını salladı. “Bu akıntı haritada bile yok. Benim tahminimce güneye doğru gidiyoruz. Çünkü kuzeyde çok az nehir vardır.”

“Kaybolduğun zaman bir nehir seni sonunda bir medeniyete götürür, derler,” dedi Gamay pek ikna

olmamış gibi.

“Bunu duymuştum. Aynı zamanda ağaçların kuzey tarafında yosun bulunduğunu da. Ağaçların her yanında yosun çıktığını gördüm ben. Çocukken izcilik yapmış olmalısın.”

“Oğlan çocuklarla oynamaktan hep daha büyük zevk almışımıdır. Ancak bir yavrukurt olabilmişim. Hatırladığım tek tahta oyma işi açık ateş üzerinde yumuşak şekerlemeleri kızartmak için nasıl çubuk kesileceğiydi.”

“Böyle bir şeyin ne zaman yararı olacağını hiç bilemezsin. Aslında. bir medeniyete ulaşmak için pek de hevesli değilim. Özellikle de daha fazla chiclero'ların olduğu bir yere.”

“Bu mümkün mü?”

“Bizi kovalayanlar biz mağaraya atıldıktan sonra geldiler. Bu da demektir ki. fazla uzaktan gelmiyorlar. Muhtemelen yakında bir kampları var.”

“Yoksa arkadaşlarına rastladığımızda nehir yukarı gidiyor olurlardı.”

“Her iki şekilde de en iyisi için hazırlıklı olsak iyi olur, yani iki düşman grup arasında kalabiliriz.”

Gamay'ın bakışları ağaçların arasındaki boşluklardan görünen gökyüzüne doğru çevrildi. “Helikopterin bu ekiple çalıştığını düşünüyor musun?”

“Olası, ama benim deneyimlerime göre bu hırsızlar çok düşük teknoloji kullanıyorlar. Bir antik siteyi kazıp çıkardıkları ormandan geçirmek için fazla sofistike ekipman kullanman gerekmez. Helikopterden ne kadar kolay kaçtığımızı düşünürsen, her şeyin en basiti en iyisidir.”

“Daha önce doğa bizim yanımızdaydı. Şimdi açığa çıkıyoruz ve tekrar gelirse ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor.” Gamay motoru kapattı. “Bir süre için akıntıya bırakalım kendimizi. Bu şey kulaklarımızı tırmalamazsa belki bir plan yapabiliriz.”

Tekne gezintisi dışarının sessizliğiyle uyum halindeydi. Etraflarını “.aran yeşillikte tüy parıltıları görünüyordu. Nehrin iki yanındaki yüksek Kıyı bunun uzun bir dönem içinde kireçtaşını oyarak yolunu bulan eski hır akıntı olduğunu gösteriyordu. Sanki geçirdiği yılların farkındaymış gibi ormanın içinden ağır, ama sabit bir hızla akıyor, genişliği farklılaşıyor, güneşin vurduğu yerde su parlak bilardo masası yeşiline bürünüyor, gölgelerdeyse koyu ve ıspanağı andıran bir renk alıyordu. Gamay'ın karnı guruldama başlarken doğa çekiciliğini hızla yitirdi. Bir gün öncesinden beri bir şey yemediklerini fark etti ve daha fazla sandviç yapmamış olmalarının çok kötü olduğunu söyledi. Chi neler yapabileceğine bakacağını söyledi. Kıyıya yanaşmasını isteyip palasıyla bir böğürtlen dalını kesti. Böğürtlenler sert ama doyurucuydu. Nehir yeniden yeşil yosunlarla kaplanmıştı. Yüzer pisliklerden arandıktan sonra su berrak ve ferahlatıcı bir hal aldı.

Geçirdikleri mutlu dönem yaklaşan motor seslerini duyunca sona erdi.

Tekneler birkaç yüz metre kadar gerilerinde ortaya çıktılar tekrar. Yine bir tanesi öndeydi. Gamay motoru çalıştırıp son hızla gitmeye başladı.

Nehrin herhangi bir hileye fırsat vermeyecek olan düz ve geniş bir bölümündelerdi. Takipteki tekne santim santim yaklaşıyordu ve aralarındaki mesafe yavaş yavaş azalıyordu. Atış menziline girmelerine birkaç dakika kalmıştı. Tekneler tekrar birbirine yaklaştı, aradaki mesafenin üçte biri, sonra yarısı kapandı. Gamay şaşırılmıştı. Chiclero'lar tüfeklerini doğrultmamışlardı. Nehir gezisine çıkmış bir grup gibi görünüyordular.

Chi seslendi. “Dr. Gamay!”

Gamay profesörün baş tarafta durmuş ileri doğru baktığını gördü. Uzakta hafif bir gürültü duydu.

“Nedir o?” diye sordu.

“Kayalar!”

Gaz koluna dokunmasa da tekne hız kazanmaya başlamıştı. Hava daha önce olduğundan serin ve sis yüzünden nemliydi. Birkaç dakika içinde hafif gürültü gümbürdemeye dönüştü. Nehrin üstüne inen sisin arasından beyaz köpükleri ve siyah parlak kayaların sivri uçlarını görebiliyordu. Teknenin düz dibini düşündü ve ince bir alüminyum yırtan teneke açacağı hayali geldi aklına. Nehir daralıyordu ve tonlarca su bu doğal huniye girince tembel tembel akan nehir öfkeli bir akıntıya dönüşmüştü.

Gamay arkasına baktı. Tekneler durmuştu ve nehirde daireler çiziyordu. Takipçilerinin kayaları bildikleri kesindi. Bu yüzden kendilerine ateş etmemişlerdi. Neden cephaneye ziyan etsinlerdi ki?

“O kayaları asla geçemeyiz,” diye bağırdı Gamay suyun kulak parçalayan gürültüsünü bastırmak için bağırarak. “Dümeni karaya doğru çevireceğim. Ormana doğru koşmamız gerekecek.”

Dümeni kırdı ve tekne kıyıya doğru savruldu. Nehir yatağına dokuz metre kadar kala motor boğulup sustu. Gamay tekrar çalıştırmaya çalıştı, ama başarılı olamadı. Yakıt tankının kapağını açtı hemen. Geriye kalan tek şey buhardı.

Profesör Chi tek bir kürek bulmuş tekneyi yürütmeye çalışıyordu. Akıntı öylesine güçlüydü ki, küreği elinden kapıp götürdü. Teknenin hızı arttı ve kendi etrafında dönmeye başladı. Gamay çaresizce teknenin bir tahta parçası gibi, keskin dişli kayalara ve kaynayan beyaz sulara gidişini izliyordu.

Nehre geri dönmek Trout'un fikriydi. Birkaç dakika önce pilot yakıt göstergesini işaret etmişti. Yakıtlarının azaldığını ve geri dönmek zorunda olduklarını gösteren işaret lisanıydı bu.

Trout'un bir bilim adamı olarak titizliği gençken Henry Amca'sıyla çalışmasından geliyordu. Amcası plastik tekneler devreye girdikten uzun bir süre sonra bile yerli balıkçılar için ahşap tekneler yapan becerikli bir zanaatkardı. “İki kez ölç, bir kez biç,” derdi piposundan aldığı nefesler arasında. Başka bir deyişle yaptığın her şeyi iki kez kontrol et. Yıllar sonra bile Trout amcasının sesini kulağında duymadan karmaşık bir bilgisayar işine girişemezdi.

Morales aracılığıyla nehre ikinci kez gitmelerini, ilk geçişte gözden bir şey kaçırmış olabilecekleri düşüncesiyle nehre ikinci kez gitmeleri ve bu kez daha ağır hareket etmelerini önermesi doğal bir tepkiydi. Yüz elli fitten daha alçakta, orta hızda uçuyor, nehir açıldığında daha da alçalıyorlardı. Hafif gözlem helikopteri olarak tasarlanmış JetRanger'in manevra kabiliyeti oldukça iyiydi. Aradan uzun süre geçmeden, giderken gördükleri kayalıklara geldiler.

Trout aşağıya baktı. Sakin nehrin ötesinde şelalenin hemen üstünde ilginç bir manzarayla karşılaştı. İki küçük tekne kayalardan uzakta birbirine yakın dururken, üçüncüsü akıntıya kapılmıştı. Teknedeki birisi telaşla kürek çekiyordu, ama güçlü akıntı tekneyi kayalara doğru sürüklüyordu. Trout teknenin kış tarafındaki koyu kıvılcık saçları fark etti.

Gamay!

Bu saçları başkasınıninkiyle karıştırması olanaksızdı, özellikle güneş daha açık renkli olan bölümlerde parlarken. Ayrıca olacaklar konusunda da bir kuşkusu yoktu. Birkaç saniye içinde çaresiz

tekne hız kazanacak ve sivri kayalara çekilip parçalara ayrılacaktı.

Trout, Morales'e haykırdı. "Pilota helikopterin hava akımıyla onları geri itmesini söyle!"

Morales gözlerinin önünde cereyan eden felaketi büyülenmiş gibi seyrediyordu. Trout'un isteğini pilota iletmeye çalıştı. Bu sözleri çevirmek İngilizce bilgisini aşıyordu. Önce birkaç İspanyolca sözcük sarf etti, sonra hayal kırıklığı içinde omuz silkti. Trout pilotun omzuna dokundu. Çaresiz tekneyi işaret etti, işaret parmağıyla bir halka çizerek itme hareketi yaptı. Pilotun basit işaret diliyle anlatmak istediklerini hemen kavraması Trout'u çok şaşırttı. Pilot hararetle başını salladı, helikopterin burnunu ileri doğru uzatarak kaymaya başladı, sonra hız kesip kaymakta olan tekneyle nehrin daraldığı yerdeki kayaların arasına yerleştirdi helikopteri. Pervanelerin neden olduğu hava akımı suyun yüzeyini dev bir elektrikli yumurta çırpıcısı gibi köpüklü bir baskı yaratana dek havada asılı kaldı.

Dalgalar ortak merkezli büyük halkalar halinde yayılmaya başladı. İlk dalga tekneye çarptı, hızını yavaşlattı, sonra tamamen durdurdu ve tekneyi kayalıklardan uzağa, kıyıya doğru itmeye başladı. Uzun pervaneler cerrahi operasyona uygun değildi. Güçlü hava akımıyla meydana getirdiği dalgalar tekneyi sallamaya ve devirmeyle tehdit etmeye haşladı. Camdan eğilen Trout neler olduğunu gördü. Pilota bağırıp başparmağını yukarı doğru kaldırdı.

Helikopter yükselmeye başladı.

Çok geçti. Bir dalga tekneyi yakalayıp ters çevirdi. Suyun içinde kayboldular. Trout başlarının tekrar yüzeye çıkmasını bekledi. Ama keskin bir vuruş sesi ve pilotun çığlığıyla dikkati dağıldı. Dönüp baktığında ön camdaki daha önce orada olmayan örümcek ağına benzer çatlağı gördü. Danteli andıran şeklin ortasında bir delik vardı. Üzerlerine ateş ediliyordu! Kurşun ikisinin arasından geçip gözleri yerinden fırlayan Ruiz'in başının hemen üstündeki bölmeye girmiş olmalıydı. Chiclero, Morales'in uyarılarına rağmen hızla İspanyolca bir şeyler söylemeye başladı. Morales nefesini harcamayı bırakıp eğildi, yumruğunu adamın çenesine indirip bayılttı. Sonra tabancasını çıkarıp iki tekneye doğru ateş etmeye başladı.

Bir başka keskin darbe sesi gövdeden geldi, sanki birisi bir çekiçle metal kaplamaya vuruyordu. Bekleyip Gamay'a ne olduğunu görmek istiyordu, ama helikopterin oturan bir ördek gibi olduğunu biliyordu. Pilot konuyu kontrolü altına aldı. Öfkeyle İspanyolca küfrederek çenesini sıkıp gaz kolunu ileri itti. Helikopter ileri atıldı ve bir füze gibi iki teknenin üstüne doğru gitti. Trout aşağıdaki adamların gözlerine inanamayarak donmuş gibi helikoptere baktıklarını görebiliyordu. Güçlü pervanelerin etkisiyle teknelerden uçup suya gömüldüler. Hava akımı birer tahta parçası gibi kenara fırlattı. Son saniyede pilot helikopteri keskin bir açıyla tırmandırıp ikinci bir dalış için döndürdü. Bu gereksiz bir manevraydı. Ters dönmüş tekneler batıyordu. Adamlar hoş yere dalgalara karşı boğuşurken akıntı onları hızla kayalara doğru çekiyordu.

Gamay'ın teknesi köpüklü cehenneme girmişti bile ve olabilecekleri düşününce Trout'un ensesinden aşağı buz gibi bir şey indi. Gamay için hâlâ kaygılıydı. Ondandır ya da Profesör Chi olduğunu düşündüğü diğer kişiden bir iz yoktu. Pilot hızla birkaç daire çizdi, sonra yine yakıt tankını işaret etti. Trout başını salladı. Helikopteri indirecek bir yer yoktu. İsteksizce başparmağını yukarı kaldırdı ve nehirden uzaklaşmaya başladılar.

Trout zihninde bir plan hazırlamakla meşgul olduğu için motordan öksürme sesleri geldiğinde ne kadar süredir havada olduklarının farkında değildi. Helikopter bir süre için hız kaybetti, sonra

yeniden kazanır gibi oldu, ama motordan yine öksürük sesleri duyuldu. Pilot bazı aletlerle oynadı, sonra parmağını yakıt tankı göstergesinin üstüne koydu. Boştu. Öne doğru eğildi, ormanda aracı yere indirecek bir açıklık aradı. Motor kolera kurbanı gibi öğürüyordu. Az sonra kuru öksürük dindi, bir patırtı başladı. Motor tamamen durduğunda korkunç bir sessizlik meydana geldi ve helikopter bir dolu tanesi gibi gökyüzünden aşağı doğru düşmeye başladı.

“Kımıldama, Dr. Gamay,” dedi Chi'nin yumuşak, ama ısrarcı sesi. Gamay yavaşça tutkallanmış gibi olan gözkapaklarını kaldırdı. Kıpır kıpır bir jöle denizinde yüzüyormuş gibi hissediyordu kendini. Jelatinimsi kabarcıklar daha keskin bir şekilde tanımlandı, hayal meyal görünen lekeler yapraklar ve çimenlere dönüştü. Duyular yavaşça yerine oturmaya başladı. Görme duyusundan sonra ağzında bir acılık hissiyle tad alma duyusu geldi. Sonra dokunma duyusunun yerine gelmesiyle uzanıp kafatasının ıslak yapışkanlığına dokundu, sanki beyni açılmış gibi ıslak, peltemsi bir şeyle karşılaştı. Bir refleks olarak dini hemen geri çekti.

Parmaklar omzuna daldı. “Bir daha kıpırdama yoksa ölürsün. Yaşlı Sarı Sakal bizi izliyor.”

Chi'nin sesi sakin fakat gergindi. Gamay'ın kolu havada kaldı. Sol tarafına doğru yan yatıyordu, Chi arkasındaydı. Onu göremiyordu, ama soluğunu kulağında hissedecek kadar yakınındaydı.

“Ben kimseyi görmüyorum,” dedi.

“Beş metre uzağında tam önünde. Ölümçül derecede güzel. Hareketsiz kalmayı unutma.”

Kısım 27

Göz kırpmaya bile korkan Gamay çimenleri taradı, ta ki gözleri aşırı derecede uzun bir yılanın ince halkalarını belirleyen zeytin grisi üzerine yerleşmiş siyah kenarlı üçgen şekilleri görene dek. Ok şeklindeki kafası sarı çenesi ve boğazıyla birlikte yükselmişti. Dikey gözbebeklerini, ekstra burun deliği gibi duran gözünün altındaki ısıyı algılayan çukurcukları ve içeri girip çıkan siyah dilini görece kadar yakındı.

“Nedir bu?” diye sordu bilimsel merakı korkusunu yenerek.

“Barba amarilla. Görünüşe göre çok büyük bir tane. Bazı insanlar buna fer-de-lance diyorlar.”

Fer-de-lance! Gamay bir katille karşı karşıya olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu yılanları. Cildindeki bütün tüyler kabardı. Kendini son derece korunmasız hissediyordu.

“Ne yapmalıyız?” diye fısıldadı. Bu arada sanki duyulmayan bir müziğe uyarılmış gibi kafasını ileri geri oynatan yılanı seyrediyordu.

“Paniğe kapılma. Direkt güneş ışığından kurtulmak için kısa süre sonra hareket edecektir, belki bir gölgeye girecektir. Eğer buraya doğru gelirse olduğun yerde kal. ben onun dikkatini dağıtırım.”

Gamay bir dirseği üzerindeydi ve bu duruş son derece acı verici olmaya başlamıştı. Daha ne kadar bu pozisyonda kalabileceğini merak ediyordu. Yılanın hareket etmesini istiyordu, ama öte yandan kendilerine doğru gelmesini istemiyordu.

Birkaç dakika sonra yılan kararını verdi ve kıvrımlarını açmaya başladı. Chi'nin dediği gibi çok büyük bir yilandı, bir adam kadar uzundu. Sessizce hareket ederek küçük bir ağacın gölgesine, Chi'nin ağaca dayalı olarak duran sadık palasının yanına yerleşti.

“Hareket edebilirsin. Uyuyor. Yavaşça doğrul.” Gamay döndüğünde Chi'nin dizlerinin üstünde olduğunu gördü. Elindeki büyük taşı yere bıraktı.

“Ne kadar süredir oradaydı?”

“Sen uyanmadan önce yarım saat kadar. Eğer bir şans verirsen yılanlar genellikle kaçarlar, özellikle uykusunda rahatsız edersen, oldukça saldırgan olabilirler. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyi, yalnızca sanki başımı birisi futbol topu olarak kullanmış gibi hissediyorum. Saçlarımın olması gereken yerdeki bu lapa nedir?”

“İyileştirici yapraklardan bir tedavi lapası yaptım. Eczane kapalıydı.”

“Ne kadar zamandır buradayız?” diye sordu kan akımını yeniden düzenlemek için üzerine dayanmakta olduğu kolunu ovuşturarak.

“Birkaç saattir. Ara ara uyanıp tekrar uyudun. Ağzındaki acı tat kök bazlı iyileştirici. Kayık devrildiğinde bir kayaya kötü bir şekilde çarptın.”

Beyaz köpüklü kükreyen sulara ait hatıralar geldi aklına. “Kayalar! Neden ölü değiliz?”

Chi gökyüzünü işaret etti. “Hatırlamıyor musun?”

Helikopter. Hatıralar bir bulmacanın parçaları gibi karmakarışıktı. O ve profesör yakıtı biten teknedelerdi. Güçlü akıntı onları kayalara doğru itiyordu. Sonra ölümcül suların gürültüsünü bir

başka gürültü bastırmıştı. Daha önce üzerlerinde dolaştığını gördükleri kırmızı beyaz gövdeli helikopterdi bu.

Gamay arkalarında bir chiclero ordusu, önlerinde kaynayan sular ve tepelerinde helikopterle öldüklerini düşündüğünü hatırladı. Sonra helikopter bir Valkyrie gibi aşağı inmiş ve tekneyle kayaların arasında asılı durmuştu. Dönen pervanelerin yol açtığı hava akımı nehirde geniş daireler oluşturmuş ve tekneyi akıntıdan uzaklaştırarak kıyıya doğru gönderen dalgalar yaratmıştı. Ama helikopterin rüzgârı alüminyum tekneyi tehlikeli bir şekilde sarsmıştı. Kıyı devrilen teknedeki yalnızca birkaç metre ilerdeydi.

Gamay bir roket gibi fırlamıştı teknedeki. Sonra bang! Başını sert bir şeye çarpmıştı. Gözleri bulanmış ve dişleri birbirine çarpmıştı. Beyaz bir şimşek çaktığını görmüştü. Sonra her yer kapkaranlık olmuştu.

“Helikopter bizi kurtardı,” dedi.

“Öyle görünüyor. Bir kayayı kafanla yarmaya çalışmasaydın iyi olacaktın. Kaya kafanı yalnızca sıyırdı, ama seni bayıltmaya yetti. Seni kıyıya çektim, sonra da buradaki çalıların arasına. İyileştirici lapayı yapmak için kökler ve yapraklar topladım. Gece boyunca huzursuz bir şekilde uyudun ve bazı garip rüyalar gördün. Sana verdiğim tonik halüsinasyonlara neden oluyor.”

Gamay gördüğü garip rüyayı hatırladı. Paul yukardan kendisine sesleniyordu. Sözcükler karikatürlerde olduğu gibi diyalog balonları içindeydi. Az sonra da bir bulutun içinde kayboluyordu.

“Her şey için teşekkürler,” dedi Gamay. Bu ufacık orta yaşlı adamın kendisini sudan çıkarıp ormanın içine çekmeyi nasıl başardığını merak etti. “Peşimizdeki adamlara ne oldu?”

Profesör başını salladı. “Bütün o kargaşanın ortasında onlara fazla dikkat etmedim. Bizi güvenli bir yere ulaştırmakla meşguldüm. Sanırım tüfek sesleri duydum. Ama o zamandan beri ortalık sessiz. Belki öldüğümüzü sanmışlardır.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Pullu dostumuz geldiği sırada ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu uykunun ne kadar süreceğine bağlı. Palamı geri almak isterim. Bu ülkede hayatla ölüm arasında bir fark yaratabilir. Sen bir süre dinlen. Eğer Sarı Sakal uyanmazsa başka bir plan yaparız. Ben bir patika buldum, daha sonra inceleyebiliriz. Muhtemelen chiclero'lar kayaların etrafından dolaşmak için orayı kullandılar. Bu arada kalktığı zaman huysuz olabileceğini düşünerek daha ileri gidebiliriz.”

Gamay için bunun bir sakıncası yoktu. Chi'nin yardımıyla ayağa kalktı. Bacakları titriyordu ve kendini yeni doğmuş bir buzağı gibi hissediyordu. Etrafına bakındı ve ağaçlarla çalıların koruduğu bir açıklıkta bulduklarını gördü. Açıklığın uzak köşesine doğru gittiler. Chi orada kafasındaki lapayı çıkarıp şişlerin ve morarıkların neredeyse tamamen yok olduğunu söyledi. Yılanın şekerlemesinden kalkmasını beklerken karınlarını doyurmak için biraz böğürtlen toplamaya karar verdi. Hâlâ yorgun olan Gamay sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı. Bir an sonra uyandı. Bir dal kırılmıştı. Chi bu kadar gürültü yapmazdı.

Oturup etrafına bakındı. Profesör elinde böğürtlen yüklü bir dalla açıklığın diğer ucunda duruyordu. Arkasında Gamay'ın Pancho adını laktığı chiclero lideri vardı. Görüntüsü mağaraya atılmalarını emreden «idamdan çok uzaktı. Saçları bir kuş yuvasını andırıyordu. Beyaz elbiseleri yırtılmış ve kirlenmişti. Yırtıkların arasından koca karnı görünüyordu. Alaycı gülümsemesi de yok

olmuş, bir öfke maskesi almıştı yerini. Elindeki tüfek ilk karşılaştıklarında elinde olanla aynıydı ve profesörün ensesine doğrultulmuştu.

Adam elindeki paketi bıraktı ve Chi'ye İspanyolca haykırdı. Profesör, Gamay'ın yanına geldi. Yan yana dikildiler. Tüfeğin namlusu Chi'den Gamay'a gidiyor, sonra geri geliyordu.

“Adamlarının intikamını almak için bizi öldüreceğini söylememi isliyor sana,” dedi Chi.

“Önce beni öldürecekmiş, sonra benim cesedimin üstünde senin icabına bakacakmış.”

“Nesi var bu adamların?” diye parladı Gamay. “Alınmayın ama profesör, ülkenizin adamlarının çoğunun beyni bacaklarının arasında gibi görünüyor.”

Pancho'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. Gamay sanki bu öneri kendisini memnun etmiş gibi fingerdek bir şekilde gülümsedi. Belki profesör için biraz zaman kazanabilir ve bu serseme yeterince yaklaşarak libidosuna ciddi bir zarar verebilirdi. Chi bir adım önündeydi. Başını yavaşça çevirip ağaca dayalı duran palaya baktı ve sanki ona doğru atılacakmış gibi bedenini yana doğru eğdi. Gamay bu hareketin olağandışı şekilde sakar olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu Chi'yi. Sanki Pancho'nun dikkatini çekmek istiyordu.

Hile işe yaradı. Pancho, Chi'nin bakışlarını ağaca kadar takip edip l>alayı gördü. Ağzını açarak dişlerini göstere göstere güldü. Gözlerini ve namluyu profesörün üstünden ayırmayarak yanlamasına yürüdü, açıklığı geçti ve palayı almak için eğildi.

Yeryüzü siyah üçgenlerin şekliyle hareketlendi.

Gürültülü ayak sesleriyle alarma geçen yılan adam palaya uzandığı sırada sokma pozisyonundaydı. Uzun dişlerini boynuna sapladı sonra hızla bir kez daha saldırıya geçerek zehrin geri kalanını kolun boşalttı. Tüfeğin namlusu harekete geçti, yaralı adam yılanı birkaç kez vurdu. Yılan kanlı bir kırmızı-yeşil yığın haline geldi. Sonra boynundaki iki deliğe dokundu. Yüzü kemik beyazına döndü, gözleri dehşetle büyüdü ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Korkuyla Chi ve Gamay'a baktı, sonra sendeleyerek çalılıkların arasına girdi.

Yılan can çekişirken havayı ısırın dişlerinden uzak durmaya dikkat eden Chi chiclero'nun izlerini takip etti. Dakikalar sonra Gamay bir atış sesi daha duydu. Az sonra Chi yeniden göründü, elindeki tüfeğin namlusundan duman çıkıyordu. Gamay'ın yüzündeki tiksinti ifadesini gördü. Tüfeği pantolonunun içine sokarak gelip Gamay'ın elini tuttu. Yüz hatlarındaki donuk ifade kaybolmuştu. Gözlerinde yumuşak, büyükbabamsı bir ifade vardı.

“Chiclero kendini vurdu,” diye açıkladı sabırla. “Barba'nın ısırığının yol açtığı ölümün çok acı verdiğini biliyordu. Zehir kırmızı kan hücrelerini tahrip edip damarları parçalar. Ağızda ve boğazda kanama olur. Vücut şoka girerken acı veren şişlikler, kusma ve spazmlar meydana gelir. Boyundaki ısırıkla bile bu bir iki saat sürebilir. Hatırlarsan, sen onun için üzülmeye başlamadan önce bizi mağarada, sonra da nehirde öldürmek istediğini unutma.”

Gamay donmuş bir şekilde başını salladı. Chi haklıydı. Chiclero'nun ölümü talihsizlikti, ama buna kendisi yol açmıştı. Profesör ne kadar olağanüstü bir adamdı! İspanyolların Maya'yı nasıl fethettikleri Gamay için bir esrardı. Hayatta kalma refleksleri tekrar devreye girdi. “Harekete geçmeliyiz.” dedi etrafına bakarak. “Ateşi duyan başkaları da gelebilir.”

Chi palayı ve ölen adamın çantasını aldı. “Nehir bizim tek şansımız. Nerede olduğumuzu bilsek bile, ilerlemeye çalışmak çok tehlikeli.” Yılanın kanlı leşine baktı. “Gördüğün gibi ormanda

chiclerolardan çok daha ölümcül olan yaratıklar var.”

“Sen önden git, ben peşinden geleceğim.” Gamay itiraz etmeksizin onayladı. Sık ağaçlardan oluşan ormanda yürümeye başladılar. Chi iç pusulasına göre manevra yapıyordu. Az sonra fazlasıyla işlendiğinden beyaz kireçtaşının görünmeye başladığı bir metre genişliğinde bir patika buldular.

“Burası sana sözünü ettiğim taşıma yolu.”

“Eğer buradan gidersek birilerine rastlama riskine girmiş olmaz mıyız?”

“Pek emin değilim. Koca adamın adamlarının intikamını alma konusunda söylediklerini hatırlıyor musun? Ben keşfe çıkacağım. Sen geride kal ve eğer benden bir işaret alırsan olabildiğince çabuk yoldan çekil.”

Ormanda ilerlemeye devam ettiler. Yol ağaçların arasında parıldayan nehre paralel olarak gidiyordu. Gamay profesörün arkasında yürüyordu. Yürüyüşleri olaysızdı.

Chi durdu, elini sallayarak öne gelmesini işaret etti, sonra yoldaki bir kıvrımdan dönerek gözden kayboldu. Gamay profesörü yakaladığında adam küçük bir kumsalda duruyordu. Kaybettiklerine benzer üç tekne kıyıya çekilmişti. Nehirden ve havadan görünmelerini önlemek için üzerleri palmiye yapraklarıyla örtülmüştü. Nehri son gördüğü zamanki öfkeli halinin tersine kahverengimsi yeşil yüzey sakindi.

“Görünüşe göre kayaların iki yanında saklıyorlar tekneleri,” dedi Chi. “Sert sulara geldiklerinde eşyaları karadan taşıyor olmalılar.”

Gamay onu pek dinlemiyordu. Kamp ateşinin soğumuş kömürlerini incelemek için nehirden geri gelmiş ve destekler üzerinde duran bir platform görmüştü. Bir çocuğun ağaç evine benzer düz çatılı yapı inşa edilmişti platformun üstüne. Kapıyı açtı, kilitli değildi, içeriye bir göz attı. Birkaç benzin tankı ve geniş bir metal soğutucu buldu. Kapağı tekrar kapattı.

“Profesör Chi,” diye seslendi. “Önemli bir şey buldum.”

Chi koşarak geldi ve Gamay'ın elinde tuttuğu mavi tenekeyi görünce daha önce hiç görmediği şekilde gülümsedi.

“Jambon,” diye fısıldadı hürmetkâr bir şekilde.

Soğutucuda jambondan fazlası vardı. Konserve sebzeler, meyve suları, şişe suyu ve plastik kutulara yerleştirilmiş tortillalar. Çeşitli sardunya ve konserve yapılmış mısırlı et. İlkel kulübede fener ve çeşitli aletler de vardı. Su geçirmez kibritler gerçek bir hazineydi. Portatif kamp sobası da öyle. Sabun bile bulmuşlardı. Her biri nehrin farklı bir bölümünü seçerek vücutlarını ve güneşte hızla kuruyan elbiselerini yıkadılar.

Banyo alıp yemeklerini yedikten sonra Gamay yiyecekleri toplarlarken Chi keşfe çıktı. Ortalık ürkütücü derecede sessizdi, ama orada fazla uzun süre kalmamaya karar verdiler. Hangi motorun en hızlı olduğunu test ettikten sonra motorları ormanda saklamak yerine tekneleri batırarak sabote ettiler. Sonra bir tekneye binerek nehre açıldılar. Motoru akıntıya karşı koymaya yetecek hızda sürüyorlardı.

Bir milden az gitmişlerdi ki nehir keskin bir şekilde sağa dönüyordu. Nehrin kıvrıldığı yerdeki bir cepte yosunlar ve akıntının getirdiği birikintilerle birlikte altları yırtılmış ve ters dönmüş iki alüminyum tekne vardı. Bunların arasında kokmuş erkek cesetleri sıcak güneşin altında şişiyordu.

Chi İspanyolca bir dua mırıldandı.

“Eğer kayalara çıkmış olsaydık biz de burada olacaktık,” dedi Gamay elini burnuna götürerek.

“Onları son gördüğümüzde kayalara yakın bile değillerdi.”

“Ben de bunu düşünüyordum,” dedi Gamay başını sallayarak. Biz ters dönmüş tekneyle uğraşırken bir şey olmuş olmalı.”

Conrad'ın Karanlığın Kalbi geldi aklına. Medeni insan Kurtz'ün bir vahşiye döndüğü ve ölüm yatağında “Dehşet...dehşet...” diye fısıldadığı sahne.

Kurtz'ün sözleri kafasında yankılanırken Gamay nehrin alt kısmındaki tekneyi işaret etti ve hızını arttırdı. Karanlık basmadan bu ölüm yeriyle aralarına miller koymak istiyordu, ama önlerinde daha ne gibi dehşetin bulunduğu konusunda bir fikri yoktu.

Washington, DC

Kısım 28

Perlmutter arayıp akşam yemeği yerine brunch için buluşup buluşamayacaklarını sorduğunda. Austin iki açıdan memnun oldu. Şişman arşiv kurdunun Pennsylvania Bulvarı'ndaki popüler bir restoran olan Kinthead'ın Yeri'nde yalnızca öğle yemeğine razı olması araştırmasının iyi sonuç verdiğini gösteriyordu. Ve bir öğle yemeği Austin'in cüzdanında altı çeşitten oluşan akşam yemeğinden daha az zarara neden olurdu. Ya da Austin öyle sanmıştı. Çünkü Perlmutter 1982 Bordeaux şarabı seçerek sanki bir Çin restoranında çeşit seçermiş gibi menüden ısmarlamaya başlamıştı bile.

“Akşam yemeği yerine yalnızca öğle yemeği ısmarlayarak benden faydalandığını düşünmeni istemem.” dedi Perlmutter abartısını açıklayarak.

'Tabii ki,' diye cevap verdi Austin, Perlmutter'in oburluğuna ait faturayı NUMA'nın dikkatli muhasebecilerinden nasıl kaçıracağını düşünerek. Perlmutter menüyü bir yana bıraktığında rahatlayarak derin bir nefes aldı.

“Çok güzel. Telefonda seninle konuştuktan sonra Seville'deki arkadaşım Juan Ortega'yı aradım. Don Ortega, Kolomb konusunda önde gelen uzmanlardandır ve acelen varmış gibi görüldüğün için çok sayıda bilgi arasında bize kestirme bir yol gösterebilir diye düşündüm.”

“Çok teşekkürler Julien. Ortega'nın kitaplarını okudum ve ilginç olduklarını düşünüyorum. Yardımcı olabildi mi?”

“Hem evet, hem hayır,” dedi Perlmutter. “Bazı soruları cevaplarırken yeni sorular ortaya koydu.” Ortega'nın İspanya'dan faksladığı beldeleri Austin'e uzattı. “Bunları boş zamanında oku. Bu arada ben Don Ortega'yla yaptığım konuşmayı tekrarlayayım ve orada bulacaklarını özetleyeyim.”

Perlmutter bulgularını ortaya koydu. Zaman zaman ekmeğini ısırarak için duraklıyordu.

“Beşinci keşif seferi,” diye düşündü Austin. “Bu kesinlikle tarihçileri sarsar ve tarih kitaplarının güncelleştirilmesini gerektirir. Senin profesyonel fikrin nedir? Mektup sahte miydi?”

Perlmutter düşünceli bir şekilde başını bir yana doğru eğerek işaret parmağını etli yanağına dayadı. “Birkaç kez okudum ve hâlâ kesin hır cevap veremem sana, Kurt. Eğer bu bir sahtekârlıksa, oldukça zekice yapılmış. Diğer, gerçek Kolomb belgelerini Las Casas'ın yazılarıyla karşılaştırdım. Tarz, cümle yapısı, el yazısı birbiriyle tutarlı.”

“Ve senin işaret ettiğin gibi neden birisi sahte bir belgeyi çalmak için onca zahmete girsin?”

“Gerçekten neden?”

Garson şarabı masalarına getirdi. Perlmutter kadehi ışığa tuttu, içindekileri hafifçe karıştırdı, kokusunu içine çekti ve sonunda bir yudum aldı. Gözlerini kapattı. “Tam düşündüğüm gibi, olağanüstü,” dedi mutlu bir gülümsemeyle. “Gerçekten efsanevi bir yıl.”

Austin şarabı dener. “Seninle aynı fikirdeyim Julien.” Kadehi bir kenara bırakıp, “Mektupta Kolomb'un 'beş kişinin ölümünden' pişman olduğunu belirttiğini söylemiştin. Bundan ne çıkarıyorsun?”

Mavi gözler heyecanla dans ediyordu. “Bunu hemen fark etmemene şaşırdım. Kütüphanemi taradım ve Garcilaso de la Vega adlı bir Kaynağa ait garip bir hikâyeyle karşılaştım. Belki bu olaya ışık tutabilir. Kolomb ilk tarihi seferine çıkmadan yedi yıl önce bir İspanyol gemisi Kanarya Adaları'nın yakınında fırtınaya tutulmuş ve Karayip Adaları'nda karaya çıkmış. On yedi kişilik tayfadan beşi hayatta kalmış. Gemiyi onarıp İspanya'ya geri dönmüşler. Kolomb onların maceralarını duymuş ve onları evine davet etmiş. Orada bonkör bir şekilde ağırlandı. Eğlence sona ererken çektikleri sıkıntıları anlatmışlar.”

“Hiç şaşırtıcı değil. Denizciler dillerini gevşetmek için birkaç kadeh şarap olmadan bile hikâyelerini paylaşmayı severler.”

Perlmutter iri bedenini öne doğru eğdi. “Dostça bir sohbetten daha fazlası söz konusuymuş. Bu kuşkusuz iyi planlanmış istihbarat-toplama operasyonuydu. Bu basit denizcilerin paha biçilemez değerinde bir bilgiye sahip olduklarından haberleri yoktu. Kolomb bir sefer organize etmeye çalışıyordu ve onun için gerekli parayı bulmuştu. Burada kendisine büyük zenginliğin kapılarını açacak tanık hikâyeleri ve denizcilik bilgileri vardı. Tayfa ona akıntı, rüzgârın yönü, pusula değerleri, enlem, yelken açtıkları gün sayısı ile ilgili bilgiler verebilirdi. Belki altın takılar takan yerlileri görmüşlerdi. Bunun ne anlama geldiğini bir düşün. Onların deneyimi yalnızca gemiyle Çin'e ya da Hindistan'a gidilebileceğini kanıtlamıyordu. Oraya nasıl gidilip geri dönüleceğini de gösteriyordu! Kolomb. İspanya için yeni topraklar ele geçirmek istiyordu. Altın bulacağına, en azından Büyük Han'la tanışacağına, baharat ve diğer değerli eşyalar için çok kârlı bir monopol ticareti başlatacağına inanıyordu. Marco Polo'nun ünü ve talihinin farkındaydı ve çok daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu.”

“Bugün de devam eden endüstriyel casusluktan çok farklı değil,' diye yorumda bulundu Austin. “Rakip şirketlerden bilgi toplamak için rüşvet, dinleme cihazları ve fahişeler kullanmak yerine Kolomb, kaynaklarının ağzından laf almak için yiyecek ve içkiyle kandırmış.”

“Yiyecek ve içeceklerle kandırmaktan daha fazlasını yapmış olabilir.”

Austin tek kaşını kaldırdı.

“Beş adam yemekten sonra ölmüş.” dedi Perlmutter.

“Aşırı yiyip içmekten mi?”

“Ben de beni neredeyse öldüren birkaç yemekte bulunmuştum, .ima de La Vega'nın kendine ait fikirleri varmış. Adamların zehirlendiğini iddia ediyor. Bunu açıkça söyleyememiş. Kolomb'un güçlü bağlantıları vardı. Ama bunu bir düşün. Kolomb'un ilk yolculuğunda elinde Hint Adaları'na ait haritanın olduğu tarihi bir gerçek.” Şarabından hır yudum alıp dramatik etki için bekledi. “Bu haritanın o talihsiz denizcilerden öğrendiklerine dayanıyor olması mümkün.”

“Olabilir. Ama mektubun söylediklerine bakılırsa Kolomb ölümlerini inkâr ediyor.”

“Doğru. Şu kardeşlik denilen şeyi suçluyor. Los Hermanos.”

“Kolomb'un bir erkek kardeşi yok muydu?”

“Vardı, adı Bartolome. Ama Kolomb sözcüğü çoğul olarak kullanmış. Kardeşler.”

“Tamam, haklı olduğunu varsayalım. Onlardan neler öğrenebileceğini görmek için bu adamları evine davet ediyor. Los Hermanos gördüklerini başka kimseye söylememeleri için ekstra önlem

alıyor. Kolomb bir dalavereci olabilir, ama bir katil değil. Olay aklından çıkmıyor.”

“Akla uygun bir senaryo.”

“Bu kardeşliğin ne olduğu konusunda bir fikrin var mı Julien?”

“Hiçbir fikrim yok. Yemekten sonra kitaplarıma geri döneceğim. Yemekten söz etmişken... ah, işte Thai balık çorbası.” Perlmutter çok sayıda porsiyondan ilkinin masalarına doğru geldiğini görmüştü.

“Sen bunu yaparken ben de Yaeger'a bilgisayarında bu konuda bir şey bulup bulamayacağını soracağım.”

“Muhteşem,” dedi Perlmutter. “Şimdi benim bir sorum var. Deniz konusunda benimki gibi tarihselden çok pratik bilgin var. Kolomb'un sözünü ettiği bu konuşan taş, mektupta söz edilen eskilerin torleta'sı konusundaki düşüncelerin nedir?”

“İlk denizcilik teknikleri beni hep büyülemiştir,” dedi Austin. “Gelişimlerini insanoğlu için dev bir adım olarak görmüşümdür. Atalarımızın bir yerden diğerine gidebilme sorunuyla uğraşmak için zaman, yer ve mesafe gibi soyut kavramlar ortaya koymaları gerekiyordu. Bir düğmeye bastığımda bir sinyalin uydudan yansıyıp bana tam olarak dünyanın neresinde olduğumu söylemesi fikrine bayılıyorum. Ama sanırım elektronik cihazlara çok fazla güveniyoruz. Bozulabiliyorlar. Ve doğal düzeni, yıldızların ve güneşin hareketlerini, denizlerin hareketlerini anlamaya daha az meyilliyiz.”

“O halde o elektronik cihazları bir kenara bırak,” dedi Perlmutter. “Kendini Kolomb'un yerine koy. Torleta'yı nasıl kullanırdın?”

Austin bu soruyu bir süre düşündü. “Daha önceki yolculuklarına dönelim. Bir adada kısıtlı kalıyorum ve üzerinde garip yazıların olduğu bir tür taş ya da tablete götürülüyorum. Yerliler bunun büyük hazinelerin anahtarı olduğunu söylüyor. İspanya'ya geri götürüyorum, ama kimse ne olduğunu anlayamıyor. Yalnızca çok eski olduğunu biliyorlar. Ben olaya bir denizcinin bakış açısıyla bakıyorum. İşaretler bazı açılardan denizcilik hayatımda kullandığım çizim tahtasına benziyor. Etrafta taşınamayacak kadar havaleli, böylece en iyi şeyi yapıyorum. Üzerindeki yazılara dayanan haritaları yanıma alıp denize açıyorum. Yalnızca tek bir problem var, pek iyi anlayamıyorum. Bilgimde bir eksiklik var.”

“Ne tür bir eksiklik Kurt?”

Austin soruyu düşündü. “Torleta'run tam olarak neye benzediğine dair bir fikrim olmadan bilmek zor, ama varsayımsal bir durum tarif edeceğim. Diyelim ki ben Kolomb'un zamanındaki bir denizciyim ve birisi bana bir NOAA haritası veriyor. Coğrafik tasvirler etrafta dolaşmama yardımcı olurdu, ama uzun-menzilli denizcilik koordinatlarının çizgileri benim için bir anlam ifade etmiyor. Sinyalleri yerleri belli olan bölgelere dönüştürecek alıcılar ya da kıyı istasyonları tarafından gönderilen elektronik sinyaller hakkında bir şey bilmiyorum. Karanın görünmediği sulara girdikten sonra geleneksel metotlara geri dönmek zorunda kalırdım.”

“Çok açık bir analiz. Yani diyorsun ki Kolomb denize açıldıktan sonra eskilerin torleta 'sının yalnızca çok sınırlı yardımı olduğunu gördü.”

“Benim tahminim bu. Ortega'nın kitapları Kolomb'un o zamana ait denizcilik enstrümanlarına fazla inanmadığını söylüyor ya da belki yalnızca kullanımları konusunda yeterli değildi. Yıldızlara bakarak yolunu bulan eski moda bir denizciydi o. İlk seferinde bu onun işine çok yaradı. Son yolculuğunda kesin olması gerektiğini biliyordu, bu yüzden denizcilik aletlerini kullanabilen birini tuttu.”

“İlginç, özellikle mektubundaki son paragrafın ışığı altında. Bu bölümü Nina'nın yardımcı kaptanı yazmıştı.”

“İşte,” dedi Austin. “Bugün işi yaptırmak için bir uzman tutmaktan farklı değil. Şimdi soru sorma sırası bende. Taşa ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Don Ortega'yı tekrar aradım ve bu işi takip etmesini istedim. Orlega'ya göre Luis Kolomb'un dejenere hayat tarzını destekleyebilmek için heba ettiği mallardan biriydi. Ortega, İspanya'daki müzeler ve üniversitelerle görüşecek ve eğer başarılı olamazsa araştırmasına çevre ülkelerde devam edecek.”

Austin denizci Kolomb'u, Nina'ya, önceki yolculuklarında kendisine çok iyi hizmet eden güçlü küçük gemiye nasıl geri döndüğünü düşünüyordu. Belki modern zamanın Nina'sı esrarı bir çözüme ulaştırmalarına yardımcı olabilirdi.

“Yazıt, Atlantik'in bu kısmından kaynaklanmış,” dedi Austin. “Brunch dan sonra arkeolog arkadaşım Dr. Kirov'u arayıp böyle bir sanat eseri konusunda bir şey bilip bilmediğini soracağım.” Güldü. “Çok garip, öyle değil mi? Muhtemelen yüzyıllarca önce olmuş olayların ışığı altında bugünkü cinayetleri aydınlatmak için ipucu arıyoruz.”

“Pek sıradışı değil. Benim deneyimlerimde geçmiş ve gelecek çoğunlukla aynı. Savaşlar. Kıtılık. Gelgit dalgaları. Devrimler. Salgın hastalıklar. Soykırım. Bunlar tekrar tekrar oluyor. Yalnızca yüzler değişiyor. Ama bu kötü düşünceleri bırakalım şimdi,” dedi Perlmutter gülererek. “Öteki yemeklerin geldiğini görüyorum.”

San Antonia, Teksas

Kısım 29

Austin pahalı gurme yemeğin tadını çıkarırken Joe Zavalla Paseo del Rio ya da Riverwalk'taki kafede ballı donut yiyordu. Bur San Antonio Nehri'nin kıyısındaki güzel manzaralı turist bölgesiydi. Zavala saatini kontrol etti, kahvesinden son bir yudum aldı ve nehirden iş bölgesine doğru harekete geçti. Oraya varınca yüksek bir binanın lobisinden içeri girdi.

Strateji toplantısı bittikten sonra Zavala çantasını hazırlayıp Teksas'a uçmuştu. Lackland Hava Üssü'ne gitmiş, orada bindiği taksiyi şehirdeki bir otele gitmişti. Yaeger bilgisayarlarıyla harikalar yaratabil yordu, ama o bile Time-Quest'in çetin ceviz olduğunu söylüyordu. Bazen bir insan gözü ve beyni farkları sezme, analiz etme kapasitesiyle en gelişmiş makinelerden bile daha etkiliydi.

Zavala uzun kiracılar rehberinde Time-Quest'i aradı. Birkaç dakika sonra asansörden inerek geniş bir lobiye girdi. Lobinin duvarları da dünyanın her yerindeki arkeolojik haritaların büyütülmüş fotoğrafları asılıydı. Büyük Piramitlerin resminin hemen önündeki çelik siy masa antika fotoğraflarıyla büyük zıtlık içindeydi ve bulunduğu yere hiç uymuyordu. Yirmili yaşların sonlarındaki esmer kadın bulunduğu çevreyle daha da uyumsuzdu.

Zavala kendini tanıtarak o sabah Kinko'da basılan bir kartviziti uzattı.

“Oh, evet. Seyahat yazarı Bay Zavala,” dedi. “Dün konuşmuştunuz.” Ajandasına baktı, telefonundaki bir düğmeye bastı ve mesajı mırıldandı. “Bayan Harper sizi bir dakika içinde görecektir. Bu kadar kısa sürede randevu alabildiğiniz için şanslısınız. Beklenmedik bir randevu iptali olmasaydı bu olanaksızdı.”

“Bunun için gerçekten müteşekkirim. Daha önce açıkladığım gibi arardım, ama bu iş son dakikada çıktı. Buraya San Antonio'da gece hayatını yazmak için geldim ve seyahatle ilgili bir başka şey daha yazabileceğimi düşündüm.”

Kadın dostça gülümsedi. “Bayan Harper'la konuştuktan sonra bana uğrayın, belki size bazı ateşli yerlerin adını verebilirim.”

Resepsiyon görevlisi genç ve çekici bir kadındı. Şehrin eğlenceli yerlerini bilmeseydi Zavala çok şaşırırdı.

“Çok teşekkür ederim,” dedi en çekici tavırlarıyla. “Bunun çok yardımı olurdu.”

Time-Quest'in halkla ilişkiler müdürü kırk yaşlarında alımlı ve iyi giyimli bir kadındı. Phyllis Harper koridorda belirip Zavala'nın elini sertçe sıktı. Sonra onu kalın halı kaplı koridorlardan geçirip ofisine götürdü. Ofisin büyük pencereleri geniş şehrin ve Tower of Americas'ın panoramik manzarasını sunuyordu.

“Time-Quest'le ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederiz, Bay Zavala. Size yalnızca birkaç dakika ayırabildiğim için özür dilerim. Melody size randevularım arasında kısa bir boşluğun olduğunu söylemiştir.”

“Evet, söyledi. Bana kısa di olsa zaman ayırabildiğiniz için müteşekkirim. Çok meşgul olmalısınız.”

“İdari müdürle yapacağım toplantıdan önce on beş dakikam var.” Gözlerini yuvalarında döndürdü. “Dakiklik konusunda çok titizdir. İşi kısa tutmak amacıyla derseniz ben on dakika kadar size bilgi vereyim. Son beş dakika da eğer varsa sorularınızı cevaplandırırım. Organizasyonun basın malzemesi oldukça bilgi vericidir.”

Zavala ceketinin cebinden indirimden aldığı Sony minik kayıt cihazını ve o sabah aldığı not defterini çıkardı.

“Bence uygun. Başlayın.”

Çarpıcı gülümsemesi Zavala'ya bu kadının Melody gibi genç bir güzelden bile daha seksi olabileceğini düşündürdü.

“Time-Quest kâr amaçlı olmayan bir kuruluştur. Çok sayıda amacımız var. Şu ana ait anlayışın gelişmesini ve geçmişi inceleyerek geleceği hazırlamayı diliyoruz. Öğreticiyiz, bu amaçla dünyamız hakkındaki bilgileri öğrenmeyi destekliyoruz. Buna özellikle gençler için okul içi programlarımızda ve saha çalışmalarımızda yapıyoruz. Sıradan bir insana sıradışı bir tatil macerası fırsatı veriyoruz. Gönüllülerimizin çoğu emeklidir, bu yüzden biz onların rüyalarını gerçekleştiriyoruz.”

Nefes almak için bir an durduktan sonra devam etti. “Buna ek olarak pek çok arkeolojik, kültürel ve antropolojik geziyi destekliyoruz. Para vermek için kolayca ikna olduğumuz düşünülür,” dedi hoş bir gülümsemeye. “Üniversiteler destek için hep bizi ararlar. Genellikle bunu memnuniyetle karşılıyoruz. Gönüllülerimizin verdiği paraları kullanıyoruz, bu gezilerin çoğu kendini destekliyor. Uzman sağlıyoruz ya da ödemelerine yardımcı oluyoruz. Dünyanın her köşesine gezi düzenledik. Karşılığında çoğunlukla özel bir keşif olduğunda herkesten önce haber almayı istedik. Çoğu insan aldıkları şeye karşılık küçük bir talep olarak görüyorlar bunu. Bir sorunuz var mı?”

“Organizasyon nasıl başladı?”

Kadın üstlerindeki tavanı işaret etti.

“Üstümüzdeki altı katı tutan şirketin kâr amaçsız yan kuruluşuyuz.”

“Hangi şirket bu?”

“Halcon Industries.”

Halcon. “Şahin” ya da “Avcı Kuş”un İspanyolca karşılığıydı. Başını salladı. “Bilmiyordum.”

“Pek çok bölümü olan koruyucu bir şirket. Biz de bu bölümlerden biriyiz. Gelirinin çoğu esas olarak madencilik, gemicilik, canlı hayvan, petrol ve tiftikten oluşan çok çeşitli portföyünden geliyor.”

“Gerçekten çok çeşitliymiş. Şirket halka açık mı?”

“Hayır. Tek sahibi Bay Halcon.”

“Maden kazmaktan eski mezar kazılarına uzanmak oldukça büyük bir sıçrayış,” dedi Zavala.

“Daha çok garip iki şeyin yan yana duruşu gibi görünüyor, ama biraz düşününce öyle olmadığını görüyorsunuz. Ford Şirketi araba üretimiyle bir ilgisi olmayan gizli projelere destek vermişti. Bana söylendiğine göre Bay Halcon amatör bir arkeologmuş. Bir araştırmacı olmayı isterdi, ama sanayici olarak çok daha iyi.”

Zavala başını salladı. “Halcon ilginç bir insana benziyor. Onunla mülakat yapmak mümkün olur

muydu acaba, belki siz önceden haber verirseniz?”

“Henry Ford'la mülakat yapmak isterseniz şansınız daha iyi olurdu.” Yine o çarpıcı gülümseme. “Saygısızlık etmek istemiyorum ama Bay Halcon gözlerden uzak olmayı seven birisidir.”

“Anlıyorum.”

Kadın saatine baktı. “Korkarım gitmek zorundayım.” Masanın üzerinden kalın bir dosya uzattı. “Bu basına verdiğimiz malzeme. Okuyun ve eğer daha fazla sorunuz olursa lütfen beni arayın. Sizi yaşadıkları deneyimler konusunda birinci dereceden bilgi verebilecek gönüllülerle tanıştırmaktan memnuniyet duyarım.”

“Bunun çok yardımı olurdu. Belki kendim bile bir gezi için başvurabilirim. Tehlikeli değiller, öyle değil mi?”

Kadın ona garip bir şekilde baktı. “Time-Quest'in güvenlik kayıtları konusunda kendimizle gurur duyarız. En uzak yerlerde bile güvenlik bizim en fazla önem verdiğimiz şeydir. Hatırlarsanız pek çok emekli insanın programlarımıza katıldığını söyledim.” Durakladı. “Bunlar bizim organize ettiğimiz geziler. Kısmi fonla desteklediğimiz kişiler kendi başlarının çaresine bakıyorlar. Ama genel olarak kayıtlarımız çok iyi. Bizim gezilerimizde San Antonio'da karşıdan karşıya geçerken olduğunuzdan daha güvenlikte olursunuz.”

“Bunu hatırlayacağım.” dedi Zavala. Bayan Harper'ın organizasyonlarında gerçekleşenlerden haberdar olup olmadığını merak ediyordu.

“Bu kâğıtlarda gelecek yılın gezilerine ait bir takvim var. Eğer sizi ilgilendiren olursa bana bildirin, neler ayarlayabileceğimize bir bakalım.”

Zavala'yı lobiye kadar geçirdi, el sıkıştılar ve kadın tekrar koridor girdi.

Melody gülümsedi. “Görüşmeniz nasıldı?”

“Kısa ve hoş.” Uzaklaşan figüre baktı. “Adamın bir makineli tüfekle konuştuğu o eski reklamı hatırlattı bana.”

Melody fingirdercesine güldü. “Eh, her zaman gece yerleri vardır.”

“Hatırlattığın için teşekkürler. Gerçekten her yerden uzak gençlerin gittiği yerleri arıyorum. Eğer başka bir planın yoksa belki sana öğle yemeği ısmarlayabilirim ve bu kasabanın gece hayatı konusunda konuşuruz.”

“Buradan pek uzak olmayan harika bir restoran var. Seçkin ve çok popülerdir. Öğle civarında sizinle orada buluşabiliriz.”

Zavala yol tarifini alıp asansörle lobiye indi. Tekrar rehberin yanına gidip Halcon Industries'in alt kuruluşlarını defterine not aldı. Hepsi sekiz taneydi. Halkla ilişkiler müdürünün söylediği gibi çoğunlukla madencilik ve denizcilik etrafında toplanıyorlardı. Tekrar asansöre binip Time-Quest'i geçti ve geniş bir lobide indi. Burada maden filizi taşıyıcılarına ait duvar büyüklüğünde resimler asılıydı. Halcon Denizcilik. Resepsiyon görevlisine yanlış kata gelmiş olduğunu söyleyip tekrar asansöre bindi.

Aynı şeyi Halcon'un himayesindeki diğer şirketler için de tekrarladı. Ofislerin hepsi çoğunlukla aynı güzellikteydi, duvar resimleri hariç. Resepsiyon görevlilerinin hepsi de genç ve çekiciydi.

Halcon katında ki en büyük ofisin düğmesine bastı, ama asansör o katta durmada geçip gitti. Dışarı çıktığında bir hukuk firmasının sessiz lobisindeydi.

“Özür dilerim,” dedi sade ve çalışkan görünümlü sekreter«. Ali katın düğmesine bastım, ama buraya geldim.”

“Bu her zaman olur. Alt kat Halcon üst düzey yöneticilerine ait. Asansörün oraya gitmesini sağlamak için özel bir koda ihtiyacınız var.

“Eh, yasal bir tavsiyeye ihtiyacım olursa artık nereye geleceğimi biliyorum.”

Tekrar lobiye döndüğünde asansör gezileri yüzünden güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmediğini umuyordu. Oklahoma City'deki bir federal ofis binasının bombalanmasından sonra bir ofis binasını incelerken yakalanmak pek akıllıca olmazdı. Giriş katına inerek bir taksi çevirdi, sonra takip edilmediğinden emin olmak için bir başka taksiye bindi. Melody'yle buluşma saati gelene dek bir kitapçıda oyalandı.

Restoranın adı Bomba Sığınağı'ydı ve 1950'lerdeymiş gibi döşenmişti. 1957 üstü açılır DeSoto'dan alınma koltuklara oturdular. Melody Teksas'lı bir kızdı. Fort Worth'de doğup büyümüştü ve bir yıldır Time-Quest'de çalışıyordu.

Zavala yemek sırasında, “Bayan Harper bana büyük patrandan söz etti. Bay Halcon'la hiç tanıştın mı?” diye sordu.

“Şahsen değil, ama onu her gün görüyorum. Ofisten herkes çıktıktan sonra biraz çalışabilmek için bir saat daha kalıyorum. Hukuk dersleri alıyorum da.” Gülümsedi. “Sonsuza dek bir resepsiyon görevlisi olarak kalmak istemiyorum. Bay Halcon da geç saatlere kadar kalıyor ve aynı saatte çıkıyoruz. Özel asansörüyle aşağı iniyor ve bir limuzin alıyor onu.”

Halcon'un şehir dışında yaşadığını duymuştu, ama bunun dışında Melody adam hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu.

“Neye benziyor?” diye sordu Zavala.

“Esmer, zayıf, zengin. Ürkütücü bir yakışıklılığı var.” Güldü. “Belki de garajdaki ışık yüzünden öyle görünüyordur.”

Melody zeki ve espriliydi. Zavala gece kulüplerine bir tur ayarlamak için onun telefon numarasını alırken kendini aşağılık biri gibi hissediyordu. Washington'a döndüğünde bir telefonla durumu düzeltmeye karar verdi. Öğle yemeğinden sonra bir kütüphaneye gidip Halco Industries hakkında bilgi almak için İnternete girdi. Buldukları Bay Harper'ın kendisine verdiği kısa tanımı doğruluyordu. Sonra bir araba kiralama merkezine gidip sıradan görünümlü orta büyüklükte bir araba kiralayıp Alamo'ya ait bir turist broşürü aldı. Esrarengiz Bay Halcon'la gerçekleşecek randevusunu beklerken biraz Teksas tarihi öğrenebilirdi.

Cambridge, Massachusetts

Kısım 30

Nina Kirov ahizeyi yerine koyarken gülümsüyordu. Kurt Austin'le tanıştığından beri hayatı ilginç bir hal almıştı. Bir defans oyuncusunun vücuduna ve olağanüstü gözlerine sahip bu platin saçlı adam; kendisini Fas denizinden çıkarırken ya da Arizona'da komplo operasyonları düzenlerken karşısında buluyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi de değişik ricalarla ortaya çıkıyordu. Muhtemelen taştan yapılmış, gezilerinden birinde Kolomb tarafından Jamaica'dan alınmış, denizcilik işlevlerine sahip olabilen ve belki hâlâ İspanya'da olan eski bir eser hakkında bilgi istiyordu.

Doktor bunu duyana kadar bir bekle, diye düşündü telefonu tuşlarken. Doktor diye söz ettiği Dr. J. Linus Orville'di. Dr. Orville'in adının yanındaki unvanları, neredeyse bir alfabenin harflerinden daha fazlaydı. Orville, Harvard's Peabody Müzesi'nin fildişi renkli duvarlarının ardındaki odasını sığınağı olarak benimsemişti. Mezoamerikan kültüründe uzmanlaşmış bir etnolog olarak uluslararası ün kazanmıştı. Cambridge'li akademisyenler arasında zekâsı ve kaçık profesör olarak bilinen şöhretiyle tanınıyordu.

Antika Harley-Davidson'la Harvard Meydanı'nda dolaşmak çoğu profesörün yaptığı bir şey değildi. Birkaç yıl önce UFO'lar tarafından kaçırılanları hipnotize edip onların başka gezegenlerden gelen birileri tarafından kaçırıldığına inandığını kamuoyuna açıklayarak geniş çaplı ün kazanmıştı. Telefon numarası şehirdeki bütün meraklı gazeteciler kartvizit dosyasına girmişti. Gazeteciler ne zaman evrendeki herhangi bir konuda nükteli ve özellikle de garip bir söz duymak isteseler Harvard'lı profesöre güvenebilirdi.

Daha gizemli ilgilerini akademik uzmanlığından dikkatle ayrı tut yordu. Aztek tapınaklarının Atlantis ve Mu'nun kayıp kıtalarından gelen göçmenler tarafından yapıldığını iddia ettiğini duymadınız hiç. Harvard'daki hiyerarşi onun garipliklerine tolerans gösteriyordu -her üniversitede bir kaçık bulunurdu ama kendi sahasında güvenilirliği kusursuzdu. Orville'in gözlerindeki parıltının delilik değil yoğun eğlence parıltıları olduğunu anlayan birisi, doktorun garipliklerinin çok iyi tasarlandığını, böylece kadınlarla tanışabildiğini ve bütün doğru partiye davet edildiğini ileri sürmüştü.

Nina böyle bir toplantıda kendisiyle tanıştığında doktor UFO araştırmasından tamamen vazgeçmişti. Orville odanın her yerinde Nina'yı gözetlemiş, eğlendirmekte olduğu çekici genç üniversite öğrencisini bir kenara bırakmış ve doğruca Nina'nın üstüne gitmişti. Nina onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı, ama kızıl saç yığını tanıdı. Birkaç dakika içinde en son tutkusu hakkında konuşmaya başlamıştı bile: geçmiş hayatlar.

Nina dikkatle dinledi, sonra sordu. “Çoğu insan aslında çamurda hayatını kazanmaya çalışan bitli bir çiftçiyken neden geçmiş hayat ya« şayan herkes kral, kraliçe ya da kraliyet sarayından bir başka kişi olu yor?”

“Aha,” dedi profesör gözleri keyifle parlarken. “Tehlikeli bir kadın Bir düşünür. Cevap çok basit. Bu insanlar yeni hayatlarında kimin bedeninde olacaklarını seçiyorlar. Bundan ne çıkarıyorsunuz?”

“Bunların zırva olduğunu düşünüyorum ve sanırım şarap kadehimi yeniden doldurmam gerekiyor. Bu nezaketi gösterir misiniz? Kırmızıyı tercih ederim.”

“Büyüledim,” dedi ve itaatkâr bir yavru köpek gibi bara doğru gitti. Dolu bir kadeh ve karides, havyar tabağıyla geri döndü.

“Geçmiş hayatlardan söz etmeyelim,” dedi. “Bunu yalnızca kadınımlı etkilemek için yapıyorum.”

“Öyle mi?” dedi Nina içten bir şaşkınlıkla.

“Ve partilere davet edilmek için işe yarıyor. İşte buradayım ve buludayız.”

“Hayal kırıklığına uğradım. Herkes bana sizin birkaç tahtanızın eksik olduğunu söylemişti.”

“Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum,” dedi içini çekerek. “Biz profesörlerin bir yığın sıkıcı insanlar olduğumuzu bilirsiniz. Kendimizi çok ciddiye alıyoruz, yalnızca eğitilmiş gerzekler değil de gerçekten zekiymişiz gibi dolaşıp duruyoruz. Kalabalıktan sıyrılmak için biraz renkli olmanın ne gibi bir sakıncası var? Ayrıca o sıkıcı mızızların senden uzak durması avantajı da var.”

“UFO tarafından kaçırılanlar. O da mı bir düzendi?”

“Tanrım, hayır. Kaçırıldıklarına inandıklarına ben de inanıyorum. Meslektaşlarımdan bazıları da katılıyor buna; yalnızca kendileri kaçırılmadıkları için kıskanıyorlar. Ama biraz da sizden söz edelim. Çalışmalarınız hakkında iyi şeyler duydum.”

Ve konuştular. Çatlak profesör maskesinin altında ilginç ve ilgili hır insan vardı. Profesörün arzu ettiği gibi romantik bir ilişkileri olmadı. Daha iyisi, birbirine saygı duyan iki arkadaş ve meslektaş oldular.

“Onzille,” dedi telefondaki ses. Doktor hiçbir zaman alo demezdi.

“Merhaba doktor. Ben Nina.” Doktor sıradanlık olarak gördüğü şeylerden nefret ederdi, bu yüzden hemen konuya girdi. “Garip bir rica konusunda yardımına ihtiyacım var.”

“Garip benim göbek adımdır. Senin için ne yapabilirim?”

Nina, Austin'in sorusunu tekrarladı.

“Biliyor musun, bu garip bir şekilde tanıdık geliyor bana.”

“Şaka yapmıyorsun, değil mi doktor?”

“Hayır... hayır... hayır... hayır. Fort dosyamdaki bir şeydi.” Orvil kendisini Charles Fort'un modern hali olarak görürdü. Charles Fort kırmızı kar, açıklanamayan ışıklar veya gökten yağın kurbağalar gibi garip oluşumlarla ilgili hikâyeleri toplayan bir ortaçağ gazetecisiydi.

“Bu neden beni şaşırtmadı?” diye sordu Nina.

“Dosyayı her zaman yeniden organize ederim. Birinin ne zam arayıp garip bir soru soracağını asla bilemezsin.” Telefonu kapa Doğrusu Orville'in hoşça kal dediği de duyulmamıştı.

Nina omuz silkip çalışmasına geri döndü. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra faks makinesi çalışmaya başladı ve tek sayfalık bir kâğıt çıktı. En üstte elle yazılmış bir not vardı: “İste bulursun. Sevgili doktor.” Bu, Boston Globe'un Mart 1956 tarihli bir kopyasından alınmış bir haber küpürüydü: **ESRARENGİZ İTALYAN SANAT ESERİ AMERİKA'YA DOĞRU YOLA ÇIKIYOR**

Cenova. İtalya (AP) Bir müzenin tozlu bodrum katından yeryüzüne çıkarılan esrarengiz taş yazıt kısa süre sonra antik sırlarını açıklayacak.

Üzerinde gerçek büyüklükte figürler ve garip yazıtların bulunduğu dev taş bu yılın mart ayında Floransa'daki Museo Archeologico'da keşfedildi.

Taşın uzmanlar tarafından inceleneceği Birleşik Devletler'e gönderil hazırlıkları sürüyor.

Müze “Bodrumdaki Hazine” adlı bir sergi düzenlemeyi planlıyor. Bu sergiyle onlarca yıldır depolarında çürümekte olan koleksiyona ışık tutmak amaçlanıyor.

Taş sanat eseri dikdörtgen bir levha şeklinde. Bu da bir duvarın parçası olabileceği tahminlerini ortaya koyuyor. Taşın boyu iki metreden daha yüksek. bir buçuk metre genişliğinde ve otuz santim kalınlığında.

Bu sanat eserini gören araştırmacıları şaşırtan ve bilimsel toplulukta tartışmalara yol açan şey bir yüzündeki yontmalar.

Bazıları figürlerin ve yazıların hiç kuşkusuz Orta Amerika, muhtemel Maya kaynaklı olduğu görüşüne inanılıyor.

“Bu büyük bir esrar değil,” diyor müzenin müdürü Dr. Stephano Gallo. Mayalara ait olsa bile İspanyol fethi sırasında Amerika'dan getirilmiş olabilir.”

Taşı neden okyanusun bir ucundan diğer ucuna taşıdıkları bir başka soru «İspanyollar özellikle altın ve kölelerle ilgileniyorlardı, arkeolojiyle değil. Bu yüzden birisi bu eserde taşıma sıkıntısına girmeye degecek bir şey görmüş olmalı Asker Cortez'in hatıra olarak alıp saklayabileceği küçük minyatür bir heykelcik değil.”

Eserin nereden geldiğini öğrenme çabaları sonuçsuz kaldı. Müze katalogu taşın Alberti mal varlığının vâsileri tarafından bağışlandığını söylüyor. Alinfti ailesi anne tarafından soyunun izini Ferdinand ve Isabella dönemi sıramda İspanyol sarayına kadar sürebiliyor.

Aile sözcüsü, koleksiyondaki diğer eserlerin tersine bu konuda ailenin elinde bir bilgi olmadığını söylüyor. Alberti ailesi orijinal olarak Cenova'dan geliyor ve kâşifin torunu Luis Kolomb'dan çok sayıda Kristof Kolomb belgeleriyle hatıraları satın almış.

Tarihçiler dört Kolomb seferinin kayıtlarını araştırdıklarında bu sanat eserlerine dair bir ifadeye rastlayamadılar.

Taş kısa süre sonra okyanus yolculuğuna başlayacak. Orta Amerika uzmanları tarafından incelenmek üzere Harvard Üniversitesi'ndeki Peabody Müzesi, Cambridge, Massachusetts'e gönderilecek. Bu kez lüks İtalyan gemisi Andrea Doria'da yolculuk yapacak.

Büyüklüğü ve ağırlığı yüzünden Amerika'ya diğer değerli malları taşıyan zırhlı bir kamyonla gönderilecek.

Makalede bütün taş levhanın görüntüsünü alabilmek için uzaktan çekilmiş bir fotoğrafı da yer alıyordu. Kimliği belirsiz bir kişi sanat eserinin yanında garip bir şekilde ayakta duruyordu. Levhanın büyüklüğü adamın bir cüce gibi görünmesine neden olmuştu. Fotoğrafçı taşın ölçüsünü gösterebilmek için bulabildiği ilk adamı taşın yanına dikmiş olmalıydı. Gazete tipo baskı döneminde basılmıştı ve fotoğraf pek belirgin değildi. Nina taşın yüzeyine oyulmuş olan belli belirsiz sembolleri, kabartmaları ve figürleri görebiliyordu. Resmi büyüteç kullanarak inceledi. Bir yararı yoktu. Büyütülmüş kopya orijinalinden daha bulanıktı. Doktoru aradı.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diye sordu doktor.

“Önemli olan senin ne düşündüğün. Bu alanda uzman olan sensin.” dedi Nina.

“Şey, kuşkusuz haklısın. Gerçek taşı görmeden konuşmak zor ama bana göre İspanyolların yakmadığı birkaç Maya kitabından biri olan Dresden Codex'e benziyor. Takvim yaprakları, Venüs gezegenin döngüleri gibi şeyleri düşünüyorum. Venüs postklasik Mayalar için çok önemliydi. Gezegen Kukulcan'ı temsil ediyordu, yani Toltecs'le Quetzalcoatl dediği açık renk tenli sakallı tanrıyı. Tüylü Yılan. Maya Venüs'ün yolculuğunu neredeyse saniyesi saniyesine işaretlemişti Bunun ötesinde gerçek nesneyi görmeden bir şey söylemek zor.”

“Başka bir şey yok mu?”

“İyi bir resim ya da sanatsal bir tasviri görmeden başka bir şey söyleyemem.”

“Peki ya Profesör Gallo'nun bunun bir esrar olmadığı konusu söylediklerine ne diyorsun?”

“O kesinlikle haklı. Bir Maya sanat eserinin İtalya'da bulunması büyük bir iş değil. Londra'daki British Museum'a girip Atina'dan gelen Elgin mermerlerini bulmaktan farklı bir şey değil bu. Denklemde öne çıkan kısmı senin de bildiğin gibi kökeni. Eserin nerede bulunduğu değil oraya nasıl gittiği önemli.”

“Ya sana sözünü ettiğim Kolomb'un mektubuna ne diyorsun? Buna benzer bir nesneden söz ediyor mektup. Alberti ailesinin Kolo koleksiyonundan söz edişiyle nasıl bağdaştırıyorsun bunu?”

“Eski bir gazete makalesine dayanarak sonuç çıkaramazsın. Bana mektubun gerçekliğinden şüphe edildiğini de söylemiştin. Mektup gerçek bile olsa nesnelerin tek ve aynı olduğu konusunda daha fazla kanıt ihtiyacımız olurdu. Ama umut verici bir düşünce. Kolomb'u kimsenin haberi olmadan ülkesine göndermiş olması mümkün. Hilekâr bir adam olduğu biliniyordu. Bazıları ilk seferinde mesafe kayıtlarıyla oynadığına, böylece tayfanın karadan ne kadar uzaklıkta olduklarını bilmediğine inanıyor. Bir şey saklamak Kolomb'un karakterine uygun Ama ne yazık ki, yarı hayali arkeolojik palavralar yazarı değil, bilim adamı olduğumuzu hatırlamalıyız.”

Orville tamamen haklıydı. Hemen bir sonuca varmak profesyonelce olmazdı.

“İtalyan profesör iyi bir noktaya dikkat çekmiş,” dedi Nina, İspanyollar yağmayla ilgileniyordu, bilimle değil.”

“Doğru. Cortez kesinlikle bir Napolyon değildi. Napolyon. Rosetta taşını keşfettiğinde yanında bilim adamlarını da götürmüştü.”

İlginç. Nina da Rosetta Taşını düşünüyordu. Hiyerogliflerin tercümesinde anahtar rolü oynayan çok önemli bir keşifti bu. “Bu eseri görmek için neredeyse her şeyi verirdim.”

“Hmm. Keşke bu önerini kabul edebilseydim. Ama ne yazık ki sanal eseri kolayca ele geçebilecek bir yerde değil.”

“Tabii ki. Ne kadar aptalım. Andrea Doria. Başka bir gemiyle çarpışmıştı.”

“Doğru. Stockholm. Bu talihsiz olayın sonucu olarak sanat eserimiz Atlantik'in dibinde, suyun altmış metre altında yatıyor. Balıkların onun değerini bildiğini umabiliriz yalnızca. Çok kötü. Belki Atlantik'in birliğini kanıtlayabilirdi, bu dikkat çeken manşetler için iyi bir malzeme olurdu. Çatlak profesör yine konuştu ve onun gibi şeyler.”

“Aynı derecede tartışmalı başka bir şey bulacağından eminim.” dedi Nina sıcak bir sesle.

“Yardımanın için teşekkürler, doktor.”

“Sesini duyduğuma sevindim. Hep uzaktasın. Bu hafta bir öğle yemeğine ne dersin?”

Nina randevu defterini kontrol edebilmek için sabah aramasını rica etti. Telefonu kapar kapamaz Boston Herald'ın numarasını çevirip haber dairesine bağlanmak istedi. Bir kadın sesi cevap verdi: “K.T. Pritchard.”

“Merhaba, Kay Tee. Ben bir iyilik için arayan sevgili arkeolog arkadaşın. Bir dakikan var mı?”

“Senin için her zaman vaktim var, Dr. Kirov. Şanslısın. Bir haberi biraz önce bitirdim. Senin için ne yapabilirim?”

Boston'un önde gelen müzelerinden Museum of Fine Arts bilmeden çalıntı bir Etruscan vazosu satın aldığında, yazdığı ödül kazan dizi için Pritchard, Nina'yı kaynak olarak kullanmıştı. Hep bu iyiliğin karşılığını vermek istemişti. Nina gazeteciye Andrea Doria'yla İtalya'dan yola çıkan arkeolojik bir eser hakkında bilgi istediğini söyledi.

“Arşivi tarayıp sana haber veririm.”

Telefon yarım saat sonra çaldı. Arayan Pritchard'dı.

“Çok hızlı oldu,” dedi Nina şaşkınlıkla.

“Her şey mikrofilmler üzerinde kayıtlı, bu yüzden çok çabuk tanıyor. Kazanın olduğu sırada Andrea Doria hakkında çok şey yazılmış. Soruşturması hakkında da, ama onu atladım. Gemi yığınlarca değe kargo taşıyormuş. Senin tarif ettiğin gibi bir şeyden söz edilmiyor. Bu yüzden yıllık baskılara geçtim. Gazetelerin felaketleri nasıl anıtlattığını, böylece ağır haber dönemlerinde nasıl insanı bıktırarak kadar bu konuyu işlediklerini bilirsin. Otuzuncu yılında böyle bir haber buldun Kahramanlar ve korkaklar hakkındaydı. Bazı tayfalara madalya vermek gerekirken bazıları kaçmışlar. Her neyse, bir tanesiyle bir görmeden yapılmış. Bir garson. Bu şeyin zırhlı bir kamyon içinde taşındığı söylememiş miydin?”

“Evet. Associated Press'in makalesine göre öyleymiş.”

“Hmm. Şey. her neyse, bu garson gemi batarken bu zırhlı kamyonun soyulduğuna tanık olmuş.”

“Bir soygun mu!”

“Doğru. Bir grup silahlı adam. Kamyon geminin ambarındaymış.”

“Bu inanılmaz! Başka ne söylemiş?”

“Hiçbir şey. Bir gazeteciye kurbanlardan birini kurtarmak için bir araba krikosu ararken geminin ambarına girdiğinde bunu gördüğü ağzından kaçırılmış. Onunla mülakat yapan gazeteciye aradım. Charly Flynn. Gerçek bir savaşçı. Artık emekli olmuş. Adamdan biraz daha fazla bilgi almaya çalışmış. Bu işin peşine düşebileceğini düşünmüş. Anlatılmamış hikâye. Batan bir gemi. Maskeli adamlar. Güvertelerin altındaki drama. vs. Ama adam ağzını fena kapatmış ve bu konuda hiç konuşmamış. Konuyu değiştirmiş. Çok sinirlenmiş. Charlie'den bu haberi kullanmamasını istemiş.”

“Ama o yine de kullanmış mı?”

“Eski günlerde öyleydi. Söylediklerin gazetede çıkardı. Bugünkü gibi ensende biten onur kırıcı yazı avukatları yoktu. Ama bu hikâye hallerin en altına gizlenmiş. Editör eldeki olguların başlıkta kullanılmayacak kadar zayıf, ama ilginç olduğunu düşünmüş olmalı. Charlie hikâyeyi başka bir

kaynaktan alıp alamayacağını görmek için birkaç Doria kurbanıyla daha konuşmuş. Kimse bu konuda bir şey duymamış.”

Tayfanın adı neymiş?”

“Sana haber kupürünü fakslarım. Ama bir dakika. İşte. İtalyan’mış. Adı Angelo Donatelli.”

“Adresi var mı?”

“O sırada New York'ta yaşıyormuş. Charlie orada şık bir restoran yönettiğini söylüyor. Adam hakkında bildiği tek şey bu. Söyle, Dr. Kirov. buradan bir haber çıkar mı?”

“Emin değilim, Kay Tee. Eğer varsa ilk duyan sen olacaksın.”

“Bütün istediğim bu. Beni istediğin zaman arayabilirsin.”

Telefonu kapattıktan sonra Nina bir süre boşluğa baktı. Kolomb zamanından kalma dev bir taş eseri, denizdeki felaketle, silahlı bir soygunla ve Fas katliamıyla bağdaştırmaya çalıştı. Bir faydası yoktu. Sümer çivi yazısını Minoan Linear B yazısıyla bağdaştırmak daha kolay olurdu. Vazgeçip Kurt Austin'i aradı.

Washington, DC

Kısım 31

Angelo Donatelli'nin izini sürmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Austin yalnızca İnternete bakmış ve on beş referans bulmuştu. Bunlara düşük seviyeli bir kokteyl salonundan New York'un en şık restoranlarından birinin sahibi olmaya doğru yükselişi tarif eden Business Week makalesi de dahildi. Baş aşçısıyla konuşurken çekilen resminde Donatelli gümüş rengi saçları ve orta yaşıyla bir restoran sahibinden çok Avrupalı bir diplomata benziyordu.

Austin, Manhattan'daki istihbarat servisini aradı. Bir dakika sonra restoranın dostça konuşan müdür yardımcısıyla konuşuyordu.

“Bay Donatelli bugün burada değil.” dedi kadın.

“Onu bulmak için en uygun zaman hangisidir?”

“Yarın Nantucket'den dönmesi bekleniyor. Öğleden sonra üç civarında burayı arayabilirsiniz.”

Nantucket. Austin, Massachusetts sahili açıklarındaki adayı biliyordu. Gemiyle Maine'e giderken oraya birkaç kez uğramıştı. Donatelli'nin Nantucket numarasını bulmaya çalıştı, ama rehberde yoktu. Birkaç dakika sonra Nantucket polisinden Yüzbaşı Coffin'le konuşuyordu. Austin kendisini NUMA çalışanı olarak tanıttı ve Angelo Donatelli'ye ulaşmaya çalıştığını söyledi. Küçük kasaba polislerinin çevrelerindeki herkesten ve her şeyden haberdar oldukları gerçeğine güveniyordu.

Polis memuru Donatelli'nin adada bir yazlığı olduğunu söyledi, ama çok dikkatliydi. “Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu, Bay Donatelli'den ne istiyor?”

“Denizdeki çarpışmalarla ilgili bazı tarihsel bilgileri topluyoruz. Bay Donatelli çarpışma olduğu sırada Andrea Doria'daymış.”

“Bunu duymuştum. Birkaç kez karşılaştım onunla. İyi bir adamdır.”

“Onu aramaya çalıştım, ama numarası rehberde yok.”

“Evet, buradaki insanların çoğu öyle yaşamayı seviyor. Büyük evler yapıyorlar, böylece biraz mahremiyetleri oluyor.”

“Bugün öğleden sonra adaya gelen bir uçak bulabilirsem onu görmek için şansımı deneyebilirim.”

“Bakın ne diyeceğim. Adaya geldiğinizde Water Caddesi'ndeki polis karakoluna uğrayıp beni sorun. Harita üzerinde nerede yaşadığını gösterebilirim.”

İyi polis, diye düşündü Austin. Kendisini kontrol etmeden önce adamın zengin mal sahibi hakkında bilgi vermek istemiyordu.

Austin, Nina'nın bir ipucunu bu kadar çabuk takip edeceğini hayal bile edemezdi.

Zavala, Teksas'ta, Trout Yucatan'dayken belki Austin, Donatelli'yle bir randevu ayarlayabilirdi. Nüfuzunu kullanarak Washington ve Nantucket arasında düzenli seferler yapan küçük bir uçakta yer bulmayı başardı. Birkaç saat sonra kuzeydoğuya uçuyordu.

Uçuş sırasında Yaeger'in ofisine bıraktığı dosyaya bakma fırsatı buldu. Austin bilgisayar

dâhisinden, elinde Kardeşlik'le ilgili bir bilgi olup olmadığına bakmasını istedi. Bu. Perlmutter'le yemek sırasında tartıştığı on altıncı yüzyıl gizli topluluğuydu. Los Hermanos'la Kristof Kolomb arasında bir bağlantı olup olmadığına da bakacaktı. Pencereden aşağıda parıldayan okyanusa baktı, sonra dosyayı açıp Yaegerın notunu okudu:

Merhaba Kurt,

Sanırım buldum! Boğazıma kadar gizli örgütlere batmış durumdayım, ama Kolomb açısı seçenekleri daralttı. Belirsiz kaynaklardan gelip bilgisayar ekranında salınan rastgele gerçeklerden birini izledim. Kolomb'un Gerçeğin Kutsal Kılıcı Kardeşliği adlı grupla bağlantılı olduğunu söyleyen tek cümlelik bir dipnot. (O zamanlar uzun unvanları seviyorlarmış.) Kolomb'un üye olduğu nu doğrulayamıyorum. Muhtemelen değildi.

Kardeşlik 1400'lerde İspanyol engizisyonu sırasında Hernando Perez adındaki başdiyakos tarafından kurulmuş. Perez aşırı inançlarıyla tanınan güçlü bir manastırın başıymış. Kendini kırbaçlamayla fazlasıyla ilgilenirmiş ve o dönemlerde keşişlerin kendine işkence etmek için giydikleri kıldan yapılmış gömleklerden giyermiş. Perez engizisyonun başı olan Torquemada'nin biraz sağındaymış. Perez onun manastırdan en fanatik takipçilerini almış. Kardeşler grubun güvenilir çekirdeğini oluşturmuş.

Perez bir zırdeliymiş, inandıklarından asla şaşmaz, amaçlarını gerçekleştirmek için şiddet ve cinayeti zevkle kullanırmış. Davası için ne kadar kan dökerlerse döksünler adamlarının günahlarının bağışlandığını bildirmiş. Davası da sapkınları ortadan kaldırmakmış. Bu arada bunu yaparken zengin de olmuşlar. Kurbanlardan ele geçirilen ganimeti Engizisyonla paylaşmışlar. Kardeşlik perde arkasında çalışmış, inançsızları bularak engizisyonun cinayet makinesine göndermiş. Bazen kendi vurucu ekiplerini gönderirmiş. Ya da bir bedel karşılığında seni kurtardıkları da olurmuş. Senden para alabildikleri sürece bu devam edermiş.

Sapkınlık pek çok alanı kapsıyormuş. Bu da başka bir açıyı işin içine katıyor. O zamanlar Kolomb'un Amerika'yı keşfettiğini söylediğin için kazıkta yakılabiliyordun! Kutsal Kitap Amerika kıtaları hakkında bir şey söylemiyor. Bu bütün Adem ve Havva fikrini mahvediyor. Bu yüzden Kolomb, Hindistan ya da Çin'e ulaştığını söylediğinde bu güçler kendisini desteklemiş.

Ama gerçek nedenler politikmiş. Kilise ve devlet aynı şeymiş. Birisi kilise dogmasını sorguladığında tahtı tehdit ediyor demekmiş. Kilisenin coğrafya öğretileri konusunda kuşkulardan doğduktan sonra, halkın kendileri açlıktan ölümlerine papazlarla ve kralların neden iyi beslendiğini sormaya başlaması, kısa bir süre içinde de sarayda ayaklanmalar meydana gelebilirdi.

Milyonlar da tehlikedeydi. İspanya. Yeni Dünya'nın zenginliğini kendisine istiyordu. Eğer diğer ülkeler Kolomb'un Hindistan'ı ilk keşfeden olmadığını kanıtlarsa İspanya'nın Portekiz gibi rakipleri yeni toprakların zenginliklerini talep edebilirdi. Altın, yeni savaşlar ve ordular demekti, gerçekten bir Avrupa egemenliğinden söz ediyoruz. Bu yüzden İspanya devletinin terör aracı olan Engizisyon. yakılarak cezalandırılan sapkınlığın ayrı medeniyetleri olan kıtaların var olduğuna ve Eski Dünya'yla Kolomb'dan önce bağlantı kurduklarına inandıklarını söyledi.

Bu fikrin ne kadar tehlikeli olduğunu sana göstermek için şunu söyleyebilirim. Amerigo Vespucci kral tarafından Kolomb'un keşiflerini kontrol etmek için gizli bir göreve gönderilmiş. Vespucci, Kolomb'un Hindistan'a kısa bir yol bulmadığını, yeni bir kıta bulunduğunu ve oraya giden ilk kişi olmayabileceğini söylediğinde sapık olduğu iddia edilmiş ve sözlerini geri alması için uyarılmış.

İspanya bu büyük suçu işleyerek dolaylı bir biçimde gerçekten daha önce bir bağlantı olduğunu kabul etmiş oluyordu. Torquemada kurnaz, yaşlı bir şeytandı. Kızılderililerin Quetzalcoatle adını verdikleri batılı bir konukları olduysa bile yabancıнын beyaz ve İspanyol olması gerektiğini söylemiş. Bu da İspanya'nın Kolomb'dan önce bile yeni karalar üzerinde hakkı olduğu anlamına geliyordu.

Beş denizcinin Kolomb'un evindeki yemekten sonra öldüklerini doğruladım. Kardeşliğin bununla bir bağlantısı olduğunu kanıtlayamadım. Gıda zehirlenmesi olabilir. 1600'lerden sonra Kardeşlik konusunda bir şey bulamadım. Belki Engizisyonla birlikte sona ermişlerdir. Kaynak materyal ilişikte. Umarım yardımı olur.

Dosyanın geri kalanı kaynak belgelerden oluşuyordu. Austin kâğıt yığınlarını okudu ve bilgisayar dâhisinin bulgularını özetleyerek iyi iş çıkardığına karar verdi. Kardeşliğin öyküsü büyüleyiciydi, özellikle de Yeni ve Eski Dünya arasındaki bağlantıyla ilgili bilginin bastırılması görevinde. Tek bir sorun vardı. Kardeşlik üç yüzyıldan uzun bir süre önce ortadan kaybolmuştu.

Pilotun sesi uçağın Martha'nın Üzüm Bağları'nın üstünden geçtiklerini bildiriyordu. Üzüm Bağları'nın doğusunda Nantucket'in pırzelayı andıran şekli görünüyordu. Okyanus sisi adayı çevreleyen uzun beyaz kumsalların üstüne çökmüştü. Adanın tahta bacaklı Kaptan Ahab'ıyla gerçek hayat Quaker balina kaptanlarını ve balina ticaretinden servetler kazanan gemi sahiplerini neden çektiğini görmek çok kolaydı. Nantucket'in balina avcılığı yapan gemileri yedi denize taşıyan bir tuzlu su yolu vardı.

Austin, Tom Nevers Havaalanı'nda bir araba kiralayıp kasabaya gitti. Balina yağından kazanılan zenginliklerle inşa edilmiş tuğla evlerin yanından geçti. Limanın kenarında uzanan Water Caddesi'ne gidip polis ve itfaiye merkezlerini buldu.

Yüzbaşı Coffin uzun boylu, zayıf bir adamdı. Çıkık elmacık kemikleri ve çok fazla güneş almış olan iri bir burnu vardı. Austin kendini tanıttince ağzı şaşkınlıkla açıldı.

“Ne kadar çabuk gelmişsiniz,” dedi iriyarı adamı inceleyerek. “Siz NUMA görevlilerinin özel jetleri mi var?”

“Bazılarımızın. Ben uçakta bir yer bulacak kadar şanslıydım. Washington'dan kaçmak için iyi bir bahaneydi.”

“Sizi bunun için suçlayamam. Ada yılın bu zamanında gerçekten çok güzeldir. Kalabalık da azaldı.” Ela rengi gözleri kısıldı. “Sizinle konuştuktan sonra NUMA'yı aradım.”

“Bunun için sizi suçlayamam.”

Coffin gülümsedi. “Oldukça başarılıymışsınız. Biz genellikle rahat insanlarızdır, ama dikkatli olmalıyız. Nantucket'te büyük evleri olan ve yüksek vergiler ödeyen çok fazla zengin insan var. Bir hırsızın soymayı planladığı evin planını polisten istediğini hiç görmedik, ama hiç bilemezsiniz. Uğramanız iyi oldu. Buradaki insanlar birbirleriyle ilgilenir. Sizi adanın diğer tarafına gönderirlerdi. Size eve nasıl gideceğinizi anlatayım.” Masanın üstüne bir turist haritası koydu. “Polpis yoluna girin, posta kutusunda gemi resmi olan kumluk araba yoluna varana dek devam edin.” Coffin rotayı sarı bir kalemle çizdi.

Austin polis memuruna teşekkür edip çizdiği yol tarifi üzerine kasabanın dışına çıktı. Çam ormanının içinden geçip çiftliklerin ve kızılçık bataklıklarının yanı sıra ilerleyen dar yola girdi. Üzerinde bir okyanus gemisi resmi bulunan posta kutusuna varınca kumluk yola girdi. Bir hurdalığa

dönüşen bodur ormanın içinde arabasıyla yoluna devam etli. Denizin güçlü kokusu havadan gördüğü sisle taşınıyordu.

Sisin içinde birden büyük bir ev belirdi. Terk edilmiş gibi görünüyordu. Dışarda bir araç karanlık basmasına rağmen içerde hiç ışık yoktu. Austin arabayı at nalı şeklinde midye kabuğu kaplı yolda bıraktı. Geniş ve bakımlı bahçenin çevrelediği araba yolunda yürüyerek açık bir verandaya geldi ve ön kapının zilini çaldı. İçerde çalan çanların sesi duyuldu. Cevap yoktu. Belki restoranın müdürü yanlış biliyordu. Belki de Donatelli planlarını değiştirmiş ve New York'a beklendiğinden erken dönmüştü.

Austin kaşlarını çattı. Bu iş zaman kaybına neden olan vahşi yaban kazı avına dönüşebilirdi. Onlarca yıl önce denizde gerçekleşmiş bir hırsızlıkla arkeologların öldürülüşünü birbirine bağlamaya çalışırken baştan beri boş bir çaba içinde olduğunu biliyordu. DC'ye geri dönecek bir uçak bulup bulamayacağını merak etti. Ah, her neyse. Gece burada kalıp sabah erkenden yola koyulursa eve aynı hızla varabilirdi. Bu kararı verince araziye incelemeye karar verdi. Verandadan çıkıp evin etrafında yürümeye başladı.

Nantucket'in başını "hatıra evler" belası sarmıştı. Yarım metrekarelik farkın komşularından üstünlük olduğunu sanan varlıklı insanlar tarafından yapılan evler öylesine büyüktü ki, küçük oteller gibi görünüyordular. Donatelli'nin evi de büyüktü ve İtalyan mimari özelliklerini daha geleneksel gümüş rengi çatı ve beyaz süslerle birleştirmeyi başarmıştı, ama bunların hepsi büyük bir zevk içinde yapılmıştı.

Evin arkasında oldukça büyük bir sebze bahçesi ve çocuklar için kaydırakla salıncak takımı vardı. Austin kumsala çarpan dalgaların sesini takip ederek sahile giden nemle yıpranmış basamakların başında bir süre durdu. Sahil pekiyi görünmüyordu ve okyanusun sesi sisle bastırılmıştı, ama uzaktaki dalgaların kıyıya vurduğunu duyabiliyordu. Dönüp eve tekrar baktı. Sis ve gittikçe azalan ışık yüzünden evi zorlukla görebiliyordu.

Austin elinden geleni yaptığını düşünerek arabasına döndü ve Donatelli'ye bir not yazıp en kısa zamanda kendisiyle bağlantı kurmasını söyleyip telefon numarasını ilişti. Ön kapıya gitti tekrar. Düşük teknoloji iletişimiymi, ama işe yarayabilirdi. Ofisine döndüğünde telefonuyla takip edebilirdi.

Geniş verandaya çıkıp katladığı notu kapının süslü tokmağının altına sıkıştırdı. Pirinç ağırlığın kâğıdın uçmasına engel olacağını düşünüyordu. Endişe edeceği rüzgârdan başka şeyler olduğunu fark etti. Sesine soğuk bir metal dayanmıştı. Sonra horozu kaldırılan çok büyük bir tüfeğin kuşku götürmez klik sesi duyuldu. O zamana dek hiç ses duyulmamıştı, ayak sesi bile.

"Eller yukarı." dedi sert bir ses. "Arkana dönme." Adamın konuşmasından aksanı fark ediliyordu.

Austin yavaşça ellerini kaldırdı. "Bay Donatelli?"

"Konuşma," dedi adam sözlerini tüfeği daha da bastırmak suretiyle vurgulayarak. Becerikli eller Austin'in üstünü aradı, cebinden ustalıkla cüzdanını çıkardı. Austin'in silah taşımamasından tatmin olarak verandadan ikinci kata çıkan ve evin üç tarafını saran balkona çıkmasını istedi. Sis alabildiğine alçalmıştı. Austin azalan ışıkta sigaranın turuncu ışığı ve tütün kokusu olmasa korkuluklara dayanan adamı göremezdi.

"Otur," dedi adam tüfeğiyle. Austin kendisine söyleneni yaparak nemle ıslanmış veranda sandalyesine çöktü. Adam tüfeğini Austin'in üstünden çekmeyerek sigara içen adamla İtalyanca konuştu. Bir dakika kadar karşılıklı konuştular.

Sisin içindeki adam sordu. “Kimsin sen?”

“Adam Kurt Austin. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumuna bağlı olarak çalışıyorum.”

“Bir şekilde tutarlısın. Yüzbaşı Coffin'e de aynı hikâyeyi anlatmışsın.” Adamın sesinde aksan vardı, ama tüfeği taşıyanınki kadar güçlü değildi.

“Coffin'le konuştunuz mu?”

“Elbette. Polis yazlıkçıları mutlu etmeye çalışır. Özellikle ekipman donanımına büyük katkıda bulunanları. Beni soran olursa haber vermesini istemiştim. Seninle buraya gelmeyi bile önerdi. Durumu kendi başıma halledebileceğimi söyledim.”

“O halde siz Bay Donatelli'siniz.”

“Soruları ben sorarım.” Tüfek yine ensesine bastırıldı. “Gerçekte kimsin sen?”

“Cüzdanımda kimliğim var.”

“Kimlikler sahte olabilir.”

Donatelli zorluk çıkaracaktı. “Yüzbaşı Coffin NUMA'yı arayıp söylediğim kişi olduğumu doğruladı.”

“İddia ettiğin kişi olduğundan kuşku yok. Gerçekte ne olduğun beni ilgilendiriyor.”

Austin'in sabrı taşıyordu. “Neden söz ettiğinizi anlamıyorum, Bay Donatelli.”

“Neden NUMA gibi büyük bir kurum benimle konuşmak istesin? New York'ta bir restoran işletiyorum. Okyanus'la tek bağlantım Fulton balık pazarından aldığım deniz ürünleri.”

Makul bir soruydu. “Andrea Doria'daydınız.”

“Yüzbaşı Coffin. Doria'dan söz ettiğinizi söyledi. Bu eski bir hikâye. öyle değil mi?”

“Üzerinde çalıştığımız bir olayda bize bazı bilgiler verebileceğinizi umuyorduk.”

“Bu olayı anlatın bana, Bay Austin. Ellerinizi indirebilirsiniz, ama kuzenim Antonio'nun Sicilya'lı olduğunu ve çoğu Sicilya'lının kimseye güvenmediğini unutmayın. Lupara'yla oldukça iyidir, özellikle yakın menzilde.”

Lupara otomatik silahlara ve araba bombalarına geçmeden önce Sicilya mafyasının seçimi olan kesik namlulu çiftiydi. Bir antikaydı, ama yine de öldürücü olabilirdi.

“Sözlerime başlamadan önce,” dedi Austin ifadesiz bir sesle. “Kuzen Tony'ye eğer enseme batırıp durmayı kesmezse Lupara'sının artık güneşi göremeyeceği bir yerde son bulacağını söylerseniz müteşekkire olurum.”

Austin'in tehdidini yerine getirmesinin bir yolu yoktu, ama uzun bir gün olmuştu ve tüfekle dürtülmekten bıkmıştı. Donatelli tüfekli adama bu sözleri tercüme etti. Adamın ağzında gülümsemeye benzer bir açıklık oluştu.

Karanlıkta bir sigara çakmağının alevi parlayarak Donatelli'nin derin gözlerini ortaya çıkardı. “Şimdi bize hikâyenizi anlatın, Bay Austin.”

Austin anlattı. “Her şey Fas'ta başladı...” diye söze başladı. Oradan bugünkü zamana gelip izin nasıl Donatelli'ye vardığını anlattı. “Araştırmacılarımızdan biri bir gazete haberinde sizin isminize

rastlamış. Gemideki zırhlı bir kamyonun soyuluşuna tanık olduğunuzu okuyunca sizinle konuşmak istedim.”

Donatelli bir süre sessiz kaldı, sonra kuzeniyle İtalyanca bir şeyler konuştu. Austin'in yanında dikilmekte olan tıknaz adam sessizce sürgülü kapılardan geçti ve bir saniye sonra evin içinde bir ışık yandı.

“İçeri girip biraz rahat edelim, Bay Austin. Burası biraz rutubetli. Kemiklere iyi gelmez. Özür dilemem gerekiyor. Sizin de onlardan biri olduğunuzu sandım. Böyle olağanüstü bir hikâyeyi uyduramazlardı, bu yüzden doğru olmalı.”

Austin içeri girdi. Donatelli şöminenin yanındaki rahat koltuğu işaret etti, kendisi de karşısındaki koltuğa yerleşip uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Şöminedeki alevler canlandı. Cam paravandan sızan sıcaklık çok iyi gelmişti. Austin'in üstü nem yüzünden sıırılsıklamandı.

Austin'in gözleri şöminenin üstündeki rafa kayd ve bir dakika için Andrea Doria'nın ayrıntılı modeline baktı. Model geniş oturma odasının her yerine yayılmış olan hatıralar, fotoğraflar, tablolar ve hatta yüzer bir araç koleksiyonundan yalnızca bir parçaydı. Hepsisi de Doha'yla ilgiliydi.

Donatelli kendisini inceliyordu. Şömineden yayılan ışık altmış yaşlarındaki adamın hâlâ yakışıklı olan yüzünü aydınlatıyordu. Dalgalı saçlar geriye doğru taranmıştı ve dergidekinden daha beyazdı. Genel olarak Donatelli iyi yaşlanmıştı. Hâlâ zayıftı, pahalı görünümle soluk mavi koşu takımı ve New Balance koşu ayakkabıları içinde zinde kalmak için çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Kuzen Antonio ise tam tersiydi. Kısa boylu ve tıknazdı. Kafası traş edilmişti ve sanki yumruklama torbası olarak kullanılmış olan yüzündeki gözleri çok dikkatliydi. Burnu kırıktı, kulakları kepçeydi ve soluk renkli derisi çeşitli yara izleriyle kaplıydı. Siyah gömlek ve pantolon giymişti. Üzerinde iki brandi kadehi ve Austin'in cüzdanının bulunduğu bir tepsiyle içeri girdi. Omzuna asılı olan tüfeğiyle garson imajı ortadan kalkmıştı.

“Grappa,” dedi Donatelli. “Kemiklerimizdeki rutubeti alacaktır bu.”

Austin cüzdanını cebine koyup likörü denedi. İtalyan ateş suyu Austin'in boğazını dağladı. İyi gelmişti.

Donatelli bir yudum alıp, “Beni burada nasıl buldunuz, Bay Austin? Kimseye burada olduğumu söylememeleri için ofisime kesin talimat bırakmıştım,” dedi.

“Restorandan adada olduğunuzu söylediler.”

Yaşlı adam gülümsedi. “Güvenlik önlemlerim harika.” Bir yudum daha alıp sessizce ateşe baktı. Bir dakika sonra Austin'e delici bakışlarla bakmaya başladı. “O bir soygun değildi,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Gazetede yanlış mı çıktı?”

“Kolaylık olsun diye öyle dedim. Soygunda hırsızlar bir şey alırlar. Bu hırsızlar birkaç can dışında bir şey almadılar.” Ayrıntılara karşı keskin hafızasıyla ve biraz mizahla Donatelli 1956 yılının hatırlamaya değer gecesinin olaylarını tekrarladı. Batmakta olan geminin sulara gömülüşünü tarif ederken bunca yıldan sonra bile sesi titriyordu. Zırhlı kamyonun muhafızlarının nasıl öldürüldüğünü, oradan kaçışını ve sonunda kurtuluşunu anlattı. “Kamyonun bir taşı taşımakta olduğunu söylediniz.” dedi düşünceli bir şekilde. “İnsanlar neden bir taş uğruna can alsınlar. Bay Austin?”

“Belki herhangi bir taş değildi o.”

Donatelli anlamayarak başını salladı.

“Bay Donatelli daha önce benim de 'onlardan' biri olduğumu sandığınızı söylediniz. Ne demek istediniz?”

Restoran sahibi sözcüklerini dikkatle düşündü. “Gemi battığından bu yana geçen bunca yıl içinde olanlar konusunda kimseye bir şey söylemedim. Gazetede haber bir dil sürçmesinin sonucuydu. Bu sırrı saklamanın bir nedeni olduğunu yüreğimde hissediyordum. Gazetede haberdan sonra birisi beni arayıp bir daha bu olay hakkında bir şey söylememem konusunda uyardı. Buz gibi sesli bir adamdı bu. Benim ve ailem hakkında her şeyi biliyordu. Karımın kuaför olduğunu. Çocuklarımın ve torunlarımın adlarını. Nerede yaşadıklarını. O gecedan herhangi bir kimseye bir şey anlatırsam öldürüleceğimi söyledi. Ama önce ailemin mahvoluşuna şahit olacaktım.” Ateşe baktı. “Ben Sicilyalıyım. Ona inandım. Başka kimseye görüşmedim. Antonio'dan gelip benimle yaşamasını istedim. Onun da ülkesinde... Eee yetkililerle bazı sorunları vardı. Bu yüzden yer değiştirmekten memnun oldu.”

Tony'nin dayak yemiş yüzüne ve silahlarla olan rahatlığına bakarken, Austin bu sorunların neler olabileceğini kolayca anlayabiliyordu, ama konuyu daha ileriye götürmedi.

“Sanırım sizi arayan adam ismini söylememiştir. Ya da kimin tarafından aradığını.”

“Hem evet, hem hayır. Haklısınız. İsim vermedi. Ama tek başına hareket etmediğini, pek çok kardeşi olduğunu söyledi.”

“Kardeşler. 'Kardeşlik' demiş olabilir mi?”

“Evet. Sanırım söylediği buydu. Onları duydunuz mu daha önce?”

“Gerçeğin Kutsal Kılıcı Kardeşliği adında bir organizasyon vardı. İspanyol engizisyonuyla çalışıyorlardı. Ama bu yüzlerce yıl önceydi.”

“Mafya da yüzlerce yıl önce çalışmaya başladı,” dedi Donatelli kuzenine bakarak. “Bu neden farklı olsun ki?”

“Mafyanın devam eden varlığı süregelen faaliyetleriyle sağlandı.”

“Evet. bu doğru. Ama Eski Ülkedeki insanlar böyle bir şey olduğunu ve Kara El'in göçmenleriyle birlikte Amerika'ya göç ettiğini bilseler de, polis tesadüfen muerto - sessizlik ya da ölüm kodunu bozan birini ele geçirene dek La Cosa Nostra hakkında hiçbir şey bilmiyordu.”

“Bir organizasyonun yüzyıllardır gizlice operasyonlarda bulunabileceğini mi söylüyorsunuz?”

Donatelli ellerini iki yana açtı. “Mafya cinayet, gasp ve hırsızlık yapıyordu. Ama FBI Müdürü Hoover, La Cosa Nostra diye bir şey olmadığına yemin ediyordu.”

Austin. Donatelli'nin söylediklerini ve iyi bir noktaya işaret ettiğini düşünürken odayı inceliyordu.

“Garsonluk günlerinizden bu yana çok ilerleme kaydetmişsiniz,” dedi lüks ahşap lambriklere ve pirinç süslemeleri bakarken.

“Yardım aldım. Kazadan sonra bir daha hiçbir gemiye binmek islemediğime karar verdim.” Güldü. “Hiçbir şey batmakta olan bir geminin ambarında bulunmak kadar dehşet veremez. Yardım etmeye çalıştığım kadın ne yazık ki yaraları yüzünden öldü. Cenazesine gittiğimde kocası bana tekrar

teşekkür etti ve yardımımın karşılığında benim için hır şey yapmak istediğini söyledi. Küçük bir restoran açmanın hayalim olduğunu söyledim. New York'ta bir yer için para verdi, ama parası yine kendisinin ödeyeceği işletme ve İngilizce kurslarına gitmem karşılığında. Restorana Bay Carey'in karısının adı olan Myra adını verdim Ülke çapında altı şehirde daha restoran açtım. Hepsini ben milyon yaptım ve bu şekilde yaşamamı sağladı. Harika bir kadınla evlendi Bana dört oğul ve bir kız evlat verdi, hepsi de bu işin içinde. Ayrıca fazlasıyla da torunum var.” Grappa'sından son bir yudum alıp kadehi masaya koydu. “Bu evi ailem için burada yaptırdım, ama aynı zamanda geminin battığı yere yakın olduğunu da düşünüyordum. Böyle sisli geceler hatıraları canlandırıyor. Görüyorsunuz ya Bay Austin, kaza pek çok insan için kötüydü, Bay Carey gibi. Ama benim hayatımı daha iyiye doğru değiştirdi.”

“Neden bunları bana anlattınız? Beni elleri boş olarak göndere” lirdiniz.”

“Karım geçen yıl öldü. Andrea Doria'da hayatta kalmayı başardık tan sonra sonsuza dek yaşayacağımı düşündüm. Onun ölümüyle benim de herkes gibi bir ölümlü olduğumu gördüm. Dindar bir adam değilim. ama işleri doğru yapmak konusunda daha fazla düşünme başladım. Geminin ambarında öldürülen o adamlar. Belki bana söylediğiniz diğerleri de. Birisinin onlar adına konuşmasına ihtiyaçları var.” Donatelli duvardaki saate baktı. “Geç oluyor, Bay Austin. Kalacak bir yeriniz var mı?”

“Yatak ve kahvaltı veren pansiyonlardan birinde kalabileceği düşündüm.”

“Bu gerekli değil. Benim konuğum olarak bu gece burada yatabilirsiniz, sabah birlikte kahvaltı ederiz. Akşam yemeği için özel bir makarna pişireceğim. Bahçeden gelen taze kabak ve domateslerle.”

“Böyle bir daveti reddetmek olanaksız.”

“Güzel.” İkisi için biraz daha grappa doldurdu ve kadehini kaldırdı. “O halde yemeğimizi yiyip şarabımızı içtikten sonra bu adamlara bir Sicilyalıyla dalaşmanın ne demek olduğunu gösterebiliriz.”

San Antonio, Teksas

Kısım 32

Meksika kökenli Amerikalı olan Zavala, Teksas'ın kutsal tapınağı hakkında karmaşık duygular içindeydi. Alamo'yu savunanların cesaretine hayrandı. Hepsinin adı Alamo Meydanındaki anıtta yazılı olan Buck Travis, Jim Bowie ve David Crockett gibi adamlardı bunlar. Aynı zamanda Santa Anna'nın yetersiz komutası altındaki kuşatmada ölen bin beş yüz elli Meksikalı asker için de üzülüyordu. Teksas'lılar 183 adam kaybetmişlerdi. Meksika, Teksas'ı kaybetmişti.

Bir zamanlar geniş bir alana yayılan kaleden geriye kalan küçük kiliseyi gezdi, müzeye baktı ve öğleden sonranın geri kalanını kafe bardaki insanları seyrederek geçirdi. Saat altı buçukta kiralık arabasını Time-Quest'in altındaki garaja park ediyordu. Halcon Industries için ayrılmış park yerlerini buldu. Büyük başkan için bir yer ayrılmamıştı, Zavala şirketteki herkesin oranın yasak bölge olduğunu bildiğini ve Halcon'un kendini reklam etmek istemediğini tahmin etti.

Zavala olabildiğince Halcon şirketi için ayrılmış yerlerin yakınına park etti. Sonra biri halka ayrılmış diğerinin üstünde "Özel" yazan iki asansörü geçip kalın beton duvarın arkasında nöbet tutmaya başladı. Saat yediyi beş geçte Melody ana asansörden çıkıp arabasına yürüdü, Zavala yine bu güzel kadınla çıkamadığı için hayıflandı, ama bu düşünceleri bir kenara bırakmak zorundaydı. Señor Halcon'la ilk buluşması için kafasının boş olmasını istiyordu.

Zavala'nın yeraltı garajındaki nöbeti karşılığını vermek üzereyken Melody çıktıktan kısa bir süre sonra siyah bir limuzin sessizce gelip "Özel" yazılı asansörün önüne park etti. Sanki arabayı bekliyormuş gibi asansörün kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı.

Zavala, Nikon marka fotoğraf makinesini gözlerine doğru kaldırıp asansörden çıkan ve büyük bir zarafetle bekleyen araca doğru yürüyen uzun boylu adama odaklandı. Halcon. Halcon limuzine binmeden önce birkaç poz çekti, sonra onun için kapıyı tutan şoföre odaklandı. Adam koyu renk bir takım elbise giyiyordu ve beyaz saçları asker kısalığında kesilmişti. Uzun boylu ve geniş omuzluydu; altmış yaşlarında olmasına rağmen kaslı ve atletik görünüyordu. Beyaz saçlı adam sanki makinenin vızıltısını duymuş gibi gözleriyle garajı taramadan önce tek bir poz çekebilmişti. Hemen gölgelere sığınıp limuzinin kapısı kapanıp uzaklaşmadan nefes almaya bile cesaret edemedi.

Beyaz saçlı adamı odağa yerleştirmeye çalıştığı birkaç saniye içinde Zavala adamın resmini retinasında dondurdu. Gözlerine hâlâ inanamayarak soğuk betona yaslandı. Aynı adamı Arizona'da görmüştü. Temiz tıraşlı yüzüne ve iyi dikilmiş takım elbisesine rağmen bundan emindi. Ama o zaman çalışma tulumları giyiyordu ve uzun saçlı, beyaz sakallıydı. Sonradan ölen bir karısı vardı ve adamın adı da George Wintage'di.

Hemen kendini toparlayarak kiralık arabasına koştu. Limuzinin peşine düşerek aralarında birkaç araba bıraktı ve takibe başladı. Ekspres yolu kullanarak şehirden çıkıp kuzeybatı yönünde ilerlemeye başladılar. Zamanla banliyölerin ve alışveriş merkezlerinin sayısı azaldı. Bölgede daha çok alçak tepeler ve ormanlık alanlar vardı.

Zavala yoğun kalabalıktan çıktıktan sonra hız sınırının çok üstünde bir hızla akıp giden limuzini görüş mesafesi içinde tutabilmek amacıyla kiralık arabasını zorluyordu. Bir saat kadar gittiler, alacakaranlıkta anayoldan çıkıp az sayıda arabanın gidip geldiği iki şeritli bir yola girdiler. Zavala

çok geride kalmaya özen gösteriyordu. Az sonra fren lambalarının yandığını gördü ve limuzin gözden kayboldu. Zavala farları bir ağaç dalına çivilenmiş olan plastik bir reflektörü aydınlatana dek yavaşladı. Reflektör asfaltlanmamış bir yolu gösteriyordu. Başka bir yere gidiyormuş gibi görünmek için yoluna devam edip birkaç yüz metre gittikten sonra hızlı bir U dönüşü yaparak tekrar reflektörün olduğu yere geldi.

Deneme için arabanın farlarını kapatınca hızını yürüme hızına eşdeğer tuttuğu sürece toprak yolda gidebileceğini gördü. Halcon gibi büyük bir patronun burada ne yaptığını merak etti. Belki bir av kulübesi vardı. Sık ağaçlar etrafını sarmıştı. Ağaçların seyreltiği yerde iki yanda alçak, ama dik tepeler görebiliyordu. İlerde hiç ışık görünmüyordu, ama bu onu hiç şaşırtmadı, çünkü yol kıvrılıyor ve dönüyordu. Hoş olmayan bir sürprizle karşılaşmamak için birkaç dakikada bir durup arabadan çıkıyor. Tıpkı bir gözcü piyade gibi dinleyip görmek için ileriye doğru yürüyordu.

Bir keresinde ilerde bir ışık gördü. Dikkatle ışığa doğru gidince bunun yüksek dikenli tellerden oluşan çitin kapısındaki bir spot lambası olduğunu gördü. Arabayı yolun kenarına çekti ve ağaçların altında gizlenerek bahçe kapısına kadar gitti. Çit iki adam boyu yüksekliğindeydi ve üstü dikenli tel sarmallarıyla kaplıydı. Kapının üzerinde izinsiz girenleri uyarıcı beyaz bir tabela vardı. Üzerinde siyah harflerle "Uzak Durun, Muhafız Köpekler Saldırmak İçin Eğitilmiştir" yazılıydı. İçgüdüleri kendisine iyi hizmet etmişti. Tabelanın altında güvenlik kamerasından başka bir şey olamayacak küçük bir kutu vardı.

Çit tırmanılmayacak kadar yüksekti ve tellere ya da köpeklere karşı bir koruması yoktu, ama onun tahminince barikat bir alarmı bağlıydı. Yakındaki alçak bir tepeyi hatırlayarak arabasına döndü ve geri vites lambalarının görünmemesine çaba göstererek arabayla geri geri gidip çitten uzaklaştı. Sonra yoldan çıkarak çalılarının arasına girdi. Tepeye doğru gidip yukarı tırmanmaya başladı. Bu hiç kolay bir iş delildi, çünkü bu tarafta ışık yoktu. Birkaç kez aşağıya kayıp yeniden tırmanmak zorunda kaldı, ama bir hata yapmaksızın tepeye vardı. Temiz dallı bir ağaç bulup ağırlığını taşıyacak en yüksek noktaya kadar tırmandı.

Bulduğu yer çitleri aşan bir manzara sunuyordu kendisine. Bahçedeki tek ışık dışında alan aydınlatılmamıştı. Gözleri karanlığa alıştı ve kısa süre içinde birkaç şekil belirlemeye başladı. Geniş bir binalar kompleksine baktığını fark etti. Bazısı dikdörtgen, bazısı silindirik olan binalara çatısı düz, dev bir piramit hâkimdi. Yapılar beyaz taşlardan inşa edilmişti ve soluk ay ışığında parlıyor gibiydi.

Ne av kulübesi ama, diye mırıldandı. Bu çok deliceydi! Teksas kırsal kesiminde antik bir şehir. Austin'i aramaya çalıştı, ama cep telefonu sinyal alamıyordu. Ayrıntıları görebilmek için boş yere gözlerini kısarak karanlığa baktığı birkaç dakikadan sonra göreceği her şeyi gördüğüne karar verdi. Tam ağaçtan aşağı inmek üzereyken bir ışık yandı ve garip bir şey gördü. Dala yeniden sıkıca tutundu ve büyülenmiş gibi önünde cereyan etmekte olan sahneyi seyretmeye başladı.

Kısım 33

Raul Gonzalez karanlıkta titreyerek kurşunun omuriliğine girmesini bekledi. Bunun soğuk havada donmadan önce gerçekleşmesini diliyordu. Yine o Amerikalı kadına küfretti. Fas görevini bozduğu için burada olmasının nedeni oydu. Öfkeli düşünceleri kısa kesildi. Bir ışık yandı ve Gonzalez karşısında yarı insan yarı canavar olağandışı bir yaratık gördü.

Boyundan aşağıya kadar kaslı bir fiziğe sahip bronz tenli bir adamdı. Belinde yeşil, sarı ve portakal rengi bir peştamal sarılıydı. İki kalçasındaki sert yumruların yakından bakınca deri yastıklar olduğu görülüyordu. Yüzü çılgın bir adamın kâbusunda yaratılan bir maskenin ardına gizlenmişti. Yeşim rengi burnu uzun ve pulluydu, dişleri jilet keskinliğindeydi. Başının arka tarafından uzun tüyler sarkıyordu. Canavar bir heykel gibi hareketsizdi, kaslı kollarını tüysüz göğsünde kavuşturmuştu.

“Madre mia” Gonzalez'in sol tarafından gelmişti bu acıklı inilti.

“Silencio,” diye kükredi Gonzalez tekne kaptanına.

İkisine de sessiz olmaları yoksa vurulacakları söylendi. Gonzalez hu ağlamaklı korkak adam ağzını kapalı tutamıyor diye vurulacak delildi. Sağ tarafında sessizce dikilen adamdan daha çok hoşlanmıştı. Zayıftı ve hareketleri bir yılan gibiydi. O da kendisi gibi kiralık katildi. Başka bir zaman olsa Gonzalez zayıf, hastalıklı bir yetimken, yerli iş adamları tarafından tutulan ölüm ekiplerinden kaçmayı başardığı Buenos Aires'in pis sokaklarında öğrendiği cinayet becerileri hakkında konuşabilirdi. İş adamları sokak çocuklarını haşere olarak görüyordu. Gonzalez dükkân sahiplerine yanaşıp çok iyi tanıdığı hayvan sürüsünün içine sızmayı ve uyuyan akranlarını bıçakla ya da boğma halkasıyla sessizce haklamayı önerdiğinde daha ergenlik çağındaydı. Büyüdükçe daha büyük işler aldı. Rakipler. Politikacılar. Sadakatsiz eşler. Hepsi erken yaşta mezara gönderilmişlerdi. Tüfek. Bıçak. İşkence. Gonzalez tam olarak işverenin istediği şeyi vermekle ün kazanmıştı.

Bir ışık yandı.

İkinci bir ışık halkası farklı maske takmış olan başka bir kaslı figürü aydınlattı. Bir jaguarın kükreyen ağzı ve kan kırmızısı dili görünüyordu maskede.

Gonzalez yine küfretti. Bazı aptallar kostüm gösterisi yaparken o soğuktan donuyordu! Bu haksızlıktı. Bütün bunlar birkaç işi yüzünü gözüne bulaştırdı diyeydi. Kardeşliğin elçileri kendisine yaklaştığında iş genç katillere gidiyordu. Grubun var olduğunu bile bilmiyordu, ama onlar kendisi hakkında her şeyi biliyorlardı. Onu özel görevler için istiyorlardı ve yaşlanmakta olan kiralık katil hemen işi kabul etti. Parası iyiydi. İş çok zor değildi. Tıpkı sokak günlerindeki gibi. Bir telefon bekle. Nüfuz et ve öldür. Kolay görevler. Fas'taki gibi.

Fas. Bu adı hiç duymamış olmayı diliyordu.

Basit bir iş, demişti Madrid'den arayan kişi. Silahsız, şüphelenmeyen bilim adamları. Geziye sız. Bir pusu kur. Kurbanları yataklarından kaldır, koyun gibi doğra ve iz bırakmadan cesetleri hemen göm. Rusça adı olan o fahişe olmasaydı! İsa aşkına, onun için çok hoş planları vardı. O ince vücudunu inceliyor, çadırının önüne oturup öğleden sonra güneşinde başak sarısı saçlarını tararken aç bir şekilde onu seyrediyordu. Konuştuklarında kadın kibarca kaba davranıyordu. Kendisini o güzel bacaklarına tırmanan bir karıncaymış gibi bir kenara itiyordu.

Önerebileceği tek şeyle, yani o muhteşem vücuduyla kendisine yalvarmasının tadını çıkaracaktı.

Ama çadırına daldığında kadın orada uyumuyordu ve diğerleriyle birlikte onu kovaladığında bir rüzgâr gibi kaçmıştı. Kardeşlik onu üç koz eline geçirmiş, ama bir türlü öldürememişti. Hovercraft onu boğmayı başaramamıştı. İşi bitirmek için NUMA gemisine gönderilen vuruş ekibi ya boğulmuş ya da yanmıştı, hayatta kalan tek kişi yanındaki yalnız komandoydu.

Teksas'a gelme emri hiç şaşırtmamıştı onu. Gonzalez sert bir şekilde azarlanacağını, ücretinin bir kısmının kesileceğini ve yeniden görevlendirileceğini düşünmüştü. Bunun yerine makineli tüfekli adamlar kendisini de diğerleriyle birlikte bir sürü gibi aynı yere toplamıştı. Karanlıktan sonra geceye çıkarılmış ve orada durmaları istenmişti. Bir hareket yapar ya da ses çıkarırlarsa vurulacakları söylenmişti. Bu yüzden bekliyor, çöl gecesinde kurtların ötüşünü dinliyorlardı. Şu ana dek.

Işıklar yanıp söndü. Üçüncü bir figür görüldü. Boşluğa bakan boş gözleri ve ölümcül gülümsemesiyle ölümün maskesini giymişti.

Hoparlörlerden yükselen bir ses duyuldu. “Selam kardeşlerim,” dedi ses aristokratik Kastilya İspanyolcasıyla.

“Selam Lord Halcon,” diye mırıldandı görünmeyen kişiler.

“Neden burada olduğumuzu biliyoruz. Üç üyemize soylu davamızı ileri götürmek için görevler verildi ve bunda başarısız oldular.” Ses durakladı. “Başarısızlığın cezası ölümdür.”

İşte kurşun geliyor, diye düşündü Gonzalez. Ne olursa olsun, yaşadığı iyi bir hayattı. Kısa süre sonra vücudunu delik deşik edecek olan kurşun yağmuruna karşı bedenine sarılarak çabuk olmasını diledi Ayakta durmaya alışık olmadığı için ayakları acıyordu. Karanlıktan çıkıp yere düşerek seken yuvarlak nesneyi görünce şaşırdı. Siyah beyaz kürenin futbol topu olduğunu sandı, ta ki nesne yüz yüze bakan iki dizi adamın arasında durana kadar. Üzerindeki işaretlerin kafatası “ı”killeri olduğunu gördü.

Ses tekrar duyuldu. “Hayatlarınızı kazanma şansı verilecek size Top oyunu ölüp ölmeyeceğinizi belirleyecek.”

Spot ışıkları söndü. Üç figür ortadan kayboldu. Ama yalnızca bir dakikalığına. Bir dizi parlak ışık yandı. Gonzalez kendisi ve diğerleri» iki paralel taş duvar arasında dikildiğini gördü. Üç kostümlü ada kostümlerini çıkarmış ve en uç köşeye gitmişlerdi. Her duvarın yarış na kadar içinde papağana benzer bir yüzün oyulduğu halkalar vardı Yarı karanlıkta duvarların üstünde insanların hareket ettiğini hisse Seslerine bakılırsa yüzlerce insan vardı.

“Toplar kaderleri temsil ediyor,” diye kükredi hoparlör. “Saha kozmozu. Timsah, jaguar ve ölümün kafası yeraltı dünyasının tanrıları sembolize ediyor, onlar rakipleriniz. Kurallar iki bin yıldır olduğu gibi Tanrılar ayaklarını kullanacaklar. Sizler ayaklarınızı ve ellerinizi kullan; bilirsiniz. Hedefiniz topu oyun sahasının diğer ucuna taşımak. Takımlardan biri topu halkadan geçirirse o taraf kazanır. Kaybedenler ölecek.”

Gonzalez serseme dönmüştü. Futbol, Tanrı aşkına. Hayatları için futbol oynayacaklardı! Gonzalez sokak çocuğuyken ve daha sonra da organize amatör bir takımda oynamıştı, doğrusu fena da sayılmazdı Aşırı derecede uyuşturucu, içki ve kadın yüzünden formunu kaybetmişti. Esmer vücudu hâlâ güçlüydü, ama karnı büyümüştü ve nefesi çabuk daralıyordu.

“Daha önce hiç oynadın mı?” diye sordu ağzının köşesiyle.

“Biraz,” dedi yanındaki katil. “Hücumdaydım.”

“Ben kaledeydim,” dedi hovercraftın kaptanı tereddütlü bir şekilde.

“Hayatlarımız için oynuyoruz,” diye uyardı Gonzalez. “Kural olmayacak. Her şey var. Anladınız mı?”

İki adam da başını salladı.

Sahanın diğer ucundaki üçlü onların hareketini bekliyordu.

“Ben başlıyorum,” dedi Gonzalez. Gözleri tamamen topa odaklanmıştı, koşarak geldi, ayağını geriye kaldırdı, sonra öne doğru savurdu.

Top beklediğinden ağırdı. Muhtemelen sert kauçuktan yapılmıştı. Attığı tekme bacağına keskin bir acının saplanması neden oldu. Vuruşa bütün vücudunun gücünü katmıştı, ama hedefi şaşırılmıştı. Top duvardan sekip rakiplerinin önüne düştü.

Öndeki adam şimşek gibi topa yaklaştı, becerikli ayak hareketleriyle topu orta sahaya kadar getirdi. Takım arkadaşları iki yanında ilerliyordu. Üç adam aynı bronz sertliğinde bedenleri, koyu renk. acımasız gözlerinin hemen üstünde çanak biçiminde kesilmiş saçlarıyla üçüz olabilirdi.

Topu idare eden adam Gonzalez'in kendi yönüne doğru geldiğini görünce topu solundaki adama gönderdi. Gonzalez vazgeçmiyordu. Topla ilgilenmiyordu bile; yalnızca sakatlık istiyordu. Kafasında basit bir aritmetik hesap yapmıştı. Adamlardan birini yaralarsa rakipleri güçlerinin üçte birini kaybetmiş olacaktı. Başını eğdi ve topu arkadaşına veren adamın üstüne hücum etti. Hedefi Gonzalez iyice yaklaşıp kadar bekledi, sonra ustaca yana kayıp ayağını uzattı. Gonzalez durmayı denedi, başaramadı, uzatılan ayağa takıldı ve yere öylesine sert bir şekilde çarptı ki, dişleri sarsıldı.

Kırılan kaburgalarındaki acıya aldırmandan ayağa kalktı ve hızla devam eden oyuna katılmaya çalıştı. Takım arkadaşı katil, topu almak için başarısız bir girişimde bulundu, ama dirseğini topu götüren adamın göğüs kemiğine çarpınca korkunç bir acı duydu.

Gonzalez adamı takip etti, arkasından hızla bindirdi. Dizüstü yere çöktü, ki çoğu insan o pozisyonda kalakalırdı, ama o hemen ayağa kalktı ve topu son bölgeye kadar taşıyan takım arkadaşına yetiştirdi. Gonzalez kederli bir şekilde seyrediyordu.

Çok yakında.

Yalnızca hovercraftın kaptanı kalenin yolunu kapatabilirdi.

Topu süren oyuncu rakibini gördü, onu küçümsedi ve topu kolay bir gol için yandaki arkadaşına göndermek yerine kendisi sürmeye karar verdi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, topu kaybetmeden hızlı bir şekilde dönemedi. Bu yüzden gözleriyle sola vuracaktı gibi yapıp sağa hareket etti.

Hovercraft kaptanı bu hileyi gördü ve kolunu kaldırarak ileri atıldı. Dirseği ikisinin toplam hızıyla adamın çenesine indi ve adamın ayaklarını yerden kesti. Topu süren adamın çenesi kırılırken müthiş bir çatırtı duyuldu ve ağzından kan fışkırarak yere yığıldı. Gonzalez aldığı her solukla acı çekiyordu, ama takım arkadaşının becerikli hareketi ona yeni bir güç kazandırmıştı.

Gonzalez topu topuğunun altına alarak bir tekmeyle yerdeki arkadaşlarına aldırılmayarak iki rakibinin arasından gönderdi. Kulakları tırmalayan bir zafer çılgılığıyla topun ardından atılıp bir bowling topu gibi hızla iki rakibinin üstüne atıldı. Amacı ikisini de kenara yıkmaktı. Adamlardan biri kolunu uzatarak Gonzalez'i durdurdu ve eğer avuç içi etli gıdığı tarafından emilmeseydi boynunu kırabilirdi. Gonzalez topu hareket ettirmek için el kullanılamayacağını, ama onu savunmak için

kullanabileceklerini fark etti.

Katil boşta kalan topu almıştı, ama kısa sürede rakipleri topu tekrar kaptı ve Gonzalez'in yönüne doğru koşmaya başladı. Hovercraft kaptanının kendisini durdurmak için koştuğunu gördü ve daha yavaş olan Gonzalez'i geçmeye karar verdi. Gonzalez yine topa değil adama yoğunlaştı ve adamın hayalarına indirmeyi amaçlayarak tekmeyi savurdu.

Oyuncu yana kayarak döndü, böylece tekme deri desteklere geldi, sonra topu yine son bölgeye doğru sürmeye devam etti. Katil bir kenardan koştu, ayağını rastgele savurarak topu çaldı, sonra orta sahaya gönderdi. Birisi onu durduramadan elleriyle topu kaparak halkaya doğru fırlattı

Alış doğru olabilirdi, ama top elini terk etmeden hemen önce kürek kemiğine yediği darbe yüzünden hedefi şaşırdı. Top halkanın üst kısmına çarparak sahaya düştü.

Kalabalık karanlıkta onaylarcasına haykırdı.

Bu yeni bir oyundu. Üç-iki düzeninde. Gonzalez oflayıp pufluyordu, ama zaferi hissediyordu.

Rakipleri onlara baktı. Geniş, çıkık elmacık kemikli yüzleri granit heykeller kadar duygusuzdu. Gonzalez yoruluyordu ve bu hıza en çok birkaç dakika daha dayanabileceğini biliyordu.

“Halledin şunları!” diye kükredi.

Çaresizlikle bilenen iki adam doğruca rakiplerinin üstüne atılırken Gonzalez topun kontrolünü ele almak için ortaya doğru hücumla kalktı. Acele etmeyerek topu yükseğe kaldıracak bir vuruş için ayağını kaldırdı. Topla temas eden ayağındaki his tatmin edecek kadar sağlandı. Görünüşte kendisini durduracak hiçbir şey olmayan top yükseldi. Bu arada katilin durdurduğu adam saldırıdan kaçarak sıçrayan bir balet hareketiyle havada döndü ve kalçasındaki yastık topun yönünü saptırdı. Adamın takım arkadaşına gürültülü bir şekilde çarptı, adam yere düştü.

Gonzalez adamın ayağının takıldığını sandı, ama hareket bilinçliydi. Adam topu ayak bilekleriyle alarak bacaklarını destek olarak kullandı ve topu havaya fırlattı. Takım arkadaşı başıyla yönlendirdi ve top halkaya doğru uçtu. Bir an için topu halkadan geçirecek yeterli güç yokmuş gibi görünmüştü, ama nişan alma doğruydu ve top halkadan geçerek tekrar sahaya indi.

Oyun bitmişti.

Duvarların üstündeki seyircilerin vahşi çığlıkları duyuldu.

Sonra sessizlik oldu.

Gonzalez ve takım arkadaşları soluk soluğa duruyorlardı. Terden yapış yapış olan elbiseleri çimen ve toprak kaplıydı. Top ustaca bir kolaylıkla geçmişti halkadan. Kendileriyle oynandığını fark etti Gonzalez; rakipleri gerçekten tanrı gibi oynanışlardı ve kazanma şansları hiç yoktu.

Sahanın iç tarafındaki duvarların üstüne bir dizi resim yontulmuştu. Gonzalez sanat çalışmalarına hiç dikkat etmemişti daha önce, ama şimdi rakiplerinin gözlerini takip etti. Yontmalar kafatası şeklinde işaretlenmiş bir topun üzerinden yüzleri birbirine bakan bir dizi oyuncuyu gösteriyordu. Bir tanesinde kazanan kişi bir elinde bıçak diğerinde bir kafa tutuyordu. Başı kesilmiş kurban önünde diz çökmüş vaziyette duruyordu. Boynundan yılan biçiminde kan fişkırıyordu.

Kalabalık üstlerine geldi, Gonzalez'in ve takım arkadaşlarının diz çökmesini sağladı. Saçlarını kabaca yakalayarak boynunu açığa çıkardılar. Gonzalez kaderini biliyordu. Üç kılıca benzer bıçak

havada parladı ve üç kafa neredeyse aynı anda yere düştü. Kafalar kaderlerini belirleyen topa doğru yuvarlanıp dururken gözler çılgın gibi açılıp kapanıyordu.

Zavala bulunduğu yerden boğuk bir sesle fısıldadı. “Tanrım!” Gözlerine inanamıyordu. Oyunu endişelenmekten çok merakla seyretmişti, hatta zevk bile almıştı. Bu mesafeden bile sert bir oyun olduğum anlamıştı. Ama son dakikada kaybedenler için ne kadar ölümcül olduğunu da anlayabilmişti. Ağaçtan aşağı inerek çalıların arasından arabasına doğru koştu.

Piramidin içindeki oda çok büyüktü, taş duvarları içinde paha biçilmez yeşim maskelerin bulunduğu camdan yapıma gösteri muhafazalarıyla kaplıydı. Duvarda dev bir ekran vardı. Halcon, Gonzalez ve takım arkadaşlarının hayatlarının son kanlı dakikalarında nasıl oynadıklarını seyretti, sonra deri sandalyede oturmuş puro içen yüzü yaralı adama döndü.

“Kaydın hemen yeniden oynatılmasını ister misin. Guzman?”

“Sizce bir sakıncası yoksa daha sonra spor özel bölümünde izlerim, efendim,” diye cevap verdi yaralı yüzlü adam.

Halcon gizli bir alıcıya işaret etti ve ekran karardı.

Top oyununa olan ilgini kaybettiğini söyleme bana.”

“Henüz kriket maçı için hazır değilim, efendim.” diye cevap verdi Guzman. Brendi kadehinden bir yudum aldı. “Ama oyunlar çok kısa ve beceriyle zarafetten yoksunlar.”

Halcon kaliteli deriyle kaplı puro kutusundan bir puro alıp yaktı. Duman bulutu arasından düşünceli bir şekilde Guzman'ı süzdü. Cevabın açıklığına hiç şaşırılmamıştı. Guzman'ı doğduğu günden beri tanıyordu. Halcon'un babası güvendiği sadık destekçisini oğlunun resmi koruması olarak atamıştı. Adamda hiç hile yoktu, bu yüzden Halcon gibi Makyavelist bir düzenbaz için o kadar ilginçti. Ekranı baktı. “Haklısın dedi tiksintiyle. “Böylesi bir kavga oyunun, takipçilerime kültürel geçmişleriyle gurur duymalarını sağlarken korku ve itaati öğretmek olan amaçlarını küçültüyor.”

Eli telefonun durduğu konsola gitti. “Kazanan takımın ödülleri almak için görebileceğim bir yerde sıralanmalarını sağlayın,” diye emretti sert bir sesle. Sonra içinde birkaç tüfek ve tabancanın bulunduğu cam dolaba gitti. Teleskopik merceği olan bir tüfek seçti. “Gel, Guzman.”

Halcon bir kapıdan geçerek komplekse yukardan bakan karanlık bir balkona çıktı. Kazanan futbol oyuncularını parlak yeşil sahada dizilmişlerdi. Halcon tüfeği omzuna dayadı ve teleskopik mercekten baktı. Halcon sürgüyü yavaşça çekerken tüfek üç kez ateş açtı. Ateş sesleri kesildiğinde üç adam yerde yatıyordu.

“Görevlerin için Avusturya tüfeğini tercih ettiğini biliyorum,” dedi Halcon marifetini tatminle seyredirken. “Ama bu İngiliz L42A1 'le şansım hep yaver gidiyor benim.”

Guzman sahaya bakıp alaycı bir şekilde güldü. “Sanırım az önce kontratlarınızı iptal ettiniz.”

Halcon güldü. İçeri girdiler. Tüfeği dikkatle yerine koydu ve yaralı yüzlü adama döndü.

“Özür dilerim. Guzman. Dünyanın en güzel okyanus gemisini tek başına batırmayı başaran bir adamın kan sporlarından aldığı zevki kaybettiğini söylememeliydim. Planlarım hakkında seni bu kadar uzun hır süre karanlıkta tuttuğum için de özür dilerim. Bu gece evime yalnızca bu kötü performansını seyretmen için çağırmadım seni. Gelecekle ilgili büyük hayalimi duyan ilk kişi sen olacaksın.”

“Şeref duyuyum, Don Halcon,” dedi Guzman başını hafifçe öne eğerek.

Halcon brendi kadehini içine girilebilen büyük şöinenin üzerindeki yıldızlı çerçeveli portreye kaldırdı. “En büyük hayalimi atalarımın seçkin örneğine. Kardeşliğin kurucusuna adıyorum.”

Tablo El Greco tarzında yapılmıştı, fakat resmi yapılan kişinin uzun yüzü ve sivri uçlu kulakları abartılmamıştı. Koyu kahverengi keşiş kıyafeti içindeki asık suratlı adamın soluk renkli ve kırmızı dudaklarıyla çarpıcı bir zıtlık içinde bulunan neredeyse yarı şeffaf bir cildi vardı. Elmas sertliğinde soluk gri gözleri alevleri yansıtmış gibi parlıyordu. Arka plan gölgeler içindeydi, yalnız bir köşede, mücadele eden bir figürün kazıkta yandığı yerde bir parlılık vardı. Guzman, Hernando Perez'in tablosunu ilk kez Kardeşliğe genç bir üye olarak yeni kabul edildiğinde görmüştü. Halcon'un babası ironik bir gülümsemeyle Perez'in tabloyu yapan ressamı sapkın ilan ederek öldürdüğünü, çünkü kendi tablosunun onun son eseri olmasını istediğini söylemişti.

Guzman düzenin ilk ve tek Latin olmayan üyesiydi. İspanya'da görevli bir Alman Stuka pilotunun ve Halcon'un evinde çalışan Hollandalı bir hemşirenin gayri meşru çocuğuydu. Pilot savaşta ölmüştü ve hemşire intihar emişti. Yaşlı efendi çocuğu evde büyütmiş ve yetişmesini sağlamıştı. Bunun nedeni yardımsever oluşu değildi. Sorgusuzca sadık olan bir liderin yalnızca çıkarıyla bağlı birinden daha değerli olduğunu biliyordu. Ona yeni bir ad verdi ve Guzman'ı birkaç yabancı dil öğrendiği en iyi okullara, askeri sanatlar ve silah kullanımı konusunda kendisini eğiten özel öğretmenlere gönderdi. Guzman ilk cinayetini yüzünde o korkunç yarayı açan bir kılıç düellosu sırasında yapmıştı. Yaşlı efendinin hayali gerçekleşmişti. Guzman cinayete yönelik doğal becerileri olan sadık bir yardımcı olarak yetişmişti ve yarası da bir ikramiye gibiydi.

“Babanızın Perez'in temelde basit bir adam olduğunu söylediğini hatırlıyorum,” dedi Guzman.

“Fanatik bir nihilistti o. Gerçeğin Kutsal Kılıcı Kardeşliğini kurdu, çünkü Torquemada'nin sapıklar konusunda çok yumuşak olduğunu düşünüyordu. Allahtan,” dedi gülümseyerek. “Rahiplik yemini kadın müritlerle eğlenmesini engellemedi. Aksi takdirde Halcon ailesi burada olmazdı. Aynı şekilde dinsel hevesi, suçladığı kişilerin mallarını çalmasına da engel olmadı. İnançları Kardeşliğin birincil talimatıyla sonuçlandı.”

Guzman talimatı bir kayıt makinesi gibi tekrarlardı. “Kardeşliğin birinci görevi, Eski ve Yeni Dünya arasında Kolomb'dan önceki bağlantıya dair bütün kanıtları yok etmektir.”

“Bu hâlâ görevimiz, ama bazı değişiklikler yapmak üzereyim.”

“Değişiklikler mi, efendim?” Talimat Kardeşlikte kutsal bir emirdi.

“Şaşırma. Kardeşlik daha önce de yön değiştirdi. İspanya tacını korumak için dini bir gruptan terörist organizasyona doğru değiştik. İşimizi iyi yaptık. Kardeşlik kilise dogmasını ve böylece kraliyet kararlarının şaşmazlığını sorgulayan Kolomb öncesi bağlantı iddialarını yok etti. Kolomb'un Yeni Dünya'ya giden ilk Avrupalı olduğu inancını savunarak diğer ülkelerin zenginliğimizi talep etmelerini önledik. Bu yüzden onun işlerinden kuşkulanan büyük suçtur. Gençken babama, 'Bu hâlâ neden bu kadar önemli? Kral Ferdinand ve Kraliçe Isabella öldü. İspanya artık büyük bir güç değil,' diye sorduğumu hatırlıyorum.”

“Önemli olan fikrin kendisi değil,” dedi Guzman. “Fikrin saflığıdır.”

“Babam sana iyi öğretmiş. Aynı şeyi benim kafama da soktu. Ancak ilk görevimizi sürdürmek için ettiğimiz kutsal yemine itaat ederek kutsal bir davada birleşmiş seçkin bir rahiplik olarak kalabiliriz.

Kardeşliğin altında Kolomb azizliğe yaklaştı. Bugün bile ortaçağ kardeşleniniz tarafından konmuş olan varsayımdan sapan modern araştırmacılar kariyerlerini riske atmaktadırlar. Dünya Generalissimo Franco'nun ölüm yatağında bile nasıl iktidarda kalabildiğini merak ediyor. Kardeşlik sayesinde kazandığı ittifaktır bunun nedeni. Kardeşliğimize yönelik en büyük tehdidin önüne geçildi, senin sayende.”

“Babanız gemideki nesnenin Kardeşliği tahrip edebileceğini söyledi. Ama aynı zamanda takipçilerine Los Hermanos'un varoluş nedenini korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu göstermek istiyordu.”

“Evet. bu olayı Cortez'in gemilerini yakmasına benzetiyordu, böylece takipçilerinin yanında kalmaktan başka şansları kalmamıştı.”

“Babanız akıllı bir adamdı.”

“Akıllı, evet, ama geçmiş saplantısı Kardeşliğin yok olmasına neden olabilirdi. Ben kontrolü ele aldığım da İspanyol Mafyası haline gelmek üzereydik. Eğer Kardeşlik bir beş yüzyıl daha devam edecekse Cortez gibi yapmalıyız, yani gemileri yakmalıyız. Artık var olmayan İspanyol egemenliğini korumak için değil, yeni bir imparatorluğun temellerini atmak için çalışıyoruz. İlham kaynağımız yeni bir çağ başlatmak için farklı biçimlerde geri dönen Quetzalcoatl, yani Maya'nın tüylü yılanı olacak. Quetzalcoatl bu kez atmaca olarak yeniden doğacak.”

“Anlamıyorum.”

“Kolomb öncesi bağlantıyı gizlemeye devam etmemizi edeni İspanyolların kendi miraslarıyla daha fazla gurur duymalarını sağlamaktır. Eğer Mezoamerika'nın bütün büyük kültürlerinin Avrupa, Çin veya Japonya'dan geldiği iddiaları medyaya yansırsa bu bizim insanımızın başarısını büyük ölçüde azaltır ve onları tarihin kara sularına geri gönderir. Bir başka şehvet düşkünü atam sayesinde damarlarımda Maya kanı taşıyorum. Yalnızca bir İspanyol değil, aynı zamanda bir İndio'yum. İki büyük medeniyetin mirasını taşıyorum. İnsanımın görkemli kültürünün yabancı medeniyetler tarafından denizden getirildiğini ileri sürmek iğrenç bir şeydir. Ölmeklerin, Mayaların, İnkaların mimari harikaları, dâhiyane astronomi bilimi ve güzel sanatları ancak Asyalı, Avrupalı istilacılardan öğrenip etkilendikten sonra yaratan vahiler olduklarının ima edilmesine dayanmak mümkün değildir. Latin Amerika'nın çocukları ve onların çocukları atalarının ihtişamlı, büyük işleri tamamen kendi yaratıcılıklarda gerçekleştirdiklerine inanmalıydılar. Bu çok önemli, böylece eski görkemimizi yeniden canlandırabiliriz ve yirminci yüzyılın önde gelen medeniyeti olarak yerimizi alabiliriz.”

“Bunu yapmak olanaksız.”

“Beni dinle,” dedi Halcon. “Senin düşünebildiğinden daha kısa bir süre içinde Birleşik Devletler'in güneyi ayrılacak ve Latin Amerika devleti olacak.”

“Size saygım sonsuz, ama Don Halcon, birisi en son ayrılmayı teklif ettiğinde Amerika sivil savaşa girdi.”

“Durum tamamen farklı,” dedi Halcon ifadesiz bir sesle. “Benim teklif ettiğim şey yaşasam da ölsem de gerçekleşecek. Elli yıl içinde Latin olmayanlar Birleşik Devletler'de azınlık olarak kalacak. New Mexico gibi sınır eyaletlerinde durum şimdiden böyle. Ben yalnızca hızla gelişen İspanyol bağımsızlık hareketini yöneterek bu süreci hızlandırmayı öneriyorum, senin yardımınla tabii.”

“Her zamanki gibi elimden geleni yapacağım, Don Halcon.”

“Sandığın kadar katı olmayabilirim.” Halcon antik dünyayı eksenini etrafında çevirdi. “Dünyanın ne kadar farklı bir hal aldığı görüyor musun? SSCB. Doğu Almanya. Yok oldu.” Dönmesini durdurmak için parmağını dünyaya bastırdı. “Belçika'nın bir gün Flanders ve Wallonia'ya bölüneceğini Halcon değil coğrafyacılara söylüyor. Avustralya dört farklı ülke haline gelecek. Çin, Hong Kong gibi özerk bölgelere ayrılacak. İtalya zengin kuzey ve yoksul güney olarak ayrılacak. En önemlisi bilim adamlarının Kuzey Amerika hakkında söyledikleri.”

Guzman'ı maun kaplama masanın yanına götürdü. Masanın üstünde büyük bir harita seriliydi. Parmağıyla Birleşik Devletler'in güneybatı bölümünü kaplayan sözcüğün üstüne vurdu.

“Angelica?” diye okudu Guzman.

“Sınırların karışımı kaçınılmaz, hükümetler bile Kuzey Amerika'nın değişmesi gerektiğini biliyorlar. Biz konuşurken planlar çiziliyor. Kanada Quebec'i kaybettiği zaman denize kapalı gemicilik Birleşik Devletler'e katılacak. Alaska British Columbia'yla birleşecek ve kuzeybatı eyaletleri Pasifica, yani ortak ilgileri Pasifik kıyılarında yatan bir varlık meydana getirecek. Meksika'nın kuzey eyaletleri Güneybatı Birleşik Devletler eyaletleriyle birleşecek.” Elini haritanın üstünde gezdirdi. “Kızılderili ve İspanyol mirasını bir zamanlar Meksika'nın sahip olduğu bölgeyi silip süpürecek bir tarzda birleştireceğim.”

“Süper gücün silahlı gücüne nasıl karşı koyacaksınız?”

“Cortez ve bir avuç takipçisinin milyonluk Aztek imparatorluğunu yendiği şekilde müttefikler yaratarak, bir grubu diğerine kırdırarak. Askeri karşılaşmanın sınırları zaten çizildi. Sınır kasabaları kanla kaplanacak. Kimseye ayrıcalık yapılmayacak. Vahşet ne denli büyükse tepki öylesine güçlü olur, o kadar hızlı yayılır. Şiddet başladığında Birleşik Devletler sona erdirmem için bana yalvaracak. Lider olarak yerimi alacağım ve eski değerlerle eski yolları aşılacağız.” Güldü. “Bir gün bu top oyunu boğa güreşi ve NFL kadar popüler olacak. Chiapas'da başlattığımız kanlı isyan bunun yapılabileceğini gösterdi.”

Guzman gülümsedi. “Bu bir benzin bidonuna kibrit atmak kadar kolaydı.”

“Kesinlikle. Hükümet Kızılderilileri katlederek tepki verdi. Maya Zapatista asileri hükümetten zorla ayrıcalık elde etmek için atalarıyla aynı vahşeti kullandılar. Birleşik Devletler'de Kaliforniyalılar bizim cesaret verdiğimiz göçmenlerin yasadışı geçişine karşı kendilerini silahlandırıyorlar.”

“Çiftlik sahipleri, uyuşturucu operasyonlarını sınırda bizim denetlediğimiz uyuşturucu lordlarına karşı savaşmak için daha büyük bir askeri rol istiyorlar,” dedi Guzman.

“Hepsi plana uygun. Birleşik Devletler'in sabrı taşacak. Şiddet milyonlarca İspanyol ve Latini Güneydoğu'da birleştirecek. Bu yüzden görkemli geçmişimizin yeniden yazılmasına katlanamayız. Bölgede oy ve politik nüfuz satın almak için bir servet harcadır.. Halcon Industries bir sınıra kadar esnedi. Bu Chichen Itza'yı yeni ülkenin başkenti olarak inşa ettim. Ama kartelimizin sonsuz kaynakları bile kendisini, gelecekteki eğilimi göremeyen Birleşik Devletler'e karşı savunacak bir orduyu donatamaz. Bu yüzden planımızı sürdürmemizi sağlayacak büyük zenginlikler bulmamız bizim için çok önemli. Bir hazine olmazsa plan başarılı olamaz.”

“Bulmacanın bütün parçalarını birleştirmeye yaklaştık. Ajanlarımız İspanya ve diğer ülkelerdeki çok sayıda kaynaktan belgeler ele geçirdi.”

“Herhangi bir itiraz oldu mu?”

“Henüz değil. International Herald-Tribune müzayedelerde ve müzelerde açıklanamaz hırsızlıklarla Kolomb hatıralarının çalındığını yayınladı, ama kimse henüz parçaları bir araya getirmedi.”

“Şu ana dek,” dedi Halcon sinsi bir gülümsemeye.

Guzman tek kaşını kaldırdı.

“Uzmanlarımız eski belgeleri analiz ettiler,” diye devam etti Halcon. “Bizi bunca zamandır şaşırtan sırrı açacak olan anahtarı buldular.”

“Tebrikler, Don Halcon. Çok sevindim.”

“Ayrıntıları duyduğun zaman sevinmeyeceksin. Aradığımız anahtarları okyanusun dibindeki Andrea Doria'nın ambarında yatıyor.”

Guzman şaşırdı. “Sanat eseri mi? Nasıl olabilir? Babanız benden gemiyi batırmamı istemişti.”

“Dediğim gibi babam hatasız değildi. Sanat eserinin bizi tahrip edebileceğini düşünmüştü.”

“Bir hata olmasın.”

“Belgeleri tekrar tekrar kontrol ettirdim. Kendim okudum. Hayır, dostum, korkarım hiç kuşku yok. Bir zamanlar babamın Kardeşliği yok ötmesinden korktuğu sanat eseri büyük zafere giden yolu gösterecek. Hemen bir kurtarma projesi başlatmanı istiyorum. Halcon Industries'in bütün kaynakları emrinde olacak. Bu olabildiğince çabuk bir şekilde yapılmalı.”

“Burada işimiz biter bitmez başlayacağım efendim.”

“Harika. Bu arada planlarımızı bozacak herhangi bir arkeolojik gezi var mı?”

“Dünya çapındaki aktivitelerde bir hareketsizlik var. Arizona'daki Kısa süreli NUMA projesi dışında tabii ki.”

“O enfeksiyonu bu kadar çabuk hallettiğin için teşekkür ederim. NUMA ne büyüklükte bir tehdit?”

“Onları küçümsemezdim. Fas'ta ne olduğunu gördünüz.”

“Katılıyorum. Sanırım NUMA'yla ilgili bütün işler senin kontrolünde olursa iyi olur. Gerekli her türlü gücü kullan.”

Guzman'ın cep telefonu çaldı. Özür dileyerek telefonu açtı.

“Evet. Hemen. Don Haicon'un kapalı devresine aktar.” Bir dakika sonra televizyon ekranı canlandı ve siyah, soluk yeşil renkli ormanlık alan görüldü.

“Bu nedir?” diye parladı Halcon hemen.

“Kompleksin kuzey bölümündeki kamerayla çekilen görüntü.”

Ormanda koşan adamın yüzü büyüyerek ekranı kapladı.

Guzman bir küfür etti.

“Onu tadıyor musun?” diye sordu Halcon.

“Evet. Adı Zavala ve Arizona projesinde NUMA ekibiyle birlikteydi.”

“NUMA'nın dişsiz köpek olduğu konusunda haklısın.” Halcon düşünceli bir şekilde ekrana baktı. “Bir başka adam daha olduğunu söylemiştin, ekibin lideri.”

“Kurt Austin. Projeyi o yönetiyordu.”

“Başlangıcı onlar alabilirler. Onu ve adamlarını öldürt. Eğer gerekirse kurtarma projesini beklemeye alabilirsin.”

“Nasıl isterseniz, Don Halcon.”

Halcon, Guzman'ı gönderip haritaya geri döndü.

Guzman, Halcon konusunda yanılmıyordu. Onu çocukluğundan beri tanıyordu, bir koruyucu melek gibi üzerine titremişti onun. Haicon'un megalomanyak planının, halkım dediği kişilere kaybettikleri sosyal mevkiyi yeniden kazandırmaktan çok bencilce bir güç ve zenginlik takibiyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Kızılderili kanını kendi amaçları uğruna kullanıyordu ve onları fetihçi atalarının yaptığı gibi köle olarak kullanacaktı. Önerdiği şey iç savaş, kan dökülmesi ve muhtemelen binlerce insanın ölümü anlamına geliyordu.

Guzman bütün bunları biliyordu ve aldırılmıyordu. Yaşlı efendi küçük sarışın çocuğu kanatları altına aldığında hiç azalmayan bir sadakat gösterecek olan bir varlık yaratmıştı. Üst düzey NUMA görevlilerini öldürmek bir hata olabilir, diye düşünüyordu Guzman odadan çıkarken. Ama son yıllarda yaptığı işten sıkılmıştı ve oyun daha önemli hale gelmişti. NUMA adamları değerli rakipler olabilirdi. Zihni saldırı planı üzerinde çalışmaya başladı.

Yucatan, Meksika

Kısım 34

Yucatan hamaktan Paul Trout kadar uzun bir adam için yapılmamıştı. El örgüsü salıncak minicik Mayalıların boyuna göreydi. Trout sivrisineklerle savaşmadığı zamanlarda Kızılderili kulübesinin toprak döşemesine doğru sarkan kolları ve bacakları için yer bulmaya çalışıyordu. Şafağın ilk ışıkları büyük bir rahatlama getirmişti. Ağdan yapılma yataktan kalktı, kıyafetindeki kırıışıklıkları mümkün olduğunca düzeltti. Sabah sakalı konusunda bir şey yapamayacağına karar vererek başka bir hamakta horlamakta olan Morales'e gülümseyerek baktıktan sonra puslu havaya çıktı. Mısır tarlasından geçip ormanın kenarında büyük ölü bir yusufçuk böceği gibi yan yatmış olan helikopterin yanına gitti.

Helikopter motoruna güç vermek için yakıt buharını kullanırken pilot tarlaya inmeye çalışmıştı. Hava taşıtı yukardan aldatici biçimde yumuşak görünen yeşilliğin içine dalmıştı. Gövde kırılan dalların korkunç gürültüsü ve ezilen metalin gıcirtısıyla ağaçların tepelerine çarpmıştı.

Trout'un soluğu kesilmişti. Pilot başını çarpmış ve bayılmıştı. Morales sersemlemişti. Sarsıntıyla uyanan Ruiz sakallı çenesi sarkmış bir biçimde şaşkınlık içinde oturuyordu. Morales ve Trout pilotu dışarı çıkardılar, adam temiz havayla kendine geldi. Herkesin dizlerinde ve dirseklerinde morluklar vardı, ama ciddi bir yaralanma yoktu. Trout, Ruiz'in hayatta kaldığına sevinmişti; Gamay'ı bulmada değerli bir bilgi kaynağı olabilirdi.

Ellerini kalçalarına koyarak zararı inceledi. Şaşkınlıkla başını salladı Ağaçlar helikopterin hızını kesmişti. Kızaklar çökmüş, baş ve kuyruk pervaneleri tarihe karışmıştı, ama gövde mucizevi bir şekilde bütün olarak kalmıştı. Trout gövdeye yavaşça vurdu. İçerde bir kıpırtı oldu. Geceyi helikopterde geçirmeyi tercih eden pilot emekleyerek dışarı çıktı, gerinerek esnedi. Ses artık bir işe yaramayan kızaklara kelepçelenmiş olan Ruiz'i uyandırmıştı. Trout'u gördüğünde uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Sivrisinekler onu rahatsız etmişe benzemiyordu. Bir domuz gibi kokmanın avantajı, diye düşündü Trout. Helikopterin etrafında dolaşarak tek parça halinde yere inmiş olmalarının bir mucize olduğunu düşündü bir kez daha. Yakıt tankındaki dahil helikoptere isabet etmiş olan yedi kurşun saymıştı.

JetRanger yere çarptıktan birkaç dakika sonra mısır tarlasından birisi onlara doğru yaklaşmıştı. Yakınlarda yaşayan Kızılderili bir çiftçi kazayı görmüştü. Hasır şapkalı çiftçi onlara dostça gülümsemişti. Sanki yabancı adamlar gökyüzünden her gün düşüyorlarmış gibi hiç şaşırma benzemiyordu. Pilot hızlı bir hasar tespiti yapmış ve telsizin işe yaramadığını görmüştü. Çiftçiyi kulübesine kadar takip etmişlerdi. Orada çiftçinin karısı yiyecek bir şeylerle su vermiş, çocukları uzaktan onları seyretmişti.

Morales çiftçiyi uzun uzun sorgulamış, sonra Trout'a dönmüştü.

“Burada telefonu olan bir köy ya da kasaba olup olmadığını sordum. Köyün yakınında yaşayan rahibin bir telsizi olduğunu söyledi. Oraya gidip bizi anlatacak ve yardım isteyecek.”

“Köy ne kadar uzakmış?”

Morales başını salladı. “Çok uzak. Geceyi orada geçirip yarın geri dönecek.”

Gamay'ı düşünen Trout bu gecikmeden hoşlanmadı, ama yapabileceği bir şey yoktu. Çiftçinin karısı

bir torbaya yiyecek doldurdu. Kocasını ağılamaklı merkebine bindi. Ailesine el sallayarak büyük maceraya doğru yola çıktı. Trout merkebin patikada zorlukla yürümesini izleyerek hayvanın bu yolculuğa dayanması için dua etti. Karısı evi kullanabileceklerini, kendisinin akrabalarının evinde kalacağını söyledi. Trout ve pilot, Morales'in uyanıp uyanmadığını görmek için kulübeye gittiğinde kadın geri dönmüştü. Herkes için tortilla ve fasulye hazırladı.

Kahvaltıdan sonra Trout, Ruiz'e de biraz tortilla götürdü. Morales chiclero'nun kelepçelerini çözdü, ama bacakları bağlı kaldı. Ruiz tortillasını gürültülü bir biçimde midesine indirdikten sonra Morales ona sigara verdi. Adam müteşekkir bir şekilde tütürdü sigarasını. Kaza yüzündeki alaycı sırıtışı yok etmişti ve Morales birkaç soru sorduğunda hemen işbirliğine girdi.

“Çapulcu grubuyla birlikte çalışmaya altı ay önce başlamış,” diye tercüme etti Morales. “Daha önce chicle topladığını söylüyor, ama ben ona inanmıyorum.” Adamı bu kez daha büyük bir güçle yeniden sorguladıktan sonra, 'Si,' dedi gülerek. “Düşündüğüm gibi. Hırsızmış. Merida'ya gelen turistleri soyarmış. Bir arkadaşı eski eser kaçıracak daha çok para kazanabileceğini söylemiş. İş daha zormuş, ama karşılığı daha iyiymiş ve risk daha azmış.”

“Kimin için çalıştığını sor ona,” dedi Trout.

Bu soru sorulunca Ruiz omuz silkti. Morales tercüme etti. “Daha önce harabeleri koruyan bir polis memuru için çalıştığını söylüyor. Küçük bir çete varmış, belki on iki kişilik. Bir yer bulup hendekler kazıyorlarmış. Yeşim taşı ve üzerinde siyah çizgiler olan çömleklerin en iyileri olduğunu söylüyor. Bir çömlek için iki yüzle beş yüz dolar arasında alıyorlarmış. Patronu kendisi için kesinti yapıp nakliye ayarlıyormuş.”

“Nereye nakliye?” diye sordu Trout.

“Emin değil,” dedi Morales. “Patronunun Guatemala sınırının hemen üstündeki Petan dışında çalışan insanlarla bağlantılı olduğunu düşünüyor.”

“Eski eserleri oraya nasıl götürüyormuş?”

“Malları teknelerle nehirden taşıyıp kamyonların beklediği yere götürüyorlarmış. Sonra belki Carmelite'ya ya da muhtemelen sınırı geçip Belize'ye gidiyorlar. Sonra ne olduğunu duymuştum. Eski eserler uçaklara ya da gemilere yüklenip Belçika'ya, Birleşik Devletler'e gidiyor. İnsanlar orada büyük paralar ödüyor bunlar için. Neredeyse acıyarak Ruiz'e baktı. “Bu dişsiz aptal insanların yüz binlerce dolar kazandığını ve bütün riske kendisinin girdiğini bilse.” Güldü. Ruiz bir espi yapıldığını ve kaynağının da kendisi olduğunu bilmesine rağmen sınırlı İngilizcesiyle söylenenleri anlamayarak dişsiz bir şekilde sırıttı.

Trout bilgiyi zihninde evirip çevirdi. Gamay ve Chi bir kaçakçılık operasyonuna rastlamış olmalıydı. Kaçakçılarla aynı rotayı kullanarak nehirden kaçmışlardı ve helikopter onları bulduğu sırada uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Kamyon yükleme noktasının kayalardan ne kadar uzakta olduğunu sormasını istedi Morales'ten.

“Nehirde birkaç gece geçirmek gerektiğini söylüyor. Mesafeyi mil olarak bilmiyor. Nehrin bazı noktalarının kurduğunu ve yağmurlu mevsimlerden sonra oralardan geçtiklerini söylüyor.”

Trout'un ricasıyla pilot helikopterden bir harita buldu. Ruiz'in verdiği bilgiyi doğrularcasına bir nehir çizilmemişti haritaya. Gamay'ın takip edeceği rotanın izini sürmenin hiçbir yolu yoktu.

Sorgulama bir kargaşayla sona erdi. On yaşlarında bir oğlan çocuğu avazı çıktığı kadar haykırarak

mısır tarlasından onlara doğru koşuyordu. Helikoptere gelip soluk soluğa babasının eve döndüğünü söyledi. Ruiz'i tekrar bağlayarak kulübeye geri döndü.

Çiftçi eve daha önce dönebileceğini, ama fırsat bulmuşken köyün yakınında oturan kardeşine uğradığını söyledi. Ah, evet, dedi ailesini uzun uzadıya tarif ettikten sonra. Rahiple konuşmuştu, ama artık telsizi yoktu adamın. Trout bütün umutlarını yitirmişken rahibin acil, özellikle de tıbbi durumlar için bulundurduğu cep telefonunu kullandığını söyledi. Rahip yardım istemiş ve çiftçiden bu mesajı kendilerine iletmesini istemişti. “Helikopterdeki adamlara söyle, birisi onları bulmak için gelecek.”

Kurtarma yakınlaştıkça Trout'un sabırsızlığı artıyordu. Mısır tarlasının kenarında yürüyor, sık sık bulutsuz mavi gökyüzüne bakıyordu. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra belli belirsiz bir ses duydu. İyice kulak verip dinledi. Ses gitgide daha gürültülü hale geldi ve sonunda havadaki titreşimi hissetti.

Yeşilimsi kahverengiye boyanmış olan bir Huey arkasında bir başka helikopterle ağaçların üstünde belirdi. Trout kollarını salladı. Helikopterler havada bir daire çizip mısır tarlasının kenarına indiler. Pervaneler durmadan kapılar açıldı ve kamuflaj elbiseleri giymiş adamlar helikopterlerden indiler. Morales, pilot, çiftçi ve ailesi yeni gelenleri selamlamak için gittiler. Öndeki helikopterdeki yüzbaşı ve ikincideki doktor dahil olmak üzere altı kişiydiler. Doktor herkesi muayene edip yüzeysel yaralar dışında ciddi bir şey olmadığı raporunu verdi.

Trout ve Morales düşen helikopterin yanına gitti, ama Ruiz gitmişti. Chiclero alelacele bağlanan iplerinden kurtulmuştu. Ortalığı şöyle bir kolaçan ettikten sonra onu aramanın zaman kaybı olduğuna karar verdiler. Trout, Ruiz'in daha fazla bilgi verip vermeyeceğini görmek istiyordu. ama chiclero'nun anlattıklarına bakılırsa o kaçakçılık toteminin en altında yer alıyordu. Kaçışına iyimser olarak bakılacak olursa belki Ruiz'i bir jaguar yerdı. Ama jaguara da acırdı. Çiftçiye ve ailesine misafirperverlikleri için teşekkür edip Huey'lere bindiler. Birkaç dakika içinde ağaçların tepesinden birkaç yüz metre yukarda uçmaya başladılar.

Bir saatten kısa zamanda askeri bir üsse indiler. Yüzbaşı üssün bir yıl önceki kızılderili ayaklanması sırasında Chiapas'da kurulduğunu söyledi. Bir şeyler yiyip duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek isteyip istemediklerini sordu. Duş bekleyebilirdi. Trout'un başka öncelikleri vardı. Telefonu kullanmayı istedi.

Telefon çaldığında Austin NUMA merkezindeki ofisinde Zavala'nın Halcon'un garajında çektiği fotoğrafları inceliyordu. Zavala az önce Halcon kompleksi ziyaretini ve kanlı futbol oyununu anlatmıştı. Austin de Angelo Donatelli'yle görüşmesi hakkında bilgi veriyordu. Trout'un sesini duyduğunda yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Paul sesini duymak çok güzel. Joe ve ben birkaç dakika önce senden söz ediyorduk. Gamay'ı buldun mu?”

“Hem evet. hem hayır.” Trout, Austin'e nehirdeki takipten ve helikopter kazasından söz etti.

“Ne yapmak istiyorsun, Paul?” diye sessizce sordu Austin.

Trout'un tarafından derin bir iç çekiş duyuldu. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem Kurt. ama geri dönemem. Gamay'ı bulana dek bunu yapamam.”

Austin bir karar vermişti bile. “Sen gelmek zorunda değilsin. Biz sana geleceğiz.”

“Ya üzerinde çalışmakta olduğumuz iş? Arkeoloji şeyi?”

“Biz yokken Gunn ve Yaeger bir operasyon planı hazırlayabilirler. Biz oraya varana kadar sen bekle.”

“Ya amiral?”

“Endişelenme. Sandecker'i ben hallederim.”

“Bunun için sana müteşekkirim. Kurt. Sandığından da fazla.” Bu ifade Trout'un Yankee muhafazakârlığının izin verdiği son noktaydı.

Austin, Sandecker'i arayıp hikâyeyi anlattı.

Sandecker bir kez başladıktan sonra bir projeyi devam ettirmekle ünlüydü, ama elemanlarına olan bağlılığı da aynı derecede efsaneviydi. “Bu Özel Görevler Ekibi'ni bir araya getirmek yıllarımı aldı. Anahtar pozisyonundaki üyelerinden birinin bir grup lanet olası Meksikalı haydut tarafından kaçırılmasına izin vermem. Gidip onu getirin! NUMA'nın verebileceği her tür kaynağı kullanabilirsiniz.”

Austin'in beklediği tepki de buydu, ama ne yapacağı önceden kestirilemeyen amirali hiçbir zaman bilemezsiniz. “Teşekkür ederim, efendim. Meksika'ya gidiş için hızlı bir araç bakacağım hemen.”

“Ne zaman gitmek istiyorsunuz?”

“Özel bir takım paketi hazırlamak istiyorum. İki saat içinde diyebilirim.”

“Sen ve Zavala dış fırçalarınızla birlikte Andrews Hava Üssü'nde olun. Bir jet sizi bekliyor olacak.”

Austin telefonu kapattı. “Gamay'ın başı dertte ve Paul'un yardımımıza ihtiyacı var.” Ayrıntıları açıkladı. “Sandecker kabul etti. İki saat içinde Andrews'dan yola çıkacağız. Bunu halledebilir misin?”

Zavala ayağa kalkmış kapıya yönelmişti bile. “Yola çıktım.”

Bir dakika sonra Austin yine telefondaydı. Yaptığı birkaç dakikalık acele konuşmadan sonra ofisinden çıkıp kayıkhaneye yöneldi. Çantasına bazı araç gereçlerle kıyafetler doldurup havaalanına doğru yola çıktı. Sandecker sözünde durmuştu. NUMA'nın turkuvaz renginde Cessna Citation X jeti asfaltın üstünde motorlarını ısıtıyordu. Askeri kamyonet yaklaştığı sırada Austin ve Zavala çantalarını yardımcı pilota doğru atıyorlardı. Kamyonetten aşağı atlayan iki iriyarı Özel Güç elemanı bir forkliftin taşıttan büyük kutuyu uçağın kargo bölümüne yükleyişini denetlediler.

Zavala tek kaşını kaldırdı. “Yolculuk için bira getirmeniz iyi olmuş.”

“Basit Austin Kurtarma Takımı'nın işe yarayabileceğini düşündüm.” Austin adamlardan birinin elindeki alındıyı imzaladı. Dakikalar sonra o ve Zavala on iki kişilik kabinde yerlerine oturmuş kemerlerini bağlıyorlardı.

Hoparlörde pilotun sesi duyuldu.

“Kalkışa hazırız. Mach ,88'lik seyir hızıyla uçacağız, bu da demektir ki. Yucatan'a iki saatten kısa bir süre sonra inebiliriz. Arkanıza yaslanıp yolculuğun tadını çıkarın. İçki kabininde skoç ve soda. buzlukta da buz küpleri bulabilirsiniz.”

Birkaç dakika sonra uçak havalanmış dört bin fitlik yüksekliğine tırmanıyordu. Hız sabitlenir sabitlenmez Zavala yerinden kalkmıştı. “Bu Concorde dışında en hızlı ticari jet,” dedi güneşin altında her türlü araçla uçmuş olan Zavala. “Kokpitteki çocuklarla laflayacağım biraz.”

Austin keyfine bakmasını söyledi. O da biraz düşünme fırsatı bulabilirdi. Koltuğunu indirdi,

gözlerini kapattı ve Trout'un telefon konuşmaları sırasında anlattığı olayları hayal etmeye çalıştı. Zavala geri dönüp pilotun yere inmek üzere olduklarını söylediğini haber verdiği sırada Austin bir köprü mühendisinin metal destekleri havaya doğru uzatması gibi zihinsel bir çerçeve dikiyordu kafasında.

Citation durduğu sırada Trout onları bekliyordu. Duş alıp tıraş olmuş ve elbiseleri temizlenirken bir kamuflaj elbisesi ödünç almıştı. Üniforma daha ufak yapılı bir Meksika askeri için yapılmıştı. Trout'un uzun kollarıyla bacakları ona örümcek görünümünü veriyordu.

“Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler çocuklar,” dedi ellerini sıkarken.

“Seni bu üniforma içinde görme fırsatını hiçbir şeyle değişmezdik,” dedi Austin sırıtarak.

“Elbiselerim yıkanıyor,” diye cevap verdi Trout biraz rahatsız bir şekilde.

“Oldukça etkileyici görünüyorsun,” dedi Austin. “Seçkin bir Rambo gibi, sence de öyle değil mi, Joe?”

Zavala yavaşça başını salladı. “Bilmiyorum. Galiba Paul'de daha çok Steven Seagal tipi var. Ya da belki Jean-Cloude Van Damme.”

“Kıyafet zevkimi değerlendirmek için NUMA adına aceleyle buraya gelmenize çok memnun oldum.”

“Hiç sorun değil. Bir dostumuz için en azından bunu yapabiliriz.”

Trout'un yüzü asıldı. “Şaka bir yana sizin çirkin suratlarınızı görmek harika bir şey. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler. Gamay'ın çok büyük desteğe ihtiyacı var.”

“Destekten fazlasını bulacak,” diye cevap verdi Austin. “Bir planım var.”

Zavala uçaktan indirilen Özel Güçler sandığına doğru baktı. “Hıh-hıh,” dedi.

Bir tetikçinin en büyük zenginliği nişan almak değil, sabırdır, diye düşündü Guzman. Potomac Nehri'nin kıyısındaki çalıların arasına serdiği bir battaniyenin üstüne oturdu. Gözleri tam karşısındaki Victoria tipi kayıkhanedeydi. Birkaç saattir oradaydı. Kalçalarındaki hissizliğe ve sivrisineklere aldırmamak için zombiye benzer bir tutum içindeydi. Güneşin batışını izlemişti. Nehrin güzelliğinin farkındaydı, ama değişen renklerle gölgelere sıradan bir duygusallıkla bakıyordu.

Austin'in karanlık evinin oturma odasındaki otomatik gece lambası yanmadan önce eve gelmediğini biliyordu. Austrian Steyr SSG 69 nişancı tüfeğini kucağından alarak Kahles ZF69 teleskopik merceğinden duvarda asılı duran tekne resmine baktı. Tetiği çekmesiyle kurşun saniyede 850 metrelik bir hızla nehri geçirdi. Diliyle bir klik sesi çıkardı. sonra tüfeği indirdi, cep telefonunu kaldırdı ve NUMA merkezinin telefonunu tuşladı.

Telefondaki kayıtlı ses Bay Austin'in birkaç günlüğüne bir yolculuğa çıktığını söylüyor, NUMA'nın resmi çalışma saatlerini bildiriyor ve Guzman'dan bir mesaj bırakmasını istiyordu. Guzman gülümsedi. Bay Austin'e vermek istediği yalnızca tek bir mesaj vardı. Başka bir numara tuşladı. Zavala'nın Arlington'daki evinin dışına park edilmiş arabanın telefonu çaldı.

“İş iptal.” diyerek telefonu kapattı Guzman. Arabadaki iki adam birbirine bakıp omuz silktiler, sonra motoru çalıştırıp uzaklaştılar.

Potomac'daki Guzman dikkatle tüfeğini bir battaniyeye sardı ve bir hayalet kadar sessiz ormanın

içinde ilerlemeye başladı.

Kısım 35

Tekne ürkütücü sisin içinde bir rüyadaymış gibi kayarak ilerliyordu. Nehirden yükselen sis dalgaları kollarını bir uyarıda bulunmuş gibi sallayan hayaletlere benziyordu. Geri dön.

Chi baş tarafta taştan oyulmuş bir heykel gibi oturmuş keskin gözleriyle karşılıklarına çıkacak herhangi bir şey için nöbet tutarken Gamay dümeni idare ediyordu. Nehirdeki küçük bir adacıkta geceyi geçirdikten sonra şafaktan beri yoldaydılar. Chi aşırı derece büyük olan hamakta kıyı kenarında uyumuştı. Yaşlı Sarı Sakada karşılaşması Gamay'ın içini ürpertiyordu hâlâ Chi herhangi bir yılan tehlikesi olmadığına dair ikna etmeye çalıştı. Gamay ise bir solucana bile katlanamayacağını söyledi. Teknenin rahatsızlığına karşılık verdiği görelî güvenliği tercih ediyordu. Gürültülü bir tıss sesi Gamay'ı uyandırdı, ama bunun yalnızca kamp sobası olduğunu görerek rahatladı. Chi kahve pişiriyordu. Kahvaltılarını eder etmez nehir yolculuğuna geri dönmüşlerdi.

Chzczero ların kilerindekiler günlerce yeterdi onlara. Teknelerinde çok az yer kaldığı için bir başka tekneyi yiyecek şişe suyu ve yakıtla doldurup yedeğe almışlardı İlave yük hızlarını düşürüyordu, ama hayatta kalmayı istiyorlarsa bunlara ihtiyaçları vardı.

Öğleden önce güneşi sis hayaletlerini yok etti ve görüş mesafe bir kez daha açık hale geldi, ama boğucu nem sabahki kadar kötüydü. Gamay güneş yanığını önleyen ve gözlerini kör edici tropik güne ten koruyan eski bir hasır şapka bulmuştu.

Nehir kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Her kıvrıma yaklaştıklarında Chi elini kaldırıyor, Gamay hızı azaltıyordu. Birkaç dakika boyunca akıntıyla ilerliyor, motor sesi duymak için kulaklarını kabartıp dinliyorlardı. Artık arkalarından gelecek bir saldırıdan korkmuyor, önlerindeki sürprizlere karşı dikkatli davranıyorlardı. Bir köşeden dönüp bir grup silahlı haydutla karşılaşmak istemiyorlardı. Helikopter konusunda hâlâ bir hükme varamamışlardı. Dost mu düşman mı olduğuna karar veremiyorlardı. Onları kayalıktan kurtarmıştı. Ama teknelerini ters çevirip nehre düşürdüğünü de unutmamışlardı.

Bazen sudan dışarı bir balık fırlıyordu ve bu şapırtı bir tüfek patlaması gibi geliyordu onlara. Yoksa, alüminyum tekneye çarpan suyun sesi dışında, yalnızca dedikodu yapan kuşların sesi ve böceklerin vızıltısı duyuluyordu. Gamay bol miktarda sinek kovucusu için müteşekkirdi. Sinek kovucu ter ya da yağmurla yıkandığı için sık sık yeniden sürülmesi gerekiyordu. Chi sineklerden rahatsız oluyor gibi değildi. Doğal seleksiyon, diye sonuca vardı Gamay. Sıtma ya da sineklerle taşınan başka bir hastalığa karşı hassas olan her Maya uzun süre önce yok olurdu.

Saatler ilerledikçe nehrin karakteri değişti. Kanal genişliği orijinal büyüklüğünün yarısına indi. Aynı miktarda su yüzde elli daha küçük bir alana sığınca güçlü, sabit bir akıntı meydana gelmişti. Düz kırsal kesim daha inişli çıkışlı, kıyıları daha dik ve yüksek hale gelmiş, bitkilerle kaplanmıştı.

Gamay sabit, fakat ağır Afrika Kraliçesi hızlarından nefret ediyordu. Ama bayır aşağı doğru hızla kaymaktan hoşlandığı da söylenemezdi. Hızları artarken hata için daha az mesafe kalmıştı. “Nerede olduğumuzu merak ediyorum.” diye mırıldandı iki yandan yaklaşan üzerleri asma kaplı kireçtaşı duvarlara bakarak.

“Ben de aynı şeyi merak ediyordum.” Chi gökyüzünü taradı. “Bu tarafın doğu olduğunu biliyoruz, çünkü güneş oradan doğuyor. İzcilikte aldığın eğitime ihtiyacımız var.”

Gamay bir kahkaha attı. “Gerçekten ihtiyaç duyduğumuz şey bir GPS alıcısı.”

Chi çantasına uzanarak mağara tapınağında buldukları antik aleti çıkardı. Güneş cilalı yüzeyde parladı. Aleti Gamay'a uzattı. “Bu aygıtları kullanmayı biliyor musun?”

“Deniz biyoloğu olarak zamanımın çoğunu sualtında geçirdim ve beni oraya ulaştırmaları için aygıtları diğerlerine bıraktım. Ama birkaç denizcilik kursu almıştım.”

Gamay aygıtı incelerken Chi dümeni aldı. Keşfettiklerinden beri ilk kez aygıtta bu kadar yakından bakma fırsatı buluyordu. Kutuya benzer ahşap muhafazadaki işçiliğe bir kez daha hayran oldu. Harfler kesinlikle antik Yunancaydı ve çeşitli tanrıların adlarını yazıyordu.

En büyük çarka işaret parmağıyla basınç uyguladı, ama diğer hareket eden parçalar gibi o da aşınma yüzünden sıkışmıştı. En büyük çarkta hayvan tasvirleri vardı. Koyunlar. Keçiler. Ayı. Hatta bir aslan. Duruşlarına bakarak Gamay takım yıldızlarını temsil ettikleri sonucuna vardı. Yılın herhangi bir zamanında gece gökyüzünü gösteren dönen kadraniyle karton yıldız haritalarını hatırlatmıştı ona. Zekice.

“Bu aleti kim yapmışsa bir dâhiymiş.” dedi. “Fonksiyonunun yalnızca bir parçasını çözdüm. Yılın belirli bir zamanında gece gökyüzünün nasıl görüldüğünü gösteriyor. Daha önemlisi, gökyüzüne bakarak yılın hangi zamanı olduğunu da söyleyebiliyorsun.”

“Başka bir deyişle, ne zaman yağmurlu mevsim bekleneceğini, ne zaman ekim, ne zaman hasat yapılacağını bilmede paha biçilmez değer taşıyan göksel bir takvimmiş bu.”

“Ve ne zaman denize açılacağını da gösteriyormuş. Aynı zamanda nerede olduğunu da. Arka tarafını sekstant olarak kullanabilir ve güneşin yerini yaklaşık, ama doğru sayılabilecek şekilde bulabilirsin.”

“Diğer çarklar ne için kullanılıyor?”

“Bana göre konserve açacağı olabilir Bunu teknik deneyim sahibi olan birine sormalısın,” dedi Gamay başını sallayarak. “Mekanizmanın çürümesi çok kötü. Nerede olduğumuzu Dilmek hiç fena olmazdı.”

Gamay sırt çantasını karıştırarak bir harita çıkarıp dizlerinin üstüne serdi. “Bu nehir görünmüyor,” dedi yaklaşık rotalarını parmağıyla takip ederek. “Benim tahminimce yağmur mevsiminden sonra en çok şu genişliğe gelmiştir. Yönümüzü ve hızımız: dahil ettiğimizde Guatemala sınırını geçmediyse bile çok yaklaştığım söyleyebilirim. Bu oldukça makul. Yağmalanan eski eserler Guater ile yoluyla Belize ve diğer noktalara kaçırılıyor.”

“NUMA için buraya geldiğimde Guatemala'ya gitmeyi planlamıyordum, fakat sanırım başka şansım yok.”

“Olayın iyi yönünü görmeye çalış. Bu korkunç antika kaçırma işini durdurma şansımız var.”

Gamay kaşlarını kaldırdı. Chi'nin iyimserliğinin bir kısmının yok olduğunu umuyordu. Emniyetsiz durumları düşünülürse kendilerini hiçbir zaman kaçakçı avcısı ikili olarak görmemişti. Esas hedefi hayatta kalmaktı. Perils of Pauline” oynamaktan bıkmıştı artık. Şu ana dek ölmemiş olmaları büyük ölçüde şanslarının eseriydi.

Haritada kurşun kalemle çizilmiş X işaretlerini gösterdi. “Bunların ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

Bir süre inceledikten sonra Chi, “Her şey olabilirler. Kazı alanları, eski eserleri sakladıkları

yerler, dağıtım yerleri.”

“Ve bu aygıtın söylediklerine bakılırsa doğruca bu şeylerin ortasına gidiyoruz.” Aygıtı kaldırıp Chi'ye uzattı

“İlginç,” dedi Chi düşünceli bir şekilde aygıtı çantasına koyarken. “Bunun pratik kullanım hevesiyle arkeolojik önemini unuttuk.”

“Bunu çözme işini başkalarına bırakıyorum. Ben şimdilik bir deniz biyologuyum.”

“Ama Kolomb öncesi bir ortamda antik Yunan sanat eseri bulmanın ortaya bazı sorular attığını inkâr edemezsin “

“Benim cevaplamaya hazır olmadığım sorular.”

“Benim de öyle. Henüz değil. Ama Kolomb öncesi bir eski eserin Avrupa'yla bağlantısına dair en ufak bir imayla bütün arkeolojik kurumların öfkesine maruz kalacağımı biliyorum. Bu aygıt buraya kendi kendine gelmedi. Ya Avrupalılar tarafından Amerika'ya getirildi ya da Avrupa'ya giden Amerikalılar tarafından nakledildi.”

“Belki kimseye söylemememiz iyi olur,” dedi Gamay.

Güçlenen akıntı konuşmalarını sona erdirdi. Nehir biraz daha daralmış, yamaçları daha dikleşmişti. Chi tekneyi kontrol etmede zorlanınca dümeni Gamay aldı. Kayalıklara yaklaştıklarını gösteren bir gürültü yoktu, ama Gamay tetikteydi.

“Hızımız artıyor,” dedi Chi'ye.

“Bizi yavaşlatamaz mısınız?”

“Dümen kontrolünü sağlayabilmek için motoru boşa getirdim. Gözlerini ve kulaklarını açık tut. Eğer önümüzdeki sular tehlikeli görünürse dümeni kıyıya kıracağım. O zaman ne yapacağımızı düşünürüz.”

Duvara benzer kıyının ayağında birkaç metre genişliğinde çamurlu bir kumsal vardı. Biraz soluklanmak için kıyıya çekilecek kadar yer vardı. Başka bir şey daha düşünüyordu. Burası chicleroların gelebileceği tek yoldu. Yani nehirde küçük bir tekne için uygundu. Yedekteki botu kontrol etmek bir sorundu. Kıyıya çıkıp yiyecek transferi yapma ve onu serbest bırakma zamanı gelmişti.

Nehir birden büyük ölçüde daraldı ve suyun hızı birden arttı.

O ve Chi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Kayalıklardan hâlâ bir ses yoktu. Bir dönemece yaklaşıyorlardı ve dik yamaçlar onlara öylesine yaklaşmıştı ki, neredeyse dokunabilirlerdi. Gamay açıktan dönüp tekneyi dar sahile çekmeyi planlamıştı. Yedekteki tekne önce aradaki ipi gerdi, sonra hızla diğer yöne çekildi. Gamay deneyimlerine dayanarak biliyordu ki, bir teknede işler ters gitmeye başladığı zaman gerçekten ters giderdi. Kesin bir çözüm felaketten kaçınmanın tek yoluydu.

“Kes onu!” diye bağırdı.

Chi anlamayarak yüzüne baktı.

Gamay elinin kenarıyla bıçakla kesme hareketi yaptı. “Yedekteki tekneyi kes yoksa ipi pervanemize dolanacak.”

Chi anlar anlamaz hızla hareket etti. Palasıyla hızlı bir iki darbe indirerek yedek teknenin ipini kesti. Yüklü tekne ağır ağır döndü ve doğruca üstlerine geldi. Gamay ve Chi tekneyi seyrederken yanlarından geçip gitmesini diliyorlardı. Dar kanyondaki bir çarpışma felaket olurdu. Gamay omzunun üstünden geriye bakıyor, çarpışmadan kaçınmak için dümeni kırmaya çalışıyordu ve son saniyeye kadar önlerinde yükselen kireçtaşı duvarı görmedi.

Tekne duvardaki açıklığa hızla girerken Gamay başını eğerek darbe yemekten kurtuldu. Birkaç saniye içinde hızla hareket eden nehir onları derin bir boşluğa doğru çekişiyordu ve gün ışığının son kalıntıları da yok olmuştu.

“Fenere ihtiyacımız var, profesör,” dedi sesi koyu karanlıkta yankılanarak.

Fener yandı ve ışık yalnızca birkaç metre ilerde parıldayan ıslak kayaları aydınlattı. Gamay çarpışmayı önlemek için dümeni kırdı, ama aceleyle biraz fazla kırdığı için akıntının etkisiyle alabora oldular. Birkaç şüpheli dakikadan sonra tekneyi yeniden kontrolü altına aldı ve nehrin akıntısıyla ilerlemeye başladılar.

Chi fenerin ışığını ıslak duvarlara ve tavana doğru tuttu. Yeraltı nehri Gamay'a lunaparklardaki eğlence trenlerini hatırlattı, ama tek farkla o hiç eğlenmiyordu. Özellikle fenerin ışığı tavanı kaplayan siyah yapraklara benzer yığını aydınlatınca. Işık binlerce hareketli nesneden yansıdı. Gamay korkuyla değil, ama dayanılmaz amonyak kokusunu engellemek için soluğunu tuttu.

“Yarasalardan nefret ederim,” dedi Gamay dişlerini sıkarak.

“Hareketsiz kal, bir sorun olmaz,” diye uyardı Chi.

Bu uyarıya gerek yoktu. Gamay deriye benzer kanatlar ve keskin dişlerin düşüncesiyle zaten donup kalmıştı.

Ama yaratıklar oldukları yerde kaldılar ve zaman içinde yarasalar azalıp yok oldular.

“Büyüleyici,” dedi Chi. “Bu kadar ani bir şekilde yeraltına giren bir nehir görmemiştim hiç.”

“Bunu söylediğim için beni affedin, profesör, ama ülkenizde benim zevkime göre çok fazla delik ve oyuk var.”

“Si, Dr. Gamay. Korkarım İsviçre peyniri gibidir.”

Gamay durumu iyi yanından görmeye çalışıyordu, ama hiç iyi yan olmadığını fark etti. Yeryüzünün bağırsaklarına doğru çekilmişlerdi. Ve dışarı çıkabileceklerine dair bir güvence yoktu. En iyi haliyle, burası chiclero'ların kullandığı rota olabilirdi ki, bu da daha fazla kaçakçıyla karşılaşabilecekleri anlamına geliyordu. Gamay pervaneyi sudan çıkardı ve kürek çekmeye başladılar. Tekne gürültüyle mağaranın kenarlarına çarptığında elleriyle ve ayaklarıyla yön değiştirmeye çalışıyorlardı.

Gamay küçük bir dikit yakaladı ve yedek tekneyi bağladıkları ipi birkaç kez bu dikite doladı. İşe yaramıştı. Bir kayanın üstüne çıkıp kamp lambası yaktılar. Gamay kaçak teknelerinin yanlarından geçmesini umuyordu, ama akıntıya yakalanmış olmalıydı. Chi kaybettiği jambonun ardından üzülüyordu. Gamay daha sonra yakalayabileceklerini söyledi. Konserve yiyecekleri özlemezdi, ama yakıt ve su işe yarayabilirdi.

Öğle yemeği olarak soğuk ve sert tortillalarını yerken durumlarını tartıştılar ve yalnızca bir tek seçenekleri olduğuna karar verdiler: devam etmek zorundaydılar. Hiçbiri nehrin çıkmaz olabileceğine dair korkusunu ifade etmiyordu. Ama bu olasılık kara bir bulut gibi tepelerindeydi.

Tekneye geri döndüler, motoru yeniden çalıştırdılar, böylece kontrolü ele alıp yarım saat kadar gittiler. Sık sık rutubetli hava yüzünden öksürük nöbetine tutularak iki büklüm oluyorlardı. Gamay ciğerlerinin de vücudunun diğer yerleri gibi küflendiğini hissediyordu. Akıntı azalmış gibiydi. Elindeki fenerle önlerini gösteren Chi nehrin kayalıkların üstündeki gibi normal genişliğine ulaştığını bildirdi. Kamp lambasını teknenin ön tarafına koymuştu. San ışık geniş bir mağara gibi görünen bir yeri aydınlatıyordu.

“Dur!” diye bağırdı Chi birden.

Gamay gücü kesip dümeni kırdı ve önlerindeki siyah duvarla çarpışmayı son anda önledi. Nehir tekrar yok olmuştu. Daha da derinlere inmiş olmalı, diye düşündü Gamay. Geniş bir havuzdaydılar. Ana su yolundan ayrılmış bir ırmak ayağıydı bu. Daha iyi bir rota isteyen Gamay insan yapımı gibi görünen bir kanala doğru yönlendirdi tekneyi.

Chi lambayı kapattı ve öne doğru eğildi. Yaklaştıkça büyüyen ve parlaklaşan soluk turuncu ışığa bakıyordu. Küçük bir iskelenin kazıklan üstünde duran bir kerosen lambaydı bu. Gamay tekneyi iskeleyle bağlı duran iki teknenin yanına çekti ve motoru kapattı. Dikkatle dinlemelerine rağmen kendi güçlü soluklarının dışında bir ses duymadılar.

“Sanırım gezinin sonuna geldik.” dedi Gamay.

Geriye kalan malzemelerini Chi'nin sırt çantasına doldurarak dikkatle rıhtım boyunca yürümeye başladılar. Burası bir kaldırım genişliğindeki kireçtaşı düzlüğüne inşa edilmişti. Az sonra kaldırım genişledi ve duvarlar daha pürüzsüz hale geldi. Lambaları takip ederek geniş bir odaya girdiler. Duvarlar ve tavan düzdü.

Chi etrafına bakındı. “Burası kum yatağıymış. Muhtemelen eskiler tapınakları ve evleri için buradan kireçtaşı kesiyorlardı. Maya aktivitesinin tam ortasındayız.”

“Eskilerin kerosen lambalar kullandıklarını sanmıyorum.”

“Hayır, ben de öyle. Bizim için iyi haber buranın bir girişi olduğu.”

Biraz daha ileriye keşfettiler ve paletlerin üstüne dizilmiş düzinelerce ahşap kutu buldular. Chi gidip kutulara baktı. “İnanılmaz.” diye fısıldadı. “Burada yüzlerce Maya sanat eseri olmalı. Burayı çalınmış antikaları saklamak için kullanıyorlar.”

“Makul,” diye onayladı Gamay. “Mallar nehir yoluyla getirilip buradan başka yere gönderiliyor.” Zihninde bir ampul yandı. “Antikaları buradan çıkarmak için kara nakliyesine ihtiyaçları var.”

Chi dinlemiyordu. Geniş alanın duvarına inşa edilmiş geniş raf setlerinin önünde duruyordu. Fenerinin ışığı raflarda bir mezar taşı dükkânının vitrinindeymiş gibi dizilmiş olan büyük siyah taşların üzerinde dolaştı. “Yine tekneler.” diye fısıldadı.

Gamay yaklaştı ve taşlardaki oymaları gördü. “Bunlar harabelerde gördüğümüz yontmalara benziyor.”

“Evet, yağmalama düşündüğümden çok daha büyük çaplı görünüyor. Bizim ziyaret ettiğimiz alana benzer başka arkeolojik alanlar bulmuş olmalılar. Bu bölümleri duvarlardan kesmek için elmas uçlu güç testeresi kullanmışlar.” Derin bir şekilde içini çekti. “Bu bir trajedi.”

Entelektüel merakları bir an için hayatta kalma içgüdülerine hâkim oldu. Eğer Gamay kum yatağının uzak köşesindeki beyaz ışığı görmeseydi bütün gün orada kalabilirlerdi. Gün ışığı. En

sonunda bu ürkütücü yerden çıkış yolu bulmuşlardı. Tekneden indiklerinden beri Gamay'ın içinde yalnız olmadıklarına dair bir his vardı. Omzunun üstünden geriye doğru bakarak Chi'yi kolundan yakaladı ve neredeyse sürükleyerek taş eserlerden uzaklaştırdı.

Işık neredeyse bir garaj kapısı büyüklüğündeki açıklıktan geliyordu. Açıklığın üstünde tipik bir Maya kemeri vardı. Dışarı çıktılar. Karanlık serinlikten sersemletici sıcaklığa çıkış tam bir şoktu. Parlak gün ışığı karşısında gözlerini kırpıştırdılar. Açıklığın önünde ilkel bir yükleme platformu ve bir vinç vardı. Platformun etrafındaki toprak motor yağıyla kaplanmıştı ve tekerlek izleriyle talan olmuştu.

Gamay daha iyi görebilmek için öne doğru çıkarken gözünün kenarıyla bir hareket fark etti. Önce sağ, sonra sol tarafına döndü ve gördüklerinden hoşlanmadı. Girişin iki yanında da birer adam vardı. Bir tanesinin elindeki tüfek Gamay'ın, diğeri Chi'nin üstüne doğrultulmuştu. Kemerlerine takılmış olan tabancaları da vardı. Gamay ve Chi gözleriyle çılgınca bir hareket yapmamak üzere anlaştı. Tek kaçış geldikleri yoldu ve orası da bir saniye sonra kum yatağından çıkan üçüncü bir adamla kapatılmıştı. Gamay takip edildikleri hissinin doğru olduğunu fark etti.

Üç adamın, Gamay'ın artık yerlilerden beklemeye başladığı kirli, tıraşsız yüzleri vardı, ama bu chiclero'lar kendilerini nehirde kovalayanlardan daha sert, daha disiplinli yönere sahiplerdi. Bu da akla gayet uygundu. Kazı alanındaki adamlar en alt basamaktakiler olmalıydı, yani antikaları kazıp çıkaran ve onları nakleden işçiler. Bunlar ise muhafızlardı. Üçüncü adam diğer ikisine sert emirler verdi. Adamlar tüfekleriyle işaret ederek Gamay ve Chi'nin kum yatağından uzaklaşan toprak yolda yürümelerini istediler.

Birkaç dakika boyunca ormanın içinde yürüdükten sonra bir park yeri açmak için ağaçların ve çalılıkların kesildiği bir yere geldiler. Burada çizik içinde ve çamurla kaplı bir GMC kamyonet duruyordu. Küçük kulübenin kapısı açıktı ve içerde asılı olan yağlı aletler görünüyordu. Bir adam motor üzerinde çalışıyordu. Diğerlerinin yaklaştığını görünce açık kaputun önünden uzaklaştı. Zayıf, soluk yüzü kirli sakalla kaplıydı. O ve baş muhafız konuştular. İspanyolca bilmemesine rağmen Gamay tamircinin yetkili olduğunu anlamıştı.

Yine mütevazı çiftçi rolüne giren Chi'ye bir soru yöneltti. Bir dakika kadar konuştular, adam kaşlarını çatıp “ihtiyacım olan son şey buydu” ifadesiyle başını salladı. Gamay daha önceki tecavüz tehditlerinin olmadığını rahatlıkla fark etti, ama adamın Chi'yle konuştuğu sürece elini silahından çekmemesi de pek güven verici değildi. Bir dakikalık düşünme süresinden sonra kamyonete bindi, alçak sesle telsizle konuştu. Konuşma ara sıra hararetlendi, ama tamirci geri geldiğinde sırtıyordu. Adamlarına bir talimat verdi. Gamay'ı ve Chi'yi yakalayıp kamyonetin arkasında yere yatırıp ellerini bağladıktan sonra bacaklarını tampona bağladılar.

“Ne dedi?” diye fısıltıyla sordu Gamay adamlar gittikten sonra.

“Senin bir bilim adamı, benim de rehberin olduğumu ve kaybolduğumuzu söyledim. Kazayla mağaraya çekildiğimizi anlattım.”

“Yuttu mu?”

“Fark etmez. Burayı kim bulursa bulsun vurulmasına dair emir aldığını söyledi. Ama patronlarıyla konuştu ve bizi onlara götürmesi söylendi.”

“Sorumluluğu devrettiği için çok mutlu görünüyordu. Ne kadar vaktimiz var?”

“Makinenin motor problemi var. Onu tamir ettiğinde vumanos olacağız.”

Gamay derin bir soluk alıp bıraktı. Korkmuyordu. Yalnızca yorgundu ve birkaç günlük mücadeleden sonra özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken yakalanmaları yüzünden cesareti kırılmıştı. Bütün çabalarına rağmen yeraltı mağarasına tıkdıkları günden daha iyi durumda değillerdi. Duruma iyi yanından bakarak bu chiclero'ların bedeniyle ilgilenmediklerini ve açık tecavüz tehditlerinde bulunmadıklarını düşündü. Ve kamyondan yürümek zorunda kalmayacaklardı. Düşüncelerini kamyonete odakladı. Motor anahtarını dört adamdan nasıl alacaklarını bulabilirlerse buradan kaçış bileti olabilir. Başını tampona dayayarak seçeneklerini gözden geçirdi. Hemen fark etti ki, şu anda onları yalnızca tek bir şey bu bağlardan kurtarabilirdi. Bir mucize. Gözlerini kapadı. Uzun bir gece olacaktı.

Kısım 36

Öndeki helikopterde olan Zavala şafak ışığında aşağıdaki cesetleri gördü. Huey ağaç seviyesinin üstünde uçup nehrin yılansı kıvrımlarını takip ediyordu. Zavala o sırada keskin bir dönemeçten sonra başıboş yüzen cesetleri görmüştü. Daha yakından bakmak için pilota alçalmasını söyledi. Huey nehrin üstünde alçalıp havada asılı kaldı. Zavala büyük kapıdan aşağı doğru eğilip yüzen cesetleri inceledi. Sonra telsizle yukarda tembel tembel daireler çizen ikinci helikopteri aradı.

“Paul ve Kurt, gördüğüm kadarıyla endişe edecek bir şey yok. Bütün cesetler erkek gibi görünüyor.” Başka bir deyişle Gamay cesetler arasında değildi.

“Emin misin?” diye sordu Trout.

“Buradan olabileceğim kadar eminim.”

Austin'in sesi araya girdi. “Teşekkürler. Burası giriş yapmak için iyi bir yer. Limuzinimiz hazır mı?”

“Depoyu doldurduk, gitmeye hazırız.”

“Güzel. Hadi bitirelim şu işi.”

Meksika ordusundan ödünç alınan iki helikopter Gamay'ın ilk yakalandığı eski harabelerin üzerinden uçmaya başlamıştı. Trout, NUMA ekibinin Gamay ve Chi'nin kaçışını başlangıcından itibaren görmesini istiyordu. Trout kayalıkların üstünden uçmaya devam etti ve cesetlerin olduğu yere kadar geldi.

Zavala, Austin'in talimatını pilota aktardı. Huey nehrin en geniş bölümüne doğru gitti, sonra gövdesi suya değene dek yavaşça alçaldı. Zavala serbest bırakma düğmesine bastı ve helikopter taşımakta olduğu yükü bıraktıktan sonra yalpalayarak yukarı doğru yükseldi. Huey yoldan çekildi ve Austin ile Trout'u taşıyan hava taşıtı yerini almak için ileri doğru atıldı.

Kapıdan ilk olarak Austin çıktı, hızla sarkan ipten aşağıya inerek bir muzı andıran, banyo küveti şeklindeki nesneye bindi. İniş ipini serbest bırakarak başlatma düğmesine bastı, sonra garip aracı ipten inmekte olan Trout'un altında tutmak için manevra yaptı.

Sonra su geçirmez çanta indi. Çantanın inişini Trout idare ediyordu. Tam olarak pervanelerin neden olduğu rüzgârın altından inmek biraz güçtü. Onlara çok gerekli olan bazı şeyleri sağlayacak çantaya uzanırken uzun boyu ona avantaj sağladı. Ağırbaşlı tavırları akademik geçmişini ve zayıf yapısı narin fiziğini yansıtsa da, Trout balıkçılık yaptığı günlerde omuz, kol kaslarını güçlendirmişti. Sallanan paketi hemen kancasından çıkardı ve Huey uzaklaştı.

“Genellikle otostopçuları almam, ama senin dürüst bir yüzün var,” diye bağırdı Austin motor sesini bastırmak için.

Trout gülümsedi. Gamay için endişelense de en sonunda bir şey yapmaktan dolayı mutluydu. Belindeki telsizi eline alıp konuştu.

“Limuzini getirdiğin için teşekkürler Joe.”

“Sorun değil. Hızlı gitmeye başlamadan önce bir deneme sürüşü yapsanız iyi olur.”

“Limuzin” iki kişilik Seal, yani o zamana dek yapılmış en küçük hovercrafttı. Yuvarlak kış tarafı,

sivri uçlu burnuyla köpük ve fiberglastan yapıma çimen yeşili teknesi yalnızca dört metre boyundaydı. İtici pervaneleri ve kaldırma körüğünün kombine desteğiyle hava yastığı üzerinde, suda ve karada, yüküyle birlikte saatte yirmi beş millik hızla gidebilirdi. Nina Kirov'un dev hovercraftla yaşadığı deneyimi hatırlayarak eğlenceli botları bir tek kötü adamların kullanamayacağını düşünmüştü. Seal botları girilemeyen yerler için avcılar ve vahşi hayat severlere özel tasarlanmıştı. Özel Güçler sivil modeli biraz değiştirmiş, hafif makineli tüfek, spot ışığı ve kızıl ötesi gece alıcıları için yerler eklemişti.

Austin yirmi beygir gücündeki Briggs ve Stratton motoru çalıştırınca. araç hava yastığı üstünde yükseldi. Yüksek ve düşük hızı deneyerek dairelerle halkalar çizdi. Nasıl kullanacağını öğrendiğine ikna olarak kontrolleri Trout'a aktardı. Trout küçük aracı kullanmaya alışırken Austin malzeme çantasını karıştırarak tabancasını ve iki CAR-15'ini çıkardı. M-16'nın kısaltılmış karabine modeliydi bu. Otomatikte dakikada 950 mermilik hızına ek olarak silah bomba da atabiliyordu.

Austin eğer hiç kurşun atılmak zorunda kalınmazsa memnun olurdu. ama pek iyimser değildi. Artık Trout'un üniformasına gülmüyordu, çünkü kendisi de bir tane ödünç almıştı ve çarpıcı beyaz saçlarını ona uyan bir keple kapamıştı.

Yüzen cesetlerin yanına vardıklarında duydukları güçlü kokuya hiçbir şey onları hazırlayamazdı. Daha yakına gitmeden önce fularlarını nehirde ıslatıp burunlarına bağladılar. Cesetler sanki bir pompayla şişirilmiş gibi görünüyordular. Her bir cesedi tek tek incelerken Trout'un ağzı bir çizgi halini almıştı.

Gördüklerinden emin olduktan sonra telsizi açtı. "Tamamız Joe. Gamay burada değil."

"Bunu duyduğuma sevindim dostum."

"Bana kalırsa bunlar helikopterdeyken bizi vurmaya çalışanlar." Gamay'ın kayalıklara ne kadar yakın olduğunu hatırlayarak ürperdi.

"Nehri hızla tarayacağız. Tam önünüzde Kurt'ün ve senin onu kurtarmasını bekliyor olabilir."

"Koltuğundan vazgeçtiğin için teşekkürler."

"Sorun değil, amigo."

Bir gece önce Austin'in yanında kimin olacağına dair kısa bir tartışma yapmışlardı. Zavala gitmeye çok hevesliydi, ama Gamay'ı ölü ya da diri bulduklarında Trout'un orada olması gerektiğini biliyordu. Daha pratik bir nedenle kumanda görevinde İspanyolca bilen ve Meksikalılarla bağlantı sağlayacak birine ihtiyaçları vardı.

Bir an sonra iki Huey da ağaçların üstünde kayboldular. Austin Seal'ı nehrin aşağısına doğru sürüp manivelayı kıvırdı. Hovercraft suyun üstünde yükseldi ve sanki bir mancınıktan fırlamış gibi öne atıldı. Özel Güçlerdeki çocuklara dar yerlere girip çıkmalarını sağlayacak bir şeyleri olup olmadığını sorduğunda hava keşif araçlarının kısa sürede geniş bir alanı tarayabileceğini biliyordu. Ama kuşkusuz alçak yağmur ormanları her şeyi saklayabilirdi.

Seal'ı saatte yirmi mil hızda tutarak kontrolleri nöbetleşe devraldılar. Nehirde geçirdikleri onca zamana rağmen Gamay ve Chi kayalıklardan ayrıldıklarından beri ancak elli mil yapabilmişlerdi. Hovercraftın üstün gücü sayesinde ve gece duraklamaları olmadığı için aynı mesafeyi çok kısa bir süre içinde aldılar. Trout'un keskin gözleri önlerinde gün ışığında parlayan bir şey gördü. Küçük adacıkta durdular. Trout aşağı atladı. Chi adayı kirletmemek konusunda çok titiz davranmıştı, ama bir

paket kâğıdı düşürmüştü. Trout tek kelime bile etmeden bota binip bulduğu şeyi Austin'e gösterdi. Austin başını sallayıp gaza yüklendi ve hızını sınıra kadar yükseltti. Oyun başlamıştı.

Telsiz çalıştı ve Zavala'nın sesi duyuldu. “Kurt, bu çılgınca bir şey!”

“Seni duyuyoruz, Joe. Neler oluyor?”

“Emin değilim. Sizin önünüzde nehri takip ediyoruz. Kıvrıla kıvrıla ilerliyor, sonra bir süre için daralarak bir tür kanyona dönüşüyor. Gamay ve Chi'den bir iz yok, ama takip etmeye devam ediyoruz. Birden nehir yok oluyor.”

Tekrarla?”

“Nehir birden bitiyor. Bir saniye akmaya devam ediyor. Ardından yok oluyor.”

“Şimdi neredesiniz?”

‘Tekrar bulabilir miyiz diye bir araştırma rotasında ilerliyoruz. Eğer bulamazsak nehrin yukarsına gelip sizinle buluşacağız.’”

Mini hovercraft ilerlemeye devam etti. Onlar da nehrin daraldığını ve kenarların dikleştiğini fark etmişlerdi.

Zavala'nın sesi tekrar duyuldu. “Hiçbir şey yok, Kurt. Geri dönmek zorundayız. Helikopterlerin yakıtı bitiyor.”

Ekstra yakıt getirmiş ve harabelerde bırakmışlardı. Gidip yakıt almaları ve tekrar nehre geri dönmeleri bu hızla fazla uzun sürmezdi. Austin, Trout'la kendisinin nehir gittiği kadar gideceklerini ve sonra Huey'larla buluşacaklarını söyledi. Helikopterler yakıt almaya geri dönerken el salladılar ve hovercraft yoluna devam etti.

Tekneyi gördüklerinde sarp vadide akıntının desteğiyle daha da hızlı ilerliyorlardı. Tekne kıyıdaki çamura saplanmıştı. Austin hovercraftı sahile çekti, ikisi birden aşağı atladılar. Tekne kartonlarla doluydu. Muhtemelen onların ağırlıkları teknenin yerinden çıkıp nehre geri dönmesini engellemişti.

“Ne düşünüyorsun, Paul?”

“Bu tekneye hiç binmediklerini söyleyebilirim. Tahminimce onu yedeğe almışlar. Bak içi dolu, kimseye yer yok. Motor yukarı kalkmış. Şuradaki bağ kesilmiş.”

Austin ince kauçuk hortumu çekti. “Haklısın. Bak, motorun yakıt hortumu yakıt tankına bağlanmamış bile.”

Tekneyi biraz daha kıyıya doğru ittiler ve az sonra hovercrafta bindiler tekrar. Birkaç dakika gitmişlerdi ki nehir sona erdi. Austin hovercrafta biraz daha güç yükleyerek olduğu yerde kalmasını sağladı.

“Joe'nun sorusunun cevabı burada,” dedi Trout. “Bir esrar değil. Yalnızca yeraltına giriyor.” Telsizle Zavala'ya ulaşmaya çalıştı, ama cevap yoktu. Telsizin kapsama alanından çıktığını ya da bu büyük kayaların sinyalleri engellediğini düşündüler. Tereddüt etmeden ilerlemeye karar verdiler. Yavaşça içeri girdiler. Austin hava yastığını indirdi. Trout elindeki spot ışığıyla yolu gösteriyordu.

İtici pervanelerin çıkardığı ses yarasaları ürkütmüştü. Rüzgârın esintisiyle harekete geçmiş gibi tavandan inip gürültüyle kanat çırpmaya başladılar. Austin hızını iki katına çıkardı. Hovercraft tekrar hava yastığı üzerindeydi. İki adam siyah yaratıklar yüzünden önlerini zorlukla görerek açık kokpitte

diz çöktüler. Araç kayalıkların üstünde birkaç kez zıpladı, ama ilerlemeye devam etti.

Sonra oradan çıkıp bir açıklığa geldiler.

Austin motoru kapattı, akıntı onları sürüklemeye başladı.

“İyi misin?” diye sordu Austin.

“Saçlarım seninki kadar beyazlamıştır, ama onun dışında iyiyim. Hadi devam edelim.”

Motorun sesi dar bir alanda korkunç gürültü çıkarıyor, duvarlardan yankılanıyordu. Austin karşılaşılabilecekleri düşmanların sağır olmalarını diliyordu, çünkü gelişleri millerce öteden duyulmuştu. İki yanda dalgalar oluşturarak sabit bir hızda ilerlediler ve kısa bir süre sonra daha büyük bir mağaraya geldiler. Nerede olduklarını anlamak için havuzda hızlı bir daire çizdiler ve nehrin tekrar sona erdiğini ama ondan ayrılan bir ırmak ayağı olduğunu gördüler.

Kanal bir lambayla aydınlanan küçük bir rıhtımda sona eriyordu. Hovercraftı üç teknenin yanına bağlayıp aşağı indiler. Ellerinde tüfekleriyle kum yatağına doğru yürümeye başladılar. Kutudakilerin içindekileri incelemek için durup tekrar yola devam ettiler. Uzakta gün ışığı belli belirsiz bir şekilde parlıyordu.

Kısım 37

Austin kemerli girişin altında durup uzakta çalan müziği dinledi. Latin müziğiymiş bu. Parmağını CAR-15'in tetiğinden ayırmayıp sırtını duvara dayayarak köşeyi döndü. Başını uzattı, yüklem platformunun etrafındaki alanı taradı ve kimseyi göremeyince dikkatle gün ışığına çıktı. Trout'a arkasından gelmesini işaret etti. Sessizce dar toprak yolda yürürken bir taraftaki yeşilliklere yakın kalmaya özen gösteriyorlardı.

Tekerlek izlerinin bulunduğu toprak yol anayolu terk ettiği yerin yakınında çalılıkların içine süzülüp elleri ve dizlerinin üstünde ilerlemeye başladılar. Bir süre yola paralel olarak emekledikten sonra açıklık alanın kıyısına kadar karınüstü süründüler. Austin birkaç santim ilerleyip yüksek otların arasından baktı. Trout'un eli omzunu sıktı, ama o kırmızı şarap rengindeki saç tutamını görmüştü bile. Gamay. Eski bir GMC kamyonetin arka tamponuna bağlanmıştı. Yüzü kaynamış bir ıstakoz rengindeydi, güneş yanığı burnunun derisi soyulmuştu ve saçları yağlı tutamlara dönüşmüştü, ama onun dışında iyi görünüyordu. Yanında Dr. Chi olması muhtemel kızıl derili vardı. Gamay gözlerini kapamıştı, ama sanki varlıklarını sezmiş gibi gözlerini açıp etrafına bakındı.

Austin hemen etrafı inceledi. Müziğin kaynağı kamyonetti. Kamyonetin arkasında üç adam iskambil oynamaya dalmışlardı. Tüfekleri ellerinin uzanabileceği yerdeydi ve üç adamın üzerinde de tabanca vardı. Austin'in gözleri dördüncü adamın kamyonetin motoruyla uğraştığı ön tarafa döndü. Onun da üstünde tabanca vardı, ama daha endişe verici olanı tekerleğe dayalı duran AK-47'ydı. Austin, Trout'a gerilemesini işaret etti. Paul başını salladı. Keşif yapmaları gerektiğini biliyordu, ama yüzündeki hayal kırıklığı çok belirgindi.

Dakikalar sonra bir ağaca dayanmış durumu değerlendiriyorlardı.

“Normalde taşıdığımız silahlara karşı sorun olmaması gereken dört adam var,” dedi Austin. “Ama Gamay ve Chi tam ateş hattının ortasında. Dördüncü adamın diğerlerinden ayrı olması fikri hoşuma gitmiyor. Hemen sağında bir AK var. Herhangi bir önerin var mı?”

“Takviye çağırabiliriz,” dedi Trout belindeki telsize dokunarak. “Ama kısa sürede buraya varsalar bile bu daha fazla ateş açma ve birisinin yaralanması olasılığının büyümesi demektir.”

“Benim hislerim de aynı yönde.” Austin çenesindeki yeni çıkan sakalı kaşıdı. “Gamay ve Chi iyi görünüyorlar, demek ki birisi onları canlı tutmak istiyor, en azından bir süre için.”

“Bence kamyonu tamir eder etmez yola çıkacaklar.”

“O zaman durum akıcı hale gelecek. İskambil oyunu bitecek ve adamlar ateş hattından çıkacaklar. Ya da belki Gamay ve Chi'yi kamyonete bindirdikleri sırada bir şansımız olur. Onlar yoldan çıktuktan sonra harekete geçebiliriz.”

“Başka bir olasılık daha var,” dedi Trout. “Bu adamlardan daha fazlası gelebilir.”

“Bilinen bir durumu bilinmeyene feda ettiğimizi biliyorum ve bu benim de hiç hoşuma gitmiyor. Ama beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey olduğuna sanmıyorum.”

Trout isteksizce başını salladı. Açıklığın kenarına doğru emekleyerek gerilediler. İskambil oyunu hâlâ sürüyordu ve tamirci motorla uğraşmaya devam ediyordu. Austin, Gamay ve Chi'nin ikisinin de gözlerinin açık olduğuna seviniyordu. İçinde buldukları üzücü duruma karşı duyduğu öfkeyi bastırmaya çalıştı.

Austin bir daha Latin müziği duymak istemediğine karar verdiği sırada tamirci kaputtan geri çekildi, ellerini yağlı bir beze sildi ve kamyonete girdi. Motor ilk denemede çalıştı, havayı büyük bir gürültüyle doldurdu. Egzoz borusundan çıkan mor duman başlarını iki yana çevirerek boş yere dumandan kaçmaya çalışan Gamay ve Chi'yi içine aldı.

İskambil oyunu kesildi. Oyuncular paralarını toplayıp ayağa kalktılar. Ellerini ağızlarına ve burunlarına götürerek kamyonun arkasından uzaklaştılar. Ve tüfeklerinden de. diye keyifle fark etti Austin. Kamyonetten inen tamirciye bağırmağa başladılar. Başarısı için uygun coşkuyu göstermediklerini gören adam gidip en yakındakini yakasından tuttu ve öfkeyle kamyonunu ön tarafına doğru sürükledi. Motorun sesini dinlemeye zorladı. Geriye kalan muhafızlar kahkahalarla gülüp diğerlerine katıldılar.

“Şov zamanı,” dedi Austin.

Başarılı bir pusunun esası şaşirtmaca ve gizlilikti. Chiclero'ları kara binalarıyla öldürebilirlerdi, ama Austin oraya kurtarma yapmaya gitmişti, cinayet işlemeye değil. O ve Trout ayağa kalkıp doğal bir tavırla açıklığa girdiler. Trout havaya birkaç el ateş açarken Austin chiclero'ları kontrol altına aldı. Amaç göz korkutmaydı. Açılan ateş istenen etkiyi yarattı. En azından kısmen. Üç muhafız iki terminatörün üzerlerine doğru yürüdüğünü gördü. İşe yaramaz tüfeklerine baktılar, sonra bakışları sert bakışlı beyaz saçlı adama ve dev gibi arkadaşına döndü. Yaprakların rüzgârda savrulduğu gibi ormana kaçıştılar.

Tamirci kamyonete daldı, vitesi taktı ve gaza asıldı. Dönen tekerlekler yerde derin hendekler açıp arkasına toprak savurdu. Motorun kükremesiyle kamyonet açıklıktan çıkmaya başladı. Gamay ve Chi'yi yeni evlenenlerin arabalarının arkasındaki teneke kutular gibi savuruyordu. Müzik çalmaya devam ediyordu.

Austin, Trout'a kaçan chiclero'ları yakalamasını söylerken büyük bir hızla kalçasındaki Bowen'i çekti. Tabancayı iki eliyle tutarak sakin bir şekilde kamyonetin arkasına nişan aldı. Namludan beş kez mermi çıktı ve kamyonetin camı patlayarak parçalara ayrıldı. Son atışlar gereksizdi, çünkü ilk kurşun adamın ensesini bulmuştu zaten.

Kamyonet otomatik pilottaymış gibi birkaç metre daha gitti, ama sonunda motorun gücü kesilince durmak zorunda kaldı. Austin kamyonete doğru atıldı, ama Trout ondan önce varmıştı bile. Hemen Gamay'ın ellerindeki bağları kesip karısını kollarına aldı.

Kısım 38

Bir hafta sonra bir taksi Harvard Yard'ın bahçelerini gölgeleyen siyah dökme demirden yapılmış parmaklıkların yanından geçip sessiz caddeye döndü. Buradaki modern binaya hiç benzemeyen beş katlı Georgia tarzı görkemli tuğla yapının önünde durdu. Zavala taksiden inip Peabody Arkeoloji ve Etnoloji Müzesi tabelasını inceledi. Austin ve Gamay'a dönerek saygılı bir şekilde, “Bu Zavala ailesi için harika bir gün. Annem hep Harvard'a gitmemi isterdi,” dedi.

“Küçük oğlunun başarısı için tebrik etmek üzere kocam Paul annene gitti,” dedi Gamay. “Ben de tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim. Annem de teşekkür ediyor sana. Kutsal binaya girelim mi?” dedi eliyle karakterine uygun bir centilmenlikle yolu göstererek.

Gerçekten o sabah NUMA'lı meslektaşlarını Cambridge'e getiren şey Trout'un çağrısıydı. Trout, Yucatan ormanında başlayan dolambaçlı bir yoldan gelmişti müzeye. Karısıyla bir araya geldikten sonra Trout ve diğerleri bir Meksika helikopteriyle Nereus'a gelmişlerdi. Helikopterlerin gelmesini beklerken yağmalanan antikalara daha yakından bakma fırsatı bulmuşlardı.

Chi yolu göstermiş, sandıkların bulunduğu mağaraya girmişlerdi. Bu eski eserlerin önemini ve böyle rastgele yeraltından çıkarılarak onlara yapılan tahribatı açıklarken başını sallıyordu. Üzerinde yazıtlar bulunan taş panellerin önünde durarak üzüntüyle, “Bu taşların bir hikâyeye anlattığını biliyorum, önemli bir hikâyeye. Ama dikkatsiz bir şekilde kazılıp çıkarıldıkları ve buraya atıldıkları için ne olduğunu öğrenmeden önce aylar, belki de yıllar geçecek,” diye sızlandı.

Helikopter onları Nereus'a taşıırken Chi'nin sözleri Trout'un kulaklarında yankılanıyordu. Gamay muayene edilmiş ve biraz yorgun olmanın dışında sağlığının iyi olduğu görülmüştü. Karısı gerçek bir ranzada yatıp geminin gurme yemeklerinin tadını çıkarırken Paul fotoğraf ekipmanını yanına alarak chiclero'ların kampına geri dönmüştü.

Ordu, sanat eserlerini korumak için bir kamp kurmuştu ve başı boş gezen yağmacıları topluyordu. Chi çalınan eserlerin envanterini tutmak için orada kalmıştı. Trout kafasındakileri açıkladığında profesör coşkulu bir şekilde destek verdi ona. Trout taşların ve yazıtların yüzlerce dijital fotoğrafını çekti. Sonra hepsini toparlayıp Gamay'la buluşup eve dönmek üzere araştırma gemisine geri döndü. Washingtona geri dönünce verileri bilgisayarına girdi.

Derin okyanus jeoloğu olarak Trout denizaltı projeleri için bilgisayar grafikleri kullanmada büyük beceri kazanmıştı. Onun çalışmaları okyanus dibinin elektronik gözler ve kulaklarla araştırılmasından öteye gidiyordu. Toprak katmanları ve termik ağzlarla ilgili gizli bulguları onları anlamak için doktora derecesinin gerekmeceği şekilde sunulmalıydı. Arkeoloji antik şehirlerden iskelet kalıntılarına kadar her şeyi yeniden oluşturmak için bilgisayar resimleri kullanmaya başlamıştı bile. Mexico City'ye dönmüş olan Dr. Chi'yle sık sık telefonda konuşuyordu. Analizlerinden sonra Austin'i arayıp, “Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum, ama Dr. Chi için yaptığım bu çalışma üzerinde çalıştığımız konuyla bağlantılı olabilir.”

Austin'in ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Trout'un bulgularını telefonda Nina Kirov'a kısaca aktardı ve Paul'u bir Maya uzmanıyla tanıştırtıp tanıştırmayacağını sordu. Nina hemen Dr. Orville'i tavsiye

etti. Trout bilgisayar disketlerini Cambridge'e götürüp Peabody'de işe girişti.

Müzenin küçük resepsiyon alanına, korkunç yüzleri ön masadaki genç üniversiteli kadına bakan Eskimo totemleri hâkimdi. Austin isimlerini resepsiyon görevlisine verdi. Kadın telefonundaki dahili hat düğmelerine bastı. Aynı derecede çekici bir başka kadın gelip onları metal basamaklardan üst kata çıkardı, oturmakta olan asık suratlı bir Maya savaçısının yanından geçirip beşinci kata geldiler.

Rehberleri sürekli açıklama yapıyordu. “Peabody antropolojiye adanmış dünyanın en eski müzesidir,” dedi. “George Peabody'nin bağışladığı 150.000 dolarla 1866'da kuruldu. Beşinci kattaki yapılar 1877'de inşa edilmeye başlandı. Müzede sayıları on beş milyonu bulan eser var, ama biz materyalin çoğunu geri veriyoruz. Özellikle de E.H. Thompson'ın bakirelerin kurban edildiği Chiczen Itza'daki kutsal cenote 'deki çalışmalarından gelen eski eserleri.”

“Bakirelere yapılacak daha iyi şeyler biliyorum,” diye mırıldandı Zavala.

Allah'tan rehber kız söylediklerini duymadı. Onları bir kapıdan geçirip ders salonuna götürdü. Nina kürsünün yanında durmuş dağınık kızıl saçlı zayıf bir adamla konuşuyordu. Onları, özellikle de Austin'i görünce yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. Austin memnuniyetle fark etmişti bunu. Nina gelip elini sıktı. Austin ne zaman Nina'nın dolgun dudaklarını ve süper bir mankene aitmiş gibi duran vücudunun belirgin kıvrımlarını görse kan akışının hızlandığını hissediyordu. Kendi kendine onu etraflarında arkadaşlarının ve meslektaşlarının bulunmadığı bir yere götürmeye yemin etti.

Nina yeni gelenleri Dr. Orville'e tanıştırdı. Austin uzun zaman önce görünüşün önemli olmadığını öğrenmişti, ama şu anda emin değildi. Maya uzmanı hava sıcak olmasına rağmen buruşuk tüvit takım giymişti. Ucuz mal satan dükkânlardan alınan modası geçmiş kravatın üstünde eski yiyecek lekeleri vardı. Ela gözlerindeki neşe kalın camlı gözlükle inanılmaz boyutlara ulaşıyordu, ama çılgınlığın ürkütücü gölgelerinin ardında yakıcı bir zekâ vardı. Austin çıldırmış çizgi film karakterlerinde olduğu gibi gözbebeklerinin bir anda etraflarında dönmesini bekliyordu. Deha ve manyaklık arasındaki ince çizgiyi daha sonra düşünmeye karar verdi.

“Paul sunumun son hazırlıklarını tamamlıyor, birkaç dakika sonra bizimle birlikte olacak,” dedi Nina.

Kapı açıldı. Gamay kocasının her zamanki gibi başını eğerek kapıdan girmesini bekliyordu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra geniş bir gülümseme yayıldı yüzüne. Elini kısa boylu, zayıf adama uzatarak, “Palanız olmadan sizi çok zor tanıdım profesör,” dedi.

Profesörün görünümündeki değişiklik basit bir şeker kamışı palasından çok öteye gidiyordu. Ismarlama yapılmış kurşun grisi Armani takım elbisesi ve köylü kıyafetlerini giydiği rahatlıkla taşıdığı sarı kravatı vardı üzerinde.

Chi'nin klasik kızıl derili yüzü bir taş gibiydi, ama koyu renk gözleri neşeyle dans ediyordu.

“Roma'dayken...” dedi omuz silkerek.

“Bu harika bir sürpriz, profesör. Çok iyi görünüyorsunuz.” dedi.

“Siz de öyle, Dr. Gamay.”

Profesörü son gördüğünde kendisi helikopterin içinde havaya yükselirken adam aşağıdan el sallıyordu. Chi nehir maceralarına rağmen hiç fena görünmüyordu. Ona kıyasla Gamay. Washingtona geri dönene dek kendisinde değildi. Yakıcı Yucatan güneşi açık renk teninde kötü etki yapmıştı.

Karışık yemek ve yılanlı rüyaların eşlik ettiği uykusuz gecelerin bir yardımı olmamıştı.

Trout kapıdan içeri girdiğinde konferans salonu GO'nun moda sayfasına benzemişti. Trout bulunduğu üniversite ortamına uygun olarak uzun boyuna göre İngiltere'de dikilmiş olan krem rengi spor ceketi, jilet gibi ütülenmiş zeytin rengi pantolonu ve kaçınılmaz papyonuyla sahte İngiliz modasını takip ediyordu. Gecikme için özür diledi. Profesör konferansa başlarken Trout projeksiyon ekranına bağlı dizüstü bilgisayarına bir disket taktı. Düzen Hiram Yaeger'in NUMA merkezinde kullandığına benziyordu. Nina masaya oturdu. NUMA ekibinin geri kalanı dersin ilk günündeki coşkulu birinci sınıf öğrencileri gibi ön sıralara oturdular.

Orville toplantıyı açtı. “Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Nina yerel basına delice tezler sunmakla ünlü olduğumu söyleyecektir size.” Yüzünde tek taraflı garip bir gülümseme belirdi. “Ama benim zengin hayal gücümün bile şimdi duyacağınız kadar olağanüstü bir hikâyeye üretemeyeceğini kabul etmek zorundayım. Bu yüzden daha fazla gürültü etmeden sözü saygıdeğer meslektaşım ve sevgili arkadaşım, Dr. Jose Chi'ye bırakıyorum.”

Dr. Chi elleri arkasında kürsünün önünde dururken bir cüce gibi görünüyordu.

“Bu toplantıyı düzenlediği ve üniversite öğrencisi olarak çok mutlu zaman geçirdiğim bu kurumun konferans salonunu kullanmamıza izin verdiği için Dr. Orville'e teşekkür ederim,” dedi Dr. Chi kuru yapraklar kadar sert sesiyle. “Bildiğiniz gibi Dr. Gamay ve ben yüzlerce çalınmış antika eser bulduk. Bu eski eserlerin içinde üzerinde yazıtlar bulunan siyah taşlar ve kaynağına bakılmaksızın tapınaklardan, yapılardan kesilen, birçoğu tahrip olan taşlar da bulunmaktadır. Ben antikaların rahatsız edilmeden yeraltında kalmalarını ve yerlerinde kataloglara dahil edilmelerini tercih etmeme rağmen onları çıkaran insanlar istemeden NUMA'daki arkadaşlarımla acil olduğunu söyledikleri bir durumu çözmeye yardımcı olmuşlardır.”

Chi parmağını kaldırdı ve Trout bir tuşa bastı. Havadan çekilen bir resim ekranı doldurdu.

“Burası yağmalanan alan,” dedi Chi. “Gördüğünüz tümsekler bir zamanlar Maya şehrinin merkez meydanı olan bölgenin etrafında toplanan binaların kalıntısıdır. Sonraki lütfen.”

Başka bir resim ekrana geldi.

“Burası gözlem evi. Lütfen duvar nakışı üzerindeki ayrıntılara dikkat edin. Sonraki. Binalar giriş katıyla sınırlı değildi. Burası yeraltı tapınağı. Burayı oldukça sıradışı bir alan yapan özelliklerden yalnızca bir tanesi bu.”

Austin kendini sahneye koymaya çalışıyormuş gibi sandalyesinde öne doğru eğildi. “Başka açılardan da sıradışı, değil mi, Dr. Chi?”

Profesör arkasındaki resmi işaret ederek, “Çoğu Maya şehri idari, dini ve yaşama birimlerinin kombinasyonundan oluşur. Bu merkez tamamen bilime adanmıştı. Öncelikle zaman ve astronominin incelenmesine. En sonunda Maya bilimi, dine politik güçle bağlandığı şekilde bağlandı. Ama burada normaldekenden daha saf bilimin çalışıldığını hissediyorum. Maya dilinde adı Gökyüzü Yeri. Bizim amaçlarımız için MTE adını veriyorum,”

“Massachusetts Teknoloji Enstitüsü gibi mi?” diye sordu Zavala. Dünyaca bilinen araştırma ve öğretim kurumu oturdukları yerden yalnızca birkaç mil ötedeydi.

“Evet,” diye cevap verdi Chi. “Ama bizim olayımızda MTE Maya Teknoloji Enstitüsü anlamına geliyor.”

Chi, Borscht Belt otelindeki bir komedyen gibi kahkahaların dinmesini bekledi, sonra toplantıyı Trout'a devredip masadaki yerini aldı.

Chi'nin aksine Trout'un kürsüyü kullanabilmek için eğilmesi gerekiyordu.

“Dr. Chi baştan beri taşların üzerine çizilen resimlerin ve oymaların bir hikâyeyi anlattığına inanıyordu,” dedi Trout. “Sorunumuz her şeyin karmakarışık bir şekilde yığılması oldu. Sanki bir romanın sayfalarını yırtıp karıştırmışsınız gibi. Aslında birkaç roman birden karıştırılmış gibi, çünkü taşlar farklı yerlerden geliyor. Bu daha da zordu, çünkü 'sayfalar' ağır taşlardan oluşuyordu. Bu yüzden düzinelerce fotoğrafik resim çektik ve verileri, resimleri ekranda yeniden düzenleyebileceğimiz şekilde bilgisayara yükledik. Sağduyumuzu, Dr. Chi ve Dr. Orville'in tercüme ettiği Maya yazıtlarının verdiği bilgileri kullandık. Sonra taşları bir sıraya soktuk, tıpkı televizyon reklamlarında kullanılan hikâye panoları gibi. Dr. Orville'in ima ettiği gibi anlattıkları hikâye garip ve inanılmaz bir hikâyeye.”

Trout projeksiyon kontrollerine geri döndü ve yerini Orville aldı. “Resimleri kategorize etmek oldukça kolaydı. Daha önce gördüğümüz MTE gözlem evindeki gibi tekne resimlerine odaklandık ve oradan yola çıktık. Bu kronolojik sıraya göre ilk gelen.”

Austin karışık sahneyi bir an inceledi. “İspanyol donanması denize açılıyor gibi.”

“Evet, sayılarına bakılacak olursa bir limanda rastlanan gemilerden çok bir filo olduğu anlaşılıyor. Aktivite çılgınca, ama organize. Burada gemilerin sıraya dizildiğini, yüklendiğini, sonra kargosuyla beklediğini görüyorsunuz.”

Fotoğrafın yerini denizdeki filoyu gösteren bir dizi sahne aldı.

“Burada her türlü garip deniz yaratığıyla düşsel bir yolculuk görüyoruz,” diye devam etti Orville. “Bu sahnelerin ayrıntıları birbirinden çok az farklılaşıyor. Muhtemelen zamanın geçtiği hissini vermek için kullanılan artistik bir hile bu.”

“Ne kadar zaman geçtiği konusunda bir fikriniz var mı?” diye sordu Gamay.

“Maya yazıtları yolculuğun bir ay dönümü kadar sürdüğünü söylüyor. Otuz gün kadar. Mayalar zamanı tutma konusunda çok titizlerdi. Bunlar son seriler. Gemiler hedeflerine varıyor. Yükleri boşaltılırken selamlanıyorlar. Bu işlemde bu topraklarda oturanların onları tanıdığını gösteren bir rahatlık var.” Trout'a dönüp. “Dostum, bilgisayar sihrini gösterme zamanı,” dedi.

Trout başını salladı. Ekranda yanıp sönen ışıklı nokta sahneden üç kişi seçti, yüzlerini beyaz bir çizgiyle belirginleştirip büyüttü. Yüzlerden biri kartal gagalı profili ve koni biçiminde şapkası olan sakallı bir adama aitti. Yanındaki dolgun dudaklıydı ve başını iyice saran bir takke ya da miğfer takıyordu. Üçüncüsünün çıkık elmacık kemikleri ve tüylü bir başlığı vardı.

Trout resimleri ekranın soluna götürdü, yukardan aşağıya doğru düzenledi. Sağda üç yeni yüz belirdi.

“Doğumda ayrılmışlar gibi görünüyorlar,” dedi Zavala.

“Benzerlik çok açık, değil mi?” diye belirtti Onzille. “Şimdi yine tam sahneye dönelim. Dr. Kirov, sualtı arkeologumuz olarak sizin fikrinizi almak isteriz.”

Nina lazerli işaret çubuğunu kullanarak önce birinci gemiyi, sonra diğerini gösterdi. “Burada gördüğümüz kadarıyla çifte amaç için aynı gemiler kullanılmış. Özellikler aynı. Uzun ve düz dipli

tekne. Seren direği yok; sabit bir direğe takılı olan yelkenin indirilip kaldırılması için ipler kullanılmış. Halatlar yüksek kış tarafına doğru uzanıyor. Üç güverte var. Ön ve arka destekleri. Oymalı pruva.” Kırmızı nokta bir saniye kadar durdu. “Burada çift yönlendirme küreği var. Diğer uçtaki bu çıkıntı zırlı mahmuz. Bunlar güverte boyunca uzanan kalkanlar.”

“Yani bu bir savaş gemisi mi?” diye sordu Zavala.

“Hem evet, hem hayır,” dedi Nina. “Bu gemilerin üst güvertesinde mızraklı adamlar var. Görünüşe göre asker ya da denizciler. Pruvada gözetleme yerleri ve kürekçilerin çoğu için yer var.” Lazer başka bir gemiyi gösterdi. “Ama güvertenin bu kısmı kaliteyi seven insanlar için ayrılmış. Güneşte uzanmış şu kişiyi görüyor musunuz? Çalışanların üzerinde hilal var, bu da amiralin sancak gemisi olduğunu gösteriyor. Kış tarafında asılı olan bu şey amiralin yetkili olduğunu gösteren bir dekorasyon olabilir, belki kalın bir halıdır.”

“Bu geminin uzunluğu ne kadar olabilir?” diye sordu Austin.

“Benim tahminimce otuzla altmış metre arasında değişiyor. Belki daha uzun olabilir. Bu da ağırlığının bin ton kadar olduğunu gösterir.”

Orville araya girdi. “Nina yaptığın o karşılaştırmadan söz edebilir misin?”

“Memnuniyetle. Bu gemi on yedinci yüzyıl İngiliz gemilerinden çok daha uzun. Örneğin, Mayflower yalnızca yüz seksen tondu.”

Orville sordu. “Yani senin fikrince Nina şu anda neye bakıyoruz?”

Nina resimlere baktı, sanki beyninde olan şeyi seslendirmeye isteksiz gibiydi. Ancak, bilim adamı yanı kazandı ve konuşmaya başladı. “Sualtı arkeologu olarak benim fikrimce bu gemiler Fenike okyanus gemilerinin karakteristiklerini yansıtıyor. Kulağa biraz garip geldiğini biliyorum, evet, daha fazla kanıt sahibi olana dek bahse girmeyeceğim.”

“Ne tür kanıtlara ihtiyacın var, Nina?” diye Austin sordu.

“Birincisi gerçek bir gemiye. Fenike gemileri hakkında bildiklerimizi çoğunlukla madeni paraların üstündeki resimlerden öğrendik. Doksan metre kadar uzun olduklarını gösteren bazı raporlar var. Bu biraz abartılı olabilir, ama yarısını bile alsanız o güne göre sağlam bir gemi demektir bu.’

“Okyanusu geçecek kadar sağlam mı?”

“Kuşkusuz,” diye cevapladı. “Bu gemiler Atlantik'i geçen küçük yelkenlilerden çok daha büyük ve denize dayanıklıydı. Tanrı aşkına, insanlar küçük kayıklarla bile Atlantik'i geçtiler. Bu gemi ideal olabilirdi. Okyanus geçişinde dörtköşe seren yelkenlinin üstüne yoktur. Ön ve arka donanımlarda her zaman tehlikeli bir kavanço olasılığı vardır, bumba rüzgârdaki değişimle şiddetli bir şekilde savrulabilir. Hafif rüzgârda halatlarla yelkeni kısaltabilirlerdi. Alçak omurgayla yalpalayabilirlerdi, ama kürekçiler geminin sabit kalmasını sağlardı ve geminin uzunluğunun da yardımı olurdu. Bunun gibi üç sıra kürekli bir kadirga ideal şartlarda günde yüz milden fazla yapabilirdi.”

“Gerçek bir geminin dışında ikna olmak için neye ihtiyacın var?”

“Benim ikna olmamdan söz etmiyorum. Ben zaten ikna olmuş durumdayım. O yüzlere tekrar geri dönebilir miyiz, Paul?” Altı oyma kafa tekrar ekrana geldi. Lazer noktası sakallı adam tasvirine dokundu, sonra ikizine döndü. “Bu beylerin sivri uçlu şapkaları Fenikeli denizciler tarafından giyilenlerle tutarlı.”

“Bu da bizim için bir sürpriz olmamalı,” diye söze girdi Orville. “Çünkü sağ taraftaki resim Tunus yakınlarında bulunan Fenike taşından geliyor. Onun altındaki adam La Venta, Meksika'da bulunan Afrika tipi yüzlere benziyor. Üçüncü tip ise Uxmal'daki Maya harabelerinde bulundu.”

“Burada bir sonuç çıkarıldığını duyar gibiyim,” dedi Austin.

Orville sandalyesine yaslanıp parmak uçlarını birbirine bastırdı. “Eğer kâğıt kapaklı bir kitap satmaya çalışan sahte bir bilim adamıysan resimsel eşleme yeterli olur, ama iyi bir arkeoloji değildir bu,” dedi Orville. Derin bir soluk aldı. “Meslektaşlarım benim bunu söylediğimi duysalar paçavraya dönmüş şöhretimden kalanları Harvard Yard'ın bir ucundan diğerine taşırlar. Sualtı arkeolojisi güçlü yanımdır, bu yüzden Nina'nın ifadelerini değerlendiremiyorum. Bildiğim şey ise, bu taşların üstündeki resimler Fenikelileri, Afrikalıları ve Mayaları tek bir yerde birlikte gösteriyor. Dahası, Dr. Chi'yle ben yazılarla şekilleri birlikte ve bağımsız olarak tercüme ettik. Doğrusu her seferinde de aynı sonuca vardık. Bu taşlar diyor ki, bu gemiler memleketlerindeki bir felaketten kaçtıktan sonra Maya ülkesine gelmişler. Üstelik, yabancılar olarak değil, eski tanıdıklar olarak karşılanmışlar.”

“Yazıtlar bir tarih veriyor mu?”

“Mayaların zaman tutma konusundaki saplantılarını bildiğim için olmasa şaşardım. Gemiler bizim takvimimize göre M.Ö. 146 yılında gelmişler.”

Nina projeksiyona bakıp Latince fısıldadı.

Bütün gözlerin kendine döndüğünü görünce açıkladı. “Latince ilk yılınızda öğrendiğiniz bir şey. 'Delenda est Carhago.' Kartaca tahrip edilmeli! Cato the Elder, Roma senatosunda yaptığı her konuşmayı böyle kapatmış. Fenikenin Kartaca şehrine karşı savaşa girmek için halkın duygularını tahrik etmeye çalışıyordu.”

“Hatırladığım kadarıyla işe yaradı. Kartaca tahrip edildi,” dedi Austin.

“Evet. M.Ö. 146'da.”

“Yani bu gemiler Romalılardan kaçıyor olabilirlerdi.”

“Tarih tarihtir,” dedi Nina, Austin'in teorisine çok fazla kapılmamak için ayak sürüyordu. “Ben yalnızca bir tesadüfü dile getirdim. Bir sonuç çıkarmıyorum. Bir bilim adamı olarak böyle bir beyanda bulunmak sorumsuzluk olur,” diye ekledi, ama gri gözlerinde beliren heyecanı saklayamıyordu.

Austin. “Elinizde sağlam kanıt olmadan siz bilim adamlarının öne çıkıp düşündüklerinizi söyleyememenizi anlıyorum. Ama bugün burada gördüklerime bakarak, ben, bu taşlardaki yazıların ve resimlerin antik yolcuların Amerika'ya Kolomb'dan önce vardıklarını söylediğine inanmış durumdayım. Fenikelilerin Atlantik'i geçebildiğini biliyorsunuz.”

“On beşinci ya da on altıncı yüzyıla dek dünyanın en büyük kâşifleri olduğunu biliyorum. Afrika'nın çevresini dolaşıp İngiliz sahilindeki Cornwall'a ve Cape Verde'ye kadar gittiler. Bir yolculuk sırasında altmış gemiye binlerce insan aldıkları tahmin ediliyor.”

“Ben davamı geri çekiyorum,” dedi Austin abartılı bir memnuniyetle.

“O kadar çabuk değil, Perry Mason. Şüpheciler bu yazıtların ilginç olduğunu söyleyecek, ama doğru olduklarını kim söyleyebilir, diye soracaklardır. Yıllar önce Brezilya'da bulunan bazı yazıtların M.Ö. 531 yılındaki bir Fenike gezisini tarif ettiği söyleniyordu. Ortak görüş sahte oldukları

şeklindeydi. Kulağa delice geliyor, ama antika yağmacılarının saf koleksiyonculara satmak için bu yazıtları yonttuklarını söyleyebilirler. 'Tarshish gemilerinin' Atlantik'i geçtiklerini söyleyebilirsiniz, fakat bilimsel topluluktaki birinin inanmasını sağlamak için daha sağlam ve doğruluğu ispatlanmış kanıtlara ihtiyacımız var.”

“Peki ya profesörle birlikte bulduğunuz usturlapa ne diyorsun?”

“O bile işe yaramazdı, Kurt. Cortez'in yanındaki birinin ya da bir İspanyol aristokratının bunu ülkeye getirdiğini, bir kızılderilinin çalıp eski bir tapınağa sakladığını söyleyebilirler. Oraya nasıl gittiğini bilmen lazım.”

“Yazıtlar gemilerin ne taşıdığını gösteriyor mu?”

“Bunu en sona saklıyorduk,” dedi Orville. Bir okul çocuğu gibi kıkırdıyordu.

“Ah, evet. Kargolarının ne olduğunu biliyoruz,” dedi Chi. “Maya yazıları bakır, mücevher, altın ve gümüş olduğunu söylüyor.”

Austin çok şaşırılmıştı. “Yani bu gemilerin hazineyle yüklü olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Chi başını salladı.

“Bu rutin bir ticaret gezisi değildi,” dedi Austin yeşil gözleri parlayarak. “Kartaca Romalıların kuşatması altındaydı. Kartacalılar Romalıların kraliyet hazinelerine el sürmemelerini sağlamak için her şeyi yapardı.”

“Hazineye ne olduğu konusunda bir fikriniz var mı?” diye sordu Zavala.

“Ne yazık ki yazıtlarda gemilerin bir tanesi dışında emniyetli bir şekilde varlığını göstermekten öteye gitmiyor,” dedi Chi.

Nina kaşlarını çattı. “Bütün bu hazine konuşmaları heyecan verici,” dedi sabırsızlıkla. “Ama altın ve mücevherin parlaklığı benim gezi grubumun Fas'ta neden katledildiği sorusuna cevap aramaktan alıkoymamalı bizi.”

“Nina haklı,” dedi Austin. “Bu yazıtlarla diğer deniz aşırı keşifleri birbirine bağlayan bağa konsantre olalım. Kristof Kolomb. Bu taşlar yontulduktan yüzyıllar sonra Kolomb'un büyük hazine hikâyeleri duyduğunu biliyoruz.” Ekranı işaret etti. “Aradığı şey bu olabilir miydi?”

“Teorimize soğuk su dökmek istemem,” diye karşılık verdi Onzille. “Kolomb'un takip ettiği söylentiler Azteklerin sahip olduğu gerçek zenginliklere dayanıyor olabilir. Bildiğimiz gibi İspanyollar büyük ödülü daha sonra kazandılar.” Durakladı. “Kolomb'un kesin bir rota takip ettiğini söylüyorsunuz. Yani söylediğinizden, onun bir haritayı takip ettiğini mi çıkarmalıyım?”

“Tam olarak değil,” dedi Austin. “Nina'nın dosyalarınızın arasından bulmanızı rica ettiği gazete kúpürünü hatırlıyor musunuz?”

“Ah, evet, eski taş eser hakkındaki makale.”

“Kolomb 'konuşan taşın' kendisini yönlendirdiğini söylüyordu.”

“Şimdi hatırladım. İtalya'da buldukları büyük oyma taş. Zırhlı bir kamyonla taşıyordu. Aslında tam olarak Peabody'ye gidiyordu.”

“Taş bütün bu karışıklığın çözümü olabilir. Hazine ve cinayetlerin,” dedi Austin.

“Ona bakamamız ne yazık.”

“Bakamayacağımızı kim söyledi? NUMA çok daha derinlerdeki, daha zor projelerle başa çıktı.”

“Düşüncenizi takip edip edemediğime bir bakalım,” dedi Orville kulaklarına inanamayarak.

“Zırhlı bir kamyonun dev bir eski eseri çıkarmak için altmış metre derinliğinde Tanrı bilir hangi durumda yatıyor olan bir okyanus gemisine dalmayı planlıyorsunuz?”

Zavala, Austin'e göz kırptı. “Şansın yardımıyla kahvaltı ve öğle yemeği arasında bu işi bitirir akşam yemeğinde kutlarız.”

“Hımm,” dedi Orville gülerek. Öne doğru eğilip parmağını NUMA ikilisine doğru salladı. “Bir de bana çatlak diyorlar.”

Nantucket Suları

Kısım 39

Mini denizaltı Nantucket Sound'un mavi-yeşil sularının birkaç kulaç altındaydı ve Austin şimdiden Zavala'yla birlikte dalma konusunu tekrar düşünüyordu. Endişelerinin bir pilot olarak Zavala'nın becerileriyle ilgisi yoktu. Suyun altında ya da üstünde Joe'nun kullanamayacağı bir araç yoktu. Sorun Zavala'nın şarkı söylerken sesinin detone oluşuydu. Vinç iki kişilik aracı güverteden kaldırıp suya indirirken Zavala “Yellow Submarine”in İspanyolcasını söylemeye başladı.

Austin mikrofona bağırdı. “Başka şarkı bilmiyor musun?”

“Dinleyici isteklerini alıyorum.”

“Çok Çok Uzakta'ya ne dersin?”

Zavala'nın sessiz kahkahası kulaklıktan duyuldu. “Tanrım, muchacho'luğumdan beri duymadım bunu.”

“Umutsuz zamanlar umutsuz önlemleri doğurur.”

“No problema. Gitarla daha iyi oluyor ama. Nereye gitmek istersin, amigo.”

“Başlangıç için aşağıya ne dersin?”

Zavala'nın kabul anlamında el sallayışı gözlem kabarcığından göründü. O kadar yakındı ki, başlarındaki pleksiğlas başlıklar olmasa Austin uzanıp arkadaşının omzuna dokunabilirdi. İkiz kubbe mini denizaltının ön tarafına monte edilmiş ve düz yeşil seramik yüzeyinden bir kurbağanın gözleri gibi ileriye doğru fırlamıştı.

Deep Flight II'nin şişko bir adama benzeyen çoğu derin okyanus denizaltısından farklı olarak karın kısmı şişkin ve kalındı. Bir denizaltı aracından çok fütüristik bir savaşçı uçağını andırıyordu. Gövde dikdörtgen şeklinde ve düzdü, önle arka tarafı bir keski gibi inceliyordu. Yan taraflar keskin kenarlarla dikti, sanki bir çerçevenin üstünde gerilmiş bir kanvas gibiydi. Kanatlar küttü ve sabit ışıklarla donatılmıştı. İtici pervaneler kanatların altına ve gözlem kubbelerinin altına yerleştirilmişti. Ön tarafta bir çift manipülâtör kol ve hareketli spot ışıkları vardı.

Bir masa başındaymış gibi dik oturan geleneksel denizaltı tayfasının tersine Austin ve Zavala öne doğru eğik pozisyonlardı. Yüzleri ileriye doğru sabitlenmiş, dirsekleri alttan desteklenmişti. Çifte kontrolleri vardı, kaldırma ve hız için de birer kumanda kolları bulunuyordu. Austin ışıklar, video ve manipülâtör kollar gibi diğer sistemleri ayarlarken Zavala denizaltıyı idare ediyordu. Başlarının üstünde yer alan pusula, hız ölçer, mesafe ölçer ve derinlik göstergesi, havalandırma ve sonar gibi diğer kontrollerin bulunduğu dijital göstergeye de dikkat ediyordu. Araç hafifçe suya batmaz özellik taşıyordu ve suyun içinde ilerleyerek, bir uçaktaki gibi kuyruk bölümünde irtifa dümeninin ayarlanmasıyla dalıyordu.

Vücutları yüzen bir insanın doğal pozisyonunu taklit etmek için otuz derecelik bir açıyla yükselmişti. Bu durum hızlı iniş ve çıkışları daha az ürkütücü yapıyordu. Alan Austin'in bir seksen üçlük boyu için yeterliydi, ama geniş omuzları boşluğu tam olarak dolduruyordu. Yine de kabul etmeliydi ki. Zavala'nın serenadına rağmen batık bir okyanus gemisini aramak için hoş bir yoldu.

Enkaz kırmızı şamandıralarla işaretlenmişti. Zavala denizaltıyı yüzeyden geminin iskele tarafındaki cankurtaran vincine kadar uzanan elli dört metrelik bir zincir üzerinde yer alan şamandıra hattının etrafında çizdiği bir dizi daireyle indirdi. Enkazın en yüksek bölümüne normal bir iniş üç ya da dört dakika alıyordu. Beş deniz mili hızıyla mini denizaltı daha kısa sürede inebilirdi, ama Austin içinde çalışacakları çevreyi hissetmek istiyordu.

Derinleşen su yüzeyden aşağıya doğru inen gün ışığının renklerini süzüyordu. Önce kıvıllık renk yok oldu, sonra spektrumdaki diğer renkler. Beş kulaçta soğuk mavimsi yeşil dışında bütün renkler soldu. Suni karanlığı telafi etmek istercesine su iyi bir kristal kadar berrak hale geldi. Denizaltı tembel bir şekilde daireler çizerek aşağı inerken soluk renkli kumda yatan dev karanlık kütle görüş alanlarına girdi.

Mükemmel görüş mesafesiyle denizaltı ışıksız çalışıyordu. Otuz altı metre derinlikte Zavala yörüngelerini düzleştirdi, mini denizaltının hızını düşürdü ve aracın karnındaki spot ışığını açtı. Gemi yan tarafı üstünde yatıyordu. Geniş ışık halkası altlarındaki gövdenin siyahla kadavra yeşili arasında değişen bölümünü aydınlatıyordu. Gövdenin bazı bölümleri kurumuş kana benzer pas lekeleri ve cüzzamı andıran sarı lekelerle kaplanmıştı. Denizin ürettiği milyonlarca polipten oluşan yeşil tabaka ışığın yetişebildiği bölgenin ötesine uzanıyordu.

Austin bu dev ölü geminin bir zamanlar dünyanın en hızlı ve en güzel gemisi olduğunu hayal bile edemiyordu... Doria'nın uzunluğunda olan bir binanın önünde durup büyüklüğüne saygı duymamak mümkündü. Fakat iki yüz on metre boyundaki aynı bina yatay olarak çevrilir ve boş bir alana yatırılırsa büyüklüğü soluk kesici bir hal alırdı.

Sancak ya da sağ tarafının üstüne yatarak Stockholm'ün keskin burnuyla açtığı yarayı saklayan Doria dinlenmek üzere uzanmış olan bir deniz canavarına benziyordu. Mini denizaltı video kamerasını açtı ve lomboz deliklerinin biraz üzerinden kış tarafına doğru kaymaya başladı. Dev geminin yanında ufacık kalan araç bir balınayı kontrol eden küçük, patlak gözlü kabuklu bir deniz hayvanını andırıyordu. Zavala on altı tonluk iskele pervanesinin yakınına varınca keskin bir dönüş yaparak bir zamanlar gezinti güvertesindeki pencereler olarak hizmet veren dikdörtgen şeklindeki boşlukların üstünden geçti. Açık deniz görününce denizaltıyı otuz altı metre derinliğe indirerek daha önceki rotalarına paralel olacak biçimde çevirdi. Çok katlı güvertelerin sol tarafında yirmi yedi metre yüksekliğinde dikey bir duvar vardı. Transatlantik geçişlerde yolcuları sınıflarına göre serinleten üç yüzme havuzunun önünden geçtiler, vinçleri şu anda da 1956'da olduğundan daha iyi çalışmayan cankurtaran güverteleri boyunca ilerlediler.

Düzinelerce balıkçı ağı kancaya benzer vinçlere takılıp kalmıştı. Ağlar çok büyük tabutları örten perdeler gibi inmişti güvertelerin üstüne. Ağların üstünü deniz yaratıkları kaplamıştı. Bazı ağlar şamandıralarıyla daha yukarıda duruyor ve yaklaşan balık sürülerini yakalıyorlardı. Ağa yakalanmış olan çürümüş kemikleri fark eden Zavala denizaltıyı hâlâ tehlikeli olan ağlardan uzak tutmaya çalıştı.

Geminin büyük kırmızı beyaz bacası devrilmiş ve geride makine dairesine açılan kare şeklinde bir delik bırakmıştı. Diğer açıklıklar merdivenleri gösteriyordu. Üst yapılar kaymıştı ve denizin dibinde dağınık bir yığın halinde yatıyorlardı. Seçkin bacası ve üst yapılarının yok olmasıyla Andrea Doria bir gemiden çok bir mavnaya benziyordu. Ancak dümen köşkünün kalıntılarının yanından geçip ön güvertede sağlam kalan dev bumbaları, vinç başlıklarını ve iskele babalarını gördüklerinde bunun dev bir yolcu gemisi olduğunu hissetmeye başladılar. Böyle büyük bir geminin batabileceğini düşünmek çok zordu, ama Titanik için de aynı şeyi söylemişlerdi, diye düşündü Austin.

Bir cenazedeki yaşlı insanlar gibi hürmetkarlardı!, ama Austin sessizliği bozdu.

“Denizin altında geçen kırk elli yıldan sonra otuz milyon dolar böyle görünüyor demek ki.”

“Büyük bir balıkçı için çok fazla para,” dedi Zavala.

“Bu rakam yalnızca gövde içindi. Mobilyalar, sanat eserleri ve dört yüz tonluk yükte yatan milyonları saymadım bile. İtalyan denizciliğinin gururu.”

“Anlayamıyorum,” dedi Zavala. 'Sisin çok yoğun olduğunu biliyorum, ama iki geminin de radarları ve gözlem kuleleri vardı. Nasıl oldu da milyonlarca kilometre karelik okyanusta aynı anda aynı yerde bulunabildiler?’

“Şans eseri sanırım.”

“Çarpışmayı önceden planlasalardı daha iyisini beceremezlerdi.”

“Elli iki kişi öldü. Yirmi dokuz bin tonluk okyanus gemisi dipte yatıyor. Stockholm büyük zarar gördü, kargoda milyonlar kaybedildi. Ne planlama ama.”

“Denizin çözülme esrarlarından biri olduğunu söylüyorsun galiba?”

“Daha iyi bir cevabın var mı?”

“Anlamlı bir cevabım yok,” derken mikrofondan iç çekişi duyuluyordu Zavala'nın. “Şimdi nereye?”

“Gimbel Deliği'ne bir bakalım,” dedi Austin.

Mini denizaltı bir manta ray7 kadar zarif bir şekilde döndü ve pruvaya doğru yöneldi. Sonra iskele tarafının yarısında bulunan dört taraflı bir açıklığa gelene dek alçaldı.

Gimbel Deliği'ydi burası.

İki buçuk metreye altı buçuk metrelik delik Peter Gimbel'in mirasıydı. Doria battıktan yirmi dört saat sonra Gimbel, Joseph Fox ve bir başka fotoğrafçı daha gemiye dalmış ve enkazı incelemek için on iki dakika aşağıda kalmıştı. Gimbel'in gemiye karşı duyduğu hayranlık o zaman başlamıştı. 1981'de dalgıç hücresi ve çeşitli dalış tekniklerinin kullanıldığı bir dalışa önderlik etmişti. Dalgıçlar içinde milyonlarca dolar değerinde mal ve paranın bulunduğu bildirilen kasaya ulaşmak için Birinci Sınıf Fuaye Salonu'nun kapısını kesmişlerdi. Heyecanlı çılgınlıklar arasında kasa TV kamerasının önünde açılmış ve içinden yalnızca birkaç yüz dolar çıkmıştı.

“Bir ahır kapısına benziyor,” dedi Zavala alaycı bir şekilde.

“Bu ahır kapısının magnezyum çubuklarla açılması iki hafta aldı,” dedi Austin. “Bizim o kadar zamanımız yok.”

“Bütün gemiyi kaldırmak daha kolay olabilir. NUMA Titanik'i kaldırabildiğine göre Doria çocuk oyuncağı olmalı.”

“Bunu ilk öneren sen değilsin. Onu yukarı çıkarmak için yığınlarca plan yapıldı. Basınçlı hava. Helyumla dolu balonlar. Yüzdürme dubası. Plastik kabarcıklar. Hatta pinpon topları.”

“Pinponu öneren adamın iyi bir cojones'i olmalı,” dedi Zavala.

Austin, Zavala'nın lastikli anlam taşıyan İspanyolca sözcüğüne homurdandı. “Bu zekice gözlemin

dışında gördüklerine bakarak ne düşünüyorsun?”

'Tam kendimize göre bir iş bulduğumuzu düşünüyorum.’”

“Aynı fikirdeyim. Hadi yukarı çıkıp diğerlerinin ne diyeceğine bakalım.”

Zavala başparmağını havaya kaldırdı, motoru çalıştırıp denizaltının burnunu yükseltti. Yukarı doğru çıkarırken Austin karanlıkta uzaklaşan hayalete baktı. Bu dev gövdenin içinde bir yerlerde garip cinayetler serisinin anahtarı yatıyordu. Zavala, İspanyolca “Ahtapotun Bahçesi” şarkısını patlatınca tatsız duyguları bir yana bıraktı. Yolculuk kısa sürdüğü için şans yıldızına teşekkür etti.

Deep Flight köpük ve kabarcık patlamasıyla yüzeye çıktı. Suların süzüldüğü gözlem kabarcıklarından otuz metre uzaklıktaki beyaz üst yapılı gri gövdeli gemi görülebiliyordu. Suyun üstüne çıkınca düz yüzeyler dalga hareketine karşı hassastı ve yeni başlayan hafif rüzgârda sallanıyordu. Normalde denizde midesi bulanmazdı Austin'in, ama bu kez benzi atmıştı ve gemi aralarındaki mesafeyi hızla kapatınca mutlu oldu.

Geminin tasarımı tipik kurtarma ve araştırma gemisi şeklindeydi. Ana işlevi çeşitli aletlerle araçları indirme, çekme ve kaldırma işlemleri için platform oluşturmaktı. Bir römorkörün basık pruvasına ve yüksek baş kasarasına sahipti, ama yirmi metrelik uzunluğunun çoğunu açık güverte oluşturuyordu. Güvertenin her iki yanında dirsek vinci vardı. Dalgıç giysili iki adam şişme botu suya indirdiler, içine atlayıp mini denizaltıya doğru gittiler. Adamların biri dümeni idare ederken diğeri elindeki güçlü kancayı denizaltının önündeki halkaya geçirdi.

Güverteye doğru uzanan halat denizaltıyı yakına çekti. Deep Flight sancak tarafına gelene dek manevra yaptı. Vinç alçaldı, adamlar denizaltıyı vince bağladı. Denizaltı yolcularıyla birlikte suları süzülerek yukarı çıktı, güvertenin üzerine doğru çekilip çelik beşiğe yerleştirildi. Operasyon İsviçre saati dakikliğiyle halledilmişti. Austin babasının gemilerinden birinden daha az bir mükemmellik beklemezdi zaten.

Peabody'deki toplantıdan çıktıktan sonra Austin, bilgi vermek için Rudi Gunn'ı aramış ve bir kurtarma gemisi istemişti. NUMA'nın çok uzaklara ulaşan operasyonları düzinelerce gemiyi içeriyordu. Sorun da buydu. NUMA'nın gemileri dünyanın her yerine dağılmıştı. En yakın gemi hâlâ Meksika'da olan Nereus'tu. Austin tam teçhizatlı bir kurtarma gemisine ihtiyacı olmadığını söyledi, ama Gunn en çabuk bulabileceği geminin bile bir hafta içinde elinde olabileceğini söyledi. Austin bir rezervasyon yapmasını söyleyip telefonu kapattı. Bir dakika düşündükten sonra tekrar tuşlara basıyordu.

Ormanda öksüren bir ayıya benzer ses hatta geldi. Austin babasına ihtiyaç duyduğu şeyi söyledi.

“Hah!” diye bir kahkaha attı babası. “Tanrı aşkına, NUMA'nın Birleşik Devletler Donanması'ndan daha fazla gemisi olduğunu sanıyordum. Amiral filosundan minik bir gemi ayıramıyor mu senin için?”

Austin babasının bu işin tadını çıkarmasına izin verdi. “Benim ihtiyacım olan sürede veremiyor. Gerçekten yardımına ihtiyacım var, baba.”

“Hımm. Yardımın bir etiketi olacaktır,” dedi yaşlı adam kurnaz bir şekilde.

“NUMA masrafları karşılayacaktır, baba.”

“Paraya aldırmiyorum,” diye kükredi. “Muhasebecim bunu yardımsever bir bağış olarak gösterme yolunu bulabilir, ondan önce Alcatraz'a gönderilmezse tabii. Eğer sana yüzer bir şey bulursam

Sandecker'in seni içine soktuğu saçmalık her neyse onu toparladıktan sonra seni tanımayacak kadar bunamadan önce beni görmeye gelir misin?"

"Söz veremem. Ama böyle bir olasılık var.'

"Hıh. Senin için bir gemi bulmak taksi çevirmeye benzemez, bunu biliyorsun. Ne yapabilirim bir bakacağım." Telefonu kapattı.

Austin yavaşça güldü. Babası en küçük kayığa kadar sahip olduğu her geminin nerede olduğunu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Babası onun kancanın ucunda kıvrınmasını istiyordu. Birkaç dakika sonra telefon çalınca hiç şaşırmadı.

Boğuk ses, "Şanslısın," dedi. "Sana yaşlı bir salapurya buldum. Sandy Hook, New Jersey'de donanma için bir iş yapan kurtarma gemimiz var. Pek büyük bir şey değil, ama iş görür. Yarın Nantucket Limanı'na gidip seni bekleyecek."

'Teşekkürler, baba. Sana gerçekten müteşekkirim."

"Kaptanı zorlamak zorunda kaldım ve bu işte para kaybedeceğim," dedi ses tonu yumuşayarak. "Ama son günlerimde oğlumu buraya getirmeye değerdi."

Ne aktör! diye düşündü Austin. Gerçekten ertesi gün gemi Nantucket'teydi. Monkfish'in bir salapurya olduğu söylenemezdi. Aslında iki yaşından küçük orta büyüklükte son model bir gemiydi. İrlanda asıllı kırmızı yüzlü Kaptan John McGinty ise bir ikramiyeydi. Kaptan yıllar önce Andrea Doria'ya dalmıştı ve tekrar onun üzerinde çalışmaya çok hevesliydi.

Austin mini denizaltının video kamerasındaki kasedi çıkarırken McGinty geldi. "Beni şüphede bırakma," dedi heyecanla. "Yaşlı kız nasıl görünüyor?"

'Yaşını gösteriyor, ama kendin görebilirsin." Austin kasedi uzattı. Kaptan mini denizaltıya bakıp güldü ve kamarasına doğru giden yolu gösterdi. Austin ve Zavala'yı yumuşak koltuklara oturtup alkollü içkilerini verdi, sonra kasedi videoya taktı. Yan yatmış gövde ve üzerindeki deniz yaratıkları ekranı kaplarken McGinty karakteristik olmayan bir şekilde sessizlik içinde oturuyordu. Video bitince başa sarma düğmesine bastı tekrar.

"Çocuklar iyi iş çıkarmışsınız. Hemen hemen bin dokuz yüz seksen yedide daldığım gibi görünüyor. Yalnızca daha fazla ağ var bu kez. Ve dediğin gibi," derken içini çekiyordu. "Biraz yaşlanmış. Sorun olan göremediklerimiz. Geminin iç bölmelerinin çürüdüğünü duydum. Kendi üstüne çökmesine az kaldı."

"Orada neyle uğraşıyor olacağımıza dair bir fikir verebilir misin?"

"Elimden geleni yaparım. İçki ister misiniz?" Cevap beklemeden her kadehe eşit miktarda Jack Daniel's doldurup birkaç parça buz attı. Bir yudum alıp boş TV ekranına baktı. "Unutmamanız gereken bir şey var. Doria gövdesindeki onca birikintiye rağmen güzel görünüyor olabilir, ama o bir katildir. Boş yere dalgıçların Everest Tepesi demiyorlar ona. Everest kadar öldürmedi, en son saydığımda on civarındaydı, ama Doria'ya dalan adamlar dağa tırmananların karşı karşıya olduğu tehlikenin neden olduğuyla aynı adrenalini hücumuna uğruyorlar."

"Her enkazın kendi karakteristiği vardır," dedi Austin. "Bu gemideki en büyük tehlike nedir?"

"Pek çok gizli hilesi var. Öncelikle derinlik söz konusu. İki saatlik alçak basınçla birlikte. Soğuk yüzünden dalgıç giysilerine ihtiyacınız var. Köpekbalıkları balıkları yemeye geliyor. Çoğunlukla

mavi olanlar. Tehlikeli değiller, ama aşağı inerken sizi ölü bir balık sanmamalarını diliyorsunuz.”

“İlk dalmaya başladığımda babam suyun içinde artık yiyecek zincirinin en üst seviyesinde olmadığını hatırlamamı söylemişti bana,” dedi Austin.

McGinty onayladığını belirtircesine homurdandı. “Diğer sorunlar olmasa bunlar o kadar önemli değil. Her zaman için kötü bir akıntı var. Aşağıda iyice kötüleşiyor ve geminin içinde bile dolaşiyor. Bazen seni çekip alacağını düşünüyorsun.”

“Denizaltıyı ittiğini hissettim,” dedi Zavala.

McGinty başını salladı. “Görüş mesafesinin nasıl olduğunu gördünüz.”

“Bugün oldukça iyi görebiliyorduk. Enkazı ışıklarımız olmadan bulduk,” dedi Austin.

“Şanslıymışsınız. Güneş parlıyordu, deniz fazla dalgalı değildi. Bulutlu ya da sisli bir günde enkazın üstünde olduğunuz halde onu göremeyebilirsiniz. Bu içersiyile kıyaslanınca hiçbir şey. Simsiyah ve her yer alüvyon kaplı. Yalnızca bir kez dokunduğunuzda ışığın bile nüfuz edemediği kadar kalın bir bulut oluşuyor. Kafanızın karışması ve kaybolmak çok kolay. Ama en büyük sorun dolanma. Tavandan sarkan kablolar ve ipler yüzünden gerçekten başınız büyük bir belaya girebilir. Tabii bu da gövdenin üstündeki ağları, halatları ve grup gemilerinden enkaza takılan monofilamenleri aşabilirsiniz. Görünmezdirler. Tankınıza takılana dek orada olduğunu bile bilmezsiniz. Skubayla kendinizi kurtarmak için maksimum yirmi dakikanız vardır.”

“Bu koca bir gemiyi incelemek için yeterli zaman değil.”

“Bu kadar tehlikeli olmasının nedenlerinden biri de bu. İnsanlar üzerinde İtalyan arması olan çanak çömlekleri ve tabakları istiyorlar. Oraya varmak için onca zaman ve para harcadıklarını düşünün. Bunu unutuyorlar. Çok çabuk yoruluyorlar, özellikle akıntıya karşı savaşıyorlarsa ve üçlü karışım soluyorlarsa. Hata yapıyorlar. Kayboluyorlar. Ezberledikleri planları unutuyorlar. Ekipmanların mükemmel bir şekilde çalışıyor olması gerekiyor. Bir adam oksijen tankında yanlış karışım bulunduğu için öldü. Son dalışımda beş tankım, ağırlık kemerlerim, ışıklarım, bıçaklarım vardı. İki yüz on kilo taşıyordum. Bir gemiye dalmak hayat boyu tecrübe gerektiriyor. Öyle bile olsa yer kavramını kaybetmek çok kolay. Gemi yan yatıyor, bu yüzden güverte ve döşemeler yukarda, güverteler arasındaki bölmeler dikey.”

“Andrea Doria tam bize göre bir parça gibi, değil mi Joe?”

“Eğer bar hâlâ tekila servisi yapıyorsa.”

McGinty'nin alını karıştı. Normalde Doria'ya dalış öncesinde böyle bir alaycılık ceset torbasına tek yollu bir bilet demek olurdu. Bu ikisinden ise emin değildi. Kırışksız yüzüne uymayan beyaz saçları olan adam ile iri gözlü, tatlı sesli, esmer adam sıradışı bir güven yayıyordu. Kaptanın endişeli ifadesi kayboldu ve yaşlı bir tazı gibi gülümsedi. Hayır, bu adamların Doria'nın birinci sınıf barına gidip hayalet barmenden içki istediklerini görse şaşırmazdı.

“Hava nasıl olacak kaptan?” diye sordu Austin.

“Hava sığ sularda hırçındır. Bir gün sakin olur, ertesi gün muazzam bir fırtına kopar. Sis ünlüdür. O gece Doria ve Stockholm'de olanlar sisin ne kadar yoğun olduğunu söyleyebilirler. Rüzgâr şu anda güneydoğu yönünde esiyor, ama batıya dönecek ve benim tahminimce deniz sakin olacak. Ama bunun kaç gün süreceğini bilemem.”

“Önemli değil, işi bitirmek için acele ediyoruz,' dedi Austin. “Çok fazla günümüz yok.”

McGinty sırıttı. Evet, oldukça kendinden emin. “Göreceğiz. Yine de sizin çok cüretkâr olduğunuzu kabul etmeliyim. Ne arıyorsunuz, ambardaki zırhlı bir kamyonu mu? Bu biraz çalışma gerektirecek. Özellikle enkazın neresinde olduğunu bilmediğiniz için.” Başını salladı. “Keşke size yardım edebilseydim, ama dalış günlerim sona erdi. Bir rehber işinize yarardı.”

Austin lomboz deliğinden mavi bir geminin geçtiğini gördü. Pruvada Myra yazılıydı.

“Özür dilerim, kaptan,” dedi. “Sanırım rehberimiz geldi.”

Georgetown, Washington DC

Kısım 40

“Gamay, bir dakikan var mı?” diye çalışma odasından seslendi Trout. Bilgisayar monitörüne doğru eğilmiş, çeşitli denizaltı projeleri için grafikler çizdiği geniş ekrana bakıyordu dikkatli bir şekilde.

“Evet,” diye mırıldandı Gamay yan odadan. Sırtüstü uzanmış, transtaki biri gibi havada asılı duruyor, iki merdivenin desteklediği dar kalas iskeleyle dengeleniyordu. O ve Paul Georgetown tuğla evin iç dekorasyonunu sık sık değiştiriyorlardı. Rudi Gunn, NUMA merkezine rapor vermeden önce birkaç gün dinlenmek için izin almasını emretmişti. Ama Gamay eve döner dönmez tamamlamadan bıraktığı bir projeyi ele almış, güneşli odalarının tavanındaki çiçekleri boyamıştı.

Ellerini bir beze silerek çalışma odasına girdi. Eski bir blucinle pamuklu çalışma gömleği giyiyordu. Koyu kızıl saçları üzerinde Tru-Test Boyaları yazılı bir şapkanın altında toplanmıştı. Yüz koruyucu gözlükler taktığı göz çevresi dışında yeşil ve kırmızı lekelerle kaplıydı.

“Boya yapan Jackson Pollock'a benziyorsun,” dedi Trout.

Ağızındaki kırmızı boyayı sildi. “Michelangelo'nun Şistine Kilisesi'nin tavanını nasıl boyadığı beni aşılıyor. Yalnızca bir saattir uğraşıyorum ve şimdiden dirseğim ağrıdı.”

Trout olmayan gözlüklerinin üstünden bakıp sıırıttı.

“O kurt gülümsemesi de ne oluyor?” diye sordu Gamay tehlikeyi sezerek.

Trout elini ince beline koyup Gamay'ı kendine doğru çekti. Eve döndüklerinden beri her fırsatta ona dokunuyordu, sanki tekrar ormanda kaybolmasından korkuyordu. Kaybolduğu günler Trout için bir kâbus gibiydi, ama Yankee yetiştirilme tarzı bunu ifade etmesine izin vermezdi.

“Yalnızca yüzün boya içindeyken ne kadar seksi görüdüğünü düşünüyordum.”

Gamay adamın ince saçlarını karıştırarak alnına döktü. “Siz sapıklar bir kızla nasıl konuşulacağını iyi biliyorsunuz.” Gözleri ekrandaki resme takıldı. “Beni bunun için mi çağırdın?”

“Bu kadar romantik hareket yeter.” Ekranı gösterdi. “Evet. Bana ne gördüğünü söyle.”

Gamay, Trout'un omzunun üstünden eğilip gözlerini kısarak ekrana baktı. “Çok fazla zekâ gerekmiyor. Sekiz fantastik görünümlü kafanın güzelce ayrıntılandırılmış çizimlerini görüyorum.” Sesi bilimsel bir tarz aldı, tıpkı bir otopsiyi yöneten patologunki gibi. “İlk bakışta profiller benzer gibi görünüyor, ama daha fazla inceleyince ince farklar seziyorum, özellikle çene ve ağızda, ama kafatasında da var. Nasıl gidiyorum. Sherlock?”

“Yalnızca görmekle kalmıyor, gözlem de yapıyorsun, sevgili Watson.”

“Başlangıç düzeyinde, sevgili dostum. Bunları kim çizdi? Kendi içlerinde birer sanat eseri bunlar.”

“Saygıdeğer, Dr. Chi. Çeşitli yeteneklerin adamı.”

“Yaptığı hiçbir şeye şaşırılmayacak kadar çok gördüm profesörü. Bunlar eline nasıl geçti?”

“Harvard'dayken Chi bana gösterdi. Sana göstermemi söyledi. Biyolojiye geçmeden önce branşının

arkeoloji olduğunu hatırlamış. Ama daha çok yeni bir göz istiyordu.” Trout vücudunu arkaya doğru esneterek ellerini ensesinde birleştirdi. “Ben deniz jeologuyum. Bunları alıp istediğim her türlü güzel resmi yaparım, ama bana bir anlam ifade etmiyorlar.”

Gamay bir sandalye çekip kocasının yanına oturdu.

“Bir de şöyle bak, Paul. Birisinin denizden çıkardığı kaya parçasını sana uzatmasından farklı değil bu. İlk olarak ne sorardın?”

“Kolay. Nereden bulduğunu.”

“Bravo.” Yanağına bir öpücük kondurdu. “Aynı şey arkeoloji için de geçerli. Maya çalışmaları deniz biyolojisine geçmeden önceki uzmanlık alanım değildi, ama işte ilk sorum. Bu oymalar nereden geldi?”

Trout parmağıyla ekrana vurdu. “Bu Chi'nin MTE adını verdiği bölgeden. Chiclero'lara ilk rastladığımız yerden.”

Gamay hatırladığı kötü anılar yüzünden içinin ürperdiğini hissetti. “Ya diğerleri?”

“Hepsi Chi'nin ziyaret ettiği farklı yerlerden.”

“Bunları seçmesinin nedeni neymiş, benzerliklerinden başka yani?”

“Yerleri. Her yüz belki Fenikeli olan belki de olmayan gemileri gösteren duvar süsüyle oyulmuş gözlemevinden geliyor.”

“İlginç.”

“Hım-hım. Profesör de öyle düşünmüş. Gemi teması onları birbirine bağlıyor.”

“Bütün bunların anlamı ne?”

“Bilmiyorum,” dedi Trout omuz silkererek. “Korkarım Mezoamerikan uzmanlığımın sınırları buraya kadar.”

“Neden Profesör Chi'yi aramıyoruz?”

“Az önce denedim. Mexico City'deki ofisinde değilmiş. Daha önce orada olduğunu ama şimdi gittiğini söylediler.”

“Sakın söyleme. Sahaya çıkmış.”

Trout başını salladı. “Not bıraktım.”

“HumVee'sini geri aldığına göre buna fazla güvenme. Ya Orville?”

“Çatlak profesör mü? Benim aklımdaki de tam olarak buydu. Belki ilham verici bir şeyler söylersin diye bunları önce senin görmeni istedim.”

“Linus Orville'i ara. Vereceğim ilham bu.”

Trout kart dosyasını tarayıp bir numara tuşladı. Onzille cevap verince Trout telefonun hoparlörünü açtı.

“Ah, Mulder ve Scully,” dedi Orville sevilen bir dizideki FBI kahramanlarından söz ederek. “X-Dosyalarında işler nasıl gidiyor?”

Trout çıkarabildiği en ciddi ses tonuyla, “O esrareniz kabartma teknelerin kayıp kıta Mu'ya ait olduğuna dair sağlam kanıtlar bulduk.”

“Şaka yapıyorsunuz!” dedi Orville soluğu kesilerek.

“Evet, şaka yapıyorum. Mu sözcüğünü söylemek hoşuma gidiyor yalnızca.”

“Eh, sana da moo, Mulder. Şimdi lütfen aramanın gerçek sebebini söyler misin?”

“Profesör Chi'nin Paul'e bıraktığı o çizimler hakkındaki fikrinize ihtiyacımız var.”

“Ah, Venüs duvar süsleri.”

“Venüs mü?”

“Evet, sekiz serisi. Her figür Venüs tanrısının vücut bulmasını temsil ediyor.” Gamay figürlerin çıkık çeneleri ve alınlarıyla korkunç profillerine baktı. “İğğğ. Aşk tanrıçasının midye kabuğu içinde deniz köpüğünden çıkan zarif bir kız olduğunu düşünürdüm hep.”

“Çünkü Botticelli'nin resimleriyle beynin yıkanmış ve zamanını Temple of Doom oyunundan çıkmadan önce klasik çalışmalar üzerinde harcamışsın. Maya Venüsü bir erkekti.”

“Ne kadar şövenistse.”

“Yalnızca bir dereceye kadar. Mayalar iş insan kurban etmeye gelince eşit fırsata inanırlardı. Venüs Quetzalcoatl veya Kukulcan'ı sembolize ediyordu. Tüylü yılan. Hepsi birbirine bağlı. Doğuş ve yeniden doğuş analogisi. Quetzalcoatl gibi Venüs de yalnızca yeniden ortaya' çıkmak için yok olur.”

“Anlıyorum,” dedi Trout. “Mayalar onun tekrar gelecek kadar mutlu olmasını sağlamak için tapınaklarını tanrı temsilleriyle süslediler.”

“Evet, biraz büyük adamı yağlamak söz konusuydu. Mimarının dinlerine nasıl girdiğini anlamak zorundasınız. Maya binaları çoğunlukla gün dönümü ve ay tutulması ya da Venüs'ün görünüp kaybolduğu yerler gibi anahtar noktalara yerleştirilirdi. Başka bir deyişle göksel bir hesap makinesi.”

“Profesör Chi MTE bölgesindeki gözlem kulesini bilgisayardaki hardware'le, üzerindeki yazıtları software'le kıyasladı. Bunun bütün resmin yalnızca bir parçası olduğunu söyledi, tıpkı bir devrenin bilgisayarın parçası olduğu gibi,” dedi Gamay.

“Evet, bu teorisini bana da aktardı, ama sizin yontma kulenizin bir IBM kopyası olabilmek için çok uzun yol alması gerekli.”

“Yine de kule ve diğerlerinin bütünleştirilmiş bir planın parçalan olması mümkün, değil mi?”

“Beni yanlış anlamayın. Mayalar inanılmaz derecede sofistikeydiler ve her zaman insanı şaşırtmayı biliyorlardı. Saray kapılarını ve caddeleri yılın çeşitli zamanında güneşi ve yıldızları gösterecek şekilde diziyorlardı çoğunlukla. Görüyorsunuz ya, Venüs'ün hareketlerini tahmin etmek rahiplere olağanüstü güç verirdi. Venüs tanrısı ekim ve hasat zamanını yağmurlu mevsimler gibi önemli tarihleri çiftçilere bildiriyordu. Chichen Itza'daki Karakol'un ufuktaki çeşitli noktalarda Venüs'le aynı hizada bulunan pencereleri vardır.”

“Bildiğim kadarıyla Karakol'da gemi resimleri yoktu,” dedi Gamay.

“Yalnızca duvar süslerinin geldiği sekiz tapınakta vardı. Venüs dönüşü sırasında sekiz gün ortadan

kaybolur. Önemli kararlar yüzünden bu gezegene bağlıysanız ürkütücü bir şey. Bu yüzden rahipler kuyuya birkaç evlenmemiş kız atar, yaratıcı bir şekilde kan akıtırlardı ve her şey tekrar eski haline dönerdi. Kan akıtmadan söz etmişken beş dakika sonra bir dersim var. Bu büyüleyici tartışmaya daha sonra devam edebilir miyiz?”

Gamay işini bitirmemişti henüz. “Venüs'ün sekiz günlüğüne kaybolduğunu ve içinde gemi oymaları bulunan sekiz tapınak olduğunu söylediniz. Bu bir tesadüf mü?”

“Chi öyle düşünmüyor. Gitmek zorundayım. Sınıfıma Muster'leri anlatmak için sabırsızlanıyorum.”

Telefon kapandı. Paul sarı not defterini aldı. “Çok aydınlatıcıydı. Elimizdekilere bir daha bakalım. Sekiz tapınak gözlem evi var. Her biri Venüs'ün hareketlerini izlemek üzere inşa edilmiş.” Trout not alıyordu. “Bu yapılar aynı zamanda tek bir temaya adanmış, belki Fenikeli olan ve büyük hazineler taşıyan gemilerin gelişi. Abartılı bir tahmin. Gözlem evleri ve Venüs'ün hazinelerle bir ilgisi vardı.”

Gamay onayladı. Not defterini alıp rastgele sekiz daire çizdi. “Diyelim ki bunlar tapınaklar.” Daireleri birbirine bağlayan çizgiler çaktı ve gelişigüzel çizimlerine bir an için baktı. “Burada bir şey var,” dedi.

Paul karalamalara bakıp başını salladı. “Düz ayaklı bir örümceğe benziyor.”

“Çünkü yeryüzüyle ilgili terimlerle düşünüyoruz.” Sayfanın kenarına yakın bir yere iki yıldız çizdi. “Dünyanın üstüne yükseliyor. Diyelim ki, bu Venüs ve ufuktaki en uç noktasında. MTE'de gördüğüm tapınakta bir kaledeki okçu penceresi gibi yarığa benzer iki açıklık vardı. Pencereden Venüs'e bir hat çizersen göreceğin şey şudur. Şimdi diğer pencere için de aynı şeyi yapacağım.” Yaptığı işten tatmin olarak her bir gözlem evinden Venüs noktalarına doğru çizgiler çizdi.

Ürettiği kaba kareler düzeni şeklindeki çizimi Paul'un burnuna soktu.

“Şimdi akşam yemeğini yemeye hazırlanan bir timsaha benzedi,” dedi Paul.

“Olabilir. Ya da aç bir yılan.”

“Hâlâ yılanı mı düşünüyorsun?”

“Hem evet, hem hayır. Dr. Chi boynunda bir tılsım taşıyor. Tüylü yılan diyor ona. Bana onu hatırlattı, Kukulcan'ın çeneleri.”

“Bundan bir anlam çıkarmanın mümkün olduğunu kabul etsek bile gözlem evlerinin tam olarak nerede bulduklarını bilmemiz gerekiyor. Chi'nin sahada olması çok kötü.”

Gamay onu pek dinlemiyordu. “Bir şey geldi aklıma. Kurt ve Joe' nun aradığı o konuşan taş. Bir tür kareler düzenine benzemesi gerekiyor muydu?”

“Doğru. Bir bağlantı var mı acaba?”

Trout telefonu aldı. “Chi'nin geri döner dönmez bizi araması için bir mesaj daha bırakacağım. Sonra Kurt'u arayıp bir şey bulmuş olabileceğini söyleriz.”

Gamay rastgele çizdiği şeylere baktı yine. “Evet. Ama ne?”

Nantucket Suları

Kısım 41

Kurtarma gemisinin etrafında dönen yat sesin duyulabileceği bir mesafede durarak motoru kapattı. Bayrak direğinde Amerikan bayrağının altında beyaz, kırmızı ve yeşil renkli İtalyan bayrağı dalgalanıyordu. Zayıf, gümüş rengi saçlı Angelo Donatelli pilot kabininden çıkıp el salladı.

“Merhaba, Bay Austin, kurtarma görevine geldim. Grappa'nız kalmadığını duydum. Bir teslimatta bulunabilir miyiz?”

“Merhaba, Bay Donatelli,' diye karşılık verdi Austin. “Yeni mallar için teşekkür ederiz. Şu ana dek akü asidi içiyorduk.”

Kaptan McGinty ellerini ağzının kenarına koydu, amsa bu tamamen gereksiz bir hareketti, çünkü normal sesi zaten kükreme gibiydi. “Kaptan da size teşekkür ediyor ve şefkat görevinizi yerine getirmek için sizi gemiye davet ediyor.”

Donatelli kabul ettiğini gösterircesine selam verdi ve kaptan köşküne geri döndü. Yatın demiri şangırdayarak suya indi. Donatelli ve kuzeni Antonio yatın çekmekte olduğu tekneye bindi. Kurtarma gemisiyle arasındaki kısa mesafeyi hızla alarak gemiye tırmandılar.

Donatelli kaptana bir şişe İtalyan likörü sundu. “Saygılarımla,” dedikten sonra Austin'e dönüp eliyle yatını işaret etti.

“Mavi güzelimi nasıl buldunuz, Bay Austin?”

Donatelli'nin sürekli saygı unvanları kullanışı ya bir Eski Dünya; alışkanlığı ya da yalnızca üst sınıfa dahil müşterilerle karşı karşıya olan bir restoran sahibinin terbiyeli tavırları, diye düşündü Austin. Sahte ilk isimden ferahlatıcı bir değişimdi bu, “Merhaba, benim adım Bud,” teklifsizliği Austin'in en sevdiği yakınmalardan biriydi.

Austin'in gözleri yatı baştan sona taradı ve mavi teknesiyle krem rengi üst yapılarına sanki güzel bir kadının kıvrımlarını inceliyormuş gibi baktı. “Klasik güzellik hatlarına sahip,” dedi. “İdaresi nasıl?”

“Bir rüya gibi. Onu ilk görüşte âşık oldum. Bristol, Rhode Island'daki bir tersanede terk edilmiş olarak buldum. Restore etmek için binlerce dolar harcadım. On üç metre uzunluğunda, ama ön tarafının genişliği daha uzun görünmesine neden oluyor. Çok dengeli bir tekne, torunları gezintiye çıkarmak için ideal.” Bir kahkaha attı. “Huzur ve sessizlik istediğimde aileden kaçmanın bir yolu. Zeki muhasebecim yatı işimin bir parçası olarak gösterdi, böylece restoran için ara sıra balık tutmak zorundayım.” Duraklayarak nemli gözleriyle bir martı sürüsünün kar taneleri gibi karanlık suyu beneklendirdiği denize baktı. “Yani burada olmuş, öyle mi?”

Austin hafif dalgada yükselen plastik dubayı işaret etti. “Geminin üstü bu işaretin otuz kulaç altında yatıyor. Tam üstüdeyiz şu anda.” Doria'nın adını kullanmaya gerek yoktu; ikisi de hangi gemiden söz ettiklerini biliyorlardı.

“Adanın etrafındaki bütün sularda dolaştım,” dedi Donatelli. “Ama buraya hiç, ama hiç gelmedim.” Hafifçe güldü. “Biz Sicilyalılar hayaletlere inanan batıl inançlı insanlarız.”

“Bu durumda projeye yardım ettiğiniz için daha fazla teşekkürü hak ediyorsunuz.”

Donatelli delici gözlerini Austin'e sabitledi. “Bunu hiçbir nedenle kaçırmazdım. Nereden başlıyoruz?”

“Kaptanın kamarasında bazı planlarımız var.”

“Bene. Gel, Antonio,” dedi kuzenine. “Bu beyler için ne yapabiliriz bir bakalım.”

Kaptan McGinty ağır beyaz kâğıdı kamarasındaki masanın üstüne yaydı. Kâğıtta İtalyanca “plano delle sistemazioni passeggeri,” yani yolcu kalış planı yazılıydı. En üstte iyi günlerinde dalgaları yayarak ilerleyen geminin bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafın altında dokuz güvertenin diyagramları görünüyordu.

Donatelli parmağıyla güvertenin ön kısmında yer alan Belvedere Salonu'nu gösterdi. “Stockholm bize çarptığı sırada burada çalışıyordum. Bum! Yere düştüm.” Parmağı gezinti güvertesine doğru ilerledi. “Bütün yolcular burada kurtarılmayı bekliyordu. Ne pislikti,” dedi tiksintiyle başını sallayarak. “Bay Carey beni buldu ve kamarasına indik. Burada. Üst güvertenin sancak tarafında. Zavallı Bayan Carey sıkışıp kalmıştı. Bir araba krikosu bulmak için ürkmüş bir tavşan gibi koşuyordum. Buraya aşağıya indim.” Parmağıyla o geceki rotasını çiziyordu. “Fuaye güvertesindeki dükkânları geçtim, ama yol kapanmıştı, bu yüzden kıça geri döndüm, sonra A güvertesine indim.”

Donatelli açık anlatımını kesti. Batan geminin karanlık içlerine doğru ilerlerken hissettiği dehşeti hatırlıyordu. “Özür dilerim,” dedi sesi titreyerek. “Bunca yıldan sonra, şimdi bile...” Derin bir soluk alıp bıraktı. “O gece Dante'nin ölümler diyarına giderken neler hissettiğini anladım.” Yanaklarını şişirip devam etti. “Böylece sonunda garajın bulunduğu B güvertesine vardım. Herkes hikâyenin gerisini biliyor, değil mi?”

Masanın etrafına toplanmış olanlar başlarını salladılar.

“Güzel,” dedi Donatelli belirgin şekilde rahatlayarak. Kamara serin olmasına rağmen alnında ter birikmişti ve şakağındaki bir damar atıyordu.

“Zırlı kamyonu garajın tam olarak neresinde gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?” dedi Austin.

Tabii, şu köşedeydi.” Bir kurşun kalem alıp X işareti koydu. “Garajda dokuz araba olduğunu duydum, bunlara Chrysler'in İtalyanlar için inşa ettiği şık bir araba da dahildi.” Dudakları gergin bir şekilde gülümsedi. “Aradığım krikoyu hiç bulamadım.”

“Bizim planımız garaj kapılarından girmek,” diye açıkladı Austin.

Donatelli başını salladı. “Arabalar rıhtımdan doğruca garaja girebiliyordu. Sanırım bu iyi bir plan, ama bu tür işlerden pek anlamam,” dedi omuz silkerek.

Kaptan McGinty durumu daha iyi anlamıştı. Birkaç dakika önce bir telefona çağrılmış ve şimdi masaya tekrar dönmüştü. “Çocuklar umarım boşuna gayret sarf etmiyorsunuzdur. Sanırım burada çok büyük bir sorunumuz var.”

“Bu biraz küçümseme oldu. Sorunlar çok büyük olmazsa şaşarım,” dedi Austin.

“Bu iş çok nahoş. Güvertelerden geçerek o ambara giren adamlar: gördüm.” Garajın sancak tarafındaki duvarını gösteriyordu. “Oradaki! her şey -arabalar, kamyonlar, kargo- geminin kumda yatan bu tarafına yığılmış. Zırlı kamyonunuz tonlarca pisliğin altında kalmış olabilir. Oraya inen

adamlar Chrysler'ın gönderdiği şık arabayı gördüler, ama ona ulaşamadılar, çünkü o alan bükülmüş direkler ve ezilmiş bölmelerle doluymuş. Planladığınız gibi jimnastik kıyafetleriniz içinde giderseniz karşılaşacağınız tehlike budur.”

Austin bunun kariyerindeki en zor iş olacağını çok iyi farkındaydı. İran konteyner gemisini ya da Rus denizaltısını sudan çıkarmaktan daha zor olacaktı.

“Uyan için teşekkürler, kaptan. Bana göre, işimize enkazların yarattığı karmaşada bir hedef seçerek başlamalıyız. East River gibi örneğin. Haklı olabilirsiniz, iş imkânsız gibi gözüküyor. Ama sanırım bir bakmaya değer.” Sırıttı. “Belki Donatelli'nin krikosunu bile bulabiliriz.”

McGinty bir kahkaha attı. “Eğer yaptıklarımız bir aptal işiyse bile siz tam bana göre aptallarsınız. Başarımıza kadeh kaldırmaya ne dersiniz?”

Donatelli grappa'yı açtı ve kendisini hiç terk etmeyen bir garson gösterişiyle herkese içki dağıttı.

“Bu arada, arayanlar aşağıdaki çocuklarmış,” dedi McGinty. “Gövdeyi kesmişler. İşleri yarın için hazırlayıp sonra dinlenmelerini söyledim. Sabah ilk iş olarak aşağı inersiniz.”

Austin kadehini kaldırdı. “Kayıp davalara ve imkânsız görevlere.”

Donatelli ciddi bir şekilde kaldırıncaya kahkahalar kesildi. “Andrea Doria'ya ve içinde ölenlerin ruhuna.”

Bu kez içkilerini sessizlik içinde yudumladılar.

Kısım 42

Önceki sahiplerine milyonlarca lirete mal olan lüks kabinlerde hak sahibi olan gümüş pullu balıklar için Andrea Doria'nın etrafındaki hayat hiçbir zaman sıkıcı değildi. Ama hiçbir şey mavi alacakaranlığın sakinlerini derinliklerde yaşayan bütün yaratıklardan daha garip iki canlının gelişine hazırlayamazdı. Şişko bedenleri parlak sarı derilerle kaplanmıştı, sırtlarında siyah kabuklar vardı. Ampule benzer gagalarının ortasında tek bir göz vardı. Dolgun vücutlarının alt kısmından dışarı doğru iki çıkıntı uzanıyordu. Üste yakın yerde bunlara benzer ve ucunda bir pençe olan daha kısa ilaveler vardı. En garip olanı da her iki yanda hafifçe vızıldayan yüzgeçlerdi.

Yaratıklar Macy'nin Şükran Günü gösterisindeki balonlar gibi havada asılı duruyorlardı. Austin'in kulaklığında Zavala'nın yumuşak kahkahası duyuldu.

“Michelin reklamındaki adama ne kadar benzediğini söylemiş miydin sana?”

“McGinty'yle dün geceki yemekten sonra hiçbir şey beni şaşırtamaz. Eşofmanımın beli biraz sıkıyor.”

Ceanic Hard Suit'e görme sorunu olan birisi takma isim vermiş olmalıydı. Eşofman denilen şey aslında vücudu sıkıca saran bir dalgıç giysisiydi. Isıtılıp şekil verilmiş alüminyum deri teknik olarak gemi teknesine benziyordu. İki taraftaki dikey ve yan iticiler ayak pedallarıyla kontrol ediliyordu. Oksijen devri ve karbondioksit temizleme kapasitesiyle giysi altı-sekiz saatlik dalış süresi için iyiydi. Neredeyse yarım ton ağırlığında olmasına rağmen suyun içinde yalnızca dört kilo geliyordu. Hard Suit hareketlilik, uzun süre dalış olanağı veriyor ve basınç düşmesine izin vermiyordu. Giysinin en büyük dezavantajı şişkinliğiydi. Donatelli'nin rotasını izleyerek geminin içine girmek bir intihar olurdu. Birkaç dakika içinde kablolar ve tellere takılıp kalırlardı.

Bir dalış planı hazırlayarak Austin başarılı olsun ya da olmasın Doria'ya daha önce yapılmış bütün dalışları incelemişti. Gimbel seferinin doğru fikre sahip olduğuna inanıyordu. 1975 girişimi keşif için bir denizaltı kullanmayı denemişti, ama araç akıntıyla baş edecek güçte değildi. Asansör ve çalışma istasyonu olarak kullanılmak istenen dalgıç hücresi uygunsuz biçimde dengelenmiş, kontrolden çıkmıştı. Austin'i etkileyen şey yüzeyden hortumlarla çalışan bir grup dalgıcın büyük iş başarmasıydı. Garaja girmeyi başarmışlardı. 1981 Gimbel seferi daha iyi hazırlanmıştı. Hücre sistemi iyi çalışmıştı. Kötü hava ve hortumlan birbirine dolaştıran akıntı dahil olmak üzere bütün sorunlara rağmen*dalgıçlar kasayı bulmayı başarmış ve vince takmışlardı.

Sonunda Austin, Hard Suit'le hortum dalgıçlarının yönteminin bir kombinasyonunu kullanmaya karar verdi. Bu iş için oldukça iyi donatılmış bir gezi hazırladı. Babası Monkfish'i ve tayfasını verdi. Gunn NU-MA gezilerini ve gemi programlarını tarayıp geminin güvertesine içinde duş ve yatak bulunan dalgıç hücresi ve basınç odası yerleştirdi. Ödünç alınan denizaltı beklenmedik bir ikramiye gibiydi. En önemlisi NUMA'nın altı deneyimli dalgıcı Virginia'dan gelmişti. Monkfish'e vardıklarından beri geminin gövdesinde bir delik açmak için uğraşıyorlardı.

Nantucket sularının değişkenlik konusundaki ünü kendini doğru çıkarıyordu. Austin ve Zavala o sabah yataklarından kalktıklarında hava açıktı. Bir gün önceki kabank deniz yok olmuştu, okyanus çok sakindi. Bir çift siyah yüzgeç suyu yardı. Yunus balıklan. McGinty onların iyi şans işareti olduklarını ve köpekbalıklarının uzak tutacaklarını söyledi. Yüzeydeki akıntı bir deniz mili hızındaydı. Daha sonra yoğun bir sisin başlayacağını tahmin ediyordu. Akıntı o zaman hızlanabilirdi, ama bununla başa

çıkabilirlerdi.

NUMA adamları kalın giysileri içinde vinçle suya indiler. Yüzeyin hemen altında birkaç dakika geçirerek takımlarını kontrol ettiler. Bu arada vinç tekrar suyun üstüne doğru savrulup sağlam bir metal klipsle son bulan dört kısa ip halinde uzanan kabloyu indirdi. Adamlar ipleri mekanik pençeleriyle yakaladılar. Dikey iticilerin vızılıısıyla suyun derinliklerine indiler. Monkfish dört demirle enkazın tam üstünde yer alıyordu. Demirlerin ikisi önde ikisi arkadaydı. Denge çok önemliydi. Aksi halde dalgıç hücresi bir sarkaç gibi sallanabilirdi.

Hard Suit'ler ışıklarla donatılmış olsa ve yanlarında portatif lambalar getirmiş olsalar da aydınlatmaya gerek yoktu. Görüş mesafesi en azından dokuz metreydi ve gemi dipte belirgin bir şekilde görünüyordu. Teknesinin yanıp sönen bir parıltıyla aydınlandığı bölüme doğru yöneldiler.

Mavimsi anaforun ortasında iki dalgıç geminin iskele tarafına bir kütüğün üstündeki böcekler gibi tutunmuşlardı. Bir dalgıç, eldivenli elinde kesici kaynak aletini tutarken diğeri yakıt taşıyan Kerry kablosuna ve diğer şeylere göz kulak oluyordu. Dalış ekibi için asansör ve sualtı meskeni olarak hizmet veren dalgıç hücresiyle oraya inmişlerdi.

Monkfish'in güvertesindeki vince sağlam kablolarla asılı bulunan dalgıç hücresi enkazın birkaç metre üstünde duruyordu. Gazla çalışan kamp lambası görünümündeydi. Dört tarafı köşelerde hafifçe yuvarlatılmıştı, tavanı taşıyıcı kablo deliği için hafifçe eğimlendirilmişti. İletişim ve güç sağlayan bir diğer kablo tavadaki daha alçak bir noktadan hücrenin içine giriyordu. Solunum gazlarını ve kesici kaynağın yakıtını taşıyan tanklar dışarıya bağlanmıştı. Hücrenin dibi denize açıktı. Bu açıklıktan solunum karışımı ve dalgıçların Divex Armadillo giysilerinde ki vücut ısıtma tüplerine sıcak su taşıyan kablolarla doğru uzanıyordu. Buna ek olarak her dalgıç sırtında acil solunum tankı taşıyordu.

Dalgıçlar üzerindeki deniz birikintilerinden temizlenip siyah tekne boyasının açığa çıktığı çelik bir plakayla uğraşıyorlardı. Magnezyum çubukların neden olduğu renk değişimi garaj kapılarındaki geniş bir dikdörtgen alanın sınırlarını belirtiyordu. Oksijen kaynağını kullanan arkadaşını denetleyen dalgıç yaklaşan iki balonu fark etti. Dalgıç derin suda çalışmanın neden olduğu ağır çekim hareketiyle Austin ve Zavala'nın kablosunu almak için uzandı. NUMA adamları kendi aralarında ve kurtarma gemisiyle bağlantı kurabiliyorlardı, ama bu dalgıçlarla iletişime girmelerinin dalgıç hücresi dışında bir yolu yoktu. Austin kaygılı değildi, çünkü herkes planın üstünden birkaç kez geçmişti ve el işaretleri karmaşık mesajlar dışında her şey için yeterliydi.

Diz çöken dalgıç yeni gelenleri görünce oksijen kaynağını kesti. Dikdörtgenin çifte delikler açtığı her bir köşesini işaret ederek başparmaklarını havaya kaldırdı. Sonra o ve arkadaşı yüzey bağlantısıyla uzanan klipsleri deliklere taktı. Dalgıçlar birkaç metre uzaklaştılar ve bir tanesi bir makinistin kabloya asılarak tren düdüğünü çaldığı gibi eliyle çekme hareketi yaptı.

Austin güverte tayfasına seslendi. "Her şey tamam. Çekmeye başlayın."

Güverte tayfası mesajı vinç operatörüne ilettiler ve Kevlar kablo son derece gergin bir hal aldı. Saniyeler geçti. Bir şey olmadı. Kapının etrafındaki çerçeve bir mukavvanın üzerindeki delikli çizgiler gibi kesilmişti. Austin daha fazla delmenin gerekli olup olmadığını düşünürken güverteden bir kabarcık patlaması meydana geldi. Bölüm bastırılmış bir patlama sesiyle serbest kaldı. Austin yüzey ekibine vinci çekmelerini ve kapıların geminin teknesi üzerine düşmesine izin vermelerini söyledi.

Geminin B güvertesinde geniş bir dikdörtgen delik açılmıştı. Turist sınıfı kamaraları bu güvertenin

ve bir kat alttaki C güvertesinin ön ve arka tarafına yerleştirilmişti. Güvertenin ön bölümünde kamaralar autorimessa, yani dokuz arabayı ve zırhlı kamyonu barındıran güverteyle bölünüyordu.

Zavala yeni oluşturulan deliğin tam üstüne gelecek şekilde güç verdi dalgıç giysisine.

“Buradan bir HumVee bile sokabilirsin.”

“Neden işi yansına kadar yapıyorsun. Bir düşün. Şu andan itibaren bu enkaza kim dalarsa burayı Zavala Deliği olarak düşünecek.”

“Bu şerefi sana bırakıyorum. Austin'in Yarığı adını vermeye ne dersin?”

“Keşfe çıkmaya ne diyorsun?”

“Hemen.”

“Yavaşça gireceğiz. Kablolara ve devrilmiş bölmelere dikkat et. Arada güvenli bir mesafe bırakmaya da.”

Zavala'nın uyarıya ihtiyacı yoktu. Hard Suit'ler astronotların giydiği uzay elbiselerine benziyordu. Astronotların uzay yürüyüşlerindeki gibi hareketlerin bilinçli ve abartısız olması gerekiyordu. Ağır hızda bile beş yüz kiloluk elbiselerin çarpışması büyük sarsıntıya neden olabilirdi.

Austin, Zavala'nın altından içeri girdi, böylece elbisesinden yayılan ışık doğruca gemiyi aydınlatıyordu. Güçlü ışık karanlık tarafından yutuldu. Dikey iticilerine biraz güç verdi, garaja ayaklarının üstünde indi ve sonra durup elbiseyi üç yüz altmış derece döndürdü. Zavala'ya her şey yolunda işareti verdi ve yüzen sarı figürün mavi-yeşil delikten geçip üstünde asılı kalışını izledi.

“Burası bana Tijuana'daki Baja Cantina'yı hatırlatıyor,” dedi Zavala. “Aslında bu kadar karanlık değildi.”

“Geri dönüşte Cuervo içmek için dururuz,” diye cevap verdi Austin. “Gemi yirmi yedi metre genişliğinde. Yük Kaptan McGinty'nin söylediği gibi dibe kaymış olmalı. Her şey doksan derecelik açıda duruyor, bu yüzden garajın döşemesi tam arkadaki dikey duvar oluyor. Yönümüzü kaybetmemek için o duvara bağlı kalacağız.”

Alçalırken Austin engeller ve tepkiler bekleyerek zihinsel bir kontrol listesini gözden geçirmeye başladı. Pratik problemler ve çözümler üzerinde çalışırken beyni bir başka şeyle, mantıksız korkularla uğraşıyordu. Bu büyük bir olasılıkla atalarının ensesindeki tüyleri diken diken eden hayatta kalma mekanizmasıydı. Donatelli'nin geminin içine doğru inişindeki dehşeti tarif eden sesini duyuyordu. Yaşlı adamın hatalı olduğuna karar verdi Austin. Bu Dante'nin hayal edebileceği her şeyden daha kötüydü. Austin cehennemden ateşine her an katlanabilirdi. Dante en azından bir şey görüyordu. Bunlar yalnızca şeytanlar ve lanetliler olsa bile.

Şimdi boş olan bu geniş güvertelerin bir zamanlar elli bin beygir gücüyle gümürdediğini ve bin iki yüzden fazla yolcunun geminin güzelliğinin tadını çıkardığına, neredeyse altı yüz kişilik tayfayla ihtiyaçlarının giderildiğine inanmak zordu. Atlantik'e gömüldükten sonra Doria'ya dalan ilk insan geminin hâlâ canlı gibi göründüğünü, ürkütücü homurtular ve gıcırtilar çıkardığını söylemişti. Oysa Austin burada yalnızca çürüme, boşluk ve soluk alma aygıtlarının çıkardığı ses dışında bir şey hissetmiyordu. Bu dev metal anıt orada çok fazla kalan bir insanın çıldıracağı türde hayaletli bir yerdi.

Gemi üzerlerine geliyor gibiydi ve Austin derinlik göstergelerini kontrol edip duruyordu.

Yüzeyden yalnızca altmış metre aşağıda olmalarına rağmen karanlık yüzünden daha derin görünüyordu. Yukarıya baktı. Açıklığı gösteren mavi-yeşil dikdörtgen açıklık karanlıkta dağınık görünüyordu ve dalgıçların yerleştiği yanıp sönen güçlü ışıklar olmasa sonunda görünmez hale gelecekti. Austin yanıp sönen noktaya baktı ve kendini güvende hissetti, sonra aşağıda yatan şeye odaklandı.

Ayaklarının altındaki nesnelere ışıklarının etkisiyle büyümüş görünüyordu. Düz çizgiler ve kenarlar. Esrarengiz yuvarlak şekiller. Doria'nın bir bölmesini oluşturan sancak tarafındaki dikdörtgen alanı tonlarca pislik doldurmuştu. Gemi düzken garaj ağır metal ızgaralar ve platformlarla kaplıydı. Şimdi bunlar da dikey durumdaydı. Austin ve Zavala bir araştırma planıyla işe başlayıp paralel çizgiler çizerek ileri geri hareket ettiler. Yüzeyde olup bir enkaz arasındaydı aynı tarzda hareket edeceklerdi. Eski ampullere ait sarkan kablolarla karşılaştılar, ama tehlikeli değillerdi ve onlardan kolayca kaçmak mümkündü.

Işıkları metal, cam ve belirsiz bir şekli aydınlattı.

“Hey, Kurt aşağıda gördüğüm bir Rolls-Royce mu?”

Austin'in ışığı pisliklerin arasından parçası görünen seçkin gri ön panjurları aydınlattı.

“Muhtemelen. Geminin manifestosuna göre Miami'li bir adam Rolls'unu Avrupa'ya geri gönderiyormuş.”

“Rolls'un her kıtada işe yaradığını gösterecekti herhalde.”

Austin, Rolls-Royce'un üstünden geçip geleneksel olmayan çizgilere sahip başka bir arabanın parçasını gördü.

“Bu da Chia tarafından üretilen Chrysler'in deneysel arabasına benziyor. Pitt'in burada olmaması çok kötü. Böyle bir şeyi koleksiyonuna katmak için her şeye katlanırdı.”

“Çok miktarda çamura katlanması gerekirdi herhalde.”

Arabalar birbiri üstüne yığılmıştı. Üzerleri pislik ve alüvyonla kaplanmıştı. Austin bu pisliği kaldırmak için bir plan yapmayı düşündü, ama bu yalnızca entelektüel bir egzersizdi. Çok tehlikeliydi, masraflıydı ve zaman kaybına neden olacaktı. Herhangi bir kazı çalışması günlerce yok olmayacak yoğunlukta bir sise neden olacaktı.

Kamyonun bulunduğu yere dair Donatelli'nin ifadesine bakılırsa kamyon diğer araçların üstüne yığılmış olmalıydı. O halde ortalıkta görünmeliydi. Yaşlı adam yanıltmış mıydı? O gece korkunç bir stres altındaydı. Belki araba başka bir kargo ambarındaydı. Austin homurdandı. Garağa girmeleri büyük çabalar sonucunda olmuştu. Tekrar deneyecek ne paraları, ne de zamanları vardı. Harekât kuvvetleri yalnızca birkaç günlüğüne ödünç alınan şeylerle oluşturulmuştu.

Araştırmaları uzadıkça şüpheleri artıyordu. Gözle görünen pisliklerin her metre karesini taradılar.

“Bu şeyi pinpon toplarıyla yüzdürme planına ne oldu?”

“Bu iş için Çin'de yeterince pinpon topu olduğunu sanmıyorum. Sen ne düşünüyorsun?”

“Bence Angelo Donatelli cesur bir adammış. Burası dünyanın en büyük algısal yoksunluk tankı olmalı. Hâlâ dünya gezegeninde olduğumuza inanmak zor. Pekmez kavanozundaki bir sinek gibi hissediyorum kendimi.”

“Kamyonun burada olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.”

“Başka nerede olabilir ki?”

“Keşke bilseydim,” diye cevap verdi Austin.

“Nina hayal kırıklığına uğrayacak.”

“Biliyorum. Yukarı çıkıp kötü haberi vermeye ne dersin?”

“Benim için uygun. İdrar torbam bu sabah çok fazla kahve içtiğimi söylüyor.”

Dikey iticileri çalıştırdılar, yavaş fakat sabit bir hızla yukarda görünen aydınlığa doğru ilerlediler. Yukarı çıkarken görünmeyen bir engele çarpmamak için fenerlerini ileriye ve yukarı doğru tutuyorlardı. Zavala'nın ışığı garajın köşesindeki bir karaltıya çarptı.

“Kurt,” diye bağırdı heyecanla. “Köşede bir şey var.”

Yükselmeyi kestiler. Austin koyu karanlıkta parlayan iki kırmızı göz gördü.

Öteki dünyaya benzeyen ortamda bir saat geçirdikten sonra ilk tepkisi gemiyi ini haline getiren vahşi bir deniz yaratığıyla karşı karşıya olduklarını düşünmek oldu. Işığını ikiz göze doğru çevirdi ve kalp atışları hızlandı. Bu olamazdı. İki adam daha yakından bakmak için yaklaşıp fenerlerinin bütün gücünü köşeye yönelttiler.

“Olur şey değil,” dedi ikisi aynı anda.

Kısım 43

Zavala ve Austin Andrea Doria' nen garajına girmeden yıllarca önce bir gemi subayı denizdeki fırtına sırasında birkaç ton ağırlığındaki zırhlı aracın sağa sola çarpmasının korkunç sonuçlarını önselin bir şekilde tarif etmişti. Bu olasılığı ortadan kaldırmak için araç güçlü kablolarla bağlanmış ve yere monte edilmişti. Aradan geçen elli yıldan sonra bile kablolar kamyonu olduğu yerde, bir zamanlar garajın döşemesi olan dikey duvarda tutuyordu.

Siyah kaplaması paslanmıştı ve tekerlekleri kötü görünümlü bir pelte gibi yumuşamıştı. Ama kromu hâlâ hafifçe parlıyordu ve kamyon tek parça halindeydi. Yapabilecekleri kadar titiz bir incelemeden sonra Austin ve Zavala gövdeden çıkıp açık denize geri döndüler. Dalgıçlar basınç hücresinin kuru ve rahat ortamına çıkmışlardı. Austin onları suçlayamazdı. Doymuş üçlü karışımı solumak skuba tankından solumaktan sekiz kat daha zordu.

Austin, McGinty'yi aradı. “Bay Donatelli'ye kamyonu bulduğumuzu söyle.”

“Lanet olsun! Bunu başaracağınızı biliyordum. Kurtarma için uygun mu?”

“Biraz şans ve doğru ekipmanla. Bir alışveriş listesi hazırladım.”

Austin hızla istediği şeyleri sıraladı.

“Sorun değil. Yeni bir ekip aşağıya geliyor. İstediklerinizi onlar getirebilirler.”

Hücre yukarı çıktı ve dalgıçlar basınç odasındaki ekiple yer değiştirdiler. Hücre geri döndüğünde Austin'in ısmarladığı gereçler içine yerleştirilmişti. Austin yeni gelecek olan dalgıçlarla telsiz aracılığıyla konuşup planını anlattı. Dalgıçlar hücrenin altından çıkıp gemideki deliğin üstüne geldiler. Austin ve Zavala tekrar gemiye girdiler. Dalgıçlar hayat destek kordonlarıyla birlikte peşlerinden geliyorlardı. Bir tanesinin elinde oksijen kaynağı vardı.

Dalgıçlarla doğrudan iletişim kuramamak Austin'in hoşuna gitmiyordu. Kamyonun dik bir açıyla duvarda durduğunu görünce yapacaktan yorumu duymak istiyordu. Ama kollarının oynayışını görmek de bir o kadar eğlenceliydi. İlk tepkilerinden sonra kamyonun arka kapıları üstünde çalışmaya başladılar. Kapılar bir lövyeye ya da Hard Suit'lerin pençelerine teslim olmayacaktı.

Donatelli zırhlı kamyonun muhafızlarını öldürenlerin kapılan öylece kapattıklarını söylemişti. Kilitli olmaktan çok paslanmaktan dolayı sıkıştıklarını düşündü Austin. Oksijen kaynağı canlandı, dalgıç alevleri menteşelerin üstünde gezdirirken kıvılcımlar saçıldı. Tekrar lövyeyi denediler. Kapılar düştü ve içeri hücum eden deniz suyuyla kahverengimsi bir pislik bulutu dışarı çıkıp dört adamı sarmaladı. Ortalık biraz durulunca Austin ilerleyip fenerini kamyonun içine doğrulttu.

İçersi raflardan düşen metal kutularla doluydu. İçeri giren su elbiseleri, saçları ve doku kalıntılarını temizlemiş, böylece geriye yalnızca sırtan kafatasları kalmıştı. Kemikler diğer pisliklerle birlikte kamyonun bir tarafına yığılmıştı. Austin ortağına yer açmak için çekildi.

Zavala bir an için sessiz kaldı. “Meksika ve İspanya'daki eski kiliselerin altındaki mahzen mezarlara benziyor.”

“Daha çok mezbaha gibi,” dedi Austin keyifsiz bir şekilde. “Angelo Donatelli'nin hafızası çok iyiymiş. Bu kutular gönderilen mücevherleri için olsa gerek.” Gözlerini kafataslarından kaçırmaya çalıştı. “Bunlarla daha sonra uğraşırız.”

Dalgıçlara işaret etti ve kamyonun içini görmek için biraz daha yaklaştılar. Daha önce onlara taştan söz ederken, “İnsan kemikleriyle de karşılaşacaksınız. Oraya nasıl geldiklerini daha sonra anlatırım! Umarım batı inançlarınız yoktur,” demişti.

Dalgıçlar kamyonun içine bakıp başlarını salladılar, ama şaşkınlık tepkileri yalnızca geçiciydi. NUMA dalgıçları profesyoneldiler. Daha fazla tereddüt etmeden kamyonu yüzdüler ve kutularla kemikleri bir kenara taşımaya başladılar. Birkaç dakika içinde siyahımsı gri nesnenin sağlam görünümlü köşesini açığa çıkarmışlardı.

Uzun süredir kayıp olan konuşan taş.

Dalgıçlar içersini düzenlerken Austin ile Zavala dalgıç hücrelerine gitmiş ve gemiye bağlı olan Kevlar kabloyla geri dönmüşlerdi. Kemikler güzel bir yığın haline getirilmişti. Kutular yoldan çekilmişti, yalnız dalgıçların kenara ayırdığı biri dışında. Dalgıçlardan biri içindekileri göstermek için kutuyu büyük bir törenle açtı. Işık nefes kesen elmaslar, safirler ve diğer değerli taşları aydınlattı.

Austin, Zavala'nın iç çektiğini duydu. “Bu şeyler milyonlar değerinde olmalı.”

“Eğer diğer kutular da doluyorsa milyarlar eder.” Dalgıçlara kutuyu kaldırmalarını işaret ederek elindeki halat takımını kapının içine yerleştirdi. Zavala metal bir halka taşıyordu. Dalgıçlar kabloları taşın çıkıntı yapan kısmına bağladılar, sonra palangaya ilaştirdiler.

Austin kaldırma noktasının tam olarak ağırlık merkezinin üstünde olması gerektiğini ancak bunun çok zor olduğunu biliyordu. Bu birisine sırtıyla değil, bacaklarıyla kaldırmasını söylemek gibi bir şeydi. Bu iyi bir tavsiyeydi, ama eşya dolabın arkalarında ya da kiler merdivenlerinin altında olduğunda çok az işe yarardı. Kevlar kablosu gövde boyunca ilerliyor sonra kamyonu doğru kıvrılıyordu. Palanga çekiş kapasitesini iki katına çıkaracaktı.

Austin çok sayıda bilinmeyenle uğraşıyordu. Bir tanesi taşın ağırlığıydı. Austin taşın suyun içinde daha hafif olacağını biliyordu, ama orijinal ağırlığını yalnızca tahmin ettiği için bunun pek faydası olmuyordu. McGinty'den tek bir palanganın iki katı kadar kaldırabilecek ikinci bir palanga istedi. Halatın ucu sağ açılı orsa için palangadan geçirildi. Uygunsuz çekiş sistemini telafi etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını ifade eden teknik terimlerdi bunlar.

Karşılına çıkan bir sonraki sorun, taşı bir dişçinin diş çektiği gibi yerinden çıkardıktan sonra dibe düşmesini önlemektir. Çözüm okyanus enkaz kurtarma tüpleriydi ki, oldukça yeni bir kavramdı bu. Naylondan yapılmış uzun torbalar kurtarma gemileri için tasarlanmıştı. Her birinin bir buçuk tonluk kaldırma kapasitesiyle kamyonun tamamını yüzeye çıkarabiliyorlardı.

Dalgıçlar taşı her bir yanına şişirilmemiş torbaları bağlayabilecekleri şekilde kaldırdılar. Austin bu delice işlemin her aşamasını denetledi, özellikle de kamyonu duvarda tutan kırılabilir kabloları. Sonra işareti verdi. Dalgıçlar kemerlerinden sarkan bir hortumu kullanarak tüplere hava pompaladılar, tüpler ızgaradaki sosisler gibi hemen kabardılar. Pozitif şamandıra özelliği yaratmak için havayı kademeli olarak verdiler. Taş bir sihirbazın yardımcısının havaya yükselişi gibi havalandı. Acil bir duruma karşılık kaldırma halatını bağlı tutarak kamyonun kapısından çıkana dek taşı iteklediler.

Austin bunun şimdiye kadar gördüğü en garip sahne olduğunu düşünüyordu. Her şeyin eğri olduğu bir Dali tablosu gibiydi gördükleri. Siyah taş zifiri karanlık bir odadaki uçan halı gibi derinliklerin içinde yüzüyordu. Kordonlarının ucunda sallanan dalgıçlar yeni doğmuş semendellere benziyorlardı. Denizin yıpratmış zırhlı kamyon duvarda dik bir açıyla duruyordu.

Dalgıçlar yolu aydınlatan Austin ve Zavala'nın yardımıyla taşı açıklıktan geçirene dek yüzdürdüler. Hassas bir işti bu, özellikle akıntı enkazın içine girdiği için, ama en sonunda taş gövdede açtıkları deliğin tam altına gelmişti.

“Keşke bu adamlarla konuşup ne harika bir iş başardıklarını söyleyebilseydim,” dedi Zavala'ya. Mekanik pençesiyle bir “aferin” işareti yapmaya çalıştı, ama beceremedi. “Sanırım bu elbiselerden kurtulana', kadar beklesek iyi olacak. Bunun çok yakında olacağını umuyorum.”

“Birkaç dakika içinde işin geri kalanını McGinty'ye bırakabiliriz. Duydun mu, kaptan?”

Hard Suit'ler arasındaki iletişim yukardan duyulabiliyordu, böylece gemidekiler aşağıda olup bitenleri öğrenebiliyorlardı.

“Her şeyi duydum. Biralari buz kovasına koydum bile. O şeyi enkazdan çıkarın gerisini biz hallederiz.”

Dalgıçların derinlikte kalmaları gerekiyordu, yoksa vurgun yerler-1 di. Taş enkazdan çıkınca Austin ve Zavala devralacak ve yüzeye kadar ona rehberlik edeceklerdi. Taş yüzeye yaklaşınca vinç işi bitirene kadar göz kulak olacaklardı.

“Yukarda hava nasıl?” diye sordu Austin.

“Deniz hâlâ sakin, ama Nantucket sis fabrikası işine son hız devam ediyor. Sis o kadar yoğun ki, bir hamur gibi kızartabilirsiniz.”

Austin ve kaptan sisin neyi sakladığını bilseler daha fazla kaygılanırlardı. Austin ve diğerleri taşı zırlı kamyondan çıkarmak için uğraşırken gri gövdeli büyük bir gemi Monkfish'e yaklaşıyordu. Garip biçimli gemi V şeklinde pruvası ve geniş arka tarafıyla yüz seksen metre uzunluğundaydı; kırk beş deniz mili hızda gitmesini sağlayan altı su jetiyle hareket ediyordu. Bu büyüklükteki bir gemi için inanılmaz bir hızdı bu.

Austin, McGinty'nin hava raporuna Trout'un balıkçılık günlerinden kalma bir ifadeyle karşılık verdi. “En iyisinden, kaptan.” İşaretle dalgıçlardan tüplere biraz daha hava vermelerini istedi. Taş yavaşça delikten yükselmeye başladı. Dalgıçlar enkazın üstüne çıktığında akıntıyla karşılaşınca sarsılmaması için taşın yanında kaldılar. Austin ve Zavala enkazın içinde durmaya devam ettiler, taş birden aşağı iner endişesiyle bir kenarda bekliyorlardı. İki dalgıcı da rahatça görebiliyorlardı. Taşın iki yanında durmuş, paletlerinin hafif darbeleriyle onun hızına uyuyorlardı. Mükemmel bir operasyondur. Kitaplarda anılmaya değerdi.

Ta ki kıyamet kopana dek.

Dalgıçlardan biri garip bir şekilde irkildi, kolları ve bacakları epilepsi krizi geçiriyormuş gibi sallanıyordu. Sonra iki büküm oldu, kor- dununu yakaladı. Aynı şekilde birdenbire vücudunun kontrolünü kazandı, bir an için bulunduğu yerde yüzdü, sonra bir dalış hareketiyle Doria'nın deliğinden içeri tekrar girdi.

Bu çılgınca sahne yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Austin'in bir tepkide bulunacak zamanı yoktu. Ama dalgıç yakınına gelince Austin ne olduğunu anladı. Adamın hayat kordonu işe yaramaz bir şekilde dalgıç giysisinin arkasından sarkıyordu. Dalgıç acil tankına geçmişti. Neler oluyordu? Hortum, deliğin keskin kenarları tarafından kesilmiş olamazdı. Austin sürekli onları izliyordu. Dalgıç kendisine doğru yüzerken yüzü mermer gibi bembeyazdı. Austin sualtında tam iletişim kuramadığından kendi kendine küfrediyordu. Adam başının üstündeki suya darbeler indiriyordu.

Zavala seslendi. “Kurt neler oluyor?”

“Biliyorsam ne olayım,” dedi Austin. Gözlerini kısıp taşın havada asılı durduğu yere baktı. “Bu adamı dalgıç hücrelerine götürmeliyiz. Yedek tankıyla iyi durumda, ama sıcak su desteği olmazsa donarak ölecek. Ben onu yukarı çıkarıp duruma bakacağım.”

Austin okulun dans partisinde sevgilisine eşlik edermiş gibi metal koluyla uzandı. Dalgıç ne demek istediğini anlayıp dirseğine tutundu. Austin dikey iticileri çalıştırdı ve enkazdan uzaklaştılar. İkinci dalgıç ortalarda görünmüyordu.

Austin onu ararken çamurlu karanlıkta bir şey kıpırdadı. Garip bir figür dalgıç hücrelerinin yaydığı ışığın alanına girmişti. Cilalı Hard Suit giymiş bir dalgıçtı bu. Austin'in aklına VIII. Henry'nin domuza benzer bedeni için yapılan zırh geldi.

Dalgıçın sorunlarıyla bu yabancıнын bir ilgisi olduğundan şüphelendi. Yeni gelen adam eliyle havaya doğru bir şeyi kaldırıncaya Austin'in şüpheleri doğrulandı. Kabarcık patlamaları oldu ve bir metal parıltısı görüldü. Bir mermi Austin'in sağ omzunun çok yanından hızla geçti.

Dalgıç yanından ayrılıp paletleriyle suyu vahşice döverek dalgıç hücrelerine doğru yüzmeye başladı. Austin onun alt kapaktan hücreye girdiğini gördü, sonra dikkatini daha acil konulara çevirdi.

Diğer gümüş rengi figürler ortaya çıktı ve ona doğru gelmeye başladılar. Austin dikey iticisini çalıştırıp Doria'nın içine tekrar girmeden önce beş tanesini sayabilmişti.

Kısım 44

McGinty endişeli bir şekilde sesleniyordu telsizden.

“Neler oluyor orada? Birisi bana haber versin, yoksa gelip kendim bakacağım.”

“Bunu hiç tavsiye etmem,” diye karşılık verdi Austin. “Hard Suit giymiş altı adam çaya geldiler ve pek dostça davranmıyorlar. Bir tanesi bana ateş etti az önce.”

McGinty bir volkan gibi patladı. “İsa Mary Joseph ve denizdeki bütün azizler!”

Araya başka bir ses girdi. Histen krizi geçiriyor gibiydi. “O piç kurulan Jack'in kordonunu kestiler!” Kayıp dalgıç hücrenin içinden konuşuyordu. Austin, Teksas şivesini tanımıştı.

“Şu anda iyi mi?”

“Evet, burada benimle birlikte. Ödü patlamış, ama iyi.”

“Sen ve Jack sıkı durun,” diye tavsiyede bulundu Austin. “McGinty hücreyi ne kadar sürede yukarı çekebilirsin?”

“Elim kontrol kolunda.”

“O halde çekmeye başla.”

“Yola çıktı bile. Sahil Güvenliği aramamı ister misin?”

“Navy SEAL'den gelen bir ekibin yardımı dokunurdu. Ama yardım gelene dek bu iş biter. Kendi başımızın çaresine bakmalıyız.”

“Austin kendini koru! Yıllardır bir kavgaya karışmadım. Keşke aşağı gelip birkaç kafa kırabilseydim.”

“Keşke. Kaba olmak istemem kaptan, ama gitmem gerekiyor. Czaa.”

Austin'in yüzünü örten koyu renk pleksiglasın ardındaki soluk mavi gözler turkuvaz taşlar kadar sertti. Austin'in yerinde kim olsa paniğe kapılırdı. O da korkusuz değildi. Saçlarının kariyerinde karşılaştığı sağlıklı korkular yüzünden platin beyazı olduğunu söyleyebilirdi. Üzerine gelen altı köpekbalığı görse hayat sigortasını yenilemiş olmayı dilerdi. Doğanın güçleri düşüncesiz ve acımasız oluyordu. Davetsiz misafirlerin ürkütücü görüntülerine rağmen Austin onların alüminyum derilerinin altında bütün zaaflarıyla duran insanlar olduklarını biliyordu.

Fas'taki saldırının ayrıntıları gözlerinin önünden geçti. Aradaki tek fark sualtı ortamıydı. Konuşan taşı istiyorlardı ve NUMA dalgıçtan yollarına çıkmışlardı. Daha fazla yorumda bulunmak tehlikeliydi. Düşünceler kaygan muz kabukları gibi olabilirdi. İhtiyaç duyulan şey zekâdan çok kurnazlıktı. Bir kurt ansızın üstüne atılmadan önce avını düşünmezdi. Austin zihninin hayatta kalma moduna geçmesini, içgüdülerinin hareketlerini belirlemesine izin verdi. Yayılan sıcaklık saldırganlan ilk gördüğünde vücudunu kaplayan dondurucu soğuğu uzaklaştırmaya başladı. Solukları da düzenli hale geldi, kalbi yavaş yavaş eski hızına döndü. Aynı anda kendisiyle dalga geçiyordu. Kurtun pençeleri ve dişleri vardı.

Zavala, McGinty'yle yaptığı telsiz konuşmasını duymuştu. “Planın nedir, Kurt?” Sözler dikkatli, ama endişeli bir şekilde söylenmişti.

“Bize gelmelerine izin vereceğiz. Bölgeyi biliyoruz. Onlar bilmiyor. Silaha ihtiyacımız var.”

“Uzmanlık alanım. Neler bulabilirim bir bakayım.”

Zavala zırhlı kamyonun arka tarafına gitti. “Kablo kesiciler. Adamların ellerinde ne var?”

“Bilmiyorum. Zıpkın olduğunu sandım. Ama şimdi o kadar emin değilim.”

Zavala, “Eğer yeterince yaklaşımlarını sağlayabilirsek onlara biraz zarar verebiliriz,” dedi.

Austin'in kafası son hızla çalışırken birden durdu. Zavala'nın arkasına zırhlı kamyonun açık kapılarına bakıyordu, koyu karanlığın içinde göze çarpan parlak dikdörtgen ışıkla büyülenmiş gibiydi. Taşı kaldırırken kullandıktan portatif halojen lambalar içeriye parlak bir şekilde aydınlatmıştı.

“Daha iyi bir fikrim var,” dedi Austin. “Venüs sinekkapanı.”

Gözlerini açıklıktan ayırmayarak planını Zavala'ya anlattı.

“Basit, ama cüretkâr,” diye cevap verdi Zavala. “Bu birinin icabına bakar, ya diğerleri.”

“Doğaçlama yap.”

Zavala süvarilerin tüfekleriyle çarpışmaya hazır, elinde tomahawk olan cesur bir kızılderili gibi kaldırdı elindeki dallan, sonra kamyonun uzak köşesindeki karanlığa girdi. Austin iki mücevher sandığının daha kapağını açtı.

Yıldızlarla dolu bir kutunun açılışı gibiydi bu. Suyun altında bile elmasların, safirlerin ve yakutların parıltısı göz kamaştırıcıydı. Sandıkları kamyonun içinde kolayca görülebilecekleri şekilde güzelce sıraya dizdi. Çarpıcı etki yapması için birkaç kafatası ekledi, sonra büyük geminin yarattığı suni gece her yerini kaplayıncaya kadar geri çekildi. Geniş boşlukta bekliyor, bakışları kamyonla geminin açıklığı arasında gidip geliyordu. Hard Süit'in içi serin ve kuru olmasına rağmen terliyordu.

Açıklığın yakınında bir parıltı oldu, sonra iki dalgıç bir tavşan oyuğuna giren gelincikler gibi geminin içine süzüldüler. İkiz fener ışıklan çamurlu karanlığı deliyor, orayı burayı araştırıyordu. Dikkatli girişlerini izleyen Austin, Zavala'yla birlikte enkaza ilk girişlerini hatırladı. Onları endişelendiren şey bilinmeyen, alt ve üst kavramlarının artık işe yaramadığı tepe taklak mekândı. İlk şaşkınlığa güveniyordu. Ve de gözün boş karanlıkta görülebilen tek nesneye odaklanmasına. Yani oraya ve o zamana ait değilmiş gibi görünen zırhlı kamyonu.

Dalgıçlar ileri geri hareket ettiler. Muhtemelen nasıl hareket edeceklerini, tuzağa düşüp düşmeyeceklerini düşünüyorlardı. Birbirlerine yakın durarak, akıntıya alışarak kamyonu yaklaştılar. Cilalı giysileri eşikte belirene dek yaklaştılar.

Austin küfretti. Adamlar omuz omuzaydılar. Bu şekilde kaldıkları sürece plan ölü demektir, belki kendisi ve Zavala için de aynı şey söylenebilirdi. Sonra insan doğası müdahale etti. Bir dalgıç diğerini bir yana itti. Bedeni kapı girişini tamamen kaplamıştı, başı kamyonun içine doğru eğilmişti. Austin'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Girişkenlik her zaman iyi değildir dostum.

Zavala'yı uyardı. “Darbe hızı.”

“Kesim başlıyor,” diye karşılık verdi Zavala.

Austin iki iticiyi de tam hız açtı ve kamyonun arkasını hedefledi. Giysi yavaşça hızlandı, sonra yarım tonluk elbise atalet ve suyun direncini aşır ivme kazandı.

Son lobutu devirmeye çalışan bir bowling topu gibi kamyona doğru uçarken dalgıcın sabit kalması için dua ediyordu. Zavala'nın dünyadaki son dakikalarını nasıl bir akordiyonu taklit ederek geçirdiğinin hatırlatıldığı bir sonsuzluk istemiyordu.

Şansı yardım etti. Dalgıç mücevherlerle büyülenmiş gibiydi, muhtemelen onları nasıl götüreceğini düşünüyordu.

Austin giysinin geniş metal poposunu, yani hava tanklarını örten sert plastik kabuğun hemen altını hedefliyordu. Kahretsın. Çok alçaktan geliyordu. Kendini hafifçe yukarı kaldırdı.

Tekrar hedefi nişanlamıştı.

“Şimdi!” diye bağırdı sesini yükseltmesi için bir neden olmadığını bilerek.

İleri doğru atılırken bacaklarını havaya kaldırdı, kendini görünmez bir kızağın üstündeymiş gibi hayal ediyordu, ama hareketlerini kısıtlayan metal eklemlerle en iyi yapabildiği şey dizlerini kaldırmak olmuştu.

Zavala deli gibi çalışıyordu. Kerpeteni andıran pençeleriyle kamyonu tutan ön kablunun bir bölümünü tırtıklamayı başarmıştı. Çok erken kesmekten korkuyordu. Austin'in talimatıyla boks günlerinde bir günde saatlerce çalışarak geliştirdiği omuzlarının bütün gücüyle yüklendi. Ortadaki kablolar biraz direnç gösteriyordu. Sonra gagaya benzer bıçaklar geriye kalan bağları avını parçalayan bir avcı kuş gibi kolayca kesti.

Austin ayaklarını uzatmak için müdahale etti, ama metal dizleri gözlerini ayırmadan mücevherlere bakan dalgıcın metal poposuna indi. Elbisenin sertliği dilediği hareketi yapmasını engelledi, ama dalgıç bir boğa çarpmış gibi öne doğru gitti ve baş üstü kamyonun içine uçtu. Austin geriye doğru sekti ve dengesini kaybetti.

Diğeri deli gibi kamyonun kaçmaya çalıştı, ama iticileri bir yere takılmıştı. Austin'in de kendine ait sorunları vardı. Kendisini dengeleyecek itici kombinasyonlarının hangileri olduğunu hatırlamaya çalışarak boşlukta dönüp duruyordu.

Zavala'nın, “Bombalar geliyor!” diye bağırdığını duydu.

Bir kablo kesimiyle kamyon ön tarafına doğru düşerek duvarda eğik bir şekilde asılı kaldı. Güvenli bir mesafeye kaçan Zavala bir an için kamyonun öyle kalacağını sandı. Sonra kamyonun ağırlığının tek kablo için çok fazla olduğu ortaya çıktı. Gerilim bağlan kopardı ve kamyon duvardan düştü. Karanlığa uçarak araba mezarlığının içine gömüldü. Muhafızlarının kemiklerini, mücevherleri ve mücadele eden dalgıcı da kendisiyle birlikte götürmüştü.

Bütün bu olaylar yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Hayatta kalan dalgıç, Austin'in saldırısını gözünün ucuyla görmüş ve kamyonun yok oluşunu şaşkınlıkla izlemişti. Ama şoktan çabuk sıyrıldı. Austin sonunda dengesini bulmuştu ve dalgıcın fenerinin parlak ışığı yüzünde patladığında baş dönmesiyle mücadele ediyordu. Aşağıya doğru gitmesini sağlayan iticileri çalıştırdı. Birkaç metre aşağıya inene kadar kolay bir hedef olacağını biliyordu. Dişlerini sıkıp başlayacağını bildiği yakıcı acıya karşı hazırlandı. Kör edici ışık hâlâ üzerindeydi, sonra eğimli bir şekilde alçalmaya başladı ve diğer dalgıcın çılgın gibi mücadele ettiğini gördü.

Zavala!

Austin'in içinde bulunduğu çıkmazı gören Joe arkadan yaklaşarak kolunu dalgıcın silah tutan koluna

sararak dengesini bozdu. İki canavar robot gibi ağır çekimde güreştiler. Zavala rakibinin kendisine bir zarar vermesine neden olacak kadar sakin durmayacağını kısa sürede fark etti. Bu mücadele yüzünden yorgun düşmüştü.

Doğaçlama yap, diye hatırladı Zavala.

Pençesiyle tuttuğu bazı kabloları adamın yan iticisine soktu. Dönen pervaneler yuvasında parçalandı. Zavala geri çekildi. Dalgıç uzaklaşmak için iki iticiye de bastı, ama pervanelerin eşit olmayan gücü yüzünden adam dönmeye başladı. Yalpalaya yalpalaya karanlığa doğru uzaklaştı.

Dalgıcın silahı suyun kaldırma kuvvetiyle yüzerken Austin pençesiyle yakaladı. Aletin tasarımı ilkeldi, ama çağdaş metallerden yapılmıştı ve ateşli silahların işe yaramadığı sualtında ölümcüldü. Altı okluk şarjörü vardı. Kısa okların bir ucunda kanatçık, diğerinde alüminyum elbisesini bir konserve açacağı gibi delip geçecek olan dört jiletimsi bıçak vardı. Aşın büyüklükteki manivelalar basitleştirilmişti, böylece mekanik bir pençe bile silaha bir ok yerleştirebilirdi.

Zavala yakına geldi. “Nedir bu?” diye sordu yaptığı güreş yüzünden nefes nefese kalarak.

“Eski tatar yayının modern şekli.”

“Tatar yayı mı! Son seferinde de düello tabancasıydı,” dedi Zavala hayranlık ifadesiyle. “Bir dahaki sefere kötü adamlara taş atacağız herhalde.”

“Dilenciler seçim yapamaz, Zavala Bu şeyin gerçekten çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.” Austin silahın kabzasını göğsüne yaslayıp nişan aldı. “Öldürücü, ama benim tahminimce çok yakın mesafeler dışında çok iyi nişancı değil.”

“Bunu öğrenmen için bir fırsat doğdu. Saat bir yönünden öcüler geliyor.”

Açık delikten aşağı örümcek ağına benzer bir ışık hüzmeleri yayıldı. İki de silahlı ve pusuya düşmeye önceliklerden daha az meyilli olan dalgıçlar görüldü.

“Bu adamların üstüne gizlice atılabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Austin. “Diğerleriyle telsizle haberleşmiş olabilirler, böylece onları neyin beklediğini biliyorlardır.”

“Bizim lehimize birkaç nokta var. Silahlı olduğumuzu bilmiyorlar. Ve şimdilik nerede olduğumuzu da.”

Austin seçeneklerini gözden geçirdi. Kaçıp saklanabilirlerdi, ama sonunda daha fazla yorulduklarında hata yaparlardı. Hard Suit'ler üzerlerine yüklenen taleplere göre yapılmamıştı. Kuşkusuz sonunda oksijenleri de bitecekti.

“Pekâlâ, hadi onlara nerede olduğumuzu gösterelim. Yemi kimin yutacağına dair bahse girerdim, ama bozukluğum yok. Ateş böceği taklidi yapmada nasılsındır?”

“Sen okunu hazırla, gerisini bana bırak, Robin Hood.”

Dalgıçlar durakladılar, kargo bölümünde dönmeye devam eden arkadaşlarını görmek dikkatlerini dağıtmıştı. Zavala giysisi üzerindeki her ışığı yaktı ve etkili olması için yakıp söndürmeye başladı. Bir an için karalıkta garip bir yol işareti gibi asılı kaldı. Sonra ortadan kayboldu. Bu dikkatlerini çekti. Saldırganlar en son görüldüğü yere doğru gittiler. Ama orada değildi. Birkaç metre sağa kaçmıştı. Yanıp söndü. Klik-klik! Göğüs ve baş lambaları yanıp söndü. Tekrar yer değiştirdi. Işıklar tekrar yandı söndü. '

Bu etki neler olduğunu bilen Austin için bile şaşırtıcıydı. Sanki her yerde Zavala benzerleri vardı.

“Hiçbir zaman bir flaşör olacağım aklıma gelmezdi.”

“Annen seninle gurur duyacak, Joe. İşe yarıyor. Yaklaşıyorlar.”

Zavala'nın tepesine binmelerine çok az kalmıştı.

“Bir kez daha, Joe,” dedi Austin. “Tam arkadayım.”

Zavala bir kez daha Noel ağacı gibi yanıp söndü. Saldırganlar hız kazanıp onu son gördükleri yere atıldılar. Yani tam olarak Austin'in üstüne.

Austin silahı omzuna yerleştirmişti. “Ateş hattından çıkmak için beş saniyen var, Joe,” dedi ifadesiz bir sesle. “Davran.”

“Aşağı iniyorum,” dedi Zavala bir asansör operatörünü taklit ederek. Birkaç metre alçaldı. Austin yavaşça saydı, bakışları yaklaşan en yakın ışığın ardındaki karanlığa sabitlenmişti. Zavala'nın yeterince uzaklaştığından emin olunca tetik mekanizmasına bastı ve yayın hafifçe geri teptiğini hissetti. Çıkan oku görmek mümkün değildi, ama atış işe yaramış olmalıydı, çünkü sağ taraftaki ışık deli gibi silkindi.

Austin yayı yeni bir atış için indirdi ve yeni bir ok yerleştirdi, mekanizmanın özellikle de karanlıkta açtığı zorluk için küfretti. Yeni bir atış için yayı omzuna yerleştirdiği sırada ikinci saldırgan olanları fark edip ışığını kapattı. Austin yine de oku gönderdi, ama hedefi kaçırdığını hissetti.

“Bir tanesini hakladım, Joe. Diğerini kaçırdım. Onu bulup bulamayacağımıza bir bakalım. Silah bende, bu yüzden ben önden gidiyorum.”

Karanlığa baktı. İşe yaramıyordu! Şansını denemek zorundaydı. Giysisinin önündeki ve başındaki ışığı yaktı, sonra bir yansıma gördü. Ona doğru ilerledi.

“Deliğe doğru kaçıyor.”

“Gördüm, tam arkadayım,” dedi Zavala.

İki keşif balonu gibi avlarının peşinden gittiler. Austin heyecan içindeydi. Arkasında Zavala'yla suyun içinde uçarken bunun bütün zamanlar içinde en garip savaş olduğunu düşünüyordu. Metal deriler içindeki adamlar batık bir geminin kargo bölümünde antik silahlarla ölümüne çarpışıyorlardı.

Bir gölge delikten yukarı doğru uçarak kayboldu.

Lanet olsun. “Çok geç, Joe.” Austin aşağıya doğru indi. “Delikten çıktı.”

“Altı tane olduklarını söylemiştin. Bir tanesi kamyonla gitti. Diğerini sen mihladın ve üçüncüsü bir fırıldak taklit ediyor. Demek ki üç tane kaldı.”

“Bu benim tahminim, ama bunun için yemin etmezdim. Nereus'ta yaptığım sayma yanlışlığını hatırlarsın.”

“Nasıl unutabilirim ki? Hükümet çalışmalarına yakın bir iş olduğunu söylediler. Hadi bu işi bitirelim,” dedi yorgun bir şekilde. “Korkunç yorgunum, çişim var ve bu cumartesi güzel bir ziraatçıyla çıkıyorum. Kaktüs çiçeği mavisi renginde göz daha önce görmemişsindir, Kurt.”

“Seninle seks dürtün arasında kalmak istemezdim, Joe. Tehlikeli olabilir. Sen silah görevlisisin.

Herhangi bir koz var mı elinde?”

“Sanırım oksijen kaynağının hortumunu görüyorum.” Zavala birkaç metre yükselip suda asılı duran aleti yakaladı. “Yakaladım. Ne işe yarar bilmiyorum. Hey, taş gitmiş.”

Austin deliğin hemen altına varana dek yükseldi. Daha önce taşın bulunduğu yerde yalnızca balıklar vardı şu anda.

“Biz meşgulken kaçırdılar.” Austin hırsızlığı zihninde canlandırdı. “Onu suda götürmek için en azından iki adama ihtiyaçları vardı. Elleri dolu olmalı. Üzerlerine gitmemizi hiç beklemiyorlardır.”

“Ne bekliyoruz?” diye karşılık verdi Zavala. İşe yaramaz oksijen kaynağını bir kenara bıraktı. İkisi de dikey iticilerini çalıştırdılar. Gemiden açık sulara çıktılar. Hâlâ Atlantik'in soğuk derinliklerindediler, ama Austin, Doria'nın cesedindeki klostrifobik karanlıktan çıktıkları için memnundu.

Dalgıç hücresi gitmişti ve tek aydınlık yüzeyden gelen pırıltıydı. Doria'nın dev teknesi her iki yönde uzanıyordu. Kendilerine yakın bölümler gri, daha uzak bölümler ise siyah görünüyordu. Austin uzakta metalik bir parıltı fark etti, ama bir balık olabilirdi bu. Uzanıp gözlerini ovuşturabilmeyi diledi. Yapabileceği en iyi şey gözlerini sıkıca kapatıp açmaktı. İşe yaramamıştı. Yalnızca mavimsi monotonluk görünüyordu.

Bekle.

İşte yine oradaydı. Bundan emindi.

“Sanırım pruvanın yakınında görüyorum onları.”

Daha yükseğe çıktılar, sonra düz bir hatta pruvaya doğru ilerlemeye başladılar. Zavala bir hareket görüp Austin'in dikkatini oraya çekti. Büyük taşı dubaların üstünde itiyorlardı. Her yanda birer tane olmak üzere iki dalgıç vardı. Çekme halatı ileriye doğru uzanıyordu, muhtemelen görünmeyen bir dalgıç tarafından çekiliyordu.

“Onları aldatmayı deneyeceğiz. Sen ışık oyununu yap, ben ateş edeceğim.”

Işık, taşı ve her iki yanındaki dalgıçtan yaladı.

Dalgıçlar takipçilerini atlatacaklarını düşünerek hızlandılar. Austin dubaları patlatmamaya çalışarak bir ok gönderdi. Okun taştan sektiğini gördüğünü sandı. Saldırganlar karanlığa doğru kaçıştılar. Çekme halatı serbest kaldı. Taş Doria'nın köprü kanadının üstünde yavaşça durdu.

“Bırak gitsinler, Joe. Biz bununla ilgilenmeliyiz.”

Taşı yeniden McGinty'nin dalgıç hücresiyle kendilerini bulabileceği açıklığa doğru yüzdürmeye başladılar. Yavaş bir gidişti bu, çünkü geminin üstündeki akıntıya karşı yüzüyorlardı.

Austin'in kulaklığından bir ses duyuldu. “Ben McGinty. İyi misiniz?”

“İkimiz de iyiyiz. Taşı aldık. Çalışma alanına götürüyoruz. Hücreyi her an indirebilirsin.”

Önce bir duraklama, ardından belirsiz bir homurtu duyuldu. “Bu sorun olabilir,” dedi kaptan sesinde öfkeyle. “İki pruva çapasını kaybettik. Halatların görünüşünden kesildikleri anlaşılıyor. Yüzey akıntısı bizi itiyor. Eğer hücreyi indirirsek büyük bir sarkaç gibi sallanacak. Bizi devirebilir.”

“Dostlarımız kaçışlarını tamamlamış gibiler, Joe.”

“Gördüm. Çapa halatlarını yeniden bağlamanın bir yolu yok mu?”

Zavala ve Austin yorgunluğun sınırındaydılar. Hard Suit'ler karşılıklı mücadeleye göre yapılmamıştı ve metal derileri bütün ıvır zıvırlarıyla özel hapisaneleri haline gelmişti.

“Yapılabilir, ama biz yapmayacağız. Bunu kendi başımıza yukarı çıkarmamız daha kolay olur. Bu da kolay olmayacak.” Kaptana gemiyi kabaca eski pozisyonuna getirip orada tutmasının mümkün olup olmadığını sordu.

“Tam olarak değil, ama yakına getirebilirim,” dedi McGinty.

Yine gövde açıklığına yaklaşıyorlardı. Monkfish tam üstlerinde olmalıydı.

McGinty başarılı bir iş çıkardı. Gövde bölümünü kaldırmak için kullandıkları halat enkazın biraz üstünde sallanıyordu. Halatı taşa bağladılar. İşin ayrıntılarını yapacak dalgıçlar olmadan bunu yapmak kolay değildi. Sonra kaptana devam talimatı verdiler.

Tamam, kaptan,” dedi Austin. “Yukarı geliyoruz.”

Kısım 45

Austin okyanusun üstünde bir pisi balığı gibi kancaya asılı dururken Monkfish'ın üstüne inen sis duvarını görebiliyordu. Vinç eksenini üzerinde dönerek Austin'i güverteye bıraktı. Tayfa zırlı bir şövalyeye hizmet eden şövalye adayları gibi sulan süzülen giysisini çıkarmaya yardım etti.

Birkaç dakika sonra Zavala yukarı çıkarıldı. Austin'in ilk adımları sarsaktı. Zavala ona bir fincan sıcak kahve verdi. Sıcak içecekten birkaç yudum aldıktan sonra kan akışı düzeldi. Sonra en fazla öncelik taşıyan işlerini halletmek için bacaklarını kısarak bir yanşa girdiler. Tuvaletlerden gülümseyerek çıktılar. Sıcak ve kuru elbiselerini giydikten sonra güverteye geri döndüler.

Andrea Dona enkazından yukarı çıkış olaysız ama gerilimli olmuştu. Özellikle vincin dur-başla hareketleriyle gerginliği azalttığı ve suyun kaldırma kuvvetinin yok olduğu yüzeyde. Becerikli Monkfish tayfası taşı kaybetmemek için daha fazla şamandıra ekledi, taşı bir askıya aldılar, sonra kış tarafındaki A-çerçevesini kullanarak gemiyi aldılar.

Austin tahta bir palet üstünde duran zararsız görünümlü taşta baktı ve bu kadar sıkıyayla can kaybına neden oluşuna şaşırıldı. Taş aşırı derecede büyük bir mezar taşına benziyordu. Onun uğruna öldürülen onca insan düşünüldüğünde öyle sayılabilirdi. Bir adam boyundan biraz uzundu, genişliği ve kalınlığı hemen hemen aynıydı. Austin güvertede diz çöküp elini yüzeyine sürdü. Kurudukça rengi siyahtan koyu griye dönüyordu. Hiyerogliflere baktı, ama kendisi için bir anlam ifade etmiyorlardı. Bu olayda hiçbir şeyin bir anlamı yoktu zaten.

Tayfa taşı kabarık koruyucu bir materyalle örtüp üzerine naylon sardı. Küçük bir vinç taşı güverte seviyesindeki depoya götürdü. Neredeyse yarım yüzyıldır batık bir kamyonun içinde yıpranmasına rağmen kırılabilir görünmüyordu, ama binlerce küçük parçaya bölünme riskine girmek istemiyordu.

Donatelli üzüntülü gözlerle taşın götürülüşünü izledi. “Yani bütün o adamlar bunun için öldüler, öyle mi?”

“Cinayetler hâlâ bitmedi,” diye cevap verdi Austin gözlerini kısıp sise bakarak. Yoğunlaşan sis artık kurtarma gemisini tamamen kaplamış, sesi ve ışığı bastırıyordu. Isı en az on derece düşmüştü. Donatelli'nin Andrea Doria'yı Stockholm'ün gözlerinden saklayan benzeri sis tabakasını anlatışını hatırlayınca ürperdi.

“Gidip kaptana bir bakalım,” dedi ve köprüye çıktılar.

Dümen köşkünde McGinty onlara radara gelmelerini işaret edip yeşil ekrandaki beyaz noktayı gösterdi. Austin gözlerini kapatıp açtı. Belki sualtında çok uzun süre kalmıştı. Işık noktasının hızlı hareketi bir gemiden çok bir uçağı andırıyordu.

“Bu araç benim sandığı kadar hızlı mı hareket ediyor?” dedi Zavala.

“Bir peri gibi gidiyor,” diye kükredi McGinty.

Austin ekrana parmağıyla dokundu. “Bizim kötü adamlarımız olabilir.”

McGinty'nin gözleri parladı. “Güneyde büyüdüğüm yerde polis devriye arabasını apartmanların bulunduğu siteye sokardı ve insanların her yöne kaçtığını görebilirdiniz. Polis her zaman herhangi bir şey için aranan birini bulurdu. Eğer bir suçun varsa bacaklarını harekete geçirmek için bütün yapman gereken şey arabanın üstündeki mavi ışığı görmek olurdu. Bahse girerim aynı şey burada da söz

konusudur.”

“Kimse takip etmediğinde suçlu kaçır,” dedi Austin. Işıklı nokta aynı yöne giden başka araçları sanki hareketsizlermiş gibi hızla geçti. “Bana kalırsa bu herifler elli mil yapıyor.”

McGinty hafifçe ıslık çaldı. “Bana göre büyük bir gemiye benziyor bu. Bu büyüklükte olup böyle hareket eden bir gemi bilmiyorum.”

“Ben biliyorum. Adı Hızlı Gemi. Yeni bir tasarım. Thornycroft ve Giles adlı şirket üretiyor. Ama Hızlı Gemi bile kırk beş mil yapıyor. Yeni modelleri belki daha hızlıdır. Kaptan, saldırıdan hemen önce etrafta büyük bir gemi gördünüz mü?”

“Burası hareketli bir bölgedir.” McGinty bunun hafızasına bir yardımcı olacakmış gibi şapkasını başına taktı yine. “Çok sayıda tekne, daha çok balıkçı teknesi, gidip geliyorlardı. Bu gemiyi gerçekten gördük mü? Belki. Bir mil kadar uzakta büyük bir gemi vardı, ama sisin içinde kaybettik onu. Dalış operasyonlarıyla meşgulüm.1

“Bence şirket adını araştırırsak sahibinin Halcon Industries olduğu ortaya çıkacaktır.”

“Hava gözetleme ekibi getirebilir miyiz?” diye sordu McGinty.

“Bu siste olanaksız. Ama onu bulursak ne olacak? Gemiye çıkmak için elimizde mahkeme emri olması lazım.”

Zavala sessizce dinliyordu, ağzı garip bir şekilde bükülmüştü. “Beni rahatsız eden bir şey var,” dedi. “O adamlar nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı biliyorlardı. Nereden biliyorlardı bunları? Bu işin peşine düşmeye birkaç gün önce karar verdik. Planlarımızı da reklam etmedik.”

Austin ve McGinty birbirine baktı. “Bu operasyon birçok kişiyi içeriyordu. Onlardan herhangi biri ağzından bir şeyler kaçırmış olabilir.” Austin'in kendisinin bile inanmadığı bir açıklamaydı bu. Saldırganlar çok iyi hazırlanmıştı.

Aradan uzun süre geçmeden rüzgâr hızlanarak sisi dağıttı, Donatelli NUMA adamlarına ve Monkfish'in kaptanına veda etti. O ve Antonio yatla uzaklaşmadan önce Austin batan Doria'dan kurtulan adama NUMA'nın her hareketiyle ilgili bilgi vereceklerini bildirdi.

Monkfish sisin içinden geçip Cape Cod'a kıvrıldı ve aradan kısa bir süre geçtikten sonra Logan Havaalanı'na inen uçağın ışıklarını gördüler. Boston Harbor Adası'nı geçip akvaryumun yakınındaki rıhtıma demirlediler. Austin heyecanlı Dr. Orville'i arayıp taşı almak için bir kamyon ayarlamasını söyledi. Austin ve Zavala kamyonu Harvard'a kadar takip ettikten sonra güvenli bir şekilde kilit altına alınmasını denetlediler. Orville yazıttan deşifre etmek için gerekirse bütün gece çalışacağını söyledi ve onları da yanında kalmaya davet etti. Austin daveti geri çevirdi. Günün olayları yüzünden o ve Zavala yorgunluktan ölüyorlardı. Ayrıca sabah Washington'a giden ilk uçağa binmek istiyorlardı. Hafif bir akşam yemeğinden sonra McGinty'yle birer İrlanda viskisi içtiler, sonra ranzalarına yatıp hemen uykuya daldılar.

Bir taksi önceden kestirilemeyen Washington trafik denizinde seyrederken NUMA merkezi olan yeşil camlı kule bir deniz fenerinin sevindirici ışığı gibi karşısında belirdi. Austin ve Zavala, Logan Havaalanı'na giden deniz otobüsüne binmiş, sabahın geç saatlerinde Washington'a dönmüşlerdi. McGinty sırtlarına ciğerlerini sarsan bir yumruk indirerek ve en büyük övgüleri sunarak veda etmişti onlara.

“Trout ne yapıyor acaba?” Zavala'nın sorusu Austin'in düşüncelerini böldü.

Austin kurtarma gemisinden meslektaşlarını aramış ve Doria'daki kavgadan, taşın geri alınışından söz etmişti. Gamay, Paul'le ikisinin ellerinde ertesi gün onlarla paylaşacaktan yeni bilgiler olduğunu söyledi. Austin ne olduğunu soramayacak kadar yorgundu. Trout'lar ve Hiram Yaeger daha önce toplandıktan konferans odasında bekliyorlardı. Rudi Gunn bir dakika sonra gelip Sandecker*'in Beyaz Saray'da brunch'da olduğunu söyledi.

Toplantıyı Gamay açtı. “Hepinizin bu konuda bilgisi var, bu yüzden Dr. Chi'yle yaşadığım Yucatan maceramızı tekrarlamayacağım. Bildiğiniz gibi ülkeden çıkarılmayı bekleyen çalıntı Maya eski eserlerini bulmuştuk. Depo kara ve su yollarına uygun olarak kurulmuştu. Yasal kazıcıların bildiği ve bilmediği çok sayıda önemli kazı alanından çıkanları yüzlerce nesne bulduk. Dr. Chi malların envanterini çıkardığında seramiğe ek olarak çok sayıda taş yontma buldu. Görünüşe göre bunlar elmas kenarlı testereyle Maya binalarından çıkarılmıştı. Üzerlerindeki gemi motifleri czîzczero'ların dikkatini çekmiş olmalı. Onun tahmini bu yontmaların MTE adı verilen Maya bölgesinde bana gösterdiği yapılara benzer olan gözlem evlerinden alındığı şeklinde. Tek bir sorun vardı: yontmalar yerlerine göre tanımlanmamıştı.”

Trout'un elindeki dosyaları diğerlerine geçirmesini bekledi. Kâğıt hışırtılarının dinmesinin ardından tekrar konuşmaya başladı.

“En üstte gördüğünüz kâğıtta Dr. Chi'ye ait çizimler var. Bu profiller Kukulcan adıyla da tanınan Maya tanrısı Quatzelcoatl'i temsil eden duvar süsleridir. Başlangıçta benzer görünen çizimlere bakın, ama eğer yakından bakarsanız ince farklar göreceksiniz.”

Yaeger dikkatli gözleriyle ayrıntıları sıralamaya başladı hemen. “Çene bunda biraz daha çıkık,” dedi. “Bunun kaşları daha kalın.”

Gunn çizimlere baktı. “Bu adamın bumu yamulmuş gibi duruyor.”

Gamay gururlu bir öğretmen gibi gülümsedi. “Çok çabuk yakaladınız beyler. Bu yüze ait farklar belirli bir yeri gösteriyor. Her şehir ya da banliyö tanrıyı kendisine özgü şekillerde yorumluyordu.”

“Baykuşun antik Atina'nın sembolü oluşu gibi mi?” diye sordu Austin.

“Doğru. Bu durumda tanrı aynı zamanda Venüs gezegenini simgeliyor.”

Austin sabırsızlıkla kıpırdandı oturduğu yerde, gözleri donuklaşmıştı. Olayla doğrudan bağlantılı şeyler duymayı bekliyordu, Maya dini hakkında bir konferans değil.

“Gamay, bunlar çok ilginç,” dedi sabırsızlığını saklamak için bir çaba göstermeyerek. “Ama bununla nereye varacağını bilmiyorum.”

Gamay karşısındakinin silahlarını bırakmasını sağlayan gülüşlerinden birini gösterdi hemen. “Bu duvar süslerinin hepsi gemi motifi yontmalarıyla bağlantılı.”

Austin'in ilgisi arttı. Öne doğru eğildi. “Fenike gemisi mi?”

“Fenikeli olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Ama evet, yazıtlar gördüğümüz olayı gösteriyor, Mayalar tarafından kabul edilen yabancı gemiler ve yabancı insanlar.”

Paul Trout söze karıştı. “Dr. Chi yontmaların gözlem evlerinden geldiğini tahmin ediyor. Şehre ait duvar süslerini gözlem evlerinin yerlerini belirlemede kullandı. Maya gözlem evleri Orta

Amerika'nın her yerine dağılmış durumda. Ama bildiğimiz kadarıyla ancak sekizinde özel gemi teması var.”

Austin, “Ayrı ayrı yerlerde Venüs'e adanan sekiz gözlem evi var ve hepsi esrarengiz gemi filolarıyla ilgili,” dedi.

“Doğru,” dedi Gamay açıklamalarına devam ederek. “Ve sekiz sayısı konunun özünü oluşturuyor.” Yüzlerdeki boş ifadeleri fark ederek sözlerine devam etti. “Quatzelcoatl ve Kukulcan, Maya'nın en önemli tanrısı Venüs'ün somut örneği. Mayalar gezegenin seyrini inanılmaz bir doğrulukla çizmişler. Venüs dönüşünde gezegenin ortadan kaybolduğu sekiz gün olduğunu biliyorlardı. Mayalar o dönemde Venüs'ün dünyanın altına girdiğini de biliyorlardı. Venüs'ün ve diğer gezegenlerin izini sürmek için mimari özellikler kullandılar. Kapılar, heykeller, anıt sütunlar. Caddelerin yerleri. Profesör Chi gözlem evlerinin büyük bir planın parçası olduğuna inanıyor. Bir harita. Bir çizelge. Hatta bir sorunu çözmeye yönelik basit bir bilgisayar.”

“Fenike, henüz tanımlanmamış gemiler sorunu gibi mi?” diye sordu Austin.

“Kesinlikle,” diye cevapladı Paul. “Dosyanızdaki iki numaralı sayfada yerleri gösteren bir harita var.”

Kâğıtlar bir kez daha hışırdadı.

Gamay, “Paralel çizgiler çizerek tapınaktan birbirine bağlamaya çalıştık. Bir anlam çıkaramadık. Saçımızı başımızı yolarken Dr. Chi'den bir telefon geldi. Bazı malzemeler almak için sahadan geri dönmüş ve bizim onu aradığımızı haber almıştı. Orada olduğunu bildiğimiz bir şeyi aradığımızı ve yardımına ihtiyacımız olduğunu söyledik.”

Paul duyurdu. “Dosyanızdaki üç numaralı sayfa beyler. Dr. Chi bunu ulusal müzeden gönderdi. İspanyollar Mayaların birkaç tanesi dışında bütün kitaplarını tahrip etmişler. Bu geriye kalan kitaplardan biri. Dresden Codex. Venüs'e ait ayrıntılı gözlem tabloları var içinde. Veriler gözlem evlerinden alınmış.”

“Bunun bizim esrarımızla ne ilgisi var?” diye sordu Gunn.

“Esas olarak Mayalar için çok önemli olan bilgi tiplerine bir örnek oluşturuyor,” diye cevap verdi Gamay. “Maya rahiplerinin her gece yıldızlara baktığını düşünmeye çalışın. Yıldızların hareketleriyle ilgili bilgi topluyorlar, sonra bu tapınakların inşa edildiği mimari özellikleri kullanarak yıldızların ve gezegenlerin neler yapacağını önceden tahmin ediyorlardı.”

“Anladım,” dedi Yaeger. “Bazen bir ahmak olmak işe yarıyor. Bu sekiz tapınağın ve yontmaların hardware olduğunu söylüyorsunuz. Codex hardware'e ne yapacağını söyleyen software oluyordu.” Yaeger tel çerçevesi gözlüklerinin ardında gözlerini kırıştırıyordu hızla. “Benzetmeyi biraz daha ileri götürerek software'in fiziksel şeklinin, programı içeren disket gibi yumuşak ya da hard drive gibi sert olduğunu söyleyebiliriz.”

“Ya bizim uğraştığımız amaca göre taş gibi sert olduğunu,” dedi Austin.

“Bingo!” dedi Gamay. “NUMA'da ne dâhilerimiz var.”

Birden heyecanlanan Austin parmaklarıyla saymaya başladı. “Bir. Venüs'e adanan sekiz tapınağımız var. İki. Tapınaklar o esrarengiz gemiler ve yükleriyle ilgili bulmacayı çözmemize yardımcı olacak şekilde inşa edilmiş. Üç. Konuşan taş onu nasıl kullanacağımızı söylüyor.”

“Dr. Onzille bu sabah araya dek emin değildim. Taşın üstünde aynı sekiz yontmayı bulmuş. Dosyanızda tablete ait bir faks var. Yazıtlar üç ana unsurdan oluşuyor. Yontmalar ve gemilerin karaya çıkışlarının özet temsilleri birinci ve ikinci unsurlar.”

“Geminin neden büyük bir yılan tarafından yutulacağına dair bir fikri olan var mı?” diye sordu Zavala faksa bakarak.

“Bu üç numaralı unsur,” diye açıkladı Gamay. “Tüylü yılan Quetzalcoatl-Kukulcan'ın dünyada vücut bulmuş hali.”

“Ah,” dedi Zavala. “Bu her şeyi kesinlikle açıklıyor.”

“Şöyle bakmaya çalış,” dedi Gamay. “Yontmalar sana neresi olduğunu söylüyor. Gemi resimleri ne olduğunu. Yılan da nasıl olduğunu. Kukulcan'a bak. Ne gördüğünüzü söyleyin.”

“Daha çok tüy,” dedi Gunn bir süre sonra.

“Hayır,” dedi Yaeger. “Başka bir şey var. Tüylere kafa karıştırıyor. Çenelere bir bak. Kareler düzlemine, bir tür ızgaraya benziyor.”

“Bravo.” Gamay neşeyle ellerini çırpı. “Bilgisayar dâhimiz sınıfın üstüne çıktı.”

“Nedenini bilmiyorum,” diye omuz silkti Yaeger. “Neden söz ettiğimi biliyorsam kahrolayım.”

“Dosyanızdaki bir sonraki resme bakın. Bu sekiz tapınaktan birini gösteriyor. Oldukça tipik. Silindirik, üstte balkon, alt kısımda duvar süsleri var. Şu iki dikey yarık şeklindeki pencereye bakın. Bir tür astronomik hesaplama için kullanıldığını tahmin ettik. Pencerelemin Venüs'ün gökyüzündeki haline göre sıralandığı tahmininde bulduk. Paul tapınaklara sanki bir uçaktaymışız gibi havadan bakma fikrini ortaya atana dek bir anlamı yoktu bunun.”

Paul dosyadaki son kâğıdı kaldırdı. “Her pencereden çıkan çizgileri uzattık ve kesiştiklerini gördük.”

“Bak şu işe,” dedi Yaeger. “Tüylü yilandakiyle aynı kareler düzlemi bu.”

Gamay başını salladı. “Bu kareler düzleminin bir keresinde Dr. Chi'den ödünç aldığım tılsımı hatırlattığını görünce düşünmeye başladım. Kukulcan'ın çeneleri.”

Gunn, “Kolomb'un bir tür kareler düzlemine dayandığından söz etmiyor muyduk?”

“Doğru,” dedi Paul. “Orville'in teorisi, Kolomb'un bu taşı kullanmaya çalıştığı, ama dezavantajı vardı. Hazinesinin nerede olduğunu biliyordu, ama yontmaları deşifre edemiyordu. Taşa bakarak yapılan bazı çizimleri Nina adlı gemiye aldı, muhtemelen onları tercüme edecek birini bulmayı umuyordu.”

Austin diyagrama bakıyordu. “Kolomb mavi okyanusa açıldığında denizcilerin üzerlerinde kerte adı verilen düz çizgiler bulunan haritaları vardı. İspanya'dan Hispanola'ya giden biri en doğrudan olan rotanın olduğu rotayı seçiyor ve pusula rotası ayarlıyordu. Akıntı ve rüzgâr yüzünden yolunuzdan sapmazsanız olmanız gereken yere gidiyordunuz. Kolomb yanlış bir şekilde bu çizgilerin kerte olduğuna inanmış olabilir. Mayalar onun bildiğinden çok daha sofistikelerdi. Bunu bir harita üzerinde çalıştınız mı?”

“Başlangıçta bir anlam ifade etmedi,” dedi Paul. “Venüs birkaç bin yıl önce gökyüzünde farklı bir pozisyonda bulunmuş olabilir. Bazı hesaplamaları yeniden yapmak zorunda kaldık. Bizim tahminimiz

çenelerin, işte burada gemiyi gördüğünüz yerde V şeklinde kesişme noktası, bir şeyin bulunduğu yeri gösteriyor.”

Austin'in başka bir sorusu vardı. “Halcon'un bunu öğrenmesi ne kadar vakit alacaktır?”

Trout'lar birbirine baktılar. Paul cevap verdi. “Çeşitli müzelerden Kolomb kâğıtlarının ve Maya belgelerinin çalındığına dair raporlar var. Bay Halcon'un parçalan birleştirmeye çalıştığını sanıyorum, ama taş bizde ve nasıl kullanacağımızı biliyoruz.”

“Halcon'un sandığımızdan daha zeki olduğunu düşünerek acele etmeliyiz,” dedi Austin.

Gunn boğazını temizleyip kâğıtlarını düzeltti. “Bulduklarınıza saygım sonsuz, ama Kurt, Kukulcan'ın çenelerine atlamadan önce bütün bunların ne anlama geldiğini öğrensek iyi olur. Halcon'la ve neden bu kadar sorun yarattığıyla başlayabiliriz.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Tamam, işe koyulacağım. İşte benim teorim. Kolomb gibi Halcon da Kartaca'dan giden hazinenin peşinde. Onları bulmanın anahtarı Kolomb öncesi kanıtlarda yatıyor. Kimsenin kendi bölgesine girmesini istemiyor, bu yüzden de kanıtları ve onları bulanları yok ediyor.”

“Bu teoriyi ben de düşündüm ve sanırım doğru da,” dedi Gunn. “Ama resmin yalnızca bir parçası. Yaeger'den Halcon hakkında bilgi toplamasını istemiştin. Bize onun mali durumundan söz et, Yaeger.”

Yaeger önündeki bilgisayar çıktısına baktı. “Aile serveti ve geniş bir alana yayılan holdingleriyle değeri milyarlar ediyor ve bu oldukça aşağıda tutulan bir tahmin.”

Teşekkürler, Hiram. Beni rahatsız eden şey bu, Kurt. Neden Halcon ne kadar muhteşem olursa olsun yalnızca bir hazineyi bulmak için insanları öldürmek, size Andrea Doria'da saldırmak ve sözde konuşan taşı çalmak için bunca sıkıntıya katlansın? Normal bir insanın isteyebileceğinden çok daha fazla. parası var.”

“Kendi sorunu kendin cevapladın zaten,” diye karşılık verdi Austin. “Normal bir insan dedin. Zavala'nın futbol maçı idamına bakılırsa Halcon bir deli.”

“Bu olasılığı ben de düşündüm. Ama bence Senyör Halcon hobi olarak hazine avını seçen Camı sıkılmış zengin ve garip bir adamdan çok daha karmaşık birisi. Hiram. bu bey hakkında bulduğun diğer şeylerden de söz eder misin?”

Hiram kalın camlı gözlüklerini gözüne iyice yerleştirerek konuşmaya başladı. “Francisco Halcon geçmiş yüzyıllara dayanan bir ailenin çocuğu olarak İspanya'da dünyaya gelmiş. Halcon yani 'şahin' gerçek aile adı değil, ama gerçek adını tespit edemedim. İsviçre'deki pahalı özel okullara ve İngiltere'de üniversiteye gitmiş. Oxford adamı,” dedi Yaeger alaycı bir gülümsemeyle. “El Halcon olarak tanınan bir boğa güreşçisi olmuş ve başarılar da kazanmış ama bir dizi skandaldan sonra toro işini bırakmış. Kılıcının ucuna zehir sürdüğü söylenmiş, bu yüzden boğanın hayati noktalarına vurmasa bile öldürüyormuş.”

“Pek Oxford'lu sportmenliğine benzemiyor,” dedi Austin.

“Cambridge'li belki, ama Oxford'lu olamaz,” dedi Zavala.

Yaeger omuz silkti. “Boğa güreşi arenasından aile işine girmiş. Halcon'lar diktatör Franco ve İspanyol ordusuyla savaştan önce ve sonra çok sıkıfıkıllarmış, silahlardan çok para kazanmışlar. Franco öldükten sonra kral geri dönmüş ve demokrasiyi yeniden düzenlemiş. Halcon'un iş faaliyetleri

şüpheli altına girmiş. Interpol İspanyol Cinayetler Şirketi'yle bağlantısı olduğundan şüpheleniyormuş. Ülkeyi terk edip Meksika'ya gitmiş. Kökü İspanyol fethine dayanan bir grup aile üyesinin çok sayıda işletmesi varmış orada. Halcon Birleşik Devletler operasyonlarını üstlenmiş, parasını ve nüfuzunu politik bağlantılar oluşturmak için harcamış ve kısa süre içinde Amerikan vatandaşı olmuş.”

“San Antonio'da himayesi altındaki şirketlerden gördüğüm kadarıyla oldukça başarılı olmuş,” dedi Zavala.

Gunn, “Amerikan rüyasının kişiselleşmiş hali,” diye eklerken alaycılığını gizlemeye çalışmıyordu.

“Yasadışı işleri sınırın her iki yakasındaki şüpheli operasyonları için bir paravanmış sadece. Büyük çaplı uyuşturucu ve Meksika'dan göçmen kaçakçılığı yaptığından kuşulanılıyor.”

“Bu demek oluyor ki Meksika'nın iktidar partisine yakın,” dedi Zavala. “Yasal ya da yasadışı hiçbir büyük iş onların dikkatinden kaçmaz.”

“Ailenin İspanya'da ve Birleşik Devletler'deki hareket tarzına uyuyor,” dedi Austin. “Kimse Kardeşlikten söz etti mi?”

“Dediğim gibi. İspanyol Mafya organizasyonuna bağlı olduğu varsayılıyor,” diye cevap verdi Yaeger. “Aynı şey olabilirler, ama bunu doğrulayamadım.”

“Ya San Antonio'nun dışında gördüğüm kompleks?” diye sordu Zavala. “Onun hikâyesi nedir?”

“Sahibi şirketlerinden biri. Yerel ruhsat verme yetkililerine göre tamamen yasal. Deli olduğu biliniyor, ama zengin bir deli, bu yüzden eğer kendine ait bir eğlence parkı kurmak istiyorsa onu kim durdurabilir ki? Bu arada, kompleksin planı gördüğün sahanın futbol sahası olduğunu söylüyor.”

“Gördüğüm hiçbir futbol maçına benzemiyordu o,” dedi Zavala ciddi bir şekilde.

“Yerliler zaman zaman patlamalar duyuyorlarmış ve normalden fazla insanın buraya gelip gittiğini söylüyorlarmış, ama onun dışında vergilerini ödeyen iyi bir komşuymuş.”

“Hiram en iyisini en sona sakladı,” dedi Gunn.

“Paravanlar ve birbirine bağlı şirketlerle kuruluşlar yüzünden bunu bulmak biraz zaman aldı, ama Halcon Endüstrileri bütün Güneybatı'ya ve Kaliforniya'ya yayılmış. Halcon bankaları, emlakları, politik kişileri, gazeteleri, satılık olan her şeyi kontrol ediyor.”

“Zenginliği kadar gücünü de arttırmaya çalıştığı açık,” dedi Austin. “Lobici ordusuna sahip diğer şirketlerden daha farklı değil.”

“Ordu sözcüğünü kullanman çok ilginç,” dedi Gunn. “Ani bir kararla Hiram'ın bulgularının bir kısmını ATF'den kontrol ettim. Hemen bir şeylerin pis kokusunu aldılar. Halcon'un şirketlerinden birinin adını hatırladılar. Çek Cumhuriyeti ve Çin için silah satın alan bir grupmuş bu.”

“Ne tür silahlar?”

“Adını sen koy. Piyade tüfeğinden tanka kadar her şey. Çok sayıda füze de. SAM'lar. Antitanklar. Bu tür şeyler. ATF, taşımacılığı idare eden şirket için bir arama emri çıkardı. Boş bir ofis çıktı burası.”

“Bütün mallar nereye gidiyormuş?”

“Tam olarak kimse bilmiyor. Genellikle Meksika, güneybatı eyaletleri ve Kaliforniya.”

“Söylediğin türde silah alımları para gerektirir, hem de çok para.”

Gunn başını salladı. “Bir milyarder bile bir ihtilal başlatmak için silahlara para harcarken tıkanıp kalabilir.”

Gunn'ın son sözleri havada asılı kalırken oda büyük bir sessizliğe büründü.

'Madre mia,' diye fısıldadı Zavala. “Hazine. İsteddiği şeyi yapmak için hazineye ihtiyacı var.”

“Benim görüşüm bu yönde,” dedi Gunn. “Kulağa delice geliyor, ama bir tür askeri ve politik kontrol sahibi olmayı planlıyor.”

“Bunun ne zaman olacağına dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Austin.

“Yakında sanırım. Hiram'ın kaynakları çok miktarda paranın İsviçre bankalarından silah satıcılarına aktarıldığını tespit etmiş. Eğer kötü kredi raporu almak istemiyorsa bu parayı hemen yerine koyması gerek. Bu da hazineyi bulmak zorunda olduğu anlamına geliyor.”

“Ya bizim silahlı kuvvetlerimiz?”

“Alarma geçtiler. Askeri harekâtla durdurulsa bile çok sayıda masumun kanı dökülecek.”

“Onu durdurmanın başka bir yolu daha var. Hazine yoksa, ihtilal de yok,” dedi Zavala.

Teşekkürler, Paul ve Gamay. Siz ve Dr. Orville bizi doğru yolu göstermede büyük iş başardınız,” dedi Austin. Koltuğundan kalkıp masada oturanlara baktı. “Şimdi bizim sıramız geldi.” dedi vahşi bir gülümsemeyle.

Gösterişli yemek odası Angelo Donatelli'nin oturup ertesi günün menüsünü gözden geçirdiği orta masa dışında karanlıktı. Donatelli'nin restoranı Nantucket motifiyle yapılmıştı, fakat denizcilik temasına sahip diğer yerlerin aksine dekorasyonlar postayla sipariş verilen dükkânlardan gelmiyordu. Zıpkınlar ve deri yüzmede kullanılan demirler gerçekten balina etine saplanmıştı. Yelkenli gemilere ait ilkel yağlıboya resimler de hep orijinaldi. Antonio. Donatelli'nin karşısında oturuyordu. Önündeki tertemiz beyaz masa örtüsünün üstünde bir İtalyan gazetesi vardı. Arada bir amaretto kadehlerinden bir yudum alıyorlardı. Kısık sesi duyana kadar ikisi de yalnız olmadıklarını fark etmemişlerdi. “Bay Donatelli?”

Angelo başını kaldırıp bakınca aydınlığın dışında duran iki figür gördü. Nasıl girmişlerdi bu insanlar buraya? Kapıyı kendisi kilitlemişti. İş saati dışındaki ziyaret onu şaşırtmamıştı. Rezervasyon için bekleme süresi haftalar alıyordu ve insanlar bu süreyi aşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ses biraz tanıdık gibiydi, bu yüzden müşterilerinden biri olabileceğine daha fazla inandı.

“Ben Angelo Donatelli,” dedi her zamanki nezaketiyle. “Korkarım çok geç kaldınız. Restoran kapalı. Yarın ararsanız şef garson size yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktır.”

“Adaminıza silahını masaya koymasını söyleyerek bana yardımcı olabilirsiniz.”

Antonio omzundaki kılıftan çıkarıp kucığına koyduğu silahı yavaşça masaya koydu.

“Bizi soymak için geldiyseniz bunun için de geç kaldınız,” dedi Donatelli. “Bütün paramız bankaya yatırıldı.”

“Sizi soymaya gelmedik. Öldürmeye geldik.”

“Bizi öldürmek mi? Kim olduğunuzu bile bilmiyoruz.”

Adamların bir tanesi cevap olarak aydınlığa çıkarak kendini gösterdi. Koyu renk tenli zayıf adam Antonio'nun silahını alıp siyah takım elbisesinin cebine koydu. Angelo'nun bakışı bir an için ucuna susturucu takılmış tabancaya takılı kaldı. Ama içinin ürpermesine neden olan şey adamın ince karanlık yüz hatlarıydı. Rüyasında gördüğü yüzdü bu. Hayır. Bir kâbustu o. Batmakta olan geminin ambarında kendisinin bulunduğu yöne doğru bakan saldırgandı bu. Kırk yıl içinde yaşlanmamış olması inanılmazdı.

“Seni Andrea Doria'da gördüm,” dedi Donatelli şaşkınlıkla.

Adamın dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. “Yüzleri iyi hatırlıyorsun,” dedi. “Ama o benim merhum babamdı. O gece orada bir başkasının daha olduğunu sezdiğini söylemişti. Senin ve benim daha yakın bir ilişkimiz var. Seninle bir kez telefonda konuştuk.”

Donatelli bir gece geç saatlerde gelen telefonu hatırladı. Onu derin uykusundan uyandırıp ailesini ve kendisini tehdit etmişti.

“Kardeşlik,” diye fısıldadı.

“İsimleri de iyi hatırlıyorsun. Ağzını kapalı tutmazsan neler olacağına dair söylediklerimi hatırlamaman çok yazık. Normalde organizasyonumun sıradan işleriyle ben ilgilenmem, ama sen beni çok büyük sıkıntılara soktun, yaşlı adam. Ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Donatelli başını salladı. Ağzı cevap veremeyecek kadar kuruydu.

“Güzel. Zihninde iz bırakmama izin ver. O gece Andrea Ooria'da olanlardan söz edecek olursan bulabildiğimiz bütün aile üyelerinin ölümüne neden olduğunu bilerek mezara gideceğini söylemiştim. Oğulların. Kızların. Torunların. Herkes. Donatelli ailesi aile mezarlığındaki mezar taşları haline gelerek yok olacaktı.”

“Böyle bir şey yapamazsınız!” diye cevap verdi Donatelli sesini tekrar kazanarak.

“Bir tek kendini suçlayabilirsin. Burada büyük güce sahipsin. Kimse seni NUMA'yla konuşmaya zorlamadı.”

“Hayır,” diye ilk kez konuştu Antonio. “Aile anlaşmanın bir parçası değildi.”

Angelo kuzenine döndü. “Neden söz ediyor bu?”

Antonio'nun yıpranmış yüzü suçlulukla çarpıldı.

“Kuzenin benim için çalıştığını söylemedi mi sana? Başlangıçta reddetti, ama ülkesinin ona nasıl bir baskı uyguladığı konusunda bir fikrin yok. Senin aracılığınla NUMA aktivitelerinden bizi haberdar edecek olursa Sicilya'daki yetkililerle olan sorunlarını çözeceğimi söyledim ona.”

“Si,” dedi Antonio çenesini Mussolini gibi ileriye çıkararak. “Ama aileyi değil. Beni Sicilya'ya gönderecektiniz. Anlaşma böyleydi.”

“Ben sözümü tutarım. Ama önce sen, Bay Donatelli. Arrivederci.”

Antonio vahşi bir öfke çılgılığıyla kendini kuzeninin önüne attı. Tabanca kapının kapanırken çıkardığından daha hafif bir ses çıkardı. Antonio'nun gömleğinde kırmızı bir çiçek açtı ve adam yere yıkıldı.

Silah tekrar öksürür gibi ses çıkardı.

Bu kez araya giren kimse olmadığı için kurşun Donatelli'nin göğsüne girdi ve sandalyesiyle birlikte geriye devrildi. Bu arada Antonio ayak bileğindeki kılıfa uzanarak altı inçlik Beretta'sını çıkardı. Dirseğinin üzerinde doğruldu ve silahı Halcon'a çevirdi. Sihirli bir şekilde Antonio'nun alnının ortasında kusursuz bir delik oluştu ve yere düşerken kurşunu boşa gitti.

İkinci figür gölgelerden çıktı, elindeki silahın namlusundan duman çıkıyordu. Az önce öldürdüğü adama kayıtsız bir şekilde bakıyordu. “Asla bir Sicilyalıya güvenmeyeceksin,” dedi alçak sesle.

“İyi işti, Guzman. İhaneti beklemeliydim. Ofiste oturmak beni paslandırıyor, saha operasyonlarında iyi iş çıkaramıyorum.”

“Ailenin geri kalanının icabına bakarken bize katılabilirsin,” dedi Guzman gözleri parlayarak.

“Evet, bunu isterim. Ne yazık ki bu iş beklemek zorunda. Daha önemli işlerimiz var.” Dikkatini Angelo'ya çevirerek, “Bunu duyamaman çok kötü Donatelli. Meydana gelmesine neden olduğun pisliği temizleyene kadar aileni bekletmeye karar verdim. Üzülme. Yakında sevdiklerini cehennemde göreceksin.”

Antonio'nun tabancasının çıkardığı ses yoldan geçenlerin dikkatini çektiği için dışardan sesler geliyordu. Halcon hareketsiz bedenlere bir kez daha baktı, sonra o ve yaralı yüzlü arkadaşı karanlıklara karıştı.

Guatemala

Kısım 46

“Bu uçağın kaç yaşında olduğunu söylemiştin?” diye bağırdı Austin tek motordan gelen gürültüyü bastırmak için.

“Elli gibi, birkaç yıl eksik, birkaç yıl fazla olabilir,” diye bağırarak cevap verdi Zavala. “Sahibi bütün orijinal parçalarına sahip olduğunu söylüyor. Belki dikiz aynasından sarkan zarlar bunun dışındadır.” Austin'in yüzündeki telaş ifadesini görünce sırtıttı. “Yalnızca şaka yapıyorum, Kurt. Kontrol ettim. Motora o kadar çok bakım yapılmış ki, neredeyse yeni sayılır. Umarım biz onun gibi yaşlanınca bu kadar iyi durumda oluruz.”

“Eğer bu kadar yaşlanmayı başarırız,” dedi Austin şüpheyle aşağıdaki misafir kabul etmeyen bölgeye bakarak.

“Merak etme eski dostum. De Havilland Beaver şimdiye dek yapılmış en iyi çalılık arazi uçağıdır. Bu külüstür bir tank kadar sağlamdır. Tam doktorun önerdiği şey.”

Austin kontrol paneline yapıştırılmış olan plastik St. Christopher heykeline baktı, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Zavala'ya göze çarpmadan uçacak bir şey bulmasını önerdiğinde, garip ama hoş olan kutu gibi hatları, iki pervanesi ve aerodinamik olmayan gürültüsüyle bu antik Beaver'i beklemiyordu. Meksika'nın komşularının hava sahalarını izinsiz ihlal etmeyen ordu helikopterine bir alternatif istemişti yalnızca. Turkuvaz rengi ve büyük resmi harfleriyle NUMA helikopteri bile dikkat çekerdi.

Beaver'i, Belize City Havaalanı'nın gözden uzak harap hangarının bir köşesinde, kanvas örtünün altında bulmuşlardı. Zavala'nın gözleri Noel ışıkları gibi aydınlanmıştı. Ellerini kontrol kollarının üstüne koymak için sabırsızlanarak birbirine sürttü. Yalnızca bir diğer uçak daha güçlü bir tepki yaratabilirdi, diye düşündü Austin. Allah'tan Wright kardeşlerin icadı Smithsonian'daydı, bu uçak da oraya aitti zaten.

Uçağın Belize'lı sahibinin de Shakespeare'in Cassius'u gibi ince ve aç bir görünüşü vardı. Konuşması neredeyse bir fısıltı gibiydi ve sanki istenmeyen ziyaretçiler bekliyormuş gibi sık sık arkasına bakıyordu. Konraların, Sandinistlerle savaşmasına destek veren yasadışı operasyonlara katılan eski bir CIA'li meslektaşını tavsiye etmişti onu. Kargo idaresi ve gizli iniş yerleri konusundaki tedbirli önerilerine bakılırsa bu iki Amerikalı müşterinin uyuşturucu kaçakçısı olduğunu düşünüyordu. CIA'in Orta Amerika'daki şüpheli operasyonları düşünülürse bu hiç şaşırtıcı değildi. Hiç soru sormadı ve bir Boeing 747 almasına yetecek kadar depozit istedi. Kandırmağından emin olmak için her kuruşu dikkatle sayarken Guatemala'nın Belize üzerindeki bölgesel iddialarını akıllarından çıkarmamalarını ve geri planda kalmak için ne gerekiyorsa yapmalarını söyledi. Austin uçağın parlak hardal sarısı rengiyle bunun mümkün olmadığını düşündü. Adam omuz silkip paralarıyla birlikte gölgelerin arasına karıştı.

Austin uçağın bu iş için daha yeni ve parlak görüneninden daha uygun olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir Concorde olmayabilirdi. Ama saatte yüz yirmi beş millik hızıyla mesafeyi yutuyordu ve uçan gözlem platformu olacak kadar da yavaş gidiyordu.

Zavala uçağı üç bin milin altında tutuyordu. Guatemala'nın Meksika'nın içine giren kuzey

kısımındaki yoğun ormanlık bölge olan Peten'in üzerinden uçuyorlardı. Aşağıdaki bölge düz bir alan olarak başlamış, nehirlerle ve kollarıyla kesilen tepeler haline dönüşmüştü. Bir zamanlar nehirleri şehirler arası ticaret için kullanan Mayalarla doluydu buralar. Birkaç kez ağaçların arasından gri harabeleri görmüşlerdi. Uzaklarda Maya Dağları yükseliyordu. Austin ilerleyişlerini mandallı kâğıt altlığına takılı haritanın üzerine işaretliyordu. Haritaya bir asetat üzerine çizilmiş kareler düzlemi eklenmişti. Sürekli olarak pusulaya ve GPS bulucusuna başvuruyordu.

“Çenelerin birleştiği kesişme noktasına geliyoruz,” dedi haritayı işaret ederek. Saatine baktı. “Otuz saniye sonra orada oluruz.” Austin tekrar pencereden baktı. Kıvrım kıvrım uzanıp ilerdeki küçük bir gölde genişleyen nehri takip ediyorlardı. Saniyeler sonra Austin pırıltılı suyu işaret etti. “İşte burası. Kukulcan'ın çeneleri.”

“Mini denizaltıyı getirmeliydik,” dedi Zavala.

“Gölün etrafında birkaç tur atalım. Eğer uçaksavar ateşiyle karşılaşmazsak yere ineriz.”

Zavala havacı tipi gözlüğe soluğunu üfleyip camlarını koluna sildi, sonra gözüne yerleştirdi. Başparmaklarını havaya kaldırarak zafer işareti yaptıktan sonra uçağı hafifçe yana yatırdı. Zavala hangi aracı kontrol ediyor olursa olsun aynı uçuş tekniğini kullanıyordu.

Göl yukardan kocaman bir göze benziyordu. Oval biçimindeydi ve gözbebeğinin olması gereken yerde küçük bir ada vardı. Yarım mil uzunluğunda ve onun yansı genişliğinde olan küçük bir adaydı. Nehir gölün etrafında keskin bir açıyla kıvrılıyor, sonra diğer uçtaki kaynaktan çıkan suyla kesişiyordu. Austin gölün ağaçların gizlediği kaynaklar veya akıntılarla yenilendiğini düşündü.

Beaver gölün etrafında iki kez dolaştı, fakat olağanüstü bir şey görmedi. Yolun açık olduğunu görünce Zavala uçağı sanki suda bir delik açmak istermiş gibi aşağıya doğru yöneltti. Son dakikada burunu havaya kaldırarak beyaz köpükler gövdeye değene dek yavaşça alçaldı. Uçak düz bir taş gibi kaymaya devam ederek kıyıya ada arasında bir yerde durdu. Pervaneler ağır ağır dönerken Austin kapıyı tekmeleyerek açtı. Motor durunca kokpiti bir sessizlik sardı. Zavala gemiyi arayarak pozisyon bildirdi. Austin yalnız olduklarından mümkün olduğunca emin olana kadar dürbünle gölü, alçak tepeleri ve adayı taradı.

“Her şey yolunda görünüyor,” dedi dürbününü indirerek. Gözlerini kısarak gölün ortasına doğru baktı. “Bu adada beni rahatsız eden bir şey var.”

Zavala, Austin'in omzunun üzerinden eğilerek güneşin parıltılarından korunmak için beysbol şapkasını gözlerine doğru eğdi. “Bana son derece mükemmel göründü.”

“Sorun da bu zaten. Yer çok fazla mükemmel. Kuzeyden güneye ve doğudan batıya doğru kıyıda kıyıya bir hat çekersen bu ada kesişme noktasında oluyor, tıpkı bir tüfeğin dürbünündeki hedef gibi. Tam ortada.”

Zavala motoru yeniden çalıştırdı ve birkaç millik hıza ulaşmalarını sağlayacak kadar güç verdi. Sonra hızı kesti ve uçağın adaya yaklaşmasına izin verdi. Kıyıda demir attılar ve halatın uzunluğundan gölün derinliğinin yüz fitten fazla olduğuna karar verdiler. Kauçuk salı şişirdi- ler, uçağın ayağından sala atladılar. Adayla aradaki kısa mesafede kürek çekerek salı çimenle kaplı çamura çektiler. Ada dev bir kaplumbağanın kabuğuna benziyordu. Suyun ortasından birdenbire çıkıyor ve dört buçuk metrelik bir yükseklığe ulaşıyordu. Eğrelti otları ve kalın bitkilerin yıldırmadığı Zavala tepeye tırmandı. Zirveye yaklaşırken bir çığlık atıp görünmez bir yumruktan kaçarmış gibi geriledi.

Austin'in bedeni gerildi, eli kalçasındaki tabancasına gitti. "Ne oluyor?" diye bağırdı. Başlangıçta Joe'nun engerek yılanı yuvasıyla karşılaştığını sandı.

Zavala'nın kahkahaları beyaz bir kuş sürüsünü rüzgârda savrulan konfetiler gibi havaya uçurdu.

"Ada istila edilmiş, Kurt, gel de seni sahibiyile tanıştırayım."

Austin hemen alçak tepeyi tırmandı ve çalıkların arasından sırttan dişli iskelet çenesini gördü. Yaprakları bir kenara itince kare şeklinde bir açıklığın üstündeki pervaza yontulmuş olan gerçek boyutların iki katı büyüklüğündeki ürkütücü taş kafa ortaya çıktı. Açıklık neredeyse düz, mazgallı çatısına kadar gevşek toprağa gömülmüş ve ilk gördüklerine benzer, ama onlardan daha küçük olan kafatası bordürüyle süslenmiş blok şeklinde bir yapının yan tarafındaydı. Austin bıçağını kullanarak toprağı kazıp açıklığı Zavala'nın kollarını ve omuzlarını sokabileceği kadar genişletti.

Zavala fenerini içeriye tuttu. "Sanırım içeri girebilirim." Önce ayaklarını sokarak kıvrıla kıvrıla içeri girmeyi başardı.

Austin gürültülü bir hapsirik sesi duydu. "Gelirken bir elektrik süpürgesi getir," dedi Zavala. Austin açıklığı biraz daha genişletmeye çalıştı, sonra Zavala'nın peşinden içeri girdi.

Etrafına bakındı. "Hilton sayılmaz." Sesi yankı yaptı.

Kutu biçimindeki boşluk iki araba garajı büyüklüğündeydi. Duvarlar bir topa dayanacak kadar kalındı. Austin'in başı neredeyse tavana değiyordu. Sıvalı duvarlar yüzeyinin çoğunu kaplayan koyu renk lekeler dışında sadeydi ve az önce içeri girdiklerine benzer yerden tavana kadar uzanan dört delik vardı. Kapı girişleri çimento kadar sert toprakla örtülmüştü.

"Bilmiyorum, Kurt. Pek çok şey vaat ediyor. Göl manzarası. Basit bir dekor. Kileri de var."

Austin yerdeki dev döşeme taşını incelemek için eğildi. Kenarları boyunca birkaç delik açılmıştı. Bıçaklarını kullanarak açmayı başardılar ve taşı bir kenara çekip aşağıya doğru dönerek inen merdivenleri ortaya çıkardılar. Binaya ilk Zavala girdiği için aşağıyı araştırmaya Austin gönüllü oldu. Alçak merdivenleri indikten sonra bir geçide geldi. Birkaç metreden sonra dev bir taşla kapanıyordu geçit. Austin fenerini taşla doğru tuttu.

"Buraya gelsen iyi olur," dedi alçak sesle.

Austin'in ses tonundaki ciddiyeti sezen Zavala hemen onun yanına indi. Taşın önünde bir kemik yığını vardı. Daha önce gördükleri ölü kafası heykelinin tersine bu kafataslarının üstü bir zamanlar deriyle kaplıydı. Zavala bir kafatası alıp Yorick'in kalıntılarına bakan Hamlet gibi kolunu uzattı.

"Buraya gelsen iyi olur," dedi alçak sesle.

"Kurbanlık kurbanlar. Kafatasındaki deliğe bakılırsa açlıktan ölmeleri için acılarına son verilmiş."

Austin taşın birleşme yerlerini incelerken, "Bunun etrafından dolaşmanın tek yolu çekiç ya da dinamit kullanmakmış," dedi.

Yeterince şey görmüşlerdi. Üst kata geri döndüler. Austin yerde birkaç beyaz nokta gördü. Bir tanesini alıp elinde ovalayınca dağıldı.

"Tatlı su midyesi," dedi. "Burası bir zamanlar sualtındaymış."

Zavala kirli duvarlara parmaklarıyla dokundu. "Haklı olabilirsiniz. Bunlar kuru göl pislikleri."

Temiz havaya çıkıp yapının çevresini incelediler. Taş bir platform üzerine inşa edilmişti ve zaman içinde gölde yüzen materyalleri toplar hale gelmişti. Muhtemelen kuşlar tarafından getirilen tohumlar filizlenmiş ve kökleri toprağın dağılmasını engellemişti. Adanın kenarından suyun içine baktıklarında taş terası görmek mümkündü. Austin botlarını çıkarıp suya girdi, birkaç kulaç attıktan sonra daldı.

“Bu şey bir buzdağının tepesi gibi,” dedi yeniden yüzeye çıktığında. “Muhtemelen çok büyük bir piramidin üstündeki tapınaktı. Nereye kadar uzandığını söyleyemiyorum.”

“Denizaltıyı getirmemiz gerektiğini söylemiştim sana,” dedi Zavala, Austin yeniden kuru topraklara çıkarken. “Demek oluyor ki eğer düşündüğümüz şey doğruysa ve bu bina bir tapınaksa temel noktadayız. Yani çenelerde.”

“Bütün yapmamız gereken ağızdan içeri nasıl gireceğimizi bulmak.”

“Sevimli bir düşünce. Yolu kapatan o taşı havaya uçurmayı deneyebiliriz.”

“Evet, bunu yapabiliriz ve işe de yarayabilir. Ama tam olarak cerrahi bir yaklaşım değil bu. Arkeolog dostlarımız bizimle bir daha konuşmazlardı. Etrafi dolaşırken biraz daha düşünelim.”

Tekrar uçağa dönüp gölün uç noktasına kadar gittiler. Orada kıyıya çıkıp içerlere uzandılar. Orman ağaçların arasından sızan güneş ışığı dışında etraf yan karanlıktaydı. Ağaçlar altlarında çalılırların ve otların yetişmesine izin vermemişti, bu da halı gibi yaprakların üzerinde yürümeyi kolaylaştırıyordu. Austin su çağılısını takip edip kaynağını buldu. Havadan gördükleri nehrin taş bina temelleriyle sınırlandığı yerde durdular. Temeller arasındaki nehir yatağı toprak ve bitkilerle dolmuştu, ama birkaç kol acemice yapılmış bir barajın arkasında inşa edilmiş olan sağlam bir rezervuardan çıkıp eski barikatların etrafından dolaştıktan sonra göle doğru akıyordu. Nehrin ana seyri temellere varmadan önce birdenbire dönüyor ve ormana yöneliyordu. Austin rezervuardan hızla çıkan sulan takip ederek benzeri bir çift temelin yanında durdu yeniden.

“Tam düşündüğüm gibi,” dedi.

Zavala etkilenmişti. “Bunların burada olacağını nereden bildin?”

“Benim bir dâhi olduğumu söylesem inanır mıydın?”

Zavala yüzünü buruşturdu. “Elbette inanırdım. Şimdi gerçekten nasıl bildiğini söyle bana.”

Austin bir dal parçası alarak nehre attı; hızla hareket eden köpük ve kabarcıkların içinde gözden kayboluşunu izledi. “Bu nehrin tepeden nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun? Sanırım bir dansözden daha fazla kıvrılmış olduğunu söylemiştin. Nehir göle ulaşmadan hemen önce mükemmel düzlükte bir hat şeklinde kıvrılıyordu. İlk izlenimim bu bölümün doğal olamayacak kadar düz olduğu şeklindeydi. Gölün ortasındaki tapınak gibi. Doğadaki hiçbir şey tam anlamıyla mükemmel değildir. Belki bir kanaldır, diye düşündüm. Washington'un kuzeyindeki Chesapeake ve Ohio tarihi parkını biliyor musun?”

“Ucuza mal olan randevular için en sevdiğim yerdir,” dedi Zavala güzel hatıraların etkisiyle gülümseyerek. “Muy romántico. Bunun ne ilgisi var şimdi?”

“Tapınağı düşün. Bazen sualtında. Bazen değil.”

Austin neredeyse Zavala'nın zeki mekanik zihninin bu bilgiyi işlerken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Alnına bir şaplak indirdi. “Tabii ya. Kilitler.”

Austin yerdeki bir noktayı temizleyip kısa bir çubuk aldı eline. Zavala'ya verdi. “Keyfinize bakın, Profesör Z.”

Zavala toprağa bir çizgi çizdi. “Burası Potomac Nehri. Kayalıklar ve şelale yüzünden nehirde teknelerle ileri geri gidemiyorsun, bu yüzden beyaz suyun etrafında bir kanal açıyorsun. Buraya.” Yerde bir noktayı işaret etti. “Kanalda bir kerede bir noktadaki su seviyesini kontrol etmek için kapak ve savak sistemi inşa ediyorsun. Haklı mıyım bir bakalım.” Gölü temsil etsin diye bir oval çizdi. “Normal durumunda nehir burada en yüksek noktasına ulaşıyor, gölü oluşturmak için vadiyi dolduruyor, sonra dipte akıp denize ulaşana kadar devam ediyor.”

“Şimdiye kadar iyi gidiyorsunuz, profesör.”

“Bir ara bilinmeyen mühendisler buraya bir baraj yapmışlar.” Zavala gölün üstüne bir çizgi çizdi. “Bu hat suyu gölde bloke ediyor, ama başka bir yere gitmek zorunda, yoksa kapağın etrafında dönüp durur.” Gölden uzanan düz bir çizgi çizdi. “Bu kanalı açarsın ve su gölden başka bir nehir yatağına akar.” Koyu renk gözlerinde bir zafer ifadesiyle başını kaldırdı. “Böylece gölü boşaltabilirsin.”

“Ve tapınağı inşa edebilirsin. Buraya.” Austin botunun ucuyla toprağa bir X işareti çizdi.

Zavala hikâyesine devam etti. “Piramidin son taşını koyduktan sonra kanal savağını kapatırsın, göl kapağını açarsın. Göl kısa sürede dolar ve tapınağı gizler. Bundan dolayı...”

“Bundan dolayı ve işte! Tek sorun savak kapaklan hareket eden parçalardan yapılmış. Zaman içinde kapaklar onlara bakım verecek bir kamu malı örgütlenmesi olmadığı için çürür. Maya medeniyetinden geriye kalanlar İspanyollar tarafından yerle bir edilir. Bu kıvrım nehirde yüzen her şeyi toplamak için oluşmuş doğal bir sepet görevi görüyor. Pislilikler göl kapağının önünde birikiyor, tıpkı bir bent gibi, kanal savakları çürüyüp açılıyor ve nehir yine gölden sapıyor. Göl birkaç akıntıyla besleniyor, ama sonunda su seviyesi düşüyor, üzerinde otların yeşerdiği tapınağın üstü ortaya çıkıyor.”

“Yani eğer yeterince uzun süre beklersek,” dedi Zavala. “Sonunda göl tapınağın tekrar tamamen ortaya çıkacağı bir seviyeye inecek. Rezervuardaki su eski barajı yıkıp gölün su seviyesini yeniden yükseltmezse tabii.”

Zavala, Austin'in sözlerini düşünüp başını salladı. “Geri dönüşte teorimin gerisini anlatırım.”

Ormandan geçerlerken Zavala intikamını aldı. “Bunun iyi bir mühendislik örneği olduğunu kabul etmelisin.”

Bu sözlere aldırmama sırası Austin'deydi. “Katılıyorum. Eğer isterlerse gölü tekrar boşaltabiliyorlardı. Bu tapınağa tekrar girmek istemeleri olasılığını açık bırakıyordu. En üstteki girişler çıkmaz olabilir. Aptal mezar kazıcılarını kandırmak için Mısır piramidlerinde yaptıktan sahte girişler gibi. İskeletleri bu yüzden oraya koymuş olmalarına hiç şaşırılmazdım, yalnızca sahne dekoru olarak.”

“Ne sahne. Ne dekor,” dedi Zavala.

“Uçağa döndüğümüzde havadan yardım isteyelim.”

Birkaç dakika sonra Zavala uçaktan Nereus'u arayıp istek listelerini bildirdi. Austin'in istediği bir şeyi duyunca tek kaşını kaldırdı, ama soru sormadı.

Beklerken bir şeyler yiyip gölgeye uzandılar. Daha sonra telsizin hışırtısı duyuldu. “Geliyor

çocuklar. En fazla on dakika.”

Üzerinde NUMA harfleri olan turkuvaz rengi helikopter tam zamanında gölün üstünde alçaldı, uçağa yakın bir yerde havada asılı kaldı ve kalın plastiğe sarılı geniş kutuyu aşağıya bıraktı. Kutuya şamandıralar bağlanmıştı. Helikopter ekibi aşağıdaki adamların kutuyu almalarını izledi, sonra el sallayıp geldikleri yoldan geri döndü.

Kutunun içinde iki skuba takımı ve birkaç karton vardı. Austin kutuyu sala koyup gölün üst kısmına doğru kürek çekti. Bu arada Zavala uçağı kıyıdaki bir boşluğa çekti. Zavala, Austin'e ne planladığını sormayacak kadar iyi tanıyordu onu. Zamanı geldiğinde kendisi anlatırdı.

Zavala uçağı balıkçı ağıyla kapladı ve üstünü dallarla örterken Austin işi bitirmesine yardım etmek üzere salla geri geldi. Kutular gitmişti. Uçaklarının iyi saklandığından emin olduktan sonra skuba takımlarını sala doldurup adaya doğru yola çıktılar. Burada önceki ziyaretlerinin izini sürdüler. Salın havasını indirip suyun altında kalmasını sağlamak için üstünü taşla doldurdular. Su sıcaktı, bu yüzden kalın neopren takımları yerine ince siyah lycra giysilerini giydiler.

Austin bir yorumda bulunmaksızın boynunda takılı olan küçük keseyi su geçirmez cebine koydu. Ekipmanlarını hızla gözden geçirdikten sonra güçlü kulaçlarla adadan uzaklaştılar. Hiç zaman kaybetmeden batmazlık kompensatörlerindeki havayı boşaltıp gölün karanlık sularına dalmaya başladılar.

Kısım 47

Paletlerinin dengeli hareketleriyle aşağıya doğru yüzüp tapınaktan uzaklaştılar ve sonunda gölün dibine vardılar. Uca doğru incelen dev taşın yanında ufacık kalmışlardı. Piramidin yan tarafında açılan geniş setler dev merdivenler gibiydi.

Austin, “Çok iri bir taş parçası bu,” derken sesindeki hayranlık ifadesi sualtı iletişiminin metalik tonuyla azalmamıştı.

“Batıl inançlarımızın olmaması çok iyi. On üç basamak saydım.”

“Tahtaya vur,” dedi Austin. Derinlik göstergesine baktı. “Otuz beş metre. Plana dalmaya hazır mısın?”

Uzun süre hayatta kalan dalgıçlar şu deyimini unutmazlardı: dalışı planla, plana dal. Stratejileri basitti. Dipten yukarıya kadar dört kenarı inceleyeceklerdi. Piramidin etrafında saat yönünde ilerlediler. Austin öylece tek başına duran piramidin tek bir amaçla mı inşa edildiğini merak etti. İkinci kenar da birincisi gibiydi, yalnızca birkaç dakika incelemeleri yeterli olmuştu. Sonra üçüncü denemede hedefi vurdular.

Diğer taraflar nispeten daha az süslüken bu kenarda yukardan kuru günlerinde zemin kat olan yere kadar uzanan geniş merdiven basamaktan vardı. Merdivenlerin ayağında Las Vegas otelinin önündeki kapıcı gibi duran taş levha vardı. Dikili taş gölün dibindeki temelde dikey olarak duruyordu.

Zavala elindeki halojen lambanın beyaz ışığını taşın karanlık yüzeyine doğrulttu. Bir saniye sonra, “Sana tanıdık geliyor mu?” diye sordu.

Austin bir gemiyi yutan tüylü yılan yontmasına baktı. “Küçük dünya. Dona'daki taşın ikizi.” Piramidin yan tarafında yükselen basamaklara baktı. “2001 filminde görünüp duran taşı hatırlattı bana. Belki bu küçük ilan panosu bize bir şey anlatıyordur.”

Zavala sağında ve biraz gerisinde tembelce onu kendisini takip ederken yukarı doğru yükseldi. Merdivenler çeşitli kabartmalarla süslenmişti ve onlara ek Olarak birkaç basamakta bir yontma kafalar vardı. Yolun yansındayken dev bir yılan yüzü belirdi. Bir adamı yutacak kadar geniş olan ağız kocaman açılmış, saldırma pozisyonunda bekliyordu. Bir trafik lambası büyüklüğünde olan dişlen üst damağından çıkıp alttakilerle birleşiyordu.

“Dost görünümlü biri,” dedi Zavala. “Isıracağını düşünmüyorsun değil mi?”

“Tüylü yılanla tanışın. Buralarda Kukulcan olarak tanınıyor.”

“Rootweiler ve timsah arasında bir köprü gibi. Piramide nasıl girileceğini sor ona.”

“Belki bu o kadar aptalca bir fikir değildir.” Birkaç palet darbesiyle açık ağzın yakınına gitti ve ışığıyla gölgeleri inceledi. “Aç ağzını,” de,” diyerek doğruca ağızdan içeri girdi. Hava tankı kalın dişlere çarptı, ama içeri girince etrafında dönecek kadar yer vardı. Başını ağızdan çıkararak Zavala'yı içeri davet etti ve piramidin içine doğru ilerlemeye başladı. Işığı meyilli yerdeki basamaktan gösteriyordu. İki dakika kadar eğimli bir şekilde dikkatle ve yavaş yavaş yüzdüler, sonunda geçit ikisinin de ayakta durabileceği kadar geniş bir odada son buldu. Yeni basamaklar başka bir geçide doğru yükseliyordu.

“Çamaşır kanalından aşağı inmiş bir yığın kirli çamaşır gibi hissediyorum kendimi. Çok kolay oldu

bu,” dedi Zavala şüpheyle.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama bu şeyi inşa eden insanların suyun altında kalacağını bildiklerini unutma. Muhtemelen içeri girmek isteyenlerin tapınağın hemen altındaki dikili taşı geçmek için vakit kaybedeceklerini düşünmüşlerdir. Ve eğer bu geçidi görseler bile yılanın ağzına girmezlerdi. Bununla beraber,” diye ekledi. “Gizli tuzaklara karşı uyanık ol.”

Merdivenlerden perili bir evdeki hayaletler gibi yükselmeye devam ettiler. Austin, Zavala'nın homurdandığını duyabiliyordu. “Bir karar verselerdi keşke. Aşağı mı? Yukarı mı?”

Austin arkadaşının sızlanışını anlayabiliyordu. Deneyimli bir enkaz dalgıcı bile başlarının üstündeki binlerce tonluk kayaların üzerlerine çökeceğine dair klostrofobik korkuyu bir kenara koyamazdı. Daha kötüsü tuzağa düşebilir, hareketsiz kalabilir, acı dolu bir şekilde boğularak ölebilirlerdi. Başı suyun üstüne çıkınca memnun oldu. Bir saniye sonra Zavala'nın başı görüldü. Fenerlerini daire şeklindeki havuzun etrafında dolaştırdılar. Zavala uzanıp ağızındaki regülatörü çıkardı.

Austin'in eli hızla atılıp Zavala'nın bileğini yakaladı. “Bekle!” diye uyardı. “Havanın iyi olup olmadığını bilmiyoruz.”

Atmosfer iki bin yıldan eski olabilirdi. Austin bu süre zarfında mikroorganizmaların, sporların ya da toksinlerin oluşup oluşamayacağını bilmiyordu, ama riske girmek istemiyordu. Havuzdan çıkıp kemerini ve paletlerini çıkardı, sonra Zavala'nın da aynı şeyi yapmasına yardım etti. Suyun dışına çıkınca regülatörleri aracılığıyla soluk alırken çıkardıktan ses son derece gürültülü geliyordu.

İnce uzun odanın kemerlerle desteklenen tonozlu bir çatısı vardı. Austin'in feneri çatıdan aşağı doğru inerek dikili kulakları ve genişlemiş burun delikleriyle uzun bir kafayı aydınlattı.

Zavala, “Bu benim düşündüğüm şey mi?” diye sordu.

“At attır.”

Tabii, tabii. Ama Bay Ed'in burada ne işi var?”

Austin fenerini biraz aşağı indirerek atın uzun tahta boynunu aydınlattı. “Şey, bak şu işe... bu geminin pruvasına oyulan bir süs.”

Tahta at oyması koyu kırmızı kenarları olan bir geminin yüksek pruvasına yapılmıştı. Pruva sivri uçlu bir kalasla uzatılmıştı. Bu gemiyi yapanlar gerdek sanatçılar olmalı, diye düşündü Austin geminin gövdesi etrafında dolaşırken. Gemi iki yöne de gidebilen uzun ve dar bir taşıttı. Altı düz ve iki tarafında uzanan zarif kıvrımlarıyla son derece sağlam görünüyordu. Yelken direği güvertede uzunlamasına yatıyordu.

Güverte kalasları devrilerek ambardaki bir düzine kadar küpü ortaya çıkarmıştı. Kalkan olabilecek daire şeklindeki metal nesnelere etrafa dağılmıştı. Uçları eskiyerek bükülmüş olan iki uzun kürek geminin arka tarafına dayanmış uzun süre önce ölmüş olan kürekçilerin ellerini bekler gibi duruyordu. Gemi yalnızca mavi denizlerde değil, taşların üstünde de yelken açmıştı. Tekne kaburgalarının bazıları çürümüş ve gemi hafifçe yana yatmıştı.

“Geminin kendisi çok daha güzelmiş,” diye mırıldandı Zavala.

Austin gözlerine inanamıyormuş gibi elini ahşapta gezdirdi. “O halde tek değilim. Bu Doria'daki taşın üstünde ve bazı diğer kabartmalarda bulunan gemi.”

“Bir Fenike gemisinin sualtı Maya tapınağında ne işi var?”

“Şimdiye kadar ileri sürülmüş her türlü arkeolojik varsayımı altüst j etmeyi bekliyor,” dedi Austin. “Nina bu güzel bayamı görene kadar bekle. Buraya bir kamera getirene dek ilgilenebileceği bir numune vermek lazım ona. Uzunluğu için ne diyorsun?”

“Otuz metreden fazla olduğu kesin.”

Zavala neredeyse gemi boyunca yerleştirilmiş olan dört yuvarlak direktten birine çarpıyordu. Geminin diğer tarafında dört direk daha vardı.

“İşte ilgilenecek bir numune daha,” dedi. “Sekiz direk.”

“Venüs'ün dönüşündeki sekiz önemli gün,” diye cevap verdi Austin. “Uygun.”

Geminin yukarı doğru kalkan kış tarafındaki yapıdaları şimdi. Austin odanın düz bir duvarla sona ermesini bekliyordu. Ama onun yerine bir başka kemerli yapı ve yukarıya çıkan merdivenler belirdi karşılarında. Merdivenleri tırmanınca çok daha küçük bir odaya geldiler. Buranın döşemesinde dikdörtgen bir çukur vardı. Çukurda kapağının üzerinde tüylü yılan figürü bulunan çok sayıda yontmanın bulunduğu bir lahit vardı. Çukura girip lahidin kapağını bıçaklarıyla kaldırmaya çalıştılar, ama bir işe yaramadı.

“Belki gemide bu kapağı açmamıza yarayacak bir şey vardır,” dedi Austin.

Geniş odaya indiler. Zavala geminin korkuluğuna uzandı, Austin'in de desteğiyle kendini kenara çekip geminin içine girdi. Filika küpeşesinde durarak tereddütle bir adım attı, ağırlığını kaldırıp kaldırmayacağına baktı.

“Güverte dayanıyor, ama ben yine de çapraz dikişte kalacağım.” Güvertede yürümeye devam ederken altındaki tahtalar çatırdıyordu. “Çok sayıda küp var. Ben... Tanrım.” Bir duraklama oldu. Sonra Zavala'nın heyecanlı sesi duyuldu. “Kurt, bunu görmelisin.”

Zavala geminin kenarına gelip Austin'in yukarı çıkmasına yardım etti. Güverte yüzyıllar boyunca yerleşmişti ve şimdi kalaslar ortaya, küplerin çoğunun bulunduğu yere doğru eğilmişti. Austin orta güverteye kadar Zavala'yı takip etti. Tekne ağırlıklarından dolayı hafifçe sallansa da taş beşiği üstünde sağlam bir şekilde durmaya devam etti.

Zavala parçalanmış büyük bir kavanoza doğru eğilip elinde yeşil parıltılı şeylerle doğruldu. Elmaslar ve zümrütlerden yapılmış kolye, eğimli kalasların meydana getirdiği suni vadide yatan altın ve mücevher yığınının arasından geliyordu. Austin kolyeyi eline alınca hayatında daha önce bundan güzel bir mücevher parçası görmediğine karar verdi. Karmaşık yuvalar incelikle işlenmişti. Austin hayranlıkla elindekini seyrederken Zavala kırılmamış bir küpe elini daldırıp bir avuç dolusu mücevher çıkardı. Elmaslar. Yakutlar. Zümrütler. Zavala'nın ağız şaşkınlıkla açılmıştı. “Bu dünyanın en büyük hazinesi olmalı!”

Austin ikiye bölünmüş olan küpün yanına diz çöktü. “İngiliz tacındaki mücevherlerin boncuk gibi görünmelerine neden oluyorlar, öyle değil mi?” Misket büyüklüğündeki taşlar parmaklarının arasından kaydı. “Uluslararası avukatlar bunların sahibinin kim olduğunu anlamaya çalışırken mahvolacaklar.”

Zavala lahitin bulunduğu odaya doğru baktı. “Belki kayıtların son sahibi o taş tabutta yatıyordur.”

Austin birkaç mızrak aldı. “Tanıdığımız biriymiş bir bakalım,”

Gemiden tırmanarak çıkıp mezarın bulunduğu odaya geldiler yeniden. Mızraklar güçlüydü ve uçları kapağın altına giriyordu. İki kaslı ve iriyarı adamın elinde bile olsa hiçbir kaldıraç bu taş tabutu yapanların becerilerine eşdeğer değildi.

“Sanırım mezar hırsızlan okuluna geri dönmeliyiz,” dedi Austin.

Zavala basınç göstergesini kontrol etti. “Şu an gibisi yoktur. Daha fazla kalacaksak yedek tanklarımıza geçmemiz gerekecek.”

“Gereken her şeyi gördük. Belki bilim adamları bundan bir şey çıkarabilir.”

Gemiye geri dönerken mezarın olağanüstü sessizliği başlarının üstünden gelen gökgürültüsünü andıran patlamalarla parçalandı. Austin patlayan bir volkanın altında olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü bir an. Eski hayattan kalma içgüdüleri, çatışan komutlarla çarpışınca beyinlerindeki veriler çıldırdı.

Koş. Yere yat. Hareket etme.

Ayaklarının altındaki yer sarsılırken dengelerini korumaya çalışmak için mücadele ettiler. Patlama kapalı odaya hava doldurmuş, rüzgâr tüneli etkisi yapmıştı. Şok dalgası Austin ve Zavala'yı yeraltı odasına geri gönderdi. Kollan havada lahite çarparken tankları ve hortumları korkunç bir gürültü çıkardı, sonra taş mezarla onu kaplayan duvarın arasına kaydılar. Bu düşüş yüzünden birkaç yara bere almışlardı, ama muhtemelen hayatları kurtulmuştu. Dizel motor bloku büyüklüğünde bir kaya parçası az önce durduktan yere düştü. Keskin kenarlı taşlar sanki bir savaş uçağından fırtatılmış gibi havada uçuşuyorlardı. Boğucu bir toz bulutu mezar odasına dolup her şeyi ince, beyaz bir tabakayla kapladı. Sonra boşta kalan taşlar ve topraklar yağmur gibi dökülmeye başladı.

Austin ağzındaki tozu tükürürken Zavala'nın iyi olup olmadığını merak ediyordu.

Zavala önce öksürerek sonra da İspanyolca küfür dağarcığıyla yaşadığını ve nasıl olduğunu gösterdi.

“Evet, iyiyim,” diye kekeledi. “Ya sen nasılsın?”

“Sanırım tek parçayım. Bir de beynimde çalan telefonu durdurabil- sem.”

Biraz daha öksürük. “Ne oldu?”

“Vezüv ve Krakatoa yanardağlarının bir karışımı gibiydi. Benim tahminim birkaç kiloluk C-4 plastik patlayıcısından yana.” Austin homurdandı. “Senden çok hoşlanıyorum, Joe, ama sanırım henüz nişanlanmaya hazır değiliz. Biraz ileri gidebilir misin?”

Kollarını, bacaklarını ve hortumlarını birbirinden ayırırken biraz daha küfür duyuldu. Sonunda ayakta durabiliyorlardı. Zavala düşen halojen lambasına uzandı. Önce Austin'in yüzüne sonra kendi yüzüne tuttu. Maskeleri çarpılmıştı, ama camları kırılmamıştı ve gözlerini kör edici tozdan korumuştı.

“Kötü şöhretli bir pandomim sanatçısına benziyorsun,” dedi Zavala bir kahkaha atarak.

“Pandomim sanatçılarından nefret ederim, şöhretli olanlarından bile. Sen de biraz solgun görünüyorsun. Bir haberim daha var. Regülatörlerimiz olmadan hava alıyoruz.”

Zavala üzerinde mikrofon ve regülatör olan maskeyi yüzüne tutup dişlerini ağızlığı geçirdi. “Hâlâ işe yarıyor.”

“Benimki de öyle. Onlara ihtiyacımız yok gibi görünüyor. Temiz havanın içeri girdiğini

hissediyorum.”

“Demek oluyor ki birisi piramidin tepesini havaya uçurdu. Harekete geçme zamanı. Yürüyebilir misin?”

Zavala başını sallayıp çukurdan çıktı. Sonra eğilip Austin'e yardım etti. Baştan ayağa bulandıkları beyaz toz zombi gibi görünmelerine neden oluyordu. Austin fenerini mezara doğru tutunca kapağın sarsıntı yüzünden biraz aralandığını gördü. Gitmeleri gerektiğini biliyordu, ama merakı üstün geldi. Feneri içerdeki figüre doğrulttu.

Yüz yeşil bir maskeyle kaplanmıştı. Yuvarlak yüzler, gagamsı bir burun. Ceset muhtemelen kadife olan siyah bir örtüyle kaplanmıştı. Aynı materyalden yapılmış olan şekilsiz şapkanın altında beyaz saçlar çıkıyordu. Austin ışığı aşağıya doğru indirdi. Pençeye benzer mumyalanmış eller rulolar halindeki parşömen kâğıtlarını tutuyordu. Austin rulolardan birini aldı, meraklı gözlerle inceledi, sonra kemikli ellerin arasına soktu tekrar. Maskenin çenesinin altından sızan san bir parıltı fark etti. Şekil tanıdık geliyordu. Austin buna daha yakından bakmak istemesine rağmen vakit yoktu. Geminin bulunduğu odadan sesler geliyordu.

Kısım 48

Geminin bulunduğu odadaki neredeyse nüfuz edilemez toz bulutu dağılmaya başlamıştı. Toz zerrecikleri daha önce tavanın bulunduğu dev açıklıktan sızan güneş ışığında dans ediyordu. Büyük kaya parçaları koyu renk kırmızı tekneyi ezmişti. Devrilen sütunlar parçalar halinde yatıyordu. Odanın döşemesi küçük taş parçalarıyla ve kireçtaşı tozuyla kaplanmıştı. Austin'in geminin tahribatı için yas tutacak zamanı yoktu. Delikten aşağıya bir ip merdiven sallanmıştı. Siyahlar içindeki iki adam tozların arasından aşağıya iniyordu.

Vere inen birinci adam merdiveni düzeltti. “Karışıklık için özür dilerim, Don Halcon,” dedi. Ses ifadesiz ve duyumsuzdu, özür diler gibi bir hali de yoktu.

“Elinde değildi, Guzman,” dedi ince yapılı koyu renk saçlı adam enkazı inceleyerek. “Önemli olan hedefimize ulaşmış olmamız, nasıl ulaştığımız değil.” Güçlü fenerini yakarak mahvolan gemiye doğru tuttu. “Tanrım, ne olağanüstü bir görüntü!”

Davetsiz misafirler molozların arasından yollarını bularak geminin daha az zarar görmüş üst bölümüne tırmandılar. Dakikalar sonra Halcon heyecanla haykırdı. “Şuraya bak, Guzman!” dedi histerik bir sevinçle. “Elimde yeni bir orduyu donatacak kadar mücevher var.”

Austin geminin bulunduğu odanın girişinde durmuş, düşükleri durumu düşünüyordu. Bıçaklarından başka silahlan yoktu. Halcon ve sadık adamının en azından tabancaları olmalıydı. Zavala ve kendisi merdivene veya odanın diğer ucundaki su girişine doğru koşmalar atış poligonundaki ördekler gibi avlanırlardı.

Zavala'ya fısıldadı. “Belki onları atlatarak yolumuzu bulabiliriz.”

Joe de ortağıyla aynı sonuca varmıştı. “Kaybedecek neyimiz var ki?”

Yalnızca bizim ve çok sayıda insanın hayatı, diye düşündü Austin. “İçeri girdiğimiz yere ulaşmalıyız. Hava tanklarını bırak. Acil tüplerini ve regülatörü yanına al.” Boynundaki keseye dokundu. “Onları şaşırtacak bir sürpriz var elimde, ama zamanlama doğru olmalı. Bizi bulmaları uzun sürmez. Eğer onları şaşırtırsak ateş etmeye başlayabilirler.”

“Tamam, burada olduğumuzu bilmelerini sağla. Ben sana göre hareket edeceğim,” dedi Zavala.

Austin arkadaşının omzuna dokundu, derin bir soluk alıp gemi odasına girdi.

“Merhaba beyler,” dedi yüksek sesle.

Yüzünde yara olan beyaz saçlı adam hemen silahına davranıp Austin'e doğrulttu.

Austin namluya bakarak, “Silahsızız. Yalnızca ikimiz varız,” dedi çabucak. Bu adam panikle ateş açmayacak kadar profesyoneldi.

“Sizi görebileceğim yere gelin.” Austin emre uydu, o ve Zavala birkaç adım atarak aradaki mesafeyi daralttılar. Beyaz saçlı adam geminin enkazından çıktı, dikkatle onlara doğru yaklaştı ve bıçaklarını aldı. Yüzündeki canlı yara güldüğünde daha da belirgin hale geldi.

“Gerçekten böyle buluşmaktan vazgeçmeliyiz,” dedi bıçakları uzağa fırlatarak.

“Beni dostlarınla tanıştı, Guzman.” Halcon elinde tabancasıyla geminin enkazından çıktı.

“Lütfen kabalığımı bağışlayın, Don Halcon. Arizona'da tanıştığım Bay Austin ve NUMA'dan ortağı

Bay Zavala'yla tanıştırayım sizi. Zavala gözetleme kameramızın fotoğrafını çektiği beyefendi.”

“Elbette, onu şimdi tanıdım.”

“Bana resmimin bir kopyasını göndermelisin, Halcon,” dedi Zavala.

Halcon güldü. “Sizin gibi zeki beyler adımları bilmese şaşardım. Guzman bana sizden söz etti. Aslında sizi öldürmesini emretmişim ona. Şanslıymışsınız; ender olarak başarısızlığa uğrar. O durumunu kurtarmadan önce kabul etmeliyim ki, tapınağa girmiş olmanız beni çok şaşırttı.”

“Kukulcan'ın çeneleri bizi yuttu,” dedi Austin.

Halcon bir kavanozdaki böceği inceleyen uzman gibi Austin'e baktı. “Ya gerçekten doğruyu söylüyorsunuz ya da alaycı olmaya çalışıyorsunuz,” dedi. “Her iki durumda da fark etmez. Çenelerden yakında çıkmayacaksınız nasıl olsa.”

“Eğer idama mahkûm iki adamın sorularını cevaplarsanız içeri nasıl girdiğimizi söylerim. Yalnızca teorimizin doğru olup olmadığını merak ediyorum.”

“Sonuna kadar pazarlıkçı,” dedi Halcon. Bu oyundan etkilendiği açıktı. “Sor bakalım.”

“Öncelikle, tapınağı nasıl buldunuz?”

“Andrea Doria gezinizi öğrendiğimiz şekilde. Bay Donatelli'nin adamı, Sicilyalı.”

“Antonio mu?”

“Adı önemli değil. Bay Donatelli'ye Orta Amerika'ya gittiğinizi söylediğinizde casuslarımızdan sizi Guatemala'ya kadar takip etmelerini istedik. O gülünç sarı uçağı takip etmek çok kolay oldu.”

Beaver'ın görünmezliği bu kadar olur, diye düşündü Austin.

“Size dürüst bir şekilde soru sorma izni verdim,” diye devam etti Halcon. “Teorinizle ilgileniyorum hâlâ.”

“Başlangıç için buna ne dersin?” dedi Austin. “Fenikeliler binlerce yıl boyunca Amerikalılarla ticaret yapmışlar. Romalılar Kartaca'yı kuşattığında bir Fenike filosu hazinesini okyanusun diğer tarafına götürdü. Yüzyıllar geçti, Kolomb Yeni Dünya'ya geldi ve muhteşem hazineye ait hikâyeler duydu. Konuşan taşı buldu ve onun yolu göstereceği sonucuna vararak başarılı olmak için son bir yolculuğa çıktı. Taşın üstündeki bilgiyi yanlış yorumladı, ama oldukça yaklaştı.”

“Tıpkı sizin yaklaştığınız gibi, Bay Austin. Şimdi içeri nasıl girdiğinizi anlatacak mısınız?”

“Şu merdivenden indik aşağıya,” dedi Austin mezarın bulunduğu odaya bakarak. Halcon gülümseyerek adamına döndü. “Guzman...”

“Daha sözlerim bitmedi,” diye araya girdi Austin. “Kolomb'un Kardeşlik adı verilen esrarengiz bir organizasyonla bağlantısı vardı, bu yüzden hazineyi biliyor olmaları büyük bir olasılıktı.”

“Hem de çok büyük bir olasılık.” Halcon adamının elini tuttu. “Çok etkilendim, Bay Austin. Kardeşlik dünyadaki en iyi saklanan sırlardan biridir. Dünyanın en ünlü okyanus gemisini batırdığımızda bile kimse bizim varlığımızdan kuşkulandı.”

“Sen bana Andrea Doria'yı Kardeşliğin batırdığını mı söylüyorsun?” dedi Austin.

“Aslında Guzman batırdı. Babam ve diğerleri garajdaki zırhlı kamyonla uğraşırken Guzman

geminin köprüsündeki konularla ilgileniyordu.”

“O bir kazaydı,” diye karşılık verdi Austin.

“Öyle diyorlar. Sandığımız kadar zor değil. Gemilerin o gece birbirine yakın geçeceğini biliyorduk. Guzman, Stockholm'ün köprüsündeki herkesi öldürüp İsveç gemisini diğer gemiye çarpmaya hazırlamıştı. Böylece yalnızca başkalarının hatalarından yararlandı.”

“Eğer söylediklerin doğruysa ve Kardeşlik konuşan taşın hazinenin yolunu gösterdiğini biliyorduydu neden onu denizin dibine gönderdi?”

“Ne yazık ki, taşın değeri kısa bir süre öncesine kadar anlaşılamadı. Taşın batırılmasını babam emretti. Kardeşliğin orijinal emrini yerine getiriyordu, yani Kolomb'un keşiflerini gözden düşürecek her şeyi tahrip etmek.”

Zavala gülerek İspanyolca bir şeyler söyledi.

“Çok haklısınız, Bay Zavala, sizin ifadenizle babam işin içine etti. Ama Los Hermanos'un emrini değiştireceğimi bilemezdi.”

“Ne zaman gemi batırmadan ihtilal başlatmaya dönüştü?”

Halcon'un solgun yüzünden kara bir bulut geçti, sonra kahkaha atıp alkışladı. “Bravo, Bay Austin. Ölüm cezanız için daha fazla zaman kazandınız. NUMA'nın planlarını hakkında ne bildiğini anlatın.”

“Sen birkaç boşluğu daha doldurduktan sonra yapacağım bunu.”

“Arkadaşınızın kollarında ve bacaklarında delikler açmaya başlarsam dilin çözülür,” dedi Halcon gülümseyerek.

“Bunu yapabilirsin, ama başka bir teklif sunmama izin ver. Planının ne olduğunu söyle ve ben de bu dünyada benden başka kimsenin bilmediği bir sırrı açacağım sana. Söz veriyorum.”

“Ve ben de kabul ediyorum.” Austin, Halcon'un çılgınca planlarını diğerlerinin bilmesini isteyen bir megaloman olduğu hükmüne varırken haklıydı. “Planımı tek bir kelimeyle özetleyebilirim. Angelica. Güneybatı eyaletleri ve güney Kaliforniya'dan meydana getirilecek olan yeni bir ülke. İspanyol kökenli olanlar kendilerinden zorla alınanlara tekrar sahip olacaklar.”

Joe gevrek gevrek güldü. “İyi şanslar dostum. Buna itiraz edebilecek süper bir güç tanıyorum.”

“Lütfen bana inanın. Birleşik Devletler'in silahlı gücünün çok iyi farkındayım ve doğruca ona karşı çıkma niyetinde değilim.”

“O halde spor olsun diye mi onca insan satın aldınız?”

“Ah, hayır, askeri nedenlerle kullanılacaklar. Siz de İspanyol atalardan geliyorsunuz, Bay Zavala. Bu yüzden boğa güreşi arenasında ne öğrendiğimi biliyorsunuz. Birkaç pelerin dalgası ve cakasıyla, hileli ayak oyunlarla çok daha büyük, güçlü bir yaratığı mağlup etmenizi sağlar.”

“Birleşik Devletler tam olarak bir boğa sayılmaz,” dedi Austin.

“Aynı prensipler geçerli. Temeli iyi hazırladım. Milyonlarca yasadışı göçmeni şimdi Birleşik Devletler tarafından işgal edilen eski İspanyol topraklarına taşıdım, ta ki sayılan İspanyol asıllı olmayanları aşana dek. Benzin, petrol ve madencilik gibi anahtar konumundaki işletmeleri elde etmek için servet harcadım. Elde ettiğim kârla kamu dairelerine benim isteklerime uyacak adamlar

yerleştirip diğerlerini satın aldım ve rüşvet verdim. Artık planımı harekete geçirebilirim. Buradan çıkar çıkmaz emri vereceğim. Eğittiğim ordu sınır kasabalarına ilerleyecek. Diğerleri içerde isyanlar düzenleyecek. İspanyollara karşı İkinci Dünya Savaşı'nda Japon asıllı Amerikalılara olduğu gibi bir tepki doğacak. Ama bu kez Anglo işkencecilerine karşı direnmelerini sağlayacak araçlar ve nedenler vereceğiz: Amerika'nın sık sık küçümsediği ulusal gururu kurtarmak.”

“Kan dökümü ve karmaşadan söz ediyorsun.”

“Benim amacım da tam olarak bu! Birleşik Devletler ne yapabilir, nükleer silah kullanarak Albuquerque ve Phoenix'! kurtarabilir mi? San Diego Bulvarı'nda sokak savaş lan mı başlatır? Her silahlı çatışma sonrasında politik anlaşmanın geldiğini bilecekler ve ben de bu yolu hazırlayacağım. Seçilmesini sağladığım valiler barış talep edecek ve Birleşik Devletlerden İspanyol mirasına sahip bir vatandaşından aracılık yapmasını istemesini önerecekler. Birlikten fiili ayrılmanın müzakerelerini yapacağım.”

“Planının başarılı olacağına dair bir garanti yok ve bu durumda yüz binlerce insan bir hiç için ölmüş olacak.”

“Bir amaca hizmet etmiş olacaklar.”

“Ölenlerin çoğu Latin kökenli olacak,” dedi Zavala.

“Ne olmuş yani?” diye kükredi Halcon. “Fetih yapan atalarım Aztek İmparatorluğunu yenmek için müttefik olarak savaşçı kızılderili kabilelerini kullandı, sonra onları köle haline getirdi. İki büyük medeniyetin, kızılderililerin ve İspanyolların, ihtişamını yeniden inşa ederken hayatta kalanlara geçmişin büyüklüğünü yeniden yaşama fırsatını sağlayacağım.”

“Futbol sahası ve engizisyonun ihtişamı gibi mi?” diye sordu Austin.

“Ve hayal bile edemeyeceğiniz daha fazlası, Bay Austin. Çok daha fazlası.” Sesi kötülük doluydu. “Bu oyundan sıkıldım,” dedi sabırsız bir şekilde. “Neymiş bu büyük sır? Bana yalan söylediğiniz için sizi suçlayamam, ama sizi kurtaramayacak.”

“Yalan söylemiyorum. Öteki odada.”

Halcon, Guzman'a baktı. “Hile yok. Guzman'ın eli çok hassastır. Siz önden gidin.”

Austin önde Zavala arkada basamaktan tırmandılar. Guzman ve Halcon da peşlerinden geliyorlardı. Mezara kadar ilerlediler.

“Bu yoldan mı geldiniz?” diye sordu Halcon boş yere bir giriş ararken.

“O konuda yalan söylüyordum, ama diğer konuda değil.”

Lahitteki figür Halcon'un dikkatini çekti.

“Kim o?” diye sordu Halcon.

“İzin verir misiniz?”

Austin taş tabuta uzanıp mumyanın kemikli ellerindeki parlak nesneyi alırken Guzman'ın soğuk bakışları her hareketini takip ediyordu. Kâğıdı Halcon'a uzattı. Halcon kâğıdı inceleyip şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

“Anlamıyorum,” dedi şüpheyle.

“Şunu bir düşünün,” dedi Austin. “Diyelim ki yüzlerce yıl boyunca bir hazinenin üstünde oturup onu size getiren adamların geri dönüp hazineyi talep etmesini bekleyen Mayalarsınız. Bir gün doğudan bir adam kapınızda beliriyor ve altını istediğini söylüyor. Siz ona yardım edemeden ölüyor. Venüs tanrısı, tüylü yılan Kukulcan olup olmadığını merak ediyorsunuz, ama emin değilsiniz. Bu yüzden onu hazineyle birlikte gömüyorsunuz ve bir taşın üstüne yalnızca Venüs tanrısının anlayabileceği şekilde bir harita çiziyorsunuz. Elindeki o parşömen kâğıdında taşın üzerindeki yazıtların çizimleri var. Ama eğer bu sizi ikna etmeye yeterli değilse bir Hıristiyan haçının Maya tapınağında ne yaptığını söyleyin bana.”

“Bu olamaz!” dedi Halcon inanamayarak.

“Don Halcon, Okyanusların Amirali Kristof Kolomb'la tanışın.”

Halcon mummyaya bir an baktı, sonra neşesiz bir kahkaha attı. “Devam et, sizi zavallı ahmaklar.”

Bütün gözler tabutun üstündeyken Austin boynundaki keseyi sıktı. Birkaç saniye sonra uzakta bir bum sesi duyuldu, ardından birkaç tane daha geldi.

“O neydi?” diye sordu Halcon etrafına bakınarak. Guzman basamaklara doğru giderek ortalığı dinledi. “Gökgürültüsüne benziyor.”

Guzman'ın dikkati dağılmışken Austin yere eğilip Zavala'yla birlikte mezarı başarısız bir şekilde açmayı denedikleri mızraklardan birini aldı. Kaslı kolunu Halcon'un ince boynuna dolayıp sivri ucu derisine batırdı.

Guzman'ın silahı döndü.

“Geri çekil, yoksa bu şah damarına girer!” diye uyardı Austin. Mızrağı biraz daha itti. Halcon'un boynundan aşağı kan süzülüyordu.

Boğazı sıkıldığı için konuşamayan Halcon tısladı. “Söylediğini yap.”

“Silahı kılıfına geri koy,” dedi Austin. Guzman'ın silahından tamamen vazgeçmeyeceğinden emindi. Ya başına nişan almaya çalışacak ya da önce Zavala'yı halledecekti.

Guzman ince dudaklarında belli belirsiz bir hayranlık belirtisiyle gülümsedi ve tabancasını kılıfına koydu. Austin daha sonra Halcon'un silahını indirmesini söyledi.

Zavala yakınında dururken Austin odadan geri geri çıkmaya çalıştı. Ana odaya giden merdivenleri inmek için Halcon'u kalkan olarak sürüklüyordu. Guzman molozların üstünden atlarken dikkatli adımlarla onları takip ediyordu.

Yukardan üstlerine su boşaldı. Austin dışında herkes yukarı baktı.

“Eğer merak ettiğiniz buysa yağmur yağmıyor. Birkaç dakika önce duyduğunuz ses patlayıcılara aitti. Suyu bloke eden barajı uzaktan kumandalı fünye kullanarak havaya uçurdum. Milyonlarca litre su içeri hücum ediyor.”

“Sana inanmıyorum,” diye kükredi Halcon.

“Belki de inanmalısınız, Don Halcon,” dedi Guzman. “Bay Austin fünye konusunda da yalan söylemiyor gibi görünüyor.”

“Olacaktan daha önceden bilemezdim,” dedi Halcon.

“Doğru. Orijinal planım barajı biz buradan çıktıktan sonra havaya uurmakta, böylece tapınağı bulmanız zorlaşacaktı. Bu şekilde en azından hepimiz birlikte leceğiz.”

Birdenbire yukardan boşalan suyla ışlandılar, ama su bu kez daha gclyd.

“Bence bu patlamanın ilk dalgası. Rezervuar şu ana dek patlamış olmalı. Dahası da gelecek. Tapınakta açtığınız o deliğin genişlemesi fazla zaman almayacak. Bu odanın ne kadar zamanda dolacağı konusunda bir fikrim yok, ama sizin yerinizde olsam burada fazla kalmazdım.”

Guzman ip merdivene doğru bakarken çeliğe benzer sknetinin bir kısmını kaybetmiş gibiydi. “Gitmeliyiz.”

“Hazineyi almadan olmaz.”

“Bence fark etmez,” dedi Austin. “Dediğiniz gibi biz l sayılırız.”

İçeri tekrar su aktı, ama bu sefer daha şiddetliydi.

“Don Halcon...” Guzman'ın sesinde bir telaş vardı.

“Blöf yapıyor seni aptal,” dedi Halcon tiksintiyle.

“Eğer haklıysa hazine kimsenin işine yaramayacak,” dedi Guzman.

Halcon'un gözleri nefretle doldu. “Babamın seni tuttuğu günden bu yana katil bir gerzekten başka bir şey olmadın,” dedi aşağılayarak. “Zaferi göremiyorsun!”

Guzman'ın dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi.

Su artık bir nehir gibi akıyordu. Tam üzerlerine aktığu için birbirlerini görmeleri zorlaşıyordu, ama kimse kıpırdamıyordu.

“Kötü bir ikilem, değil mi Guzman,” diye takıldı Austin duyulması için sesini yükselterek. “Deli patronuna ve Kardeşliğe sadık kalmak veya boğularak lmek. Aile kavganı zmeni gerçekten umarım, ama bunu bensiz yapmak zorundasın.”

Zavala odanın diğer ucundaki kuyuya koşarak içine daldı. Austin mızrağı indirdi, Halcon'u kalçalarından yakalayarak dikkati Zavala'nın kaçışıyla dağılmış olan Guzman'ın üzerine savurdu. Birbirlerine dolanarak yere düştüler, ama Guzman düşerken bile silahını çekiyordu. Austin kuyuya doğru hızla koşarken Guzman ayağa kalkmış ve bir el ateş etmeyi başarmıştı. Ama loş ışıkta Austin iyi bir hedef oluşturmuyordu. Kurşun hedefi şaşırdı ve Austin kuyuya atladı.

Guzman küfrederek Austin'in peşinden gitti. Ayak bileklerinden ve dizlerinden akan kan yüzünden zorlukla ilerliyordu. Birkaç adım atmıştı ki, odada kalmanın intihar olduğunu fark etti. Arkasına dönüp Halcon'un kendisini bırakıp ip merdivene doğru koştuğunu görünce bu kararı gclendi. Halcon'un ihtişam hayalleri kendini koruma içgüdülerine yenilmişti sonunda. Yükselen akıntıya karşı zorlukla yürüyerek suyun minik bir Niagara gibi içeri hücum ettiği deliğin altına geldi. Akan suyla krleşerek el yordamıyla ip merdiveni bulmaya çalıştı, ama eli kaydı. Kararlılıkla dişlerini sıkıp tekrar denedi. Bu kez merdiveni yakaladı.

Tırmanmaya başladığı sırada ayak bileğini bir el yakalayıp onu aşağıya doğru çekti. Guzman kollarını Halcon'un dizlerine sarıp bedeninin bütün gücünü onu tekrar aşağıya çekmek için kullandı. Halcon bir eliyle merdivene tutunurken diğerleriyle daha önce geri aldığı tabancasını çıkardı ve vücudunun içinde bulunduğu o garip pozisyona rağmen bulabildiği bütün gücüyle savurdu. Vücuduna

tabanca çarpan Guzman çaresizce tutunmaya devam etti. Halcon tabancayı bir kez daha kaldırıp istediği etkiyi yapması için Guzman'ın kafasına iki kez daha indirdi.

Guzman'ın elleri gevşedi. Dengesini kaybetti ve odaya gemi enkazının yanına düştü. Ama o zaman bile işi bitmemişti. Dizlerinin üstünde doğrulmuş, ayağa kalkmaya çalışıyordu. O sırada bir insan boyunda olan geminin direği yüzüne indi. Akıntının taşıdığı direğin etkisi güçlü olmuştu. Beyninde acı dolu bir çığlık koptu. Zihni bulanıklaştı, tek gözü görmez hale geldi. Kollan işe yaramaz bir şekilde havaya inip kalkarken hava almak için çabalıyor, ama ancak pis su çekiyordu içine. Sonunda çılgınca hareketlen yavaşladı ve daha zayıfladı. Akıntı onu odanın içlerine doğru taşıdı.

Halcon'un da durumu pek iyi değildi. Yalnızca birkaç metre tırmanmıştı ki, tavandaki delikten içeri gelen yeni dalga üzerine bir yumruk darbesi gibi inerek daha fazla tutunmasına engel oldu. İçeri biraz daha su girerek Halcon'u merdivenden düşürdü. Bu yolla kaçmanın imkânsız olduğunu görerek lahitin bulunduğu odaya doğru yürümeye çalıştı. Su topuklarına dolanırken elleri ve dizlerinin üstünde basamaktan çıkmaya başladı.

Austin suya girdiğinde Zavala suda yürüyordu. Guzman'ın kurşunu başlarının üstünden geçince suya dalarak tek tankla yüzmeye başladılar. Dakikalar sonra Kukulcan'ın çenelerinden dışarı çıktılar. Pusulalarını kontrol edip açık suya doğru yüzmeye başladılar. Selin bastığı tapınağın akıntısını aşmak için bacaklarındaki bütün gücü kullanmak zorunda kalmışlardı. Uçağı sakladıktan koyda yüzeye çıktılar. Birkaç dakika içinde dallan ve yapraklan temizleyip motoru çalıştırdılar. Sonra da havalanmak için suyun üzerinde ilerlemeye başladılar. Uçak hız kazanır kazanmaz Zavala gölün üstünde büyük bir daire çizdi.

Tapınağın etrafındaki ada yok olmuştu. Onun yerinde kocaman kara bir delik vardı. Gölün suyu bir küvetin tahliye deliğinden boşalmış gibi döne döne delikten aşağı süzülürken Halcon'un olması gereken deniz uçağını da çekiştiriyordu.

Gördükleri yeterliydi. Anafora son bir kez bakmak için alçaldılar. Zavala içinden gelen isteğe direnemedi. Camdan aşağı doğru eğilip, “Hoşça kal Kolomb,” diye bağırdı.

Sonra Nereus'a doğru yol almaya başladılar.

Kısım 49

Alçak direkli yelkenli, Chesapeake Körfezi'nin koyu mavi sularında yol alıyordu. Tam arkasından esen on beş millik güneybatı rüzgârının etkisiyle sabit bir şekilde ilerliyordu. Austin üstü açık geniş kokpitte oturuyordu, tek kolu korkuluklara dayalı, tek kolu dümendeydi. Gözleri tekne trafiğini tararken avını arıyordu.

Avı elinde iki bardakla mutfaktan çıkan Nina tarafından hoş bir şekilde bozuldu. “Rom ve portakal suyu,” dedi.

NUMA tişörtü ve uzun bacaklarıyla pürüzsüz tenini vurgulayan kısa kesimli bir şort giymişti. Austin onun çekiciliğine karşı kayıtsız değildi, ama üzerinde bulunduğu işe bütün dikkatini vermişti. Birkaç teşekkür sözcüğü mırıldanıp gözlerini tekrar denize çevirdi.

“İşte, benim güzelim,” dedi Oz Büyücüsü’ndeki kötü cadı gibi. Bir çift dürbün alıp yedi buçuk metre boyundaki beyaz fiberglas tekneye bakmaya başladı.

Austin içkisinden bir yudum alıp dümeni tekneye paralel gitmesini sağlayacak şekilde kırdı. Diğer teknenin kokpitindeki iki adama el salladı, otostopçu gibi parmağını kaldırdı, sonra rüzgârı kendi yanına alarak geniş bir açı çizdi.

Teknenin tayfası iyi niyetli yarış davetini kabul etti.

Austin pruvayı rüzgâra yaklaştırdı ve diğer tekne takibe başladı. Şimdi paralel gidiyorlardı, belki aralarında otuz metre vardı. Başlamak için manevra yaptılar.

Austin yelkeni gerdi.

Diğer adamlar da aynı şeyi yaptılar ve kısa süre içinde iki yelkenli körfezin köpüklü sularını yarararak ilerlemeye başladı. Diğer tekne hızlı ve bakımlıydı, adamlar da iyi denizciydiler. Ama aradan kısa süre geçtikten sonra Austin diğer tekneyi geçmeye başladı. Sırtını korkuluklara dayayıp içkisini içerken bir rahatlık tablosu çiziyordu. Tekne çok gerilerde kalmıştı.

“Az önce ne yaptın sen?” diye sordu Nina

“Birkaç denizciye bu şey küvete benziyor diye küvet gibi gitmek zorunda olmadığını gösterdim.”

“Bence bu harika bir tekne. Büyük güvertesi var. Yalnızca beş buçuk metre boyunda bir teknenin altında bu kadar büyük bir alanın olması inanılmaz.”

“Geceyi sık sık burada geçiririm. Yemek pişirme ve uyuma olanaklarından gördüğün gibi rahatlığı ve gerinecek kadar geniş alanı severim. Tek yelkenli küçük gemi aslında çalışma teknesi olarak yapılmıştı. Bir kişi tek yelkeni idare edebilir ve günün sonunda hafif rüzgârı yakalayacak kadar da büyüktür. Ayrıca başka bir gemiyi batıracak bir rüzgâra karşı dayanıklıdır. En iyi özelliği de hızlı olması ve bunu göstermemesi. Böylece deminki tekne gibi şüphelenmeyen adamların yanına sokulup tozumu yutmalarını sağlayabiliyorum. İşte geldik.”

Küçük bir adanın burnuna gelmişlerdi. Austin demir attı. Piknik sepetlerindekiyi çıkararak tekne rüzgârda hafifçe sallanırken öğle yemeğinin tadını çıkardılar. Yemekten sonra Nina, Austin'e yaklaşıp omzuna yaslandı.

“Beni yelkenline davet ettiğin için teşekkürler.”

“Son birkaç haftadan sonra dikkatimizi dağıtacak bir şeyin ikimiz için de iyi olacağını düşündüm.”

Nina düşünceli bir şekilde uzaklara baktı. “Ama o korkunç adam- lan düşünmeden edemiyorum. Ne kötü bir son.”

“Onlar için üzülme. Guzman yüzlerce insan öldürdü, Andrea Doria'yı batırmasından söz etmiyorum bile. Bir bakıma boğulmak ona uygun bir ölüm şekli oldu. Eğer Halcon'un planı başarılı olsaydı binlerce insan daha ölebilirdi. Guzman şanslıydı. Halcon hatalarını düşünecek zaman bulabilirdi. Mezarın bulunduğu odadaki hava, suyu bir süre daha dışarda tuttu, ama birkaç saat sonra orası da suya teslim olacaktı. En iyisi de Kardeşliğin de onunla birlikte ölmüş olması. Yalnızca değerli hazinesine ne olduğunu görecektik kadar yaşamış olmasını umuyorum.”

“Amiral Sandecker'e şapka çıkarıyorum,” dedi Nina konuyu değiştirmek hevesiyle. “Hazinenin dünyadan yoksulluğun ve hastalıkların yok edilmesine yardımcı olacak uluslararası bir fona konması teklifi dâhiceydi.”

“Alternatif bir kazananın çıkmayacağı yıllarca süren mücadele demek olacaktı. Sahipleri kim? Fenikelilerin soyundan gelenler mi? Romalılar mı? Meksikalılar mı? Guatemalalılar mı?”

“Yoksa Kristof Kolomb mu?” Nina başını salladı. “Ne kadar ironik, değil mi? Halcon gibi altın saplantısı öldürdü onu.”

“Otopsi raporuna göre denize açılmadan önce de sağlığı pek iyi değilmiş. Beşinci yolculuğuna hiç çıkmamış olsa da yakında Ölülmüş. En azından bu şekilde hak etsin ya da etmesin her zamankinden daha ünlü oldu. Üstelik, Kris'e bir borcum var. Eğer onun bu saplantısı olmasaydı tanışamazdık.”

Nina, Austin'in elini tutarak, “O yolculuğun sonuçlarını bilebilseydi keşke.” dedi. “Cesedini ve hazineyi sudan çıkarmak dünyadaki bütün ulusların ve hükümetlerin işbirliğiyle tarihin en büyük arkeoloji projesi olacak. İşe başlamak için sabırsızlanıyorum. İnsanları bir araya getirmek için hayattayken yaptıklarından çok daha fazlasını yaptı ölümünden sonra. Amerika'nın kâşifi olarak mirasının zarar görmesi çok kötü.”

“Bu pek önemli gibi görünmüyor. Ona Madrid'de yapacakları büyük mezar planlarını gördüm. Cesedi için Washington ve San Salvador'dan da teklif varmış.”

“Kimse Yeni Dünya'ya ayak basan o isimsiz Fenikeli ve Afrikalılar için bir anıt yapmayı teklif etmedi,” dedi Nina.

“Belki onlar ilk değillerdi.”

Nina kaşlarını kaldırdı. “Pardon? Bu olasılığı destekleyecek kanıtın var mı, Profesör Austin?”

“Belki. Gemideki oymalara bir kez daha baktım. Elmas şeklindeki nesneden sarkan adamın resmini hatırlıyor musun?”

“Evet. Bir tür tanrı olduğunu düşünmüştüm.”

“Ben çok farklı bir açıdan yaklaşıyorum. Mayaların Kukulcan'ın çenelerini resmederken kuş bakışı görünümü nasıl elde ettiklerini merak ediyordum. Sanırım dev uçurtmalar kullandılar.”

“Uçan Maya! Bu bir roman teorisi. Bunu yapmayı nereden öğrenmiş olabilirler?”

Austin'in cep telefonu konuşmalarını böldü. Su geçirmez ceketinin cebine uzanıp telefonu kulağına götürdü. Hattakisesi duyunca çatık kaşları gevşedi, yüzünde bir gülümseme belirdi. Birkaç dakika

konuşup telefonu kapattı.

“Angelo Donatelli hastaneden arıyordu,” dedi. “Birkaç gün içinde hastaneden çıkıyormuş.”

“Ölmemiş olması bir mucize.”

“Mucizeden de öte. Kuzeni Antonio üzerine atılınca Halcon'a hedefini şaşırtmış.”

“Buna sevindim. Anlattığın kadarıyla Bay Donatelli iyi bir adam.”

“Onu kendin tanıma fırsatı bulacaksın. Nantucket'deki evinde büyük bir aile partisi düzenliyor. Davetlisin. Paul ve Gamay da orada olacak.”

“Gelmeyi çok isterim.”

“Güzel, o halde bu bir randevu sayılır. Şimdi uçurtma teorimin geri kalanını duymak ister misin?”

Nina başını salladı.

“Bence Mayalar dünyanın en iyi uçurtmacılarından ders aldılar. Japonlardan.”

Nina bir kahkaha attı. “Oraya gideceğimi sanmıyorum.”

“Nereye gitmek isterdin o zaman?”

Nina cep telefonunu aldı. “Buna ihtiyacın olmayan bir yere.” Telefonu teknenin kenarından aşağıya bıraktı.

Sonra gözlüklerini çıkarıp gülümsedi ve dolgun dudakları davetkâr bir şekilde aralandı. Austin vaat ettiği kadar sıcak ve tatlı olan bu daveti kabul etti.

“Aşağıya gidip ne demiştin, gerinmeye ne dersin?” diye fısıldadı Nina.

Austin tek kelime bile etmeden onun elini tuttu, geniş kabine götürdü ve kapılarını dünyaya kapattı. En azından bir süre için.

BİTTİ

1 Olmec: Tabasco ve Veracruz gibi Meksika eyaletlerinde merkezlenen eski kıızılderililer.

2 Chicle: Ham sakız. (Ç.N.)

3 Campesino: Çiftçi ya da köylü. (Ç.N.)

4 Mestizo: Melez. (Ç.N.) 5 Basta: Yeter (Ç.N.)

6 Sekstant: İçinde bulunulan bir geminin yerini saptamak için yıldızlar arasındaki açıları ölçmede kullanılan bir alet.

7 manta ray: Tropik sularda yaşayan ve altı metre kadar eni olan bir balık. (Ç.N.)